

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR

GORDON B. HINCKLEY

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR
GORDON B. HINCKLEY

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Salt Lake City, Utah

Böcker i serien *Kyrkans presidenters lärdomar*

- Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (36481 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young (35554 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor (35969 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff (36315 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow (36787 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (35744 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Heber J. Grant (35970 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: George Albert Smith (36786 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: David O. McKay (36492 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Fielding Smith (36907 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee (35892 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball (36500 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Ezra Taft Benson (08860 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Howard W. Hunter (08861 180)
Kyrkans presidenters lärdomar: Gordon B. Hinckley (08862 180)

Beställ dessa böcker via ditt distributionscenter eller på internet på store.lds.org. Böckerna finns även tillgängliga i digitalt format på lds.org och på mobilappen Gospel Library.

Vi uppskattar förslag och synpunkter på den här boken. Vänligen skicka dem till:

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
Email: pth-development@ldschurch.org

Var snäll och ange namn, adress, församling och stav. Glöm inte att ange bokens titel. Skriv sedan vad du anser vara bokens styrka samt förslag på möjliga förbättringar.

© 2016 Intellectual Reserve, Inc.

Med ensamrätt.

Printed in the United States of America

Engelskt original godkänt: 3/11

Godkänt för översättning: 3/11

Översättning av *Teachings of Presidents of the Church: Gordon B. Hinckley*

Swedish

08862 180

Innehåll

Inledning	V
Historiskt sammandrag.	IX
Gordon B. Hinckleys liv och verksamhet.	1
1 Evangeliets återställelse – En ljusare dags gryning	43
2 Ett baner för folken, ett ljus för världen	55
3 Utveckla ett glatt sinnelag och en optimistisk anda	67
4 Pionjärarvet av tro och uppoffringar	79
5 Guds döttrar.	93
6 Hur mäktig är inte bönen.	105
7 Andens viskningar	115
8 Vi riktar blicken mot Kristus.	125
9 Vittnesbördets dyrbara gåva.	137
10 Vårda äktenskapets eviga partnerskap	149
11 Hemmet – grunden till ett rättfärdigt liv	161
12 Lydnad: Lev efter evangeliet helt enkelt.	173
13 Frid och förnöjsamhet genom timligt oberoende	185
14 Förlora dig själv i tjänandet av andra	197
15 Det heliga prästadömet	209
16 Kraften i Mormons bok	219
17 Fortsätt lära – livet ut	231
18 Dygden – en hörnsten att bygga våra liv på.	243
19 Prästadömet ledarskap i Jesu Kristi Kyrka.	253
20 Vänskap med dem som inte tillhör vår kyrka.	265
21 Missionsarbetets underverk i de sista dagarna	277
22 Nå ut i kärlek till nyomvända och mindre aktiva medlemmar	289
23 Det heliga templets välsignelser.	301
24 Jesu Kristi försoning: Allomfattande men ändå personlig.	313
25 Gå framåt med tro	325
Bildförteckning.	335
Ämnesregister	337

James M. Harrison

Inledning

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har tagit fram serien *Kyrkans presidenters lärdomar* för att hjälpa dig komma närmare din himmelske Fader och få djupare insikt i Jesu Kristi återställda evangelium. Allteftersom kyrkan ger ut ytterligare band i den här serien får du ett evangeliebibliotek i ditt hem. Böckerna i serien är avsedda att användas både för enskilda studier och för söndagsundervisning. De kan också hjälpa dig att förbereda hemaftonslektioner, andra lektioner eller tal, och att besvara frågor om kyrkans lära.

Den här boken innehåller president Gordon B. Hinckleys lärdomar. Han var president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från 12 mars 1995 till 27 januari 2008.

Enskilda studier

När du studerar president Gordon B. Hinckleys lärdomar, sök i bön inspiration från den Helige Anden. Frågorna i slutet av varje kapitel hjälper dig att begrunda, förstå och tillämpa president Hinckleys lärdomar. Följande förslag kan vara till hjälp:

- Skriv ner tankar och känslor som kommer till dig från den Helige Anden när du studerar.
- Stryk under ställen som du vill komma ihåg. Du kan lära dig dessa stycken utantill eller anteckna dem i dina skrifter bredvid de verser de berör.
- Läs gärna ett kapitel eller avsnitt mer än en gång så att du kan få en djupare förståelse.
- Ställ dig följande eller liknande frågor: Hur kan president Hinckleys lärdomar öka min förståelse om evangelieprinciper? eller Vad vill Herren att jag ska lära mig av de här lärdomarna? Vad vill han att jag ska göra?

- Fråga dig själv hur lärdomarna i den här boken kan hjälpa dig med personliga svårigheter och bekymmer.
 - Dela med dig av det du lär dig med familjemedlemmar och vänner.
-

Undervisning ur denna bok

Följande riktlinjer kan hjälpa dig att undervisa ur den här boken, antingen hemma eller i kyrkan.

Förbered dig för att undervisa

Sträva efter den Helige Andens vägledning när du förbereder dig för att undervisa. Studera och be om kapitlet så att du är säker på att du förstår president Hinckleys lärdomar och välj under bön de lärdomar som du känner är mest till hjälp.

Du kanske vill uppmuntra dem du undervisar att studera kapitlet själva och att speciellt uppmärksamma ”Förslag till studier och diskussion” som finns i slutet av kapitlet.

Uppmuntra till diskussion om president Hinckleys lärdomar

När du undervisar ur boken, be då andra att delge sina tankar, ställa frågor, vittna för och undervisa varandra. När de deltar aktivt är de mer förberedda på att inhämta kunskap och ta emot personlig uppenbarelse.

Låt bra diskussioner få fortsätta hellre än att försöka hinna med alla lärdomar. Led diskussionen så att det uppmuntrar klassmedlemmarna att läsa president Hinckleys lärdomar och upptäcka sätt att tillämpa de lärdomarna i sitt liv.

Frågorna i slutet av varje kapitel är en värdefull resurs vid uppmuntran till diskussion. Du kan också formulera egna frågor speciellt för dem du undervisar. Nedan följer några andra förslag på hur diskussioner kan uppmuntras:

- Be deltagarna berätta vad de lärde sig när de studerade kapitlet på egen hand.
- Tilldela enskilda eller små grupper utvalda frågor i slutet av kapitlet. Be deltagarna att leta efter lärdomar i kapitlet som hör samman med frågorna. Be dem sedan berätta om sina tankar och insikter.

- Läs tillsammans några av president Hinckleys lärdomar i kapitlet. Be deltagarna nämna exempel från skrifterna och från egna erfarenheter som knyter an till dessa lärdomar.
- Be deltagarna att välja ett avsnitt i kapitlet och läsa det tyst. Be dem att dela upp sig i grupper på två eller tre som valt samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig.

Uppmuntra till delaktighet och tillämpning

President Hinckleys lärdomar är till störst nytta för deltagarna när de tillämpar dem i sina liv och delar med sig av dem till andra. Använd gärna ett eller flera av följande förslag:

- Fråga deltagarna hur de kan tillämpa president Hinckleys lärdomar i sina ansvar i hemmet, i kyrkan eller i andra sammanhang.
- Låt deltagarna berätta om upplevelser de har haft när de har följt president Hinckleys råd.
- Uppmuntra deltagarna att dela med sig av några av president Hinckleys lärdomar till familjemedlemmar och vänner.

Avsluta diskussionen

Sammanfatta lektionen kortfattat eller be en eller två deltagare göra det. Bär vittnesbörd om det ni har diskuterat, och uppmuntra deltagarna att tillämpa det de har lärt sig. Du kan också be andra att bära sina vittnesbörd.

Information om källmaterial

Lärdomarna i den här boken utgörs av direkta citat från president Gordon B. Hinckleys tal, artiklar och intervjuer. Citat från publicerade källor har behållit interpunktion, stavning, stor begynnelsebokstav och styckeindelning, såvida inte redaktionella eller typografiska förändringar behövts för att förbättra läsbarheten. Eftersom citaten överensstämmer med publicerade källor, kan du kanske lägga märke till mindre stilistiska oförenligheter i texten. Till exempel kan pronomen som syftar på gudomen skrivas med gemener i vissa citat och versaler i andra.

I engelskan används ofta orden *man*, *män* syftande på alla människor, både män och kvinnor. Man använder ofta pronomen som *han*, *hans*, och *honom* när man syftar på båda könen. Detta språkbruk var mer vanligt i president Hinckleys generation.

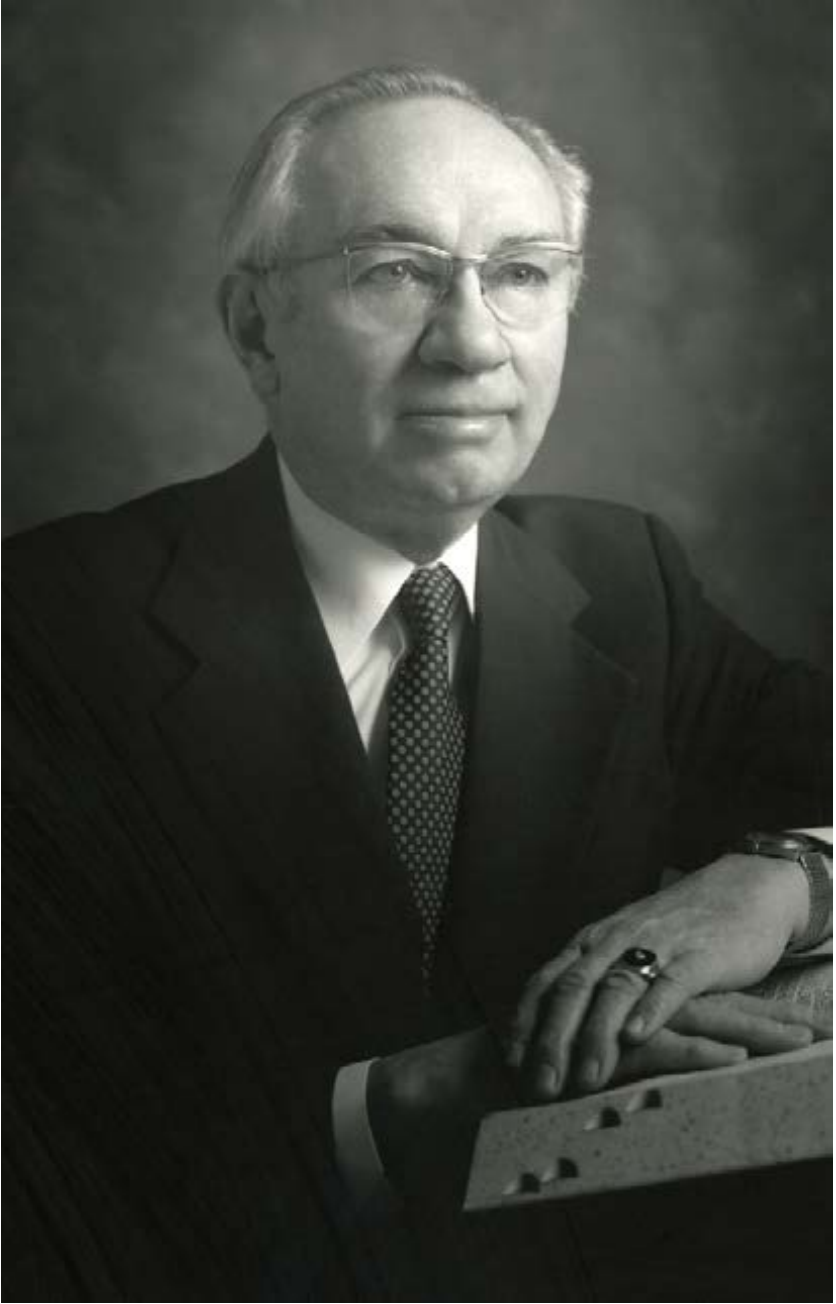
Historiskt sammandrag

Följande kronologi ger en kortfattad översikt av viktiga händelser i president Gordon B. Hinckleys liv.

23 juni 1910:	Föds åt Bryant Stringham Hinckley och Ada Bitner Hinckley i Salt Lake City, Utah.
1922	Går på ett prästadömsmöte i sin stav tillsammans med sin far och får ett vittnesbörd om Joseph Smiths profetiska kallelse.
1932	Tar examen vid University of Utah där han studerade engelska, journalistik och forntida språk.
1933 till 1935	Verkar som heltidsmissionär i den europeiska missionen och tillbringar hela sin tid i England.
1935 till 1943	Arbetar som verkställande sekreterare för kyrkans kommitté för radio, publicitet och missionslitteratur.
1937	Kallas till Söndagsskolans generalkommitté.
29 april 1937	Gifter sig med Marjorie Pay i Salt Lake-templet.
1943 till 1945	Arbetar som biträdande chef för Denver and Rio Grande Railroad i Salt Lake City, Utah och i Denver, Colorado.
1945 till 1958	Återvänder till anställning i kyrkan; börjar år 1951 att överinse det dagliga arbetet för den nyligen bildade missionärsavdelningen.

- 1953 till 1955 Rekommenderar och överinsер, under president David O. McKays ledning, publiceringen av tempelbegåvningen på film för att betjäna medlemmar som talar olika språk.
- 28 oktober 1956 Kallas att verka som president för East Mill Creek stav.
- 6 april 1958 Inröstas som assistent till de tolv.
- 5 oktober 1961 Ordineras till apostel och avskiljs till medlem i de tolv apostlarnas kvorum av president David O. McKay.
- 23 juli 1981 Kallas att verka som rådgivare i första presidentskapet för att bistå president Spencer W. Kimball och president Marion G. Romney och president N. Eldon Tanner.
- 2 december 1982 Kallas att verka som andre rådgivare till president Kimball.
- 10 november 1985 Kallas att verka som förste rådgivare till president Ezra Taft Benson.
- 5 juni 1994 Kallas att verka som förste rådgivare till president Howard W. Hunter.
- 3 mars 1995 Blir seniorapostel när president Hunter går bort.
- 12 mars 1995 Avskiljs till president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.
- 23 september 1995 Utfärdar "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" under Hjälpföreningens allmänna möte.
- Februari 1996 Antalet medlemmar i kyrkan utanför Förenta staterna passerar antalet medlemmar i kyrkan inom Förenta staterna.
- 7 april 1996 Intervjuas på Förenta staternas televisionsprogram *60 Minutes*.

- 26 maj 1996 Inviger templet i Hongkong, Kina, det första av de 77 tempel som invigdes under hans presidentskap, av vilka han själv invigde 63.
- 5 april 1997 Organiserar tre nya sjuttios kvorum.
- 4 oktober 1997 Tillkännager att mindre tempel ska byggas runt om i världen.
- 1 januari 2000 Tillsammans med första presidentskapet och de tolv kvorum utfärdar han "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd."
- 1 oktober 2000 Inviger templet i Boston, Massachusetts, det 100:e templet i bruk.
- 8 oktober 2000 Inviger konferenscentret.
- 31 mars 2001 Tillkännager upprättandet av Ständiga utbildningsfonden.
- 8 februari 2002 Välkomnar besökare från hela världen till Salt Lake City för vinterolympiaden.
- 27 juni 2002 Inviger templet i Nauvoo, Illinois på 158-årsdagen av Joseph och Hyrum Smiths martyrdöd.
- 11 januari 2003 Presiderar över den första utsändningen av det världsomfattande ledarutbildningsmötet.
- 8 februari 2003 Talar till en miljon primärbarn via satellitutsändning för att fira Primärs 125-årsdag.
- 6 april 2004 Sörjer sin hustru Marjories bortgång.
- 23 juni 2004 Får utmärkelsen Presidential Medal of Freedom, den högsta civila utmärkelsen som ges i Förenta staterna.
- 26 juni 2007 Tillkännager att kyrkans medlemskap överskridit 13 miljoner och att 1 miljon missionärer har verkat sedan kyrkan organiserades.
- 27 januari 2008 Avlider i sitt hem i Salt Lake City, Utah.

Gordon B. Hinckleys liv och verksamhet

Den 16 februari 1998 samlades omkring 6 700 sista dagars heliga i Independence Square i Accra, Ghana. De kom för att hälsa sin profet Gordon B. Hinckley välkommen.¹ Han stod framför dem och med ett glatt leende tillkännagav han den länge efterlängtade nyheten att ett tempel skulle byggas i deras hemland. Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum sa att när president Hinckley gjorde det här tillkännagivandet ”stod folket upp och hurrade, grät och dansade, höll om varandra och fällde tårar”.² Många år senare, efter att templet hade byggts och invigts, mindes en kvinna sina glädjekänslor den dagen och berättade hur templet hade välsignat henne.

”Jag ser fortfarande klart för mig när profeten Gordon B. Hinckley kom på besök till Ghana och tillkännagav att ett tempel skulle byggas i vårt fädernesland. Jag minns fortfarande så tydligt hänförelsen i allas ansikten, deras glädje och jubelrop. ...

Tack vare att vi har ett tempel i vårt land är jag idag vigd och besegrad till min man för tid och all evighet. Välsignelsen att få leva med min familj bortom dödligheten ger mig stort hopp när jag strävar efter att göra allt jag kan för att få vara tillsammans med min familj för evigt.”³

Över hela världen hjälpte president Hinckley människor att finna detta ”stora hopp” i deras strävan att leva efter Jesu Kristi evangelium. Som det framgår av besöket i Ghana betjänade han ofta tusentals människor på en och samma gång. Han visade också omsorg om människor, en i taget. Äldste Adney Y. Komatsu i de sjuttio berättade om sina känslor som missionspresident när president Hinckley besökte hans mission:

”Inte en enda gång under mina tre år kritiserade han mig, trots alla mina svagheter. ... Och det sporrade mig vidare. ... Varje gång han steg av planet grep han tag i min hand med stor entusiasm som

om han pumpade vatten från en källa. 'Nå, president Komatsu, hur står det till med allt? ... Du utför ett sådant stort arbete.' Han uppmuntrade mig på det sättet ... och när han reste iväg kändes det som om jag borde arbeta till 105 procent, inte bara 100 procent.'⁴

Människor kände sig uppmuntrade av president Hinckley, inte bara tack vare hans inspirerande ord utan också på grund av hans sätt att leva. President Russell M. Nelson i de tolv kvorum berättade:

"Medan [president och syster Hinckley] var på väg från ett kapell till en flygplats i Centralamerika blev deras fordon inblandat i en olycka. Syster Nelson och jag åkte bakom dem och såg det hända. En lastbil som var lastad med lösa metallstänger kom emot dem i en korsning. För att undvika en kollision stannade lastbilens förare plötsligt, vilket fick järnstängerna att slungas ut som spjut och genomborra president och syster Hinckleys bil. Fönster krossades, kofångare och dörrar bucklades in. Olyckan kunde ha blivit mycket allvarlig. Medan man tog bort glasskärvorna från deras kläder och hud sa president Hinckley: 'Tacka Herren för att han välsignade oss. Låt oss nu fortsätta i en annan bil.'⁵

De här orden som uttalades spontant i en kritisk stund representerar president Hinckleys liv och verksamhet som en Jesu Kristi lärjunge. Han var, som äldste Holland iakttog, "alltid fylld av tro på Gud och framtiden".⁶

Familjeärvet – En grund av tro och uthållighet

När Gordon Bitner Hinckley föddes den 23 juni 1910 var han sin mors första barn, men åtta äldre syskon välkomnade honom in i familjen. Gordons far, Bryant Stringham Hinckley, hade gift sig med Ada Bitner efter hans första hustru Christines död. Ada och Bryant fick ytterligare fyra barn efter Gordon och de fostrade sin stora familj med kärlek – och utan att kalla barnen halvbröder och halvsysstrar. Gordon lärde sig värdesätta sin familj från sina tidigaste år.

Gordons efternamn och mellannamn påminde honom om hans ädla arv. Bland hans förfäder på Hinckleysidan fanns det pilgrimer i det land som senare skulle kallas Förenta staterna. En del av dem hade utvisats till det landet på 1600-talet på grund av sin kristna tro. Andra hade varit passagerare år 1620 på skeppet *Mayflower*, ett av

de första skeppen som transporterade emigranter från Europa till Nordamerika. Mer än två hundra år senare var Gordons farfar Ira Nathaniel Hinckley en av de tidiga sista dagars heliga pionjärerna. Den fjortonårige Ira, som nyligen blivit föräldralös, blev medlem i kyrkan 1843 i Nauvoo, Illinois, efter att ha hört Joseph och Hyrum Smith predika. Gordons morfars mor Anna Barr Musser Bitner Starr var också pionjär. Hennes son Breneman Barr Bitner, Gordons morfar, berättade senare om sin resa till Saltsjödalen 1849: ”Jag, [elva år], körde en tungt lastad vagn dragen av två oxspann genom hetta och köld över öknar och floder och berg till den här dalen.”⁷

Bryant Hinckley påminde ofta sina barn och barnbarn om deras rika arv. När han en gång berättade om pilgrimernas farliga resa på skeppet *Mayflower* och den långa, bittra vintern de stod inför när de kom fram, sa han: ”När det var dags för skeppet *Mayflower* att segla tillbaka på våren, hade endast 49 [av 102] människor överlevt. Men ingen reste tillbaka [till England]. Den andan finns i er mina barn – andan att aldrig vända tillbaka.”⁸ När Gordon var trogen den här principen, fick han möjligheter att lära och tjäna och vittna som han aldrig skulle ha kunnat föreställa sig.

Barndom – lärde sig vara optimistisk, flitig och trofast

När Gordon Hinckley var liten var han inte den energiska, robusta person som människor lärde känna när han var äldre. Han var en ”spinkig och klen pojke” mottaglig för sjukdomar.⁹ När Gordon vid två års ålder ”drabbades av svår kikhosta, ... sa en läkare till Ada att enda botemedlet var klar, lantlig luft. Bryant bestämde sig då för att köpa en gård på två hektar ... och bygga ett litet sommarhus.”¹⁰ Gården som låg i ett område i Saltsjödalen som hette East Mill Creek, var en välsignelse för hela familjen för det gav barnen en plats att ströva omkring och leka och att lära sig värdefull kunskap genom att arbeta tillsammans.

Ada och Bryant Hinckley var optimistiska, flitiga föräldrar som såg till att det fanns möjligheter för barnen att växa och gå framåt. De höll familjens hemafton så snart programmet infördes 1915. De använde ofta berättelser från skrifterna som godnattsagor. De gjorde om ett rum i hemmet till ett bibliotek där barnen kunde läsa

goda böcker. De inspirerade barnen till gott uppförande genom att uppmuntra dem och förvänta sig det bästa av dem.

När Gordon växte upp växte också hans tro, som gavs näring genom det ständiga inflytandet från hans föräldrars tro. Så en dag hade han en upplevelse som formade grunden till hans vittnesbörd om profeten Joseph Smith:

”När jag var en pojke på ungefär tolv år tog min far med mig till ett prästadömsmöte i staven där vi bodde. Jag satt på bakersta raden medan han, i egenskap av stavspresident, satt på förhöjningen. I början av mötet, som var det första i sitt slag jag någonsin deltagit i, reste sig tre eller fyra hundra män upp. De hade skiftande bakgrund och olika yrken, men de hade alla samma övertygelse i sitt hjärta, och utifrån den sjöng de tillsammans dessa underbara ord:

*Pris åt den man som av Herren blev utvald,
smord till profet genom Frälsarens ord.
Heliga, furstar och folk skola vörda
yttersta tidens profet på vår jord.*

Något hände inom mig när jag hörde dessa trosvissa män sjunga. I mitt unga hjärta ingöts en kunskap, som nedlagts där av den Helige Anden, att Joseph Smith verkligen var den Allsmäktiges profet.”¹¹

Fortsatt utbildning och svåra tider

Under barnaåren tyckte Gordon inte om att gå i skolan, för han föredrog naturen framför väggar och bänkar i ett klassrum. Men när han blev äldre, lärde han sig uppskatta böcker, skolor och biblioteket hemma lika mycket som ängarna där han sprungit barfota som ung pojke. Han tog sin examen från high school år 1928 och började studera vid University of Utah samma år.

Hans fyra år vid universitetet innebar nästan överväldigande utmaningar. 1929 rasade börsmarknaden i USA och den stora depressionen rullade fram över landet och världen. Arbetslösheten låg på omkring 35 procent i Salt Lake City, men Gordon hade turen att få ett arbete som underhållsarbetare och kunde därigenom betala sina skolavgifter och sitt skolmaterial. Bryant som arbetade som chef för

Gordon B. Hinckley som ung man

kyrkans Deseret Gym, sänkte sin egen lön så att andra anställda kunde behålla sina arbeten.¹²

Men upptäckten att Gordons mor drabbats av cancer ställde dessa ekonomiska svårigheter i skuggan. Hon dog 1930 vid 50 års ålder, när Gordon var 20 år. Såren som hans mors död förorsakade "var djupa och smärtsamma", sa Gordon.¹³ Den här personliga prövningen tillsammans med inflytandet av världsliga filosofier och tidens cynism fick honom att ställa svåra frågor. "Det var en tid av förskräcklig modfällighet", mindes Gordon, "och det kändes starkt på universitetet. Jag kände själv av detta. Jag började ifrågasätta en del, bland annat kanske i viss mån mina föräldrars tro. Det är inget ovanligt bland universitetsstuderande, men atmosfären var särskilt intensiv just då."¹⁴

Fastän Gordons frågor besvarade honom försvagade de inte hans tro. "Det fanns för mig en underliggande grund av kärlek som kom från storartade föräldrar och en god familj, en underbar biskop, hängivna och trofasta lärare och skrifterna som jag kunde läsa och begrunda", mindes han. När han talade om de utmaningar som den tiden innebar för honom och andra i hans ålder, sa han: "Fastän vi i vår ungdom hade svårt att förstå många saker, fanns i våra hjärtan en kärlek till Gud och hans verk som bar oss över tvivel och fruktan. Vi älskade Herren och vi älskade goda och redbara vänner. Genom den kärleken fick vi stor styrka."¹⁵

Missionärstjänst och personlig omvändelse

Gordon tog examen vid University of Utah i juni 1932 med engelska som huvudämne och klassiska språk som biämne. Ett år senare stod han vid ett vägsکیل. Han såg fram emot att fortsätta sin utbildning så att han kunde bli journalist. Fastän det var mitt under depressionen hade han lyckats skrapa ihop ett blygsamt sparkapital för att betala sin utbildning. Han tänkte också på att gifta sig. Han och Marjorie Pay, en ung kvinna som bodde tvärs över gatan, hade börjat tycka mycket om varandra.

Då, strax före sin 23:e födelsedag träffade Gordon sin biskop, John C. Duncan, som frågade om han tänkt på att gå ut som missionär. Detta tyckte Gordon var "ett chockerande förslag",¹⁶ eftersom det var så få unga män som kallades på mission under depressionen. Familjerna hade helt enkelt inte pengar till att underhålla dem.

Gordon sa till biskop Duncan att han ville tjäna men att han oroade sig över hur hans familj skulle klara det ekonomiskt. Hans oro ökade när han fick veta att banken där han hade sitt sparkonto hade gått bankrutt. "Ändå", sa han, "minns jag att min far sa: 'Vi ska göra allt vi kan för att se till att du får det du behöver', och han och min bror lovade att hjälpa mig ekonomiskt under min mission. Det var då som vi upptäckte ett litet sparkonto som min mor lämnat efter sig – växel pengar som hon sparade när hon handlat mat eller gjort andra inköp. Tack vare denna extra lilla hjälp visade det sig att jag kunde åka på min mission." De slantar som hans mor samlat

betraktade han som heliga. ”Jag vaktade dem med min heder”, sa han.¹⁷ Han kallades att verka i den europeiska missionen.

Bryant Hinckley kände på sig att hans son fortfarande kände sig ängslig, så han skrev på ett kort en enkel påminnelse om styrkans sanna källa. ”När jag åkte iväg som missionär”, berättade Gordon senare, ”gav min gode far mig ett kort med fem ord på ... : ’Var inte rädd, tro endast’ (Mark. 5:36).”¹⁸ De orden skulle inspirera äldste Gordon B. Hinckley till att trofast utföra en hedervärd mission, särskilt i kombination med sex ord till som hans far skrev till honom flera veckor senare.

Äldste Hinckley fick de andra sex orden under en period av djup modfärdighet, som börjat den 29 juni 1953, hans första dag i Preston, England. När han anlände till sin lägenhet berättade hans kamrat för honom att han skulle predika på torget den kvällen. ”Jag är fel man att göra dig sällskap”, svarade äldste Hinckley, men några timmar senare stod han ändå på en förhöjning och sjöng och talade till en skara ointresserade åskådare.¹⁹

Äldste Hinckley upptäckte att många människor inte ville lyssna till budskapet om det återställda evangeliet. Fattigdomen som orsakats av den världsomfattande ekonomiska depressionen tycktes ha genomträngt själen hos människorna som trängdes med honom på spårvagnarna, och han fann inte mycket som drog honom till dem. Dessutom kände han sig fysiskt bedrövlig. Han mindes: ”I England pollinerar och fröar sig gräset i slutet av juni och början på juli vilket var exakt tiden för min ankomst.”²⁰ Detta satte igång hans allergier vilket gjorde allting värre. Han saknade sin familj. Han saknade Marjorie. Han saknade det välbekanta i sitt eget land. Arbetet var besvärligt. Han och hans missionärskamrater fick nästan inga tillfällen att undervisa undersökare, men de undervisade och talade i de små grenarna varje söndag.

Eftersom äldste Hinckley tyckte att han slösade bort sin tid och sin familjs pengar skrev han ett brev till sin far och berättade om sin olyckliga situation. Bryant Hinckley svarade med ett råd som hans son skulle följa i hela sitt liv. ”Käre Gordon”, skrev han, ”jag har fått ditt senaste brev. Jag har bara ett förslag.” Och sedan skrev han de sex orden som skulle göra de fem orden han skrivit tidigare ännu mer betydelsefulla: ”Glöm dig själv och börja arbeta.”²¹ Detta

*Äldste Gordon B. Hinckley predikar i Hyde Park
i London som heltidsmissionär*

råd var ett eko av ett skriftställe som äldste Hinckley hade läst med sin kamrat tidigare den dagen: "Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det" (Mark. 8:35).

Med sin fars brev i handen knäböjde den unge äldste Hinckley och gav ett heligt löfte att han skulle ge sitt liv åt Herren. Dess inverkan var nästan omedelbar. "Hela världen förändrades", sa han. "Dimman lättade. Solen började skina i mitt liv. Jag hade fått ett nytt intresse. Jag såg hur vackert detta land var. Jag såg folkets storhet. Jag började känna mig hemmastadd i detta underbara land."²²

Gordon förklarade när han tänkte tillbaka på den tiden att han också fick hjälp från sin mor. Han kände hennes tröstande närvaro,

särskilt under de mörka och modfällda tiderna. ”Jag försökte då, som jag har gjort sedan dess, att inrätta mitt liv och utföra min plikt på ett sådant sätt som skulle hedra hennes namn”, sa han. ”Tanken att inte infria min mors förväntningar har varit smärtsam, och har gett mig en disciplin som jag annars inte skulle ha haft.”²³

Han blev missionär med ändamål och iver. Uppteckningar från de första åtta månaderna av hans mission visar att fastän han inte döpte någon, gav han ut 8 785 broschyrer, använde 440 timmar på medlemsbesök, gick på 191 möten, hade 220 samtal om evangeliet och konfirmerade en person.²⁴

I mars 1934 förflyttades äldste Hinckley från Preston till London för att arbeta som assistent till äldste Joseph F. Merrill i de tolv apostlarnas kvorum, som presiderade över den brittiska och den europeiska missionen.²⁵ Han tillbringade resten av sin mission där med att arbeta på kontoret under dagen och undervisa om evangeliet på kvällarna. Omvändelsesdopen var få men i hjärtat hos Bryant och Ada Hinckleys son blev omvändelsens gnista en ständig låga.

En ny möjlighet att tjäna Herren

När Gordon återvände hem från missionen, sa han: ”Jag vill aldrig resa igen. Jag har rest så långt jag någonsin vill resa.”²⁶ Han och hans två missionärskamrater hade rest omkring i Europa och Förenta staterna på vägen hem, vilket var vanligt på den tiden och han var trött. När hans familj åkte på semester strax efter hans hemkomst, stannade han hemma. Trots att han kände sig så uttröttad, njöt han av att tänka tillbaka på sina resor: Han kände att han delvis sett uppfyllelsen på sin patriarkaliska välsignelse. Många år senare sa han:

”Jag fick min patriarkaliska välsignelse som pojke. I den välsignelsen sas det att jag skulle höja min röst i ett vittnesbörd om sanningen för jordens nationer. Jag hade arbetat i London en lång tid och gett mitt vittnesbörd många gånger där. Vi [reste till Amsterdam] och där på ett möte fick jag säga några ord och bära mitt vittnesbörd. Vi reste därefter till Berlin där jag fick tillfälle att göra samma sak. Vi reste därefter till Paris där jag fick tillfälle att göra samma sak. Vi reste därefter till Förenta staterna, till Washington D.C. och på en söndag där fick jag ett liknande tillfälle. När jag kom hem var jag

trött. ... Jag sa: '... Jag har slutfört den fasen i min välsignelse. Jag har höjt min röst i de stora städerna i världen. ...' Och jag tyckte verkligen att jag hade gjort det."²⁷

Innan Gordon kunde betrakta sin mission som slutförd, hade han ett uppdrag till att utföra. Äldste Joseph F. Merrill hade bätt honom bestämma tid för ett möte med kyrkans första presidentskap för att rapportera om behov som fanns i den brittiska och den europeiska missionen. Morgonen den 20 augusti 1935, mindre än en månad efter sin hemkomst, visades Gordon in i ämbetsrummet i kyrkans administrationsbyggnad. När han skakade hand med alla i första presidentskapet – president Heber J. Grant, president J. Reuben Clark Jr. och president David O. McKay – kände han sig plötsligt överväldigad av uppdraget han fått. President Grant sa: "Broder Hinckley, du får femton minuter på dig att berätta för oss vad äldste Merrill vill att vi ska få veta."²⁸

På de femton minuter han fått presenterade den nyligen återvändande missionären äldste Merrills bekymmer: Missionärerna behövde bättre trycksaker till hjälp i missionsarbetet. President Grant och hans rådgivare började då ställa fråga efter fråga och mötet blev en timme längre än vad som planerats.

På vägen hem efter mötet kunde Gordon inte ha föreställt sig hur dessa 75 minuter skulle påverka hans liv. Två dagar senare ringde president McKay som erbjöd honom arbetet som verkställande sekreterare för den nyligen organiserade kommittén för radio, publicitet och missionslitteratur. Den kommittén bestod av sex medlemmar från de tolv apostlarnas kворum och de skulle arbeta för att tillmötesgå behoven som Gordon hade rapporterat om till första presidentskapet.²⁹

Återigen lade han planerna för vidare universitetsstudier och en karriär som journalist åt sidan. Han började arbeta med att skriva manuskript för radioprogram och bildband, skriva broschyrer för missionärer, utveckla professionella relationer till mediapionjärer och forska och skriva om kyrkans historia. Han bidrog med budskap avsedda att bygga upp tron hos kyrkans medlemmar och få kontakt med människor utanför kyrkan. En vän skickade honom en gång ett brev med komplimanger för ett radioprogram och frågade honom hur han utvecklat en sådan gåva att skriva och tala. Gordon svarade:

*Gordon B. Hinckley som anställd för kyrkans kommitté
för radio, publicitet och missionslitteratur*

”Om jag har någon talang för att kunna tala eller skriva, så är jag oerhört tacksam till min Fader i himlen. Jag tycker att mycket lite av det är en medfödd kunnighet, men om jag har någon kunnighet så har den kommit genom möjligheter som öppnats för mig.”³⁰

Gordons arbete med kommittén skärpte hans färdigheter som författare. Det gav honom också en värdefull möjlighet att lära av apostlar och profeter. När Gordon såg de sex medlemmarna i de tolv avväga beslut och undervisa varandra, förstod han bättre dessa färgstarka mäns heliga kallelse och uppenbarelseprocessen som skedde när de rådgjorde tillsammans.

Äldste Stephen L. Richards, som senare verkade som förste rådgivare i första presidentskapet, var kommitténs ordförande. Gordon beskrev honom som ”tankfull, betänksam, noggrann och klok. Han rusade aldrig in i något utan såg sig försiktigt för innan han satte igång. Jag lärde mig att det är bäst om man handlar försiktigt i det här verket, för vilka beslut man än fattar har de långtgående följder som påverkar många människors liv.”³¹

De andra fem kommittémedlemmarna var äldsterna Melvin J. Ballard, John A. Widtsoe, Charles A. Callis, Alonzo A. Hinckley (Gordons farbror) och Albert E. Bowen. Rörande dem, sa Gordon:

”Jag kom underbart bra överens med dessa stora män, som var mycket vänliga mot mig. Men jag insåg att de var vanliga människor. De hade svagheter och problem, men det besvärade mig inte. Faktum är att det höjde min uppfattning om dem för jag såg att det fanns ett mått av gudomlighet som var större än deras dödlighet, eller åtminstone ett mått av hängivenhet för en enorm sak som kom först i deras liv. Jag såg inspirationen i verksamhet i deras liv. Jag hyste inga tvivel om deras profetiska kallelse eller om det faktum att Herren talade och handlade genom dem. Jag såg deras mänskliga sida, deras svagheter – och alla hade några. Men jag såg också den stora överskuggande styrkan i deras tro och kärlek till Herren, och deras absoluta lojalitet mot arbetet och ansvaret som de hade fått.”³²

Äktenskap, familj och tjänst i kyrkan

Naturligtvis tänkte inte Gordon bara på arbete. Hans uppvakning av Marjorie Pay fortsatte när han återvände från England. Hans avresa hade varit lika svår för Marjorie som den hade varit för honom. ”Fastän jag var så angelägen om att han skulle verka som missionär”, sa Marjorie senare, ”så glömmet jag aldrig tomheten och ensamheten jag kände när det där tåget rullade iväg från stationen.”³³

På hösten 1929, fyra år innan Gordon reste till England, hade Marjorie registrerat sig på kurser vid University of Utah, men en kort tid senare förlorade hennes far sitt arbete på grund av den stora depressionen. Hon slutade genast sina kurser och tog arbete som sekreterare för att hjälpa till att försörja sina föräldrar och sina fem yngre syskon – ett arbete hon fortsatte med efter Gordons hemkomst från mission år 1935. Hon fick aldrig mer möjlighet att skaffa sig en formell utbildning, men hon var fast besluten att fortsätta lära, så hon utbildade sig själv genom att läsa.

Marjories glada sinnelag, arbetsmoral och djupa hängivenhet mot evangeliet vann Gordons tillgivenhet, och hans godhet och tro gjorde intryck på henne. ”När tiden för vårt giftermål närmade sig”, sa hon, ”kände jag mig fullständigt övertygad om att Gordon älskade mig.

Men jag visste på något sätt också att jag aldrig skulle komma först för honom. Jag visste att jag skulle vara näst viktigast i hans liv och att Herren skulle vara viktigast. Och det var okej.” Hon fortsatte: ”Det tycktes mig att om man förstår evangeliet och ändamålet för att vi är här, vill man ha en make som sätter Herren först. Jag kände mig trygg i kunskapen om att han var en sådan man.”³⁴

Gordon och Marjorie gifte sig i Salt Lake-templet den 29 april 1937 och flyttade till Hinckleys sommarhem i East Mill Creek. De installerade värmepanna, gjorde andra nödvändiga förbättringar för att kunna bo där året om, tog hand om fruktträdgården och trädgården och började bygga sitt eget hem på en tomt som låg bredvid. Och på så vis blev lantområdet som Gordon älskat under sin barndoms somrar den plats där han och Marjorie skulle skapa sitt hem och uppfostra sina barn – Kathleen, Richard, Virginia, Clark och Jane.

Gordon och Marjorie skapade ett hem där det fanns kärlek, ömsesidig respekt, hårt arbete och efterlevnad av evangeliet. Dagliga familjeböner gjorde det möjligt för barnen att se sina föräldrars tro och kärlek. När familjen bad tillsammans kände barnen också att deras himmelske Fader var nära.

Hinckleys hem var en plats med få regler men stora förväntningar. Marjorie talade om sådant som det inte var värt att bråka om. När hon beskrev en föräldrametod som hon och hennes man var överens om, sa hon: ”Jag lärde mig att jag måste lita på mina barn, så jag försökte att aldrig säga nej om jag möjligtvis kunde säga ja. I vår fostran av familjen handlade det om att ta sig igenom varje dag men också att ha lite roligt på samma gång. Eftersom jag kunde se att jag ändå inte skulle kunna fatta alla mina barns beslut, försökte jag att inte oroa mig över varenda liten sak.”³⁵ Förtroendet från föräldrarna gjorde att barnen kände sig respekterade och fick därigenom erfarenhet och tillförsikt. Och när svaret blev nej, förstod barnen att det inte var en nyckfull restriktion.

Hinckleys hem var också fullt av skratt. Marjorie sa en gång: ”Enda sättet att klara sig igenom livet är att skratta sig igenom det. Man måste antingen skratta eller gråta. Jag föredrar att skratta. Jag får huvudvärk av att gråta.”³⁶ Med föräldrarnas skratt kunde barnen gå åt sig själva och finna humorn i vardagslivet, såg barnen sitt hem som en härlig tillflykt.

Marjorie Pay

Tjänandet i kyrkan var alltid en del av livet för Gordon och Marjorie. Gordon verkade som söndagsskolans stavsledare och kallades sedan till söndagsskolans generalstyrelse, där han verkade i nio år. Senare verkade han som rådgivare i ett stavspresidentskap och som stavspresident, medan Marjorie hade ämbeten i Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen. Deras barn såg att tjänandet i kyrkan var en glädjande förmån – och den förebilden skulle de var och en ta efter i sina vuxenår.

Förberedelse genom yrkesarbete

Under de första sex åren av Marjorie och Gordons äktenskap fortsatte Gordon med att arbeta för kyrkans kommitté för radio, publicitet och missionslitteratur. Han var hängiven sitt arbete, och projekt

och tidsramar tog honom ofta till randen av hans kunnighet och erfarenhet – och ibland bortom den. I ett brev till en vän skrev han:

”Mycket att göra. Arbetet i den här kommittén med ett långt namn blir allt större och mer komplicerat och intressantare. ...

Radio, filmer och litteratur av alla de slag ... tjänar till att hålla mig bedjande, ödmjuk, upptagen och på arbetet under långa timmar. ... Allt detta har tjänat till att göra mig lite mer beroende av mina glasögon ... lite mer rundaxlad, lite mer stadgad och lite mer full av förundran över vart allt detta ska leda.”³⁷

I tidigt 1940-tal förde andra världskriget med sig en förändring i arbetet för Gordon. Kyrkans heltidsmissionärsprogram avstannade nästan helt på grund av kriget och därför blev hans arbete med att ombesörja missionsmaterial mindre angeläget. Han kände ansvaret att bidra till krigsinsatsen och därför ansökte han till kadettskolan i Förenta staternas flotta. Men hans ansökan avslogs eftersom han led av allergi. ”Jag kände mig deprimerad över det avslaget”, bekände han senare. ”Kriget härjade och alla gjorde något för att hjälpa till. Jag kände att jag ville bidra på något sätt.”³⁸ Hans önskan ledde honom till att ansöka om ett jobb som biträdande chef för Denver and Rio Grande Railroad. Eftersom tåg spelade en kritisk roll i att förflytta trupper och krigsförråd tyckte Gordon att han kunde tjäna sitt land genom det här arbetet. Bolaget anställde honom 1943 och han arbetade på deras tågstation i Salt Lake City tills han och hans familj förflyttades till Denver, Colorado år 1944.

Cheferna för järnvägen var imponerade av Gordons arbete och när kriget tog slut 1945 erbjöd de honom permanent anställning med som det tycktes lovande framtidsutsikter. Samtidigt ringde äldste Stephen L. Richards och bad Gordon återvända till heltidsarbete i kyrkan. Fastän järnvägen erbjöd en avsevärt högre lön än kyrkan, följde Gordon sitt hjärta och återvände till Salt Lake City.³⁹

Gordon B. Hinckleys anställning vid kyrkans huvudkontor kom snart att innebära mycket större ansvar än han hade haft förut. År 1951 utsågs han till verkställande sekreterare för kyrkans missionskommitté med ansvar för den nyligen bildade missionsavdelningens dagliga arbete. Avdelningen hade överinseende över allt som hade att göra med att sprida evangeliet, däribland produktion,

Gordon B. Hinckley, 1951

översättning och distribution av material som användes av missionärerna, utbildning för missionärer och missionspresidenter och mediekontakter som användes för att bygga relationer och rätta till missförstånd om kyrkan.⁴⁰

På hösten 1953 kallade president David O. McKay in Gordon till sitt kontor och bad honom begrunda en fråga som inte direkt avsåg arbetet inom missionärsavdelningen. ”Broder Hinckley”, började han, ”som du vet bygger vi nu ett tempel i Schweiz och det kommer att skilja sig från våra andra tempel på grund av att det måste betjäna medlemmar som talar många olika språk. Jag vill att du finner ett sätt att presentera templets undervisning på de olika språken i Europa medan vi på samma gång använder ett minimum av tempeltjänare.”⁴¹

President McKay såg till att Gordon fick ett rum där han kunde vara för att söka inspiration och komma ifrån kraven i arbetsbördan på missionärsavdelningen. På vardagskvällar, lördagar och ibland några söndagar arbetade Gordon i ett litet rum på femte våningen i Salt Lake-templet. På många söndagsmorgnar gjorde president McKay honom sällskap för att dela med sig av idéer, noggrant fundera över presentationen av tempelbegåvningen och be om vägledning.

Efter att ha begrundat, bett och sökt uppenbarelse rekommenderade Gordon att presentationen av begåvningen skulle filmas med den heliga texten dubbad på flera språk. President McKay och andra godkände hans rekommendation och gav honom i uppdrag att producera filmen. Gordon arbetade med en grupp begåvade och trofasta yrkesmän som avslutade projektet i september 1955. Han tog själv med sig filmerna till templet i Bern, Schweiz och övervakade de tekniska förberedelserna för de första begåvnings-sessionerna.⁴²

Gordon rördes av att se sitt arbete ge så stor glädje till de heliga i Europa. "När jag såg dessa människor komma från tio nationer för att delta i tempelförrättningar; när jag såg äldre människor komma från länder bakom järnridån som hade förlorat sina familjer under krigen som svept över dem, och bevittnade den lycka och de glädjetårar som kom från deras hjärtan som ett resultat av möjligheterna de fått; när jag såg unga män och hustrur med sina familjer – deras glada och vackra barn – och såg dessa familjer förenas med eviga familjeband, visste jag med ännu större säkerhet än jag hade gjort förut att [president McKay] inspirerats och vägletts av Herren att föra de här dyrbara välsignelserna till dessa trofasta män och kvinnor som kommit från Europas nationer."⁴³

Tjugo år hade gått sedan Gordon återvänt från sin mission, och han hade inte uppfyllt sin dröm att få en högre examen och bli journalist. Istället hade han lärt sig använda ny teknik för att sprida Guds ord, utvecklat positiva relationer till människor av andra trosåskådningar, studerat och skrivit böcker om kyrkans historia och hjälpt till med att bereda väg för tusentals sista dagars heliga att få templets välsignelser. De här upplevelserna skulle tjäna som en grund för det tjänande som han skulle ge under resten av sitt liv.

Verksamhet som assistent till de tolv

Lördagen den 5 april 1958 svarade Gordons och Marjories son Richard på telefonen. Den som ringde presenterade sig inte, men Richard kände igen president David O. McKays röst och skyndade sig att informera sin far. Efter att kortfattat ha talat med president McKay, duschade Gordon snabbt, satte på sig kostym och körde till kyrkans presidents ämbetsrum. Eftersom han hade fått uppdrag från president McKay förut, förväntade han sig att bli ombedd att hjälpa till med något i förberedelse för nästa dags generalkonferens. Han blev chockad när han hörde att president McKay hade något annat i åtanke. Efter en vänlig hälsning bad president McKay Gordon att tjäna som assistent till de tolv. Bröder som verkade i det här ämbetet, som upphörde 1976, var generalauktoriteter i kyrkan. Gordon verkade som president för East Mill Creek stav när president McKay kallade honom.

Nästa dag inröstades äldste Gordon B. Hinckley under generalkonferensen. Fastän han bekände i sitt första konferenstal att han var "fylld med en känsla av otilräcklighet" tog han upp sitt nya ansvar med karakteristisk tro och vigör.⁴⁴

Ett stort ansvar som äldste Hinckley fick som assistent till de tolv var att övervaka kyrkans arbete i hela Asien. Han visste knappt något om folket där och talade inget av deras språk, men han kom snabbt att älska dem och de kom att älska honom. Kenji Tanaka, en japansk sista dagars helig, berättade om äldste Hinckleys första möte i Japan: "Vi kunde se äldste Hinckleys glädje i hans glittrande ögon. Hans första ord till oss var *Subarashii!* [Underbart!] Stämningen i det mötet förändrades från stelhet och formalitet till vänlighet och närhet till honom och en varm känsla rådde."⁴⁵

Det var den känslan som han förde med sig överallt på sina besök i Asien. Han hjälpte folket inse att de med tro på Herren kunde utträtta stora ting och hjälpa kyrkan växa i sina hemländer. Han höll sig också nära heltidsmissionärerna för han visste att deras flit skulle ha direkt inverkan på folket de tjänade.

Ett särskilt vittne om Kristi namn

Ett annat livsförändrande telefonsamtal kom en annan lördag, den 30 september 1961. Den här gången var det Marjorie som hörde president McKays välkända röst på telefonen. Återigen skyndade Gordon B. Hinckley iväg till kyrkans presidents ämbetsrum. Återigen blev han överraskad och överväldigad när han fick höra orsaken till besöket. När han anlände sa president McKay till honom: ”Jag känner mig manad att nominera dig till att fylla vakansen i de tolv apostlarnas kворum och vi vill inrösta dig idag på konferensen.”⁴⁶ Återigen gick äldste Hinckley framåt med tro och entusiasm trots känslor av otillräcklighet.

Som apostel fick äldste Hinckley ytterligare ansvar. Han sammanträffade ibland med regeringsämbetsmän och andra dignitärer. Han ombads ofta att tala offentligt för kyrkan för att bemöta kritik och kulturella oroligheter i Förenta staterna. Han stod i främsta ledet i arbetet att stärka kyrkans möjligheter till utsändning och att använda teknik till att sprida evangeliet över hela världen. Trots en allt större arbetsbörda förlorade han aldrig ur sikte sitt ansvar att stärka tron hos enskilda och familjer. Vare sig han talade till en eller tiotusen, hade han en personlig prägel som blev utmärkande för hans verksamhet: att föra människor, en efter en, till Kristus.

Äldste Hinckley fortsatte att överinse arbetet i Asien under de kommande sju åren och han glädde sig över sina vänners tillväxt där. Han sa: ”Det är en inspirerande upplevelse ... att bevittna hur Herrens storslagna design växer fram i väven i den här delen av världen.”⁴⁷

Uppdragen i de tolv kворum växlade och äldste Hinckley fick många tillfällen att tjäna i andra delar av världen. Vart han än kom, visade han omtanke om den enskilde. År 1970, när han övervakade kyrkans arbete i Sydamerika, reste han till Chile efter att ha presiderat över en stavskonferens i Peru. Två dagar efter sin ankomst till Chile fick han veta att en ödeläggande jordbävning hade drabbat Peru och att fyra missionärer saknades. Han ändrade genast sina planer och återvände till Peru fastän det skulle fördröja hans hemresa. ”Jag

kan inte med gott samvete åka hem när det finns missionärer som saknas”, sa han.⁴⁸

Han kom fram till Lima, Peru följande morgon. När de saknade missionärerna fick tag på en radioamatör lyckades de ringa till Lima och äldste Hinckley talade med dem. Missionärerna befann sig i ett litet rum fyllt med andra överlevande och deras samtal kunde höras på en högtalare. ”När äldste Hinckleys röst hördes i högtalaren i detta rum fullproppat med människor som också ville använda radion, blev det genast tyst i rummet. Fastän han talade på engelska och alla dessa människorna talade spanska, började de lågmält prata med varandra och undra: ’Vem är den mannen?’ Även mitt i detta kaos förnam de att den rösten tillhörde en ovanlig människa.”⁴⁹

Under de första två åren som äldste Hinckley hade överinseende över kyrkan i Sydamerika reste han runt i varje mission. Han skapade nya missioner i Colombia och Ecuador, hjälpte till med att skapa nya stavar i Lima i Peru och São Paulo i Brasilien samt bidrog till att lösa problem med visum för missionärer som kallats att verka i Argentina. Han var mitt uppe i mer arbete när han i maj 1971 fick i uppdrag att överinse åtta missioner i Europa.⁵⁰

Äldste Hinckley kände ofta tröttheten i sitt hektiska schema. Han kände sig alltid glad över att återvända hem och vara med Marjorie och barnen. Men Marjorie kunde se att han blev rastlös när han var borta för länge från arbetet. Hans kallelse som apostel – ett av de ”särskilda vittnen om Kristi namn i hela världen” (L&F 107:23) – var aldrig långt borta från tankarna.

Tunga ansvar som rådgivare i första presidentskapet

Den 15 juli 1981, efter att ha verkat i de tolv apostlarnas kворum i nästan 20 år, fick äldste Hinckley ännu en överraskande kallelse. President Spencer W. Kimball, som då var president för kyrkan, kallade honom att verka som rådgivare i första presidentskapet förutom president N. Eldon Tanner och president Marion G. Romney. Det här var ett ovanligt men inte ett exempellöst undantag från den vanliga ordningen att ha två rådgivare. President Kimball och hans rådgivare upplevde avtagande hälsa och behövde extra stöd i presidentskapet.⁵¹

På sin första generalkonferens i sitt nya ämbete, sa president Hinckley: "Min enda önskan är att vara lojal i mitt tjänande. ... Denna heliga kallelse har gjort mig medveten om mina svagheter. Om jag någon gång har förorättat någon, så ber jag om ursäkt och hoppas att ni vill förlåta mig. Oavsett om denna uppgift blir långvarig eller kortvarig lovar jag i kärlek och i tro att göra mitt allra bästa."⁵²

Hans allra bästa behövdes eftersom hälsan avtog för president Kimball, president Tanner och president Romney. Det mesta av det dagliga arbetet i första presidentskapet föll nu på president Hinckley. Han tog också på sig det mesta av ansvaret för större uppdrag som invigningen av Jordan River-templet i Utah. Han bemötte dessutom offentlig kritik om kyrkan och dess ledare, både tidigare och nuvarande. På generalkonferensen i april 1982 sa han:

"Vi lever i ett samhälle som drivs av kritik. ... Jag uppmanar er att se till helheten och sluta oroa er för små skönhetsfläckar. ... Dessa är småsaker jämförda med omfattningen av [kyrkans ledares] tjänande och de stora ting som utträttats."⁵³

President Tanner gick bort den 27 november 1982 och president Kimballs och president Romneys hälsa hade försämrats så pass att på generalkonferensen i april 1983 satt president Hinckley, som vid det här laget kallats som andre rådgivare i första presidentskapet, ensam bredvid tomma stolar på förhöjningen. På ett djupt och personligt sätt upplevde han det som han en gång kallat "ledarskapets ensamhet".⁵⁴

President Hinckley ville inte på något sätt överskugga profeten och arbetade därför vidare med försiktighet och under bön. Han bad om hjälp från seniormedlemmar i de tolv – särskilt äldste Ezra Taft Benson, kvorumpresidenten – med att ta hand om kyrkans dagliga ärenden. President Hinckley arbetade hand i hand med de tolv kvorum med ständig vägledning från president Kimball. Trots detta kändes bördan tung.

Fastän president Hinckleys ansvar i första presidentskapet höll honom kvar i Salt Lake City den mesta tiden, reste han ibland för att betjäna medlemmar och missionärer i andra delar av världen. 1984 återvände han till Filippinerna. Arton år tidigare hade han invigt

President Gordon B. Hinckley på generalkonferensen då han var den enda medlemmen i första presidentskapet som var frisk nog att närvara

det första kapellet där, nu skulle han inviga det första templet. I invigningsbönen sa han:

”Den filippinska nationen är ett land bestående av många öar vars folk älskar frihet och sanning, vars hjärtan är känsliga för dina tjänares vittnesbörd och som är mottagliga för det eviga evangeliets budskap. Vi tackar dig för deras tro. Vi tackar dig för deras uppoffringar. Vi tackar dig för ditt verks förunderliga framgång i det här landet.”⁵⁵

Det var tydligt att kyrkan gjorde goda framsteg när president Hinckley i juni 1984 på första presidentskapets vägnar tillkännagav kallelsen av områdespresidentskap – medlemmar av de sjuttio som skulle bo runt om i världen för att överinse kyrkans arbete i tilldelade geografiska områden. Under ledning av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum ombesörjer dessa bröder mycket av det ledarskap och den utbildning som behövs i dessa områden. ”Vi kan inte fatta alla beslut i Salt Lake City”, sa han. ”Vi måste göra något för att decentralisera auktoriteten.”⁵⁶ Omkring ett år senare

talade president Hinckley till kyrkans ledare från hela världen och sa: "Jag är övertygad om att det är ett inspirerat och stort steg framåt som vi har tagit under de senaste månaderna. Jag är övertygad om att den regelbundna närvaron av dessa goda män ibland er ger er stor trygghet. I allt väsentligt består dessa bröders arbete av att binda samman kyrkan."⁵⁷

Efter att ha lett kyrkan genom tolv år av anmärkningsvärd tillväxt avled president Spencer W. Kimball den 5 november 1985. Som seniorapostel avskildes president Ezra Taft Benson till kyrkans president. Han kallade Gordon B. Hinckley att verka som förste rådgivare i första presidentskapet och Thomas S. Monson att verka som andre rådgivare. När det nu fanns tre friska medlemmar i första presidentskapet lättades bördan för president Hinckley och han fick större möjligheter att besöka de heliga runtom i världen.

Efter några år började president Bensons hälsa avta och de dagliga plikterna att handha kyrkans angelägenheter vilade återigen på president Hinckley. Men den här gången var han inte ensam i första presidentskapet. Med vitalitet och energi höll president Hinckley och president Monson kyrkan på en stadig kurs men respekterade alltid president Bensons ämbete som profet, siare och uppenbarare. De utvecklade en stark och bestående vänskap och kompanjonskap.

President Benson avled den 30 maj 1994 och president Howard W. Hunter blev kyrkans president. Återigen verkade president Hinckley och president Monson som rådgivare. I juni gjorde president och syster Hinckley sällskap med president Hunter och hans hustru Inis och äldste M. Russel Ballard och hans hustru Barbara till Nauvoo för att fira 150-årsdagen av Joseph och Hyrum Smiths martyrdöd. Det här skulle bli den enda resan som president Hunter och president Hinckley gjorde tillsammans. President Hunter hade kämpat med hälsoproblem i många år och hans hälsa avtog snabbt efter den här resan. 27 februari 1995 bad han president Hinckley om en prästadömsvälsignelse. I välsignelsen vädjade president Hinckley om president Hunters liv men sa också att han var i Herrens händer.⁵⁸ Några dagar senare, den 3 mars 1995, avled president Hunter.

President Ezra Taft Benson (mitten) med sina rådgivare president Gordon B. Hinckley (vänster) och president Thomas S. Monson (höger), på en generalkonferens.

Profet, siare och uppenbarare och president för kyrkan

President Hunters bortgång vägde tungt på paret Hinckley även om det inte hade varit oväntat. Som seniorapostel stod president Hinckley näst i tur att bli kyrkans president. Syster Hinckley minns stunden de fick meddelandet att president Hunter hade gått bort: ”President Hunter var borta och vi hade lämnats att gå vidare. Jag kände mig så sorgsen, så ensam. Det gjorde Gordon också. Han kände sig förlamad. Och han kände sig mycket, mycket ensam. Det fanns ingen kvar som kunde förstå det han gick igenom.”⁵⁹

Efter president Hunters begravning fann president Hinckley tröst i templet. Där i mötesrummet för första presidentskapet och det tolv kvorum, bakom stängda dörrar, läste han ur skrifterna och reflekterade över det han läste. Han reflekterade över Jesu Kristi liv, verksamhet och försoning. Därefter betraktade han noggrant porträtten på väggen av alla kyrkans presidenter från Joseph Smith till Howard W. Hunter. Han beskrev den upplevelsen i sin dagbok:

”Jag gick runt i rummet framför dessa porträtt och tittade in i ögonen på männen som de föreställde. Det kändes nästan som att jag kunde tala med dem. Det kändes nästan som om de talade till mig

och gav mig ny tillförsikt. ... Jag satte mig ner på stolen som hade varit min plats som förste rådgivare till presidenten. Jag använde en hel del tid på att titta på dessa porträtt. Det var nästan som om de alla blev levande för mig. Deras ögon verkade vila på mig. Det kändes som om de uppmuntrade mig och lovade mig sitt stöd. De tycktes säga till mig att de talat för min skull på ett råd i himlarna, att jag inte behövde frukta, att jag skulle bli välsignad och stöttad i min verksamhet.

Jag föll på knä och vädjade till Herren. Jag talade länge med honom i bön. ... Jag är övertygad om att jag genom Andens kraft hörde Herrens ord, inte som en röst, utan som en varm känsla i mitt hjärta angående de frågor som jag framställt i min bön.”⁶⁰

Efter den här upplevelsen skrev han återigen ner sina tankar: ”Jag mår bättre och har en mycket starkare förvisning i mitt hjärta om att Herren genomför sin vilja med sitt verk och rike, att jag kommer att få stöd som kyrkans president och som profet, siare och uppenbarare, och att verka som sådan så länge som Herren vill. Med Andens bekräftelse i mitt hjärta är jag nu redo att gå framåt och göra mitt allra bästa. Det är svårt för mig att tro att Herren ålagt mig detta ytterst höga och heliga ansvar. ... Jag hoppas att Herren har utbildat mig till att göra det som han förväntar sig av mig. Jag ger honom min totala lojalitet och jag ska sannerligen söka hans vägledning.”⁶¹

President Gordon B. Hinckley avskildes som kyrkans president den 12 mars 1995 och nästa dag talade han på en presskonferens och besvarade reportrars frågor. Äldste Jeffrey R. Holland berättade att ”frågor och svar under presskonferensen var hjärtliga, ibland slagfärdiga, men hela tiden vänliga och omfattade många ämnen” och mot slutet ställde en reporter frågan: ”Vad kommer ni att lägga tonviken på?” Vad kommer att bli mottot under ert ledarskap?”

”Instinktivt svarade han: ’Gå vidare. Ja, vårt motto ska vara att gå vidare i det stora verk som befrämjats av våra föregångare.’”⁶²

President Hinckley höll det löftet. Med respekt för profeterna som gått före honom fortsatte han med verket de hade arbetat på. Och med tro på Gud Fadern och Jesus Kristus använde han sig av uppenbarelse för att utföra det verket på nya sätt.

President Gordon B. Hinckley vid talarstolen på en generalkonferens

För kyrkan "ut ur dunklet" (L&F 1:30)

I början av president Hinckleys verksamhet, observerade äldste Neal A. Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum: "President Hinckley bidrar till att föra kyrkan ut ur dunklet. Kyrkan kan inte gå framåt som den borde om vi gömmer oss under skäppan. Någon måste stiga fram och president Hinckley är villig att göra det. Han är på en och samma gång det förgångnas och nutidens man, och han har en

enastående förmåga att uttrycka sig som gör det möjligt för honom att presentera vårt budskap på ett sätt som tilltalar människor överallt.”⁶³

President Hinckleys omfattande bakgrund inom media och utsändningar bidrog till att förbereda honom för den här uppgiften. Som president för kyrkan lät han sig ofta intervjuas av journalister runt hela världen, och han besvarade frågor om kyrkans lära och policy och bar sitt vittnesbörd om Frälsaren och det återställda evangeliet. Varje gång ökade förståelsen och vänskapskontakter utvecklades.

Särskilt anmärkningsvärd var en intervju 1996 med chefsreportern Mike Wallace för televisionsprogrammet *60 Minutes*. Wallace var känd för att vara en tuff intervjuare och president Hinckley erkände att han kände sig tveksam före programmets sändning på nationell television i Förenta staterna. ”Om det visar sig vara fördelaktigt blir jag tacksam”, sa han. ”Om inte lovar jag att jag aldrig mer ska sätta min fot i en sådan fälla.”⁶⁴

Intervjun var fördelaktig och många positiva aspekter av kyrkan framstod i den. Ett annat resultat var att Mike Wallace och president Hinckley blev vänner.

År 2002 var Salt Lake City värdstad för vinterolympiaden och kyrkan kom i rampljuset över hela världen. President Hinckley och hans rådgivare rådfrågades om en del av planeringen. ”Vi fattade ett medvetet beslut att vi inte skulle använda den tiden till att utföra missionärsarbete”, sa han, ”men vi var säkra på att detta framstående evenemang skulle ge någonting underbart till kyrkan.”⁶⁵ Han hade rätt. Tiotusentals människor besökte Saltsjödalen och hälsades av vänliga värdar – sista dagars heliga och andra som arbetade tillsammans för att skapa en lyckad vinterolympiad. Dessa besökare gick omkring på tempelområdet, lyssnade på tabernakelkören och besökte släkthistoriska biblioteket. Miljarder människor såg Salt Lake-templet på television och såg kyrkan presenteras på ett fördelaktigt sätt av reportrar. Det gav, som president Hinckley sa: ”någonting underbart till kyrkan”.

Förutom användningen av sedan länge etablerade kommunikationsmönster, gick president Hinckley in för nymodigheter. Han såg till exempel internet som ett medel att föra kyrkan närmare dess medlemmar och dela det återställda evangeliet med människor som

hade en annan trosåskådning. Under hans administration skapade kyrkan LDS.org, FamilySearch.org och Mormon.org.

Den 23 juni 2004, då president Hinckley fyllde 94 år, fick han ta emot utmärkelsen Presidential Medal of Freedom, den högsta civila utmärkelsen som ges i Förenta staterna. I sitt tacktal sa han: "Jag är djupt hedrad över att få ta emot denna prestigefyllda utmärkelse av presidenten för Förenta staterna. Jag är djupt tacksam. I en vidare bemärkelse erkänner och hedrar den också kyrkan, som har gett mig så många möjligheter och vars intressen jag har försökt fullfölja."⁶⁶ Han såg på den här utmärkelsen som symbolisk för kyrkans växande positiva anseende och som bevis på att den verkligen höll på att föras ut ur dunklet.

Resor bland de sista dagarnas heliga

President Hinckley tyckte inte om att resa, men hans önskan att tjäna bland de sista dagars heliga var större än hans önskan att stanna hemma. Han sa att han ville "komma ut bland vårt folk för att visa uppskattning och ge uppmuntran och vittna om Herrens gudomliga verk."⁶⁷ I början av sin verksamhet hade han sagt: "Jag har bestämt mig för att jag, medan jag är stark nog, ska komma ut bland folket hemma och borta. ... Jag tänker förbli rörlig och energisk så länge jag kan. Jag önskar umgås med de människor jag älskar."⁶⁸

Under sin tid som president för kyrkan företog han många resor inom Förenta staterna och besökte över 90 länder utanför Förenta staterna. Sammanlagt reste han över etthundrasextio tusen mil som president för kyrkan och besökte heliga i alla delar av världen.⁶⁹

I somliga områden måste folket göra ännu större ansträngningar för att få träffa honom än han gjorde för att träffa dem. När han och syster Hinckley till exempel besökte Filippinerna hade kyrkans medlemsantal där vuxit till över 375 000. President och syster Hinckley skulle tala en kväll på ett möte i den stora amfiteatern Araneta i Manila. Redan på eftermiddagen den dagen var amfiteatern "fullsatt. Folk hade börjat köa klockan 7 på morgonen för ett möte som inte skulle börja förrän om tolv timmar. Den officiella summan på de församlade visade att ungefär 35 000 medlemmar trängt in sig på amfiteaterns 25 000 sittplatser, så väl som i gångarna och

President Hinckley älskade att "komma ut bland folket hemma och borta".

korridorerna. Många heliga hade rest i tjuugo timmar med båt och buss för att komma till Manila. För en del kostade den resan lika mycket som flera månaders lön. ...

"När president Hinckley fick höra att amfiteatern var fullsatt och att fastighetschefen undrade om det var möjligt att börja mötet tidigare än planerat, sa han genast: 'Då åker vi.' Han och syster Hinckley steg in i den ofantligt stora amfiteatern. ... Som på ett tecken reste sig de församlade, applåderade och började därefter känslolöst sjunga 'Tack, Gud att profeter du sänder'."⁷⁰

President Hinckley visste att han och hans bröder inte kunde resa överallt och därför ivrade han för att använda tekniken för att undervisa ledare runt om i världen. Genom att använda satellitutsändning presiderade han över världsomfattande ledarutbildningsmöten som hölls för första gången i januari 2003.

*Betonar vikten av lärande och undervisning
om andliga och sekulära sanningar*

President Hinckley sa: "Ingen av oss ... vet tillräckligt. Lärande-processen är oändlig. Vi måste läsa, vi måste iakttä, vi måste ta till

oss, och vi måste begrunda det som vi matar vårt sinne med.”⁷¹ Han sa också: ”Effektiv undervisning är det centrala i kyrkans ledarskap. Evigt liv uppnås enbart i den mån som män och kvinnor undervisas med sådan effektivitet att de förändrar och disciplinerar sitt liv. De kan inte tvingas till rättfärdighet eller till himlen. De måste ledas, och det innebär undervisning.”⁷²

President Hinckley önskade ge mer andlig näring åt sista dagars heliga över hela världen. År 1995 godkände han entusiastiskt en plan att ge ut en ny serie böcker som skulle ge kyrkans medlemmar ett evangeliebibliotek. Kyrkan började snart ge ut den här serien, som kallades *Kyrkans presidenters lärdomar* och den här boken är en av dem.

Sekulär lärdom var också viktig för president Hinckley. Han var bekymrad över medlemmar i kyrkan som bodde i djupt fattiga länder i världen som inte hade råd med högre utbildning eller yrkesutbildning. Utan sådan utbildning och yrkesutbildning skulle de flesta av dem stanna kvar i fattigdomen. På prästadömsmötet under generalkonferensen i april 2001 sa president Hinckley:

”I ett försök att åtgärda denna situation föreslår vi en plan, en plan som vi tror är inspirerad av Herren. Kyrkan upprättar nu en fond med medel till större delen från trofasta sista dagars heliga som bidragit och kommer att bidra till denna fond. Vi är dem djupt tacksamma. ... Vi [ska] kalla den Ständiga utbildningsfonden.”⁷³

President Hinckley förklarade att de som kan dra nytta av det här programmet ges lån ur fonden som kyrkans medlemmar bidragit till, för skol- eller yrkesutbildning. När de sedan avslutat sin skolutbildning eller yrkesutbildning förväntas de betala tillbaka sina lån så att pengarna från fonden kan användas till att hjälpa andra. President Hinckley förklarade också att Ständiga utbildningsfonden skulle ”baseras på liknande principer som Ständiga emigrationsfonden”, som kyrkan upprättade på 1800-talet för att hjälpa behövande heliga emigrera till Sion.⁷⁴

Inom sex månader hade sista dagars heliga donerat miljontals dollar till Ständiga utbildningsfonden.⁷⁵ Ett år efter att ha introducerat planen, meddelade president Hinckley: ”Denna strävan står nu på fast grund. ... Unga män och kvinnor i de mindre privilegierade

delarna av världen, unga män och kvinnor som i de flesta fall är återvända missionärer, får chansen till en bra utbildning som kommer att lyfta dem upp ur det fattigdomens trask som deras förfäder har kämpat med under generationer.”⁷⁶ Det här programmet fortsätter att välsigna sista dagars heliga, både dem som tar emot och dem som ger.

Vittnar om äktenskapets och familjens helighet

När president Gordon B. Hinckley talade till systrarna under Hjälpföreningens allmänna möte den 23 september 1995 sa han:

”Då det finns så många spetsfundigheter framställda som sanning, så mycket bedrägeri angående normer och värderingar, så många lockbeten och frestelser till att långsamt befläckas av världen, har vi känt oss manade att varna och förvarna er. Därför utfärdar vi i första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd nu en kungörelse till kyrkan och till världen som ett klargörande och en ytterligare bekräftelse av normer, lärdomar och förfaringssätt angående familjen som profeter, siare och uppenbarare i denna kyrka gång på gång under dess historia tillkännagett.”⁷⁷

Därefter läste president Hinckley för första gången offentligt: ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen.”

Äktenskapets och familjens helighet var ett ständigt tema i president Hinckleys undervisning. Han fördömde övergrepp av varje slag och uppmanade föräldrar och barn att visa tålmod med varandra, att älska varandra, att undervisa varandra och att tjäna varandra. I ett brev daterat den 11 februari 1999 sa han och hans rådgivare i första presidentskapet:

”Vi uppmanar föräldrar att göra sitt allra bästa för att undervisa och fostra sina barn i evangelieprinciper som kan hjälpa dem hålla sig nära kyrkan. Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar.

Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter

"Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter."

än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt."⁷⁸

När ut till nyomvända

President Hinckley älskade att se stora antal människor bli medlemmar i kyrkan, men han var också angelägen om den enskilde som dessa siffror representerade. Tidigt i sin administration sa han:

"Med ett ständigt ökande antal omvända, måste vi avsevärt öka våra ansträngningar att hjälpa dem att finna sig till rätta. Alla behöver tre saker: en vän, ett ansvar och näring genom 'Guds goda ord' (Moro. 6:4). Det är vår plikt och vår möjlighet att få ombesörja dessa saker."⁷⁹

Att hjälpa nya medlemmar bli starka var ett ständigt tema i president Hinckleys undervisning. Äldste Jeffrey R. Holland berättade följande om hans föresats att behålla nya medlemmar: "Med en glimt i ögat och en hand som smällde till bordet framför honom sa han nyligen till de tolv apostlarna: 'Bröder, när jag levtt mitt liv och begravningsgudstjänsten är över så kommer jag att sätta mig upp

medan jag förs ut och se er i ögonen och säga: ”Hur går det med att behålla våra nya medlemmar?””⁸⁰

Tempelbyggande

År 1910, året då Gordon B. Hinckley föddes, fanns det 4 tempel i drift i världen och alla fanns i Utah. År 1961, när han ordinades till apostel hade antalet ökat till 12. Den här framgången var betydande, men äldste Hinckley uttryckte ofta bekymmer över att många människor runt om i världen hade begränsad tillgång till templets välsignelser. Då han 1973 verkade som ordförande för kyrkans tempelkommitté skrev han i sin dagbok: ”Kyrkan kunde bygga [många mindre] tempel för den kostnad som det tar att bygga templet i Washington [som då höll på att byggas]. Templen skulle då komma till folket istället för att folket måste resa långa avstånd för att komma till dem.”⁸¹

När han inröstades som president för kyrkan år 1995 hade antalet tempel i drift ökat till 47 men hans önskan att bygga fler tempel var fortfarande stark. Han sa: ”Det har varit min brinnande önskan att ha ett tempel varhelst det behövs så att vårt folk, varhelst de befinner sig utan alltför stora uppoffringar kan komma till Herrens hus för sina egna förrättningar och för att få möjligheten att utföra ställföreträdande arbete för de döda.”⁸²

På generalkonferensen i oktober 1997 tillkännagav president Hinckley en historisk nyhet: Kyrkan skulle börja bygga mindre tempel runt om i världen.⁸³ Senare sa han: ”Byggandet av små tempel anser jag kom genom en direkt uppenbarelse.”⁸⁴ 1998 tillkännagav han att med 30 nya mindre tempel, tillsammans med andra tempel under planering eller uppförande, ”blir det totalt 47 nya tempel utöver de 51 som nu är i drift.” Till åhörarnas förtjusning tillade president Hinckley: ”Jag tror det är bäst vi bygger två till så att det blir jämnt 100 vid sekelskiftet, som är 2000 år ’efter vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, ankomst i köttet’ (L&F 20:1).” Därefter lovade han: ”Det kommer ännu fler.”⁸⁵

Den 1 oktober 2000 invigde president Hinckley templet i Boston, Massachusetts, det 100:e templet i bruk. Före årets slut invigde han ytterligare två tempel. När han dog den 27 januari 2008 hade kyrkan 124 tempel i bruk med ytterligare 13 tillkännagivna. President

President Hinckley fäster murbruk under hörnstensceremonin före invigningen av templet i Nauwoo, Illinois år 2002.

Hinckley hade deltagit i planeringen och uppförandet av de flesta av dem och hade personligen invigt 85 av dem och hade återinvigt 13 (8 av dem var tempel som han tidigare hade invigt).

Konferenscentret

Vid generalkonferensen i oktober 1995 gjorde president Hinckley en antydning om en idé han haft i tankarna. Han talade från tabernaklet på tempelplatsen och sa: "Detta stora tabernakel tycks bli mindre för varje år. Vi samlas nu i mycket större grupper under ett tak vid vissa regionkonferenser."⁸⁶ På generalkonferensen i april 1996 berättade president Hinckley mer om sin idé:

"Jag beklagar att många som ville vara med oss i tabernaklet denna morgon inte får plats här. Det finns också många här utanför. Denna unika och märkliga möteslokal, byggd av våra föregångare pionjärerna och invigd för gudsdyrkan, rymmer bekvämt omkring 6000. En del av er som sitter på dessa hårda bänkar i två timmar kanske inte håller med om ordet *bekvämt*.

Mitt hjärta ömmar för dem som ville komma in men inte fick plats. För omkring ett år sedan föreslog jag för bröderna att tiden kanske kommit då vi borde studera möjligheten att bygga ett nytt hus för gudsdyrkan, ett mycket större, som skulle rymma tre eller fyra gånger så många som får plats i denna byggnad.”⁸⁷

Den 24 juli 1997, då hundrafemtioårsjubileet av pionjärernas ankomst till Saltsjödalens firades, togs första spadtaget för den nya byggnaden – som skulle kallas konferenscentret – i kvarteret omedelbart norr om tempelområdet. Mindre än tre år senare, i april 2000, hölls de första sessionerna av generalkonferensen där, fastän byggnaden inte var helt färdigställd. President Hinckley invigde konferenscentret under generalkonferensen i oktober 2000. Innan han bad invigningsbönen, stod han vid talarstolen som hade tillverkats av ett svart valnötsträd, som han planterat för många år sedan på sin egen tomt, och sa:

”Idag ska vi inviga den som ett hus där vi ska dyrka Gud, den evige Fadern, och hans enfödde Son, Herren Jesus Kristus. Vi hoppas och ber att det från denna talarstol ska fortsätta att till världen

Konferenscentret som president Hinckley invigde under generalkonferensen i oktober 2000

utgå tillkännagivanden om vittnesbörd och lärosatser, om tro på den levande Guden och om tacksamhet för vår Återlösares stora försoningsoffer.”⁸⁸

Vittnesbörd om Jesus Kristus

Den 1 januari 2000 gav president Hinckley, hans rådgivare i första presidentskapet, och de tolv apostlarnas kvorum ut ett tillkännagivande som hette: ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd.” De förkunnade om Frälsaren: ”Ingen annan har haft ett så djupgående inflytande på alla som har levt och som kommer att leva på jorden.”⁸⁹

Och ingen annan hade ett så stort inflytande på president Gordon B. Hinckleys liv. I över 46 år verkade han som ett särskilt vittne om Jesu Kristi namn. Några månader efter det att han och hans bröder gett ut ”Den levande Kristus”, stod president Hinckley inför de sista dagars heliga och sa: ”Av allt det jag är tacksam för denna morgon står en sak framför alla andra. Det är ett levande vittnesbörd om Jesus Kristus, den Allsmäktige Gudens Son, Fridsfursten, den Helige.”⁹⁰

Prövningar och hopp

I slutet av generalkonferensen i april 2004 sa president Hinckley: ”Motvilligt önskar jag nämna en personlig angelägenhet för ett ögonblick. En del av er har lagt märke till syster Hinckleys frånvaro. För första gången på fyrtiosex år sedan jag blev generalauktoritet är hon inte närvarande vid en generalkonferens. ... Vi var på väg hem [från Afrika i januari] när hon kollapsade av trötthet. Hon har haft det jobbigt alltsedan dess. ... Det verkar som om klockan börjar gå saktare och vi vet inte hur vi ska dra upp den igen.

Det här är en dyster tid för mig. Vi har varit gifta i sextiosju år den här månaden. Hon är mor till våra fem begåvade och duktiga barn, mormor och farmor till tjugofem barnbarn och ett ökande antal barnbarnsbarn. Vi har vandrat tillsammans, sida vid sida, genom alla dessa år, som jämlingar och kamrater, genom storm och solsken. Hon har burit sitt vittnesbörd om detta verk vida omkring, förmedlat kärlek, uppmuntran, uppskattning och tro vart hon än har rest.”⁹¹

Två dagar senare, den 6 april 2004, avled Marjorie Pay Hinckley. Miljontals människor, som älskade henne för hennes omtänksamma hjärta, hennes slagfärdighet och stadiga tro, sörjde med president

Hinckley. Han var tacksam för kärleksfulla brev som strömmade in från hela världen. Dessa ord, sa han: ”skänkte en mjuk lyster av tröst över vår sorg”.⁹² Många människor gav donationer i syster Hinckleys namn till Ständiga utbildningsfonden.

Trots att det var så svårt för president Hinckley att förlora Marjorie, fortsatte han med kyrkans arbete, fastän hans egen hälsa började svikta något. Han började gå med käpp. Ibland använde han den till att stödja sig på, men oftare använde han den till att vinka till kyrkans medlemmar. President Thomas S. Monson erinrade sig ett samtal med president Hinckleys läkare, som var orolig över det sätt som president Hinckley använde – eller inte använde – sin käpp på. Doktorn sa: ”Det sista vi vill är att han ska ramla och bryta höften, eller ännu värre. Men han vinkar bara med den och använder den inte när han går. Säg till honom att hans läkare sa åt honom att använda käppen och att den ska användas på rätt sätt.” President Monson svarade. ”Jag är president Hinckleys rådgivare. Du är hans läkare. *Du får säga till honom!*”⁹³

Tidigt 2006 när president Hinckley var 95 år fick han veta att han hade cancer. På generalkonferensen det året sa han: ”Herren har låtit mig leva vidare, jag vet inte hur länge till. Men hur länge det än blir, ska jag fortsätta ge mitt bästa i det uppdrag jag fått. ... Jag känner mig frisk, min hälsa är hygglig. Men när det blir dags för en efterträdare blir övergången smidig och enligt hans vilja vilkens kyrka detta är.”⁹⁴

Ett år senare i oktober 2007 avslutade president Hinckley sin sista generalkonferens med att säga: ”Vi ser fram emot att få träffa er igen i april. Jag är 97 år, men jag hoppas att jag kan vara med. Må himlens välsignelser vara med er fram till dess är min ödmjuka och uppriktiga bön, i vår Återlösares, ja, Herren Jesu Kristi namn, amen.”⁹⁵

President och syster Hinckleys dotter Virginia beskrev de fyra åren efter syster Hinckleys bortgång som ”kronan på verket” i president Hinckleys liv. Hon nämnde därefter en bön som han uppsänt den 20 januari 2008, en vecka före sin bortgång, när han invigde ett renoverat kapell i Salt Lake city:

”I den bönen bönföll han Herren på ett mycket ovanligt sätt angående sig själv som profet. Han sa med tacksamhet att ’från Joseph

Smiths dagar till i dag har du utvalt och tillsatt en profet åt detta folk. Vi tackar dig och bönfaller dig om att du ska trösta och bistå honom och välsigna honom enligt hans behov och dina underbara avsikter.’”⁹⁶

Torsdagen den 24 januari 2008 kände president Hinckley för första gången att han inte orkade delta med bröderna på deras veckomöte i templet. Följande söndag den 27 januari gav president Monson honom en prästadömsvälsignelse assisterad av president Henry B. Eyring och president Boyd K. Packer. Senare den dagen gick president Gordon B. Hinckley stilla bort i sitt hem, omgiven av sina fem barn och deras makar.

Några dagar senare tog tusentals sörjande farväl av president Hinckley när de defilerade förbi hans kista i konferenscentrets Hall of the Prophets. Ledare från andra kyrkor och ledare från regeringar och affärsvärlden skickade också sina hyllningar och uttryckte sin tacksamhet för president Hinckleys inflytande och lärdomar.

Begravningsgudstjänsten hölls i konferenscentret och sändes ut till kyrkans byggnader runt om i världen. Tabernakelkören sjöng en ny psalm under mötet som heter ”Vad är väl det man kallar död?” Orden i psalmen skrevs av president Hinckley – hans sista vittnesbörd om Jesus Kristus till sina vänner som hade sett upp till honom som en profet:

*Vad är väl det man kallar död,
då dagen stilla blir till natt?
Det är en början, ej ett slut,
en ljusets värld, en evig skatt.
O Fader, stärk min sorgsna själ
och lugna du mitt hjärtas slag.
Giv mig din tröst, att allt går väl,
och skänk mig kraft när jag är svag.
I döden får jag liv igen
och blir belönad tusenfalt
av Herrens kärlek, god och ren,
han som för oss har sonat allt.⁹⁷*

Slutnoter

1. Se Steve Fidel, "A Temple to Be Built in Ghana", *Church News*, 21 feb, 1998, s. 3.
2. Jeffrey R. Holland, "Emerging with Faith in Africa", mormonnewsroom.co.za/article/emerging-with-faith-in-africa; hämtat 11 feb. 2015.
3. Esther Korantemaa Abuyeh, i "Accra Ghana Temple: Commemoration of the Tenth Anniversary", africawest.lds.org/accra-ghana-temple-commemoration-of-the-tenth-anniversary; hämtat 11 feb. 2015.
4. Adney Y. Komatsu, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 288.
5. Russell M. Nelson, "Andlig kapacitet", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 16.
6. Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: Modigt och fast han står", *Nordstjärnan*, juni 1995 (specialutgåva), s. 6.
7. I Benjamin F. Tibby, Biographical Sketch of Breneman Barr Bitner, Hinckley and Bitner family history collection, Church History Library, Salt Lake City; se även Silas Richards Company schedule and reports, sep. 1849, Church History Library.
8. Bryant S. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 193. De flesta historiker anger att antalet överlevande på skeppet *Mayflower* var lite högre än 49.
9. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 24.
10. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 25.
11. Se Gordon B. Hinckley, "Joseph, Siaren", *Nordstjärnan*, okt. 1977, s. 64; citat från "Pris åt den man" *Psalmer*, nr. 16. Se även "Joseph Smith Jr, Guds profet, mäktig tjänare", Liahona, dec. 2005, s. 6.
12. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 45.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 388.
14. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 46–47.
15. Se Gordon B. Hinckley, "Gud har icke givit oss en försagdhetens ande", *Nordstjärnan*, feb. 1985, s. 23.
16. Gordon B. Hinckley, "Frågan om att gå på mission", *Nordstjärnan*, juli 1986, s. 38.
17. Se Gordon B. Hinckley, i Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley Modigt och fast han står", s. 11–12.
18. Se Gordon B. Hinckley, "Var inte rädd, tro endast", *Nordstjärnan*, maj 1996, s. 4.
19. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 62.
20. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 64.
21. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 64.
22. Gordon B. Hinckley, i "His Mission to England Was a Life-Changing Experience", *Deseret Morning News*, 28 jan. 2008, s. 11.
23. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 75.
24. Elders' Labor Record of Liverpool Conference of the British Mission of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, juli 1933 till feb. 1934; Church History Library, Salt Lake City.
25. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 69.
26. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1: 1995–1999* (2005), s. 348.
27. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 348.
28. Heber J. Grant, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 84.
29. För att läsa mer om den här upplevelsen, se kapitel 2 i den här boken.
30. Gordon B. Hinckley, brev till Parley Giles, 7 dec. 1936; Church History Library, Salt Lake City.
31. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 151–152.
32. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 104.
33. Marjorie Pay Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 59.
34. Marjorie Pay Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 114–115.
35. Marjorie Pay Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 173–174.
36. Marjorie Pay Hinckley, i *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie*

- Pay Hinckley*, red. Virginia H. Pearce (1999), s. 107.
37. Gordon B. Hinckley, brev till G. Homer Durham, 27 mars 1939; Church History Library, Salt Lake City.
 38. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 126.
 39. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 135.
 40. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 143–144.
 41. David O. McKay, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 176.
 42. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 177–181.
 43. Gordon B. Hinckley, i Conference Report, apr. 1958, s. 123–124.
 44. Gordon B. Hinckley, i Conference Report, apr. 1958, s. 123.
 45. Kenji Tanaka, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 220.
 46. David O. McKay, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 234.
 47. Gordon B. Hinckley, i Conference Report, apr. 1962, s. 71.
 48. Se Allen E Litster, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 313.
 49. Allen E Litster, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 314.
 50. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 315.
 51. President David O. McKay kallade också ytterligare rådgivare till första presidentskapet för att bistå honom under sina sista år som president för kyrkan.
 52. Gordon B. Hinckley, ”Tro – kärnan i sann religion”, *Nordstjärnan*, apr. 1982, s. 7.
 53. Gordon B. Hinckley, ”Fem miljoner medlemmar – en milstolpe, men ingen topp”, *Nordstjärnan*, okt. 1982, s. 94–95.
 54. Gordon B. Hinckley, ”The Loneliness of Leadership” (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 4 nov. 1969), speeches.byu.edu.
 55. Gordon B. Hinckley, i Francis M. Orquiola, ”Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints”, *Ensign*, nov. 1984, s. 106.
 56. Gordon B. Hinckley, i ”New Mission Presidents Receive Instruction from Church Leaders”, *Ensign*, sep. 1984, s. 76.
 57. Gordon B. Hinckley, i ”Leadership Meetings Focus on Missionary Work, Activation, and Strengthening Members”, *Ensign*, maj 1985, s. 96.
 58. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 505.
 59. Marjorie Pay Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 505.
 60. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 508.
 61. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 508.
 62. Jeffrey R. Holland, ”President Gordon B. Hinckley: Modigt och fast han står”, s. 2.
 63. Neal A. Maxwell, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 536.
 64. Gordon B. Hinckley, ”Kom ihåg ... din kyrka, O Herre”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 84.
 65. Gordon B. Hinckley, ”Kyrkan går framåt”, *Liahona*, juli 2002, s. 4.
 66. Gordon B. Hinckley, i ”President Gordon B. Hinckley Awarded Presidential Medal of Freedom,” mormonnewsroom.org/article/president-gordon-b.-hinckley-awarded-presidential-medal-of-freedom; hämtat 21 sep., 2015.
 67. Gordon B. Hinckley, ”Förlåtelse”, *Liahona*, nov. 2005, s. 81.
 68. Gordon B. Hinckley, ”Denna härliga påskmorgon”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 66.
 69. Se ”Milstolpar i Gordon B. Hinckleys presidentskap”, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (tillägg till *Liahona*, apr. 2008), s. 13.
 70. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 553–554.
 71. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 298.
 72. Se Gordon B. Hinckley, i Jeffrey R. Holland, ”Det är från Gud du har kommit som lärare”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 25.
 73. Gordon B. Hinckley, ”Den ständiga utbildningsfonden”, *Liahona*, juli 2001, s. 61.
 74. Se Gordon B. Hinckley, ”Den ständiga utbildningsfonden”, s. 61.
 75. Se Gordon B. Hinckley, ”Låt oss böja oss ner och resa upp varandra”, *Liahona*, jan. 2001, s. 61.
 76. Se Gordon B. Hinckley, ”Kyrkan går framåt”, s. 6.

77. Se Gordon B. Hinckley, "Håll stånd mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 100.
78. Brev från första presidentskapet, 11 feb. 1999, *Liahona*, dec. 1999, s. 1. För att läsa mer om det här ämnet, se kapitlen 10 och 11.
79. Se Gordon B. Hinckley, "Unga män och nyomvända", *Nordstjärnan*, juli 1997, s. 47. För att läsa mer om det här ämnet, se kapitel 22.
80. Jeffrey R. Holland, "Förbli i mig", *Liahona*, maj 2004, s. 31.
81. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 325.
82. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 629.
83. Se Gordon B. Hinckley, "Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 50.
84. Gordon B. Hinckley, "Första presidentskapets kворum", *Liahona*, dec. 2005, s. 40.
85. Se Gordon B. Hinckley, "Nya tempel ger evangeliets högsta välsignelser", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 91. För att läsa mer om inspirationen att bygga mindre tempel, se kapitel 23.
86. Gordon B. Hinckley, "När vi samlas tillsammans", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 4.
87. Gordon B. Hinckley, "Denna härliga påskmorgon", s. 66.
88. Gordon B. Hinckley, "Detta stora milennieår", *Liahona*, jan. 2001, s. 82.
89. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liahona*, apr. 2000, s. 2.
90. Gordon B. Hinckley, "Mitt vittnesbörd", *Liahona*, juli 2000, s. 83. För att läsa mer om det här ämnet, se kapitlen 8 och 24.
91. Se Gordon B. Hinckley, "Avslutande ord", *Liahona*, maj 2004, s. 103–104.
92. Gordon B. Hinckley, "Kvinnorna i vårt liv", *Liahona*, nov. 2004, s. 82.
93. Thomas S. Monson, "Gud var med dig tills vi möts igen", *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, s. 30.
94. Se Gordon B. Hinckley, "Tro till att förflytta berg", *Liahona*, nov. 2006, s. 82.
95. Gordon B. Hinckley, "Avslutande ord", *Liahona*, nov. 2007, s. 108.
96. Virginia H. Pearce, "En dotters hyllning", *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, s. 18–19.
97. Gordon B. Hinckley, "Vad är väl det man kallar död?" *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, s. 32.

Den första synen inledde "det sista kapitlet i den långa krönikan om Guds handlande mot män och kvinnor på jorden".

Evangeliets återställelse – En ljusare dags gryning

”Detta härliga evangeliums återställelse inleddes när Fadern och Sonen visade sig för den unge Joseph.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

I hela sitt liv hyste president Gordon B. Hinckley en djup vördnad för de människor och platser som var förbundna med evangeliets återställelse. Han kände en särskild tacksamhet för Joseph Smith och hans roll i återställelsen, och han talade om ”en allt starkare maning att bära vittnesbörd om Herrens gudomlighet och profeten Joseph Smiths mission”.¹

När Gordon år 1935 reste hem från sin mission i England, besökte han och andra återvändande missionärer den heliga lunden och kullen Cumorah. De besökte också Carthage-fängelset, där profeten Joseph och Hyrum Smith led martyrdöden. De gick på de dammiga gatorna i Nauvoo där de fördrivna heliga hade förvandlat träskmark till en vacker stad. Begrundan av de heligas prövningar och framgångar gjorde otvivelaktigt ett starkt intryck på Gordon när han befann sig på dessa platser och när han fortsatte västerut längs pionjärleden till Salt Lake City.

Gordon B. Hinckley återvände till återställelsens heliga platser många gånger under de följande årtiondena. Under första presidentskapets julandakt den 3 december 2000 berättade han om en personlig upplevelse han haft då han besökte den heliga lunden:

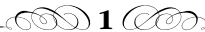
”För ett antal år sedan fick jag i uppgift att närvara på stavs-konferensen för Rochester stav i New York. På lördagen sa jag till bröderna som var med mig: ’Låt oss stiga upp tidigt i morgon på söndagsmorgonen, och bege oss till den heliga lunden före konferensen.’ Alla samtyckte. Alltså begav vi oss, missionspresidenten,

stavs-presidenten, regionrepresentanten och jag, mycket tidigt denna vårsöndag till Palmyra och gick in i lunden. Ingen annan var där. Det var fridfullt och vackert. Det hade regnat under natten. Små nya löv hade spruckit fram på träden.

Vi talade lågmält med varandra. Vi knäböjde på den fuktiga marken och bad en bön. Vi hörde ingen röst. Vi såg ingen syn. Men på ett odefinierbart sätt visste vi i våra sinnen, var och en av oss, att ja, det hade hänt här precis som Joseph sa att det hände. Det var här som Gud den evige Fadern och hans älskade Son, den uppståndne Herren Jesus Kristus visade sig för den fjortonårige pojken och talade med honom. Deras oförljka ljus vilade över honom och han fick veta vad han skulle göra.

Genom denna sublimes händelse, den första synen, öppnades himlarna och återställelsen av Kristi kyrka kom till jorden. Den steg fram ur mörkrets ödemark, ur gångna tiders dysterhet till den härliga gryningen av en ny dag. Mormons bok kom därefter fram som ännu ett vittne om Herren Jesus Kristus. Hans heliga gudomliga prästadöme återställdes av män som innehade det i forna dagar. Nycklar och krafter förlänades profeten och hans medarbetare. Den forntida kyrkan fanns återigen på jorden med alla välsignelser, krafter, lärdomar, nycklar och principer från tidigare tidshushållningar. Den är [Kristi] kyrka. Den bär hans namn. Den styrs av hans prästadöme. Det finns inget annat namn under himlen genom vilket människor kan bli frälsta. Joseph Smith ... blev hans store testator.”²

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Efter Frälsarens död avföll gradvis den kyrka han upprättat.

[Jesus Kristus] var och är den stora centralgestalten i mänsklighetens historia, höjdpunkten i mänsklighetens alla tidsåldrar.

Före sin död hade han kallat och ordinerat apostlar. De förde verket vidare en tid. Hans kyrka fanns på plats.³

Efter Frälsarens död avföll gradvis den kyrka han upprättat. Uppfyllda blev Jesajas ord: ”Jorden har blivit orenad under sina invånare,

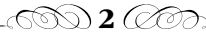
ty de har överträtt Guds undervisning, kränkt lagarna och brutit det eviga förbundet” (Jes. 24:5).⁴

Paulus brev kallade Kristi efterföljare till att vara starka så att de inte skulle falla i den ondes händer. Men avfallets anda kom att segra till slut.⁵

Århundraden gick. Ett moln av dunkel sänkte sig över jorden. Jesaja beskrev detta: ”Se, mörker skall övertäcka jorden och töcken folken” (Jes. 60:2).

Det var en tid av plundring och lidande, kännetecknad av långvariga och blodiga krig. ... Den var en hopplöshetens tidsålder, en tid med herrar och livegna.

De första tusen åren gick och det andra millenniet dagade. De första seklerna var en fortsättning på de föregående. Det var en tid präglad av fruktan och lidande.⁶

Renässansen och reformationen hjälpte till att bana vägen för evangeliets återställelse.

På något sätt, under denna långa period av mörker, tändes ett ljus. Renässansen förde med sig en blomstring av bildning, konst och vetenskap. Orädda och modiga män och kvinnor steg fram och riktade blicken mot himlen i erkännande av Gud och hans gudomliga Son. Vi kallar detta reformationen.⁷

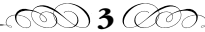
Reformatorer verkade för att förändra [den kristna] kyrkan. Däribland märks män som Luther, Melankton, Hus, Zwingli och Tyndale. Detta var män med stort mod, av vilka några led en plågsam död för sin tros skull. Protestantismen var född med sitt rop på reformation. När denna reformation inte infriades, organiserade reformatörerna egna kyrkor. De gjorde detta utan prästadömetts myndighet. Deras enda önskan var att finna en fristad där de kunde dyrka Gud så som de ansåg att han skulle dyrkas.

Medan detta uppror jäste över den kristna världen, var politiska krafter också i rörelse. Sedan kom det amerikanska revolutionskriget som resulterade i födelsen av en nation vars grundlag förkunnade att de styrande inte skulle kunna påverka sådant som rör religionen.

En ny dag hade grytt, en härlig dag. Här fanns inte längre någon statskyrka. Ingen sekt gynnades framför den andra.

Efter århundraden av mörker och smärta och kamp var tiden mogen för evangeliets återställelse. Forntida profeter hade talat om denna länge väntade dag.

Hela det förgångnas historia hade pekat fram emot denna dag. Århundradena med allt sitt lidande och allt sitt hopp hade kommit och gått. Nationernas allsmäktige Domare, den levande Guden, fastställde att den tid som profeterna talat om hade kommit. Daniel hade förutsett en sten som blev lösriven, men inte genom människohänder, och som blev ett stort berg som uppfyllde hela jorden [se Dan. 2:35, 44].⁸

Återställelsen inleddes när Fadern och Sonen visade sig för Joseph Smith.

Efter att så många slakten hade vandrat på jorden – och så många av dem levde i stridigheter, hat, mörker och ondska – kom återställelsens storslagna nya tid. Detta härliga evangelium inleddes när Fadern och Sonen visade sig för den unge Joseph.⁹

Hur verkligt anmärkningsvärd var då inte den syn år 1820 då Joseph bad i skogen och både Fadern och Sonen visade sig för honom. En av dem talade till honom, nämnde honom vid namn och pekade på den andre och sa: ”Denne är min älskade Son. Hör honom!” (JS–H 1:17).

Ingenting liknande hade någonsin hänt tidigare. Man undrar osökt varför det var så viktigt att både Fadern och Sonen visade sig. Jag tror att det var för att de inledde tidernas fullhets utdelning, evangeliets sista och slutliga tidsutdelning, då allting från alla tidigare utdelningar skulle samlas till ett. Detta skulle utgöra det sista kapitlet i den långa krönikan om Guds handlande mot män och kvinnor på jorden.¹⁰

Varje anspråk vi gör på gudomlig myndighet, varje sanning vi erbjuder angående verkets giltighet har sina rötter i den unge profetens första syn. Utan den skulle vi inte ha så mycket att säga. Detta var den mäktiga inledningen till tidernas fullhets utdelning, när Gud

Melkisedekska prästadömetts myndighet och nycklar återställdes till jorden som en del av återställelsen.

lovade att han skulle återställa alla de tidigare tidsutdelningarnas alla krafter, gåvor och välsignelser.¹¹

4

Prästadömetts myndighet och nycklar återställdes.

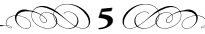
Under återställelsen av aronska prästadömet lade den uppståndne Johannes Döparen sina händer på Josephs och Olivers huvud och sa: ”I Messias namn förlänar jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse” (L&F 13:1).¹²

Därefter följde ett besök av Petrus, Jakob och Johannes, Herren Jesu Kristi apostlar, vilka förlänade Joseph och Oliver melkisedekska prästadömet som mottagits av dessa under Herrens egna händer.¹³

Tre av [Frälsarens] apostlar – Petrus, Jakob och Johannes – visade sig för Joseph och Oliver någonstans i vildmarken längs Susquehannaflo den (se L&F 128:20). De lade händerna på deras huvuden och förlänade dem denna heliga myndighet. ...

Jag kan spåra mitt prästadöme i en direkt linje till den här händelsen. Det lyder: Jag ordinerades av David O. McKay, som ordinerades av Joseph F. Smith, som ordinerades av Brigham Young, som ordinerades av de tre vittnena, som ordinerades av Joseph Smith och Oliver Cowdery, som ordinerades av Petrus, Jakob och Johannes, som ordinerades av Herren Jesus Kristus.

På liknande sätt har det kommit till [var och en som bär melkisedekska prästadömet]. Var och en av er bröder som innehar detta prästadöme har också fått det i en direkt linje från Petrus, Jakob och Johannes.¹⁴

Genom Joseph Smith uppenbarade Herren sanningar som skiljer oss från andra kyrkor.

Tillåt mig nämna några av många lärdomar och seder som skiljer oss från alla andra kyrkor, vilka alla kommit till den unge profeten genom uppenbarelse. De är välbekanta för er, men de är värda att upprepas och begrundas.

Gudomen

Den första är ... att Gud själv och hans älskade Son, den uppståndne Herren Jesus Kristus, uppenbarade sig. Denna stora vision är, enligt min åsikt, den största händelsen av det slaget sedan vår Herres födelse, liv, död och uppståndelse i tidens mitt.

Vi har ingen uppteckning om någon händelse av lika stor betydelse.

I århundraden samlades män och diskuterade gudomens natur. Konstantin samlade lärda av olika fraktioner i Nicaea år 325. Efter två månaders hetsig debatt kompromissade man om definition som i generationer varit det doktrinära uttalandet bland kristna beträffande Gudomen.

Jag inbjuder er att läsa den definitionen och jämföra den med uttalandet från den unge Joseph. Han säger helt enkelt att Gud stod framför honom och talade till honom. Joseph kunde se och höra honom. Han var till formen lik en människa, en varelse med substans. Bredvid honom stod den uppståndne Herren, en åtskild

person, som han presenterade som sin älskade Son och med vilken Joseph också talade.

Jag hävdar att under den korta tid som denna märkliga syn varade, lärde sig Joseph mer om gudomen än alla lärda och präster i det förgångna.

I denna gudomliga uppenbarelse bekräftades bortom allt tvivel verkligheten i Herrens Jesu Kristi bokstavliga uppståndelse.

Denna kunskap om Gudomen, dold för världen i århundraden, var det första och stora som Gud uppenbarade för sin utvalde tjänare.¹⁵

Mormons bok som vittne, hand i hand med Bibeln

Så vill jag tala om något annat mycket viktigt som Gud uppenbarade.

Den kristna världen accepterar Bibeln som Guds ord. De flesta har ingen aning om hur den kom till oss.

Jag har just läst en nyligen utgiven bok av en erkänd forskare. Det framgår av den information han ger att Bibelns olika böcker ställts samman på ett, som det verkar, osystematiskt sätt. I vissa fall skrevs saker inte ner förrän långt efter de händelser de beskriver. Man ställer sig frågan: "Är Bibeln sann? Är den verkligen Guds ord?"

Vi svarar att den är det, i den mån den är rätt översatt. Herrens hand var med vid dess tillkomst. Men den står nu inte ensam. Det finns ännu ett vittne om de betydelsefulla och viktiga sanningarna däri.

Skriften förkunnar: "Efter två eller tre vittnens samstämmiga vittnesmål skall varje sak avgöras" (2 Kor. 13:1).

Mormons bok har framkommit genom Guds gåva och kraft. Den talar som en röst ur stoftet och vittnar om Guds Son. Den talar om hans födelse, om hans verksamhet, om hans korsfästelse och uppståndelse samt om hans besök bland de rättfärdiga i landet Ymighet på det amerikanska fastlandet.

Den är något påtagligt som kan handhas, som kan läsas, som kan prövas. Den har inom sina pärmar ett löfte om sitt gudomliga ursprung. Miljoner har nu satt den på prov och funnit den vara en sann och helig urkund. ...

"Mormons bok ... talar som en röst ur stoftet och vittnar om Guds Son."

Liksom Bibeln är Gamla världens testamente, är Mormons bok Nya världens testamente. De går hand i hand och förkunnar att Jesus är Faderns Son. ...

Denna heliga bok, som kom fram som en uppenbarelse från den Allsmäktige, är i sanning ännu ett vittne om Herrens gudomlighet.¹⁶

Prästadömetts myndighet och kyrkans organisation

Prästadömet är myndigheten att handla i Guds namn. ... Jag har läst en ...bok nyligen [som] handlar om den ursprungliga kyrkans avfall. Om den kyrkans myndighet gick förlorad, hur skulle den återställas?

Prästadömetts myndighet kom från den enda plats den kunde komma från, och det är från himlen. Den förlänades under deras händer vilka innehade den när Frälsaren gick på jorden. ...

Hur vacker är inte återställsens mönster som ledde till att kyrkan organiserades året 1830. ... Själva kyrkans namn kom genom

uppenbarelse. Vems kyrka var det? Var det Joseph Smiths? Var det Oliver Cowderys? Nej, det var Jesu Kristi Kyrka, återställd till jorden i dessa sista dagar.¹⁷

Familjen

En annan stor och märklig uppenbarelse given till profeten var planen för familjens eviga liv.

Familjen är den Allsmåktiges skapelse. Den utgör det heligaste av förhållanden. Den utgör det allvarligaste av alla företag. Den är samhällets grundläggande organisation.

Genom uppenbarelse från Gud till sina profeter kom läran och myndigheten under vilken familjer beseglas samman, inte bara för detta liv utan för all evighet.¹⁸

Små barns oskuld

Små barns oskuld är en annan uppenbarelse som Gud gett genom sitt redskap, profeten Joseph. Det allmänna utövandet av barndop är avsett att ta bort följderna av det som kallas Adams och Evas synd. Enligt återställsens lära är dopet till för förlåtelse av ens egna, personliga synder. Det blir ett förbund mellan Gud och människan. Det utförs vid ansvarighetsåldern, när människor är gamla nog att skilja rätt från fel. Det sker genom nedsänkning som symbol för Jesu Kristi död och begravning och hans framkomst i uppståndelsen.¹⁹

Frälsning för de döda

Jag vill också nämna ännu en uppenbarad sanning. Det sägs ju att Gud inte har anseende till personen, och ändå görs det inte i någon annan kyrka som jag känner till något för att de som är bortom dödens slöja ska få ta del av alla välsignelser som ges de levande. Den stora läran om frälsning för de döda är unik för denna kyrka. ... De döda ges samma möjlighet som de levande. Återigen, vilken härlig och underbar plan den Allsmåktige verkställt genom sin uppenbarelse till sin profet.²⁰

Guds barns natur, ändamål och potential

Människans eviga natur har uppenbarats. Vi är söner och döttrar till Gud. Gud är våra andars Fader. Vi levde innan vi kom hit. Vi

hade personlighet. Vi föddes till detta liv enligt en gudomlig plan. Vi är här för att pröva vår värdighet och handla efter den fria vilja som Gud gett oss. När vi dör fortsätter vi att leva. Vårt eviga liv består av tre faser: ett, vår föruttilvaro; två, vår dödliga tillvaro; och tre, vår tillvaro efter döden. I döden dör vi från denna värld och går genom förlåten till den sfär som vi är värdiga att inträda i. Detta är återigen en unik, enastående och dyrbar lära i denna kyrka som kommit genom uppenbarelse.²¹

Nutida uppenbarelse

Jag ger denna korta sammanfattning av den oerhörda flod av kunskap och myndighet från Gud över hans profets huvud. ... Det finns en sak till som jag vill nämna. Det är principen om nutida uppenbarelse. Trosartikeln som profeten skrev förkunnar:

”Vi tror allt vad Gud har uppenbarat och allt vad han nu uppenbarar, och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike” (TA 1:9).

En växande kyrka, en kyrka som sprids över hela jorden i dessa komplexa tider, behöver ständig uppenbarelse från himlens tron till att leda och föra den framåt.

Med bön och ivrigt sökande efter Herrens vilja vittnar vi om att ledning tas emot, att uppenbarelse kommer och att Herren välsignar sin kyrka där den går framåt längs sin bestämmelses väg.

Vi går framåt på den solida grundvalen av profeten Josephs gudomliga kallelse och de uppenbarelsen från Gud som kom genom honom.²²

Som den femtonde i raden efter Joseph Smith bär jag den profetiska mantel som föll på honom, och jag vittnar högtidligt om att profeten Josephs redogörelse för [återställsens] händelser är sann, att Fadern ... bar vittne om sin Sons gudomlighet, att Sonen under visade den unge profeten och att det sedan följde en rad händelser som ledde till organiserandet av ”den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta” [L&F 1:30].²³

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför var det nödvändigt för världens människor att kyrkan och Jesu Kristi evangelium återställdes? (Se avsnitt 1.) Hur beredde Herren vägen för evangeliets återställelse? (Se avsnitt 2.)
- Begrunda president Hinckleys lärdomar om den första synen (se avsnitt 3). Hur har ditt vittnesbörd om den första synen påverkat dig?
- Varför var det nödvändigt att prästadömet återställdes av himmelska budbärare? (Se avsnitt 4.) Varför är det viktigt att varje bärare av melkisedekska prästadömet kan spåra sin prästadömsmyndighet tillbaka till Jesus Kristus?
- Gå i avsnitt 5 igenom översikten av några av de sanningar som kom genom uppenbarelse till profeten Joseph Smith. Hur har dessa sanningar välsignat ditt liv? Hur kan vi hjälpa våra barn förstå och uppskatta de här sanningarna?

Skriftställen som hör till detta ämne

Jes. 2:1–3; Apg. 3:19–21; Upp. 14:6–7; 2 Ne. 25:17–18; L&F 128:19–21

Studiehjälpmedel

”Dina studier i evangeliet är effektivast när du undervisas av den Helige Anden. Inled alltid dina studier i evangeliet med att be om att den Helige Anden ska undervisa dig” (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 18).

Slutnoter

1. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 326.
2. ”My Redeemer Lives”, *Ensign*, feb. 2001, s. 72.
3. ”Vid tidsåldrarnas middagshöjd”, *Liahona*, jan. 2000, s. 87.
4. ”Stenen som revs loss från berget”, *Liahona*, nov. 2007, s. 84.
5. ”En ljusets dag för världen gryr”, *Liahona*, maj 2004, s. 82.
6. ”Vid tidsåldrarnas middagshöjd”, s. 88.
7. ”En ljusets dag för världen gryr”, s. 82–83.
8. ”Vid tidsåldrarnas middagshöjd”, s. 88–89.
9. Se ”En ljusets dag för världen gryr”, s. 83.
10. ”Stenen som revs loss från berget”, s. 84.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 226.
12. ”Det jag vet”, *Liahona*, maj 2007, s. 84.
13. ”De stora ting som Gud har uppenbarat”, *Liahona*, maj 2005, s. 82.

14. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 411.
15. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 80–81.
16. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 81–82.
17. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 82.
18. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 82.
19. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 82.
20. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 82.
21. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 83.
22. "De stora ting som Gud har uppenbarats", s. 83.
23. "Särskilda vittnen om Kristus", *Liahona*, apr. 2001, s. 24.

Ett baner för folken, ett ljus för världen

”Detta är en tid att vara stark. Det är dags att gå framåt utan tvekan, väl medveten om avsikten, omfattningen och betydelsen av vår uppgift.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

När Gordon B. Hinckley hade återvänt från sin mission till England utförde han ett sista uppdrag åt sin missionspresident, Joseph F. Merrill. President Merrill var också medlem i de tolv apostlarnas kvorum och han hade bett Gordon ge en rapport till första presidentskapet: presidenterna Heber J. Grant, J. Reuben Clark Jr. och David O. McKay. Gordon kontaktade sekreteraren till första presidentskapet för att bestämma tid.

När Gordon kom in i första presidentskapets ämbetsrum, hälsades han varmt av president Grant och hans rådgivare. Därefter sa president Grant: ”Broder Hinckley, du får femton minuter på dig att berätta för oss vad äldste Merrill vill att vi ska få veta.” En timme och femton minuter senare lämnade Gordon rummet. På de femton minuter han fått presenterade han sin missionspresidents bekymmer – att missionärerna behövde bättre tryckt material till hjälp i missionsarbetet. Hans korta presentation ledde till frågor från första presidentskapet och en timplång diskussion.

När nu Gordon utfört sitt uppdrag tyckte han att ”hans mission nu verkligen var slutförd och att det var dags att gå vidare och planera för framtiden”. Han hade redan tagit sin examen vid University of Utah i engelska och ville nu få en högre examen i journalistik vid Columbia University i New York City. Men ett telefonsamtal två dagar efter hans möte med första presidentskapet ändrade hans planer. Det var president McKay som ringde och sa: ”Broder Hinckley, igår

*”Det är kyrkans mission att stå som ett baner
för folken och ett ljus för världen.”*

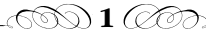
höll presidentskapet och de tolv ett möte där vi diskuterade det som vi talade om under din intervju med oss. Och vi har organiserat en kommitté bestående av sex medlemmar av de tolv, med äldste Stephen L. Richards som ordförande, för att ta hand om de behov du rapporterade om. Vi vill också inbjuda dig att komma och arbeta med den kommittén.”¹

Gordon accepterade inbjudan och anställdes som verkställande sekreterare för den nyligen organiserade kommittén för radio, publicitet och missionslitteratur. Han gick aldrig på Columbia University och arbetade aldrig som journalist för att publicera världens nyheter. Istället inledde han ett livslångt arbete med att publicera evangeliets glada budskap. De här ansvaren utökades senare när han verkade som generalauktoritet.

Eftersom Gordon B. Hinckley hade utvecklat förmågan att uttrycka sig klart och tydligt även under svåra situationer fick han ofta i uppdrag att intervjuas av nyhetsreportrar. Som president för kyrkan fortsatte han att välkomna sådana möjligheter, och gjorde sitt bästa för att föra Jesu Kristi Kyrka ”ut ur dunklet” (L&F 1:30). Han förkunnade:

”Jag tror och vittnar om att det är kyrkans mission att stå som ett baner för folken och ett ljus för världen. Vi har fått oss pålagda ett stort och omfattande uppdrag som vi varken kan undfly eller förkasta. Vi accepterar uppdraget och är fast beslutna att utföra det och med Guds hjälp kommer vi att göra det.”²

Gordon B. Hinckleys lärdomar

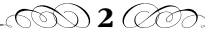
Som stenen i Daniels syn rullar kyrkan fram för att uppfylla hela jorden.

Denna kyrka började med den enkla bön som Joseph Smith som pojke bad i en lund nära sin fars gård. Ur denna anmärkningsvärda upplevelse, som vi kallar den första synen, växte detta verk fram. ... Det är själva förverkligandet av den syn Daniel såg om stenen som revs loss från berget, men inte genom människohänder, och som rullade fram och uppfyllde hela jorden (se Dan. 2:44–45).³

När kyrkan organiserades år 1830 fanns det bara sex medlemmar, bara en handfull troende, och de bodde alla i en i stort sett okänd by. Sions stavar blomstrar i dag i varje stat i Förenta staterna, i varje provins i Kanada, i varje stat i Mexiko, i varje nation i Centralamerika och runt om i Sydamerika.

Församlingar finns överallt på de brittiska öarna och i Europa där många tusen anslutit sig till kyrkan genom åren. Detta verk har nått ut till de baltiska nationerna och vidare ner genom Bulgarien och Albanien och till andra områden i den delen av världen. Det sträcker sig över Rysslands väldiga område. Det når upp till Mongoliet och hela vägen ner genom Asiens nationer till Stilla havets öar, Australien och Nya Zeeland, och till Indien och Indonesien. Det blomstrar i många av Afrikas nationer. ...

Och detta är bara början. Detta verk kommer att fortsätta att växa och blomstra över hela jorden.⁴

Tidiga ledare i kyrkan hade en profetisk syn om Herrens verks bestämmelse.

Den 24 juli 1847 kom vårt folks pionjärgrupp till [Saltsjö]dalen. En förtrupp hade anlant en eller två dagar tidigare. Brigham Young kom fram på lördagen. Följande dag höll man sabbatsgudstjänster på både för- och eftermiddagen. Det fanns inte någon möteslokal att samlas i. Jag antar att de satt i den stekande hettan denna julisöndag på tistelstängerna till sina vagnar eller lutade sig mot hjulen medan ledarna talade. Det var sent på året och de stod inför en väldig och brådskande uppgift om de skulle hinna så inför nästa år. Men president Young vädjade till dem att inte ohelga sabbaten vare sig då eller i framtiden.

Följande morgon delades de i grupper för att utforska omgivningen. Brigham Young, Wilford Woodruff och en handfull andra bröder gick från lägerplatsen. ... De klättrade upp på en kupolliknande topp, vilket var mödosamt för president Young då han nyligen varit sjuk.

När bröderna stod på toppen såg de ut över dalen söder om dem. Den var till största delen ofruktbar bortsett från pilträden och säven längs strömfårorna som ledde vatten från bergen till sjön. Ingenstans

syntes några byggnader, men Brigham Young hade sagt föregående lördag: ”Detta är platsen.”

Bergstoppen där de stod fick namnet Ensign Peak (Banertoppen) med hänсыftning på Jesajas profetiska ord: ”Han [Gud] reser upp ett baner för hednafolken i fjärran och lockar på dem från jordens ände. Och se, de kommer snabbt och med hast.” (Jes. 5:26.)

”Han skall resa ett baner för hednafolken och samla de fördrivna av Israel och de kringspidda av Juda från jordens fyra hörn.” (Jes. 11:12.) ...

Jag tror att [bröderna] också vid det tillfället kan ha talat om att bygga templet ... i uppfyllelse av Jesajas ord:

”Det skall ske i den yttersta tiden att det berg där Herrens hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk skall strömma dit.

Ja, många folk skall gå i väg och säga: ’Kom, och låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar. Ty undervisning skall gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem.’” (Jes. 2:2–3.)

Så dåraktigt, kunde någon ha sagt som såg dessa män denna juli-morgon år 1847. De såg inte ut som statsmän med stora visioner. De såg inte ut som härskare böjda över kartor planerande ett imperium. De var landsflyktiga, bortdrivna från sin vackra stad på Mississippiflodens strand till denna ökenstrakt i väster. Men de hade en vision, hämtad i skrifterna och i uppenbarelsens ord.

Jag förundrar mig över den lilla gruppens förutseende. De var djarva [och frimodiga], ja, nästan otroliga. Här stod de, nästan 160 mil från närmaste bebyggelse österut och nästan 130 mil till Stillahavskusten. De befann sig i ett oprövat klimat. Jordmånen var annorlunda än den svarta jorden i Illinois och Iowa där de senast hade bott. De hade aldrig tidigare skördat någon gröda här. De hade aldrig upplevt en vinter. De hade inte uppfört något slags byggnad. Dessa profeter, klädda i gamla, från resan slitna kläder, med stövlar som de hade haft på fötterna i över 160 mil från Nauvoo till denna dal, talade om en vision av ett tusenårigt rike. De yttrade sig på grundval av en profetisk syn om sin saks underbara framtid.

Två dagar efter ankomsten till Saltsjödalen besteg Brigham Young och flera andra bröder en kupolliknande topp som fick namnet Ensign Peak (Banertoppen) och såg ut över dalen.

Den dagen steg de ned från bergstoppen och började arbeta på att förverkliga sin dröm.⁵

3

Vi får aldrig förlora ur sikte Guds verks gudomliga bestämmelse och den del vi har i det.

Ibland i våra dagar, när vi vandrar på våra smala stigar och uppfyller våra små nischer av ansvar, tappar vi bilden av helheten. När jag var liten pojke var draghästar vanliga. En viktig del av seldonen var tygeln. Vid tygeln var skygglappar fästade, en på var sida. De var placerade så att hästen bara kunde se rakt fram och inte åt någondera sidan. Avsikten med dem var att hästen inte skulle bli skrämmd eller distraherad utan hålla uppmärksamheten riktad mot vägen vid sina fötter.

Somliga av oss arbetar som om vi hade skygglappar för ögonen. Vi ser bara vårt eget trånga spår. Vi ser ingenting av den bredare visionen. Vi har kanske en liten uppgift i kyrkan. Det är bra att utföra den uppgiften med flit. Det är också bra att veta hur den uppgiften bidrar till den stora helheten i Guds växande rike.

President Harold B. Lee sa en gång ... , när han citerade en okänd författare: ”Överblicka stora åkrar och odla små.”

Min tolkning av detta uttalande är att vi bör se någonting av bredden och djupet och höjden – det stora och underbara, vidsträckta och allomfattande – i Herrens program, och sedan arbeta med all flit för att uppfylla våra skyldigheter gentemot den del av detta program som har anförtrotts oss.

Var och en av oss har en liten åker att odla. Medan vi gör det får vi aldrig förlora ur sikte den större bilden, den stora sammansättningen av detta verks gudomliga bestämmelse. Det har getts oss av Gud, den Evige Fadern, och var och en av oss har en roll att spela i vävandet av denna magnifika bildvävnad. Vårt individuella bidrag kanske är litet, men det är inte oviktigt. ...

... Medan ni utför den uppgift ni har kallats till, förlora aldrig ur sikte den storslagna helheten i bilden av avsikten med denna tidernas fullhets evangelieutdelning. Väv vackert er lilla rand i den stora bildvävnaden vars mönster planerades för oss av Gud i himlen. Håll baneret högt under vilket vi går. Var flitiga, var trogna, var dygdiga, var trofasta så att inte något blir fel vävt i baneret.

Visionen om detta rike är inte någon ytlig nattlig dröm som förbleknar i dagsljuset. Den är verkligen Guds, vår Evige Faders, plan och verk. Den berör alla hans barn.

Medan våra förfäder grävde upp salviabuskar i dessa dalar [i Utah] för att lägga grunden till ett samvälde, medan de gjorde alla dessa världsliga saker de måste göra för att hålla sig vid liv och tillväxa, höll [våra pionjärförfäder] alltid för ögonen storheten i det verk de var engagerade i. Det är ett verk som också vi måste utföra med samma vision för ögonen som de. Det är ett verk som fortsätter när vi har lämnat scenen. Må Gud hjälpa oss att göra vårt allra bästa som tjänare, kallade under hans gudomliga vilja att föra vidare och bygga upp riket med ofullkomliga händer, förenade för att förverkliga ett fullkomligt mönster.⁶

 4

Vi kan bli som ett baner för nationerna från vilket jordens människor kan hämta styrka.

Mina bröder och systrar, ... tiden [har] kommit då vi måste stå lite mer rakryggade, höja blicken och utvidga vårt förstånd till en större insikt om denna Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas storslagna tusenårsmission. Detta är en tid att vara stark. Det är dags att gå framåt utan tvekan, väl medvetna om avsikten, omfattningen och betydelsen av vår uppgift. Det är dags att göra det som är rätt oavsett följderna. Det är dags att hålla buden. Det är dags att nå ut med vänlighet och kärlek till dem som är olyckliga och till dem som vandrar i mörker och plåga. Det är dags att vara hänsynsfulla och goda, anständiga och hövliga mot varandra under alla förhållanden. Med andra ord – bli mer kristuslika.⁷

Om inte världen ändrar sin nuvarande kurs (och det är inte troligt), och om vi å andra sidan fortsätter att följa profeternas lärdomar, ska vi bli ett alltmer besynnerligt och annorlunda folk, som världen kommer att lägga märke till. Till exempel: När familjens integritet vittrar sönder under världsligt tryck, blir vår inställning till familjens helighet, om vi har tro att bibehålla den, mer märkbar och mer avvikande i jämförelse med andras.

Medan den växande slappa attityden till sex fortsätter att sprida sig, kommer kyrkans lärdomar, som konsekvent predikats i mer än ett och ett halvt århundrade, att bli alltmer sällsynta och till och med konstiga för många.

Medan konsumtionen av alkohol och drogmissbruket ökar varje år i vårt samhälle kommer vår inställning, som framsatts av Herren för mer än ett och ett halvt sekel sedan, att bli alltmer ovanlig för världen. ...

Medan sabbatsdagen alltmer blir en dag för handel och nöjen, kommer de som lyder den lag, som skrevs av Herrens finger på Sinai och som betonats i nutida uppenbarelser, att betraktas som ovanliga.

Det är inte alltid lätt att leva i världen och inte vara en del av den. Vi kan inte leva helt med våra egna eller för oss själva, inte heller vill vi det. Vi måste blanda oss med andra. När vi gör det, kan vi

vara vänliga. Vi kan vara oförargliga. Vi kan undvika all anda eller attityd av självrättfärdighet. Men vi kan vidmakthålla våra normer. ...

När vi efterlever dessa och andra normer som kyrkan lär ut, kommer många i världen att respektera oss och finna styrka att följa det som också de tycker är rätt.

Och med Jesajas ord: ”Ja, många folk skall gå i väg och säga: ’Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.’” (Jes. 2:3.)

Vi behöver inte kompromissa. Vi får inte kompromissa. Det ljus som Herren har tänt i denna tidshushållning kan bli som ett ljus för hela världen, och andra som ser våra goda gärningar kan ledas till att prisa vår Fader i himlen och i sina egna liv följa de exempel som de har sett i oss.

Om vi börjar med dig och mig kan vi bli ett helt folk som genom dygden i våra liv, i våra hem, i våra yrken, till och med i våra nöjen, kan bli som en stad på ett berg, som människorna kan se upp till och lära sig av, och ett baner för nationerna från vilket jordens människor kan samla styrka.⁸

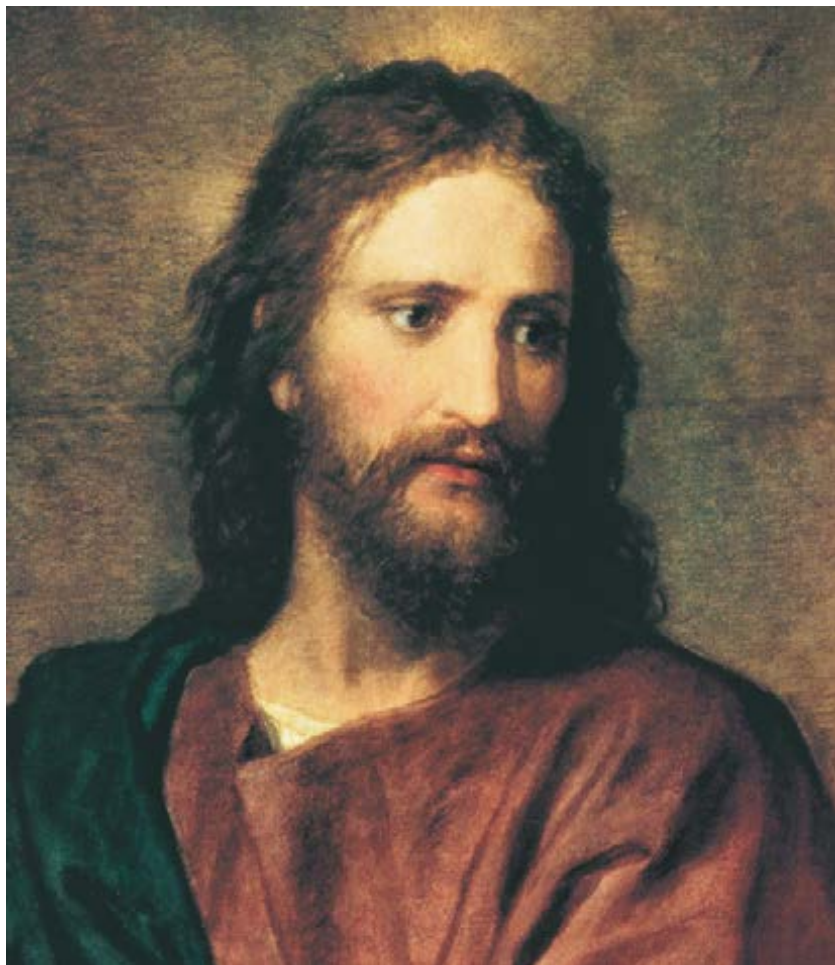
Om vi ska hålla upp den här kyrkan som ett baner för folken och ett ljus för världen, måste vi i vårt eget liv efterlikna mer av skönheten i Kristi liv. När vi står för det rätta får vi inte frukta följderna. Vi behöver aldrig vara rädda. Paulus sa till Timoteus:

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre” (2 Tim. 1:7–8).⁹

Ni kan inte bara ta det här verket för givet, vilket är Kristi verk. Ni kan inte bara stå vid sidlinjen och beskåda spelet mellan det godas och det ondas krafter. ...

... Jag uppmanar er av all den kraft jag har att sträcka er ut i en plikt som är större än vad våra dagliga liv kräver, det vill säga, att stå starka, även bli en ledare för att modigt tala för de saker som får vår civilisation att lysa och som ger tröst och frid åt våra liv. Du kan bli en ledare. Du måste bli en ledare, som medlem i denna kyrka,

"Om vi ska hålla upp den här kyrkan som ett baner för folken och ett ljus för världen, måste vi i vårt eget liv efterlikna mer av skönheten i Kristi liv."

för det som denna kyrka står för. Låt inte fruktan övervinna dina ansträngningar.¹⁰

Vi behöver inte vara rädda. Gud står vid rodret. Han griper in till gagn för detta verk. Han välsignar rikligen dem som vandrar i lydnad mot hans bud. Det har han lovat. Hans förmåga att hålla det löftet kan ingen av oss tvivla på.

... Vår Frälsare, som är vår Återlösare, den store Jehova, den mäktige Messias, har lovat: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall

vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er” (L&F 84:88).

Han sa: ”Frukta därför inte, du lilla hjord. Gör gott! Låt jord och helvete förena sig mot er, ty om ni är byggda på min klippa kan de inte få överhand. ...

Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte.

Se såren som stacks i min sida, och även märkena efter spikarna i mina händer och fötter. Var trofasta, håll mina bud, och ni skall ärva himmelriket” (L&F 6:34, 36–37).

Eniga, hand i hand, ska vi arbeta och gå framåt som den levande Gudens tjänare, och utföra hans älskade Sons verk, vår Mästare, som vi tjänar och vars namn vi söker härliggöra.¹¹

Vi måste stå fasta. Vi måste motstå världen. Om vi gör det kommer den Allsmäktige att vara vår styrka och vårt skydd, vår vägledare och vår uppenbarare. Vi kommer då att fyllas med tillförsikten att vi gör det som han vill att vi ska göra. Andra kanske inte håller med oss, men jag är säker på att de respekterar oss. Vi blir inte lämnade ensamma. Det finns många som inte tillhör vår tro som känner som vi gör. De stöder oss. De hjälper oss i vårt arbete.¹²

Låt oss njuta av denna underbara tid i Herrens verk. Låt oss inte vara stolta eller förmätna. Låt oss vara ödmjukt tacksamma. Och låt oss var och en besluta inom oss att vi ska bidra till lyskraften av den Allsmäktiges storslagna verk, så att det må lysa över jorden som en fyrbåk av styrka och godhet som hela världen kan se.¹³

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- När du läser avsnitt 1, vilka känslor får du när du begrundar kyrkans tillväxt från 1830 till nuvarande tid?
- Gå igenom president Hinckleys redogörelse för de första pionjärernas ankomst till Saltsjödal (se avsnitt 2). Vad kan vi lära oss av den här skildringen? Hur har vi välsignats genom kyrkans tidiga ledares profetiska vision? Vad tror du det betyder att vara ”ett baner för nationerna”? (Se Jes. 5:26; 11:12.)

- I avsnitt 3 uppmuntrade president Hinckley oss att se ”den stora bilden” och ”den bredare visionen” i Guds verk. Varför behöver vi se den här stora bilden? Varför förlorar vi den ur sikte ibland? Hur kan våra små ansträngningar bidra till Guds verks tillväxt?
- Gå igenom de sätt varpå president Hinckley säger att de sista dagars heliga blir ett mer ”besynnerligt och annorlunda folk” (avsnitt 4). Hur kan vi utveckla större vision och mod att föra Guds verk framåt? Hur kan vi leva i världen utan att vara av världen? Hur kan vi ”efterlikna mer av skönheten i Kristi liv”? Varför är det viktigt för oss att stå för det rätta?

Skriftställen som hör till detta ämne

Matt. 5:14–16; 1 Ne. 14:14; L&F 1:1–6; 65:1–6; 88:81; 115:5–6

Undervisningstips

”Tro inte att det är du som är den ’verkliga läraren’. Då tar du helt fel. ... Var noga med att inte hindra Andens inflytande. Lärarens viktigaste uppgift är att bereda vägen så att människor får en andlig upplevelse med Herren” (Gene R. Cook, citerad i *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 41).

Slutnoter

1. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 83–85.
2. ”Ett baner för folken, ett ljus för världen”, *Liahona*, nov. 2003, s. 82–83.
3. ”Pryd alltid dina tankar med dygd”, *Liahona*, maj 2007, s. 115.
4. ”Stenen som revs loss från berget”, *Liahona*, nov. 2007, s. 84.
5. Se ”Ett baner för nationerna”, *Nordstjärnan*, jan, 1990 s. 52.
6. Se ”Ett baner för nationerna”, s. 52–53, 54.
7. ”Detta är Mästarens verk”, *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 72.
8. Se ”En stad på ett berg”, *Nordstjärnan*, nov. 1990, s 6, 8.
9. ”Ett baner för folken, ett ljus för världen”, s. 84.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 138.
11. ”Detta är Mästarens verk”, s. 72.
12. ”Ett baner för folken, ett ljus för världen”, s. 83.
13. ”Tillståndet i kyrkan”, *Liahona*, nov. 2004, s. 6.

Utveckla ett glatt sinnelag och en optimistisk anda

*”Tro. Var glad. Bli inte missmodig.
Allt kommer att ordna sig.”*

Ur Gordon B. Hinckleys liv

President Gordon B. Hinckleys mor, Ada Bitner Hinckley, sa ofta att ”en glad inställning och ett leende ansikte kan hjälpa oss övervinna nästan vilka motgångar som helst och att varje person är ansvarig för sin egen lycka”.¹ Hans far, Bryant S. Hinckley, hade också en ”medfödd positiv inställning”.² President Hinckley mindes: ”När jag var ung och benägen att tala kritiskt ... brukade min far säga: ’Pessimister bidrar inte med någonting, skeptiker skapar ingenting, tvivlare uppnår ingenting.’”³ Den unge Gordon Hinckley lärde sig genom sina föräldrars råd och föredöme att bemöta livet med optimism och tro.

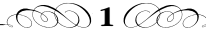
Äldste Hinckley arbetade hårt som missionär i England på att följa sina föräldrars råd. Han och hans kamrater skakade hand med varandra varje morgon och sa till varandra: ”Livet är gott.”⁴ Nästan 70 år senare föreslog han en grupp missionärer i Filippinerna att göra samma sak. ”Igår var en stor dag i mitt liv”, sa han till dem. ”Varje dag är en stor dag i mitt liv. Jag hoppas att varje dag är en stor dag i era liv – för er alla. Jag hoppas att ni gör er i ordning på morgonen och skakar hand med er kamrat och säger: ’Broder (Syster), livet är gott. Nu ger vi oss ut och har en bra dag.’ Och när ni kommer tillbaka på kvällen hoppas jag ni kan säga till varandra: ’Det har varit en bra dag. Vi hade trevligt. Vi hjälpte någon idag längs vägen. ... Vi ska träffa dem igen och be och hoppas att de blir medlemmar i kyrkan.’ Varje dag borde vara en bra dag i missionsfältet.”⁵

"Vi har all anledning att vara optimistiska."

Det här rådet representerade president Hinckleys syn på livet. President Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum berättade följande om president Hinckley och hans hustru Marjorie: "De ödslar ingen tid på att fundera över det förflutna eller oroa sig för framtiden. Och de envisas trots motstånd."⁶ Äldste Jeffrey R. Holland, också i de tolv apostlarnas kворum, kommenterade: "Det ordnar sig' skulle mycket väl kunna vara president Hinckleys mest upprepade försäkran till familj, vänner och bekanta. 'Försök igen', kommer han att säga. Tro. Var glad. Bli inte missmodig. "Allt kommer att ordna sig."⁷

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Även när många människor är negativa och pessimistiska, kan vi utveckla en anda av glädje och optimism.

Pessimismens svåra sjukdom råder i vårt land. Det har nästan blivit en endemisk sjukdom. Ständigt matas vi med en ihållande och sur diet av karaktärsmord, felfinnande och ont förtal av varandra. ...

Jag vädjar till oss alla att vi slutar upp med att leta efter stormar och istället njuter mer till fullo av solskenet. Jag föreslår att vi inriktar oss på det positiva i livet. Jag ber att vi tittar lite noggrannare efter det som är gott, att vi håller inne med oförskämdheter och sarkasm, att vi är mer generösa med komplimanger och ger beröm för dygd och ansträngningar.

Jag ber inte att all kritik tystas ner. Tillväxt sker genom tillrättavising. Styrka kommer genom omvändelse. Klok är den man eller kvinna som ändrar kurs när andra pekar ut misstag som begåtts. Jag föreslår inte att all vår konversation är söt som honung. Intelligent uttryck som är uppriktiga och ärliga är en färdighet att söka efter och utveckla. Det jag föreslår och ber är att vi ska vända oss bort från den negativism som genomsyrar vårt samhälle och istället inrikta oss på det anmärkningsvärt goda som finns i landet vi bor i, att vi talar om varandras goda egenskaper mer än vi talar om varandras fel och brister, att optimism ersätter pessimism. Låt vår rädsla ersättas av vår tro.⁸

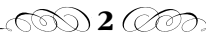
Vi har all anledning att vara optimistiska i den här världen. Visst utspelar sig tragedier runt omkring. Och det finns problem överallt.

Men ... man kan inte bygga något, och gör det inte heller, på pessimism eller cynism. Har du en optimistisk syn och arbetar med tro, så händer saker och ting.⁹

Förtvivla inte. Ge inte upp. Försök upptäcka solljuset genom molnen. Möjligheter öppnas för dig så småningom. Låt inte domedagsprofeterna äventyra dessa utvägar.¹⁰

Utveckla en glad inställning. Utveckla en optimistisk anda. Vandra i tro och gläds åt naturens skönhet, åt godheten hos dem ni älskar, åt vittnesbördet ni bär i ert hjärta om det som är gudomligt.¹¹

Herrens plan är en plan för lycka. Vägen blir lättare, bekymren färre, sammanstötningarna mindre svåra om vi utvecklar ett glatt sinnelag.¹²

Istället för att ständigt tänka på våra problem, kan vi låta tacksamhetens anda vägleda och välsigna oss.

Hur utomordentligt stort har vi inte välsignats! Så tacksamma vi borde vara! ... Utveckla tacksamhet för välsignelsen att få leva och för de underbara gåvor och förmåner var och en av oss åtnjuter. Herren har sagt att de ödmjuka ska ärva jorden. (Se Matt. 5:5.) Jag kan inte undgå tolkningen att ödmjukhet innehåller tacksamhet istället för självgodhet, att man erkänner en större kraft utöver en själv, att man erkänner Gud och tar emot hans bud. Detta är början på vishet. Vandra i tacksamhet inför honom som ger oss livet och alla goda gåvor.¹³

Det har aldrig funnits en bättre tid i världens historia att leva på jorden än den tid vi lever i. Hur tacksamma borde vi inte alla vara över att kunna leva i denna underbara tid med alla de enastående välsignelser vi har fått.¹⁴

När jag tänker på de underverk som har skett under min livstid, fler än under hela resten av mänsklighetens historia, hyser jag djup vördnad och tacksamhet. Jag tänker på bilar och flygplan, på datorer, faxmaskiner, e-post och internet. Det är allt så mirakulöst och underbart. Jag tänker på väldiga framsteg inom medicin och hälsovård. ... Och förutom allt detta har återställelsen av Jesu Kristi rena evangelium ägt rum. Du och jag är en del av det mirakulösa

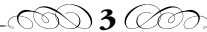
och förunderliga i detta stora verk och rike som sveper över jorden och välsignar människors liv överallt där det går fram. Så djupt tacksam jag känner mig.¹⁵

Vi lever i tidernas fullhet. Lägg märke till det uttrycket. Lägg märke till ordet *fullhet*. Det avser allt det goda som har samlats ihop från det förgångna och återställts till jorden i denna sista tidsutdelning.

Mitt hjärta ... är fyllt med tacksamhet mot Gud den Allsmäktige. Genom att i gåva ge oss sin Son, som är den här världens Gud, har vi välsignats på ett så magnifikt sätt. I mitt hjärta ljuder orden i vår psalm: "Räkna Guds gåvor, nämn dem en och en. Räkna då Guds gåvor ... se, vad Gud dig givit än" (*Psalmer*, nr. 167).¹⁶

Med tacksamhet i hjärtat låt oss inte uppehålla oss vid de få problem vi har. Låt oss istället räkna våra välsignelser och i en anda av tacksamhet, motiverade av en stor tro, gå framåt för att bygga Guds rike på jorden.¹⁷

Låt tacksägelsens anda vägleda och välsigna era dagar och nätter. Arbeta på det. Ni kommer att finna att det ger underbara resultat.¹⁸

Jesu Kristi evangelium ger oss skäl att glädjas.

Herren sa: "Lyft därför upp ditt hjärta och gläd dig och håll fast vid de förbund som du har slutit" [L&F 25:13]. Jag tror att han säger till var och en av oss: Var lycklig. Evangeliet är glädje. Det ger oss orsak till lycka.¹⁹

Glöm aldrig vem du är. ... Du är verkligen ett Guds barn. ... Han är din evige Fader. Han älskar dig. ... Han vill att hans söner och döttrar ska vara lyckliga. Synd har aldrig inneburit lycka. Överträdelser har aldrig inneburit lycka. Olydnad har aldrig inneburit lycka. Vägen till lycka finns i vår himmelske Faders plan och i att lyda befallningarna från hans älskade Son, Herren Jesus Kristus.²⁰

Oavsett hur ni handlat tidigare, ger jag er en uppfordran ... att rätta era liv efter evangeliets lärdomar, att se på denna kyrka med kärlek och respekt och uppskattning som grundval för er tro, att leva ert liv som ett exempel på vad Jesu Kristi evangelium åstadkommer i att göra en människa lycklig.²¹

*Låt det finnas mycket glädje och skratt i era liv.
Livet ska njutas, inte bara uthärdas.*

Omvändelse är en av de första principerna i evangeliet. Förlåtelse är ett kännetecken på gudomlighet. Det finns hopp för er. Era liv ligger framför er och de kan fyllas av lycka, även om de tidigare fläckats av synd. Detta är ett verk som frälser och som hjälper människorna med deras problem. Detta är evangeliets syfte.²²

Jag träffar så många människor som ständigt klagar över bördan i sina ansvar. Naturligtvis är trycket stort. Det finns så mycket, ibland för mycket, att göra. Så finns det ekonomiska bördor som ökar trycket, och med allt detta har vi en tendens att klaga, ofta hemma, ofta offentligt. Vänd på era tankar. Evangeliet är glada nyheter. Människorna är till för att ha glädje [se 2 Ne. 2:25]. Var glada! Låt glädjen lysa i era ansikten och tala genom era vittnesbörd. Ni kan förvänta er problem. Ibland kan tragedier hända. Men genom allt detta lyser Herrens väddjan:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt.” (Matt. 11:28–30).

Jag tycker om dessa ord från Jenkins Lloyd Jones, som jag klippte ut ur en kolumn i *Deseret News* för några år sedan. Jag låter er få höra dem nu. ... Han sa:

”Den som tror att sällhet hör till det normala kommer att slösa bort mycket tid på att springa runt och skrika att han blivit bestulen.

De flesta puttarna går inte i. De flesta biffarna är sega. De flesta barn växer upp och blir som folk i allmänhet. De flesta framgångsrika äktenskap kräver en hög grad av ömsesidig tolerans. De flesta arbeten är allt annat än roliga. ...

Livet är som en gammaldags tågresa – förseningar, sidospår, rök, damm, aska och skakningar med några enstaka avbrott för vackra utsikter och nervkittlande spurter.

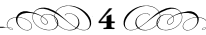
Konsten är att tacka Herren för att ni får åka med.” (*Deseret News*, 12 juni 1973.)

Jag upprepar, mina bröder och systrar, konsten är att tacka Herren för att ni får åka med, och är det inte egentligen en underbar resa? Njut av den! Skratta åt den! Sjung om den! Kom ihåg orden från författaren till Ordspråksboken:

”Glatt hjärta ger god läkedom, brutet mod suger mörken ur benen.” (Ords. 17:22.)²³

Låt det finnas något av ett ljusets skimmer över era liv. Låt där finnas nöje och glädje, sinne för humor, förmågan att skratta ibland åt sådant som är roligt.²⁴

Låt det finnas mycket glädje och skratt i era liv. Livet ska njutas, inte bara uthärdas.²⁵

Evangeliet är ett budskap om triumf som ska tas emot med entusiasm, tillgivenhet och optimism.

Jag står här idag och är optimistisk när det gäller Herrens verk. Jag kan inte tänka mig att Gud har grundlagt sitt verk på jorden och sedan låter det misslyckas. Jag kan inte tro på att det blir svagare. Jag vet att det blir allt starkare. ... Jag har en enkel och högtidlig tro på att det rätta kommer att triumfera och att sanningen ska segra.²⁶

Berättelsen om Kaleb och Josua och de andra israeliska spejarna har alltid fascinerat mig. Mose förde Israels barn ut i öknen. Andra året av deras vandring utvalde han en representant från var och en av de tolv stammarna som skulle undersöka Kanaans land och komma tillbaka med en rapport om landets resurser och dess folk. Kaleb representerade Juda stam, Josua Efraims stam. De tolv gick in i Kanaans land. De fann landet mycket fruktbart. De var borta i 40 dagar. De tog med sig en klase druvor tillbaka som bevis på att landet var fruktbart (se 4 Mos. 13:20.)

De kom och ställde sig framför Mose och Aron och hela församlingen av Israels barn, och de berättade om Kanaan: ”Det flödar verkligen av mjölk och honung, och här är frukt därifrån” (vers 27).

Men tio av spejarna hade fallit offer för sina egna tvivel och sin egen fruktan. De gav en negativ rapport om kanaanéernas antal och storlek. De slutade med att säga: ”de är för starka för oss” (vers 32). De tyckte att de själva var som gräshoppor jämfört med jättarna som de sett i landet. De var offer för sin egen fruktan.

Sedan ställde sig Josua och Kaleb framför folket och sa: ”Det land som vi har vandrat igenom och bespejat är ett mycket, mycket gott land.

Om Herren har behag till oss, skall han föra oss in i det landet och ge det åt oss, ett land som flödar av mjölk och honung.

Men var inte upproriska mot Herren och frukta inte för folket i landet, för de skall bli som en munsbit för oss. Deras beskydd har vikit ifrån dem, men Herren är med oss. Frukta inte för dem” (14:7–9).

Men folket var mer villigt att tro på de tio tvivlarna än att tro på Kaleb och Josua.

Det var då som Herren förklarade att Israels barn skulle vandra i öknen i 40 år, tills generationen av dem som vandrade med fruktan och tvivel hade dött ut. Skrifterna berättar att ”dessa män som hade talat illa om landet dog genom en hemsökelse, inför Herrens ansikte.

Av de män som hade gått ut för att bespeja landet överlevde endast Josua ... och Kaleb ... ” (verser 37–38). De var de enda från den gruppen som överlevde dessa fyrtio års vandring, och som fick

lov att komma in i det förlovade landet, som de hade talat positivt om i sin redogörelse.

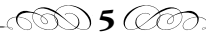
Vi ser så några omkring oss som är likgiltiga i fråga om framtiden för detta verk, som är apatiska, som talar om begränsningar, som uttrycker rädsla, som använder sin tid till att gräva fram och skriva om det som de anser vara svagheter, men som egentligen inte har någon betydelse. Med tvivel om verkets förflutna har de ingen vision om dess framtid.

Det uttrycktes väl i forna dagar: "Utan uppenbarelsen går folket vilse" (Ords. 29:18). Det finns ingen plats i detta verk för dem som tror på undergångens och förtvivlans evangelium. Evangeliet är glada nyheter. Det är triumfens budskap. Det är något som ska tas emot med entusiasm.

Herren har aldrig sagt att det inte skulle finnas några problem. Vårt folk har upplevt lidande av varje slag, när de som har motarbetat detta verk har angripit dem. Men tron har funnits där mitt i deras sorg. Detta verk har stadigt gått framåt och har aldrig tagit ett steg bakåt sedan sin begynnelse. ...

... Detta är den Allsmäktiges verk. Om vi som enskilda ska gå framåt, beror på oss. Men kyrkan kommer aldrig att sluta gå framåt. ...

När Herren tog Mose till sig, sa han till Josua: "Var stark och frimodig. Var då inte förskräckt eller förfärad, ty Herren, din Gud, är med dig vart än du går" (Jos. 1:9). Detta är hans verk. Glöm aldrig det. Ta emot det med entusiasm och tillgivenhet.²⁷

Med kunskapen vi har om att vi alla är Guds barn, kan vi stå lite mer rakryggade, höja oss lite högre och vara lite bättre.

Det finns i vår värld idag en sorglig tendens att nedvärdera varandra. Har ni tänkt på att det inte krävs särskilt mycket intelligens för att säga sådant som sårar andra? Försök motsatsen. Försök ge komplimanger. ...

Det finns också i vårt samhälle en sorglig tendens bland många av oss att förringa oss själva. Andra kan tyckas självsäkra, men faktum är

att de flesta av oss känner viss underlägsenhet. Det viktiga är att inte ständigt älta detta. ... Det viktiga är att göra det bästa av allt vi har.

Slösa inte tid på att tycka synd om dig själv. Förringa inte dig själv. Glöm aldrig att du är ett Guds barn. Du har en gudomlig födslorätt. Något av Guds natur finns inom dig.²⁸

Vi sjunger: "Jag är Guds lilla barn" (*Psalmer*, nr. 194). Det här är inte något fantasifoster, något uppdiktat – det är den levande sanningen. Det finns något av gudomlighet hos var och en av oss som behöver utveckling, som behöver komma till ytan, som behöver finna uttryck. Ni fäder och mödrar, lär era barn att de bokstavligen är Guds söner och döttrar. Det finns ingen större sanning i hela världen än den att vi har något gudomligt inom oss.²⁹

Tro på dig själv. Tro på din förmåga att utträtta stora och goda ting. Tro på att inget berg är så högt att du inte kan bestiga det. Tro på att ingen storm rasar så häftigt att du inte kan rida ut den. ... Du är ett Guds barn med oändliga förmågor.³⁰

Stå lite rakare, höj er lite högre, var lite bättre. Gör en extra ansträngning. Ni kommer att bli lyckligare. Ni kommer att känna en ny tillfredsställelse, en ny glädje i ert hjärta.³¹

Naturligtvis kommer det att finnas problem på vägen. Det finns svårigheter som måste övervinnas. Men de varar inte för alltid. [Gud] överger er inte. ...

Se till det positiva. Ni ska veta att Herren vakar över er, att han hör era böner och besvarar dem, att han älskar er och kommer att visa er sin kärlek.³²

Det finns så mycket vackert, anständigt och skönt att bygga på. Vi har tagit del av Jesu Kristi evangelium. Evangelium betyder "glatt budskap". Herrens budskap är ett budskap om hopp och frälsning! Herrens röst är en röst om kommande glädje! Herrens verk är ett stort och förunderligt verk!

I en mörk och svår stund sa Herren till dem som han älskade: "Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh. 14:27.)

Dessa förtrostatsfulla ord är en ledstjärna för var och en av oss. Vi kan verkligen sätta vår lit till honom. Han och hans löften kommer aldrig att svika.³³

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Tänk på president Hinckleys råd att "se lite djupare" efter det som är gott och att "utveckla en anda av glädje och optimism" (avsnitt 1). Varför behöver vi det rådet idag? Hur kan vi utveckla en glad inställning?
- President Hinckley sa att "det ger underbara resultat" när vi låter "tacksägelsens anda vägleda [oss]" (avsnitt 2). Varför tror du att det ger "underbara resultat"? Hur välsignas du när du låter dig vägledas av tacksägelsens anda?
- Vilka tankar får du om jämförelsen av livet med "en gammaldags tågresa"? (Se avsnitt 3.) Hur påverkar evangeliets "glada budskap" ditt sätt att ta itu med den resan?
- Hur tycker du att berättelsen om Kaleb och Josua kan tillämpas på livet? (Se avsnitt 4.) Vilka exempel har du sett på människor som omfattar evangeliet med entusiasm? Om vi känner oss mismodiga, hur kan vi bli optimistiska igen? Vilka upplevelser har ökat din optimism över Herrens verk?
- Varför tror du att det finns en tendens att förringa oss själva och andra? Hur kan vi övervinna den tendensen? Vad kan vi göra som enskilda och familjer för att hjälpa andra "stå lite mer rakryggade" och "höja [sig] lite högre"? (Se avsnitt 5.)

Skriftställen som hör till detta ämne

Joh. 16:33; Fil. 4:13; Mosiah 2:41; Alma 34:38; Eth. 12:4; L&F 19:38–39; 128:19–23

Studiehjälpmedel

"Att tillämpa det du lärt dig för med sig ytterligare och varaktig insikt (se Joh. 7:17)" (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 19). Fundera över hur du kan tillämpa evangeliets lärosatser hemma, på jobbet och i dina ansvar i kyrkan.

Slutnoter

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 37.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 37.
3. "Att ständigt söka sanningen", *Nordstjärnan*, mar. 1986, s. 9.
4. Se Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 76.

5. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1: 1995–1999* (2005), s. 343.
6. Russell M. Nelson, "Andlig kapacitet, *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 15.
7. Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: Modigt och fast han står", *Nordstjärnan*, juni 1995 (specialutgåva), s. 6.
8. "The Lord Is at the Helm" (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 6 mars, 1994), s. 3–4, speeches.byu.edu.
9. Citerad i Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: "Modigt och fast han står", s. 5.
10. "Att ständigt söka sanningen", s. 10.
11. "Om du är trofast", *Nordstjärnan*, mars 1992, s. 7.
12. "Vi kan var och en bli en bättre människa", *Liahona*, nov. 2002, s. 100.
13. "With All Thy Getting Get Understanding", *Ensign*, aug. 1988, s. 3–4.
14. "The Spirit of Optimism", *New Era*, juli 2001, s. 4.
15. "Keep the Chain Unbroken" (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 30 nov., 1999), s. 1–2, speeches.byu.edu.
16. "My Redeemer Lives", *Ensign*, feb. 2001, s. 70.
17. "The Lord Is at the Helm", s. 6.
18. "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr. 2001, s. 34.
19. "Om du är trofast", s. 7.
20. "Stå trogna och trofasta", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 97.
21. "Fasta i tron", *Nordstjärnan*, sep. 1996, s. 5.
22. "Stå trogna och trofasta", s. 98.
23. "Four Imperatives for Religious Educators" (tal till religionslärare, 15 sep. 1978), s. 4.
24. "A Challenging Time—a Wonderful Time" (tal till religionslärare, 7 feb. 2003), s. 4.
25. "Stå trogna och trofasta", s. 98.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 410. Se även "Sanningen ska segra", *Liahona*, sep. 2006, s. LS2.
27. "Håll kursen – bevara tron", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 70–71, 72.
28. "Styrk varandra", *Nordstjärnan*, juni 1985, s. 1–2.
29. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), s. 90–91.
30. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 452.
31. Se "Sträva mot högre mål", *Liahona*, sep. 1999, s. 8.
32. "Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?" *Liahona*, juli 2001 s. 115.
33. "Att ständigt söka sanningen", s. 11.

Pionjärarvet av tro och uppoffringar

”Om du har pionjärförfäder eller just blev medlem i kyrkan igår, så är du en del av hela den stora bilden som dessa män och kvinnor drömde om. ... De lade grunden. Det är vår plikt att bygga på den.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Vid invigningen av templet i Columbus, Ohio, tänkte president Gordon B. Hinckley på sina pionjärförfäder. Han berättade senare:

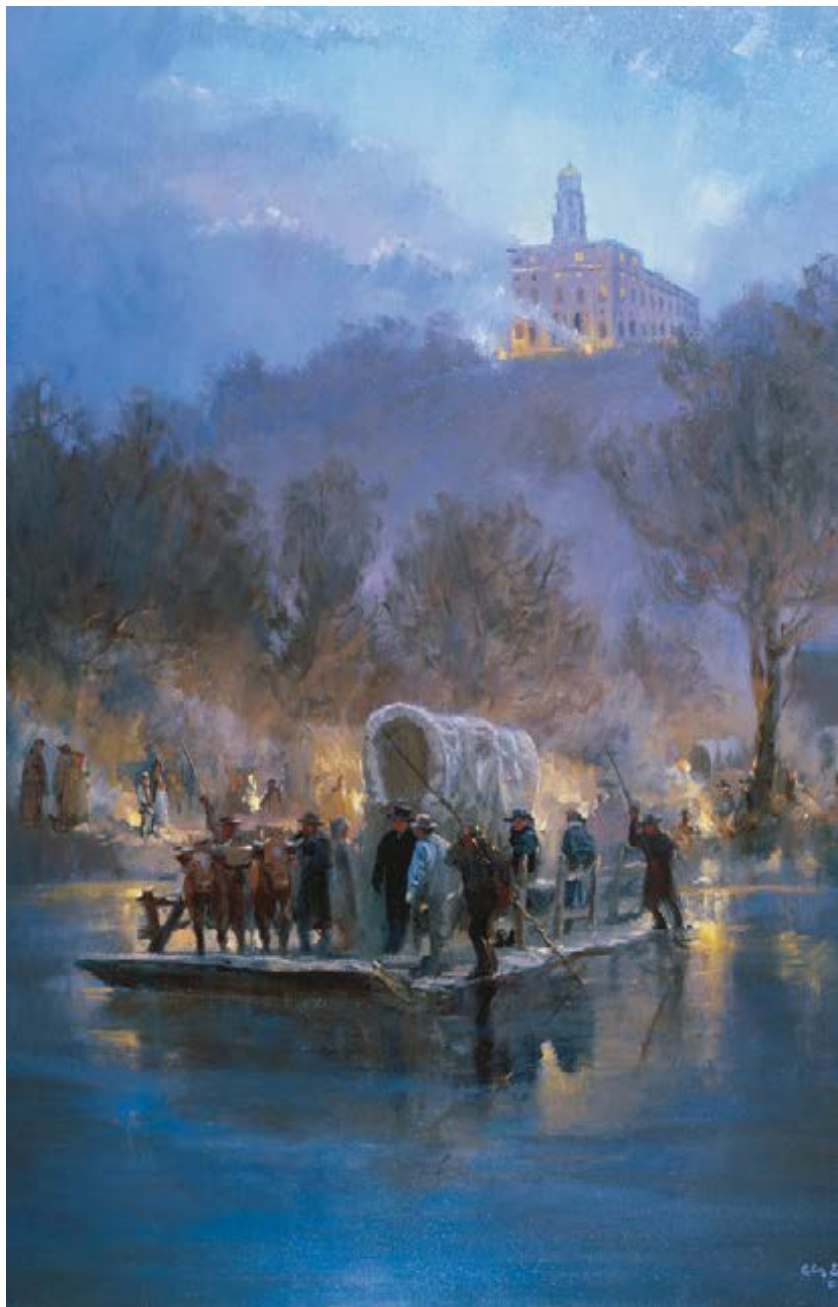
”När jag satt i det celestiala rummet kom jag att tänka på min farfars far. ... Jag hade nyligen besökt hans begravningsplats i Kanada strax norr om gränslinjen till delstaten New York. ... Han vara bara 38 år gammal när han dog.”

När president Hinckleys farfars far dog, var hans son Ira, som blev president Hinckleys farfar, knappt tre år gammal. Iras mor gifte snart om sig och inom några få år flyttade de till Ohio, och sedan till Illinois. Hon dog 1842 och Ira blev föräldralös vid 13 års ålder. President Hinckley fortsatte sin berättelse och sa:

”Min farfar [Ira Hinckley] döptes i Nauvoo och ... senare färdades han över slätterna under [pionjärernas] vandring.” Under den resan 1850 ”dog både Iras unga hustru och hans [halvbror] på samma dag. Han snickrade ihop enkla kistor och begravde dem och lyfte upp sitt spädbarn och bar henne till [Saltsjö]dalen.

På Brigham Youngs begäran byggde han Cove Fort, blev den förste presidenten för staven i Fillmore, [Utah] och gjorde tusen andra saker för att föra det här verket framåt.

Så kom min far. ... Han blev president för kyrkans största stav med över 15 000 medlemmar.”

"Kraften som motiverade våra förfäder i evangeliet var kraften i tron på Gud."

President Hinckleys tankar vände sig snart från sina förfäder till sina avkomlingar. Han fortsatte:

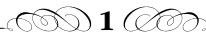
”När jag tänkte på dessa tre mäns liv medan jag satt där i templet, såg jag ner på min dotter, och på hennes dotter som är mitt barnbarn, och på hennes barn, mina barnbarns barn. Jag insåg plötsligt att jag stod precis i mitten av dessa sju generationer – tre före mig och tre efter mig.

I detta heliga och helgade hus fick jag en känsla av det enorma ansvar jag har att föra vidare allt det som jag har fått i arv från mina förfäder till generationerna som nu kommit efter mig.”¹

När president Hinckley talade om sin tacksamhet för sina egna pionjärförfäder och arvet från de tidiga sista dagars heliga pionjerna, brukade han ofta betona att kyrkans medlemmar runtom i världen är pionjärer idag. 1997 sa han till de heliga i Guatemala: ”I år firar vi minnet av att det är 150 år sedan mormonpionjärerna anlände till Saltsjödal. De kom en lång väg i vagnar och handkärror. De var pionjärer. Men pionjärbetet fortsätter. Över hela världen finns det pionjärer, och ni är bland dessa pionjärer.”² Till de heliga i Thailand förkunnade han: ”Ni är pionjärer i arbetet att föra Herrens verk framåt i den här stora nationen.”³ Då han 2002 besökte Ukraina talade han liknande ord till dem: ”Kyrkan hade sina pionjärer under den första tiden och nu är ni pionjärer i den här tiden.”⁴

När president Hinckley talade om de tidiga pionjerna var hans avsikt mycket större än att fokusera på dem som levde förr i tiden. Han såg till framtiden och hoppades att dessa heligas tro och uppoffringar skulle ”bli en drivande motivation för oss alla, för var och en av oss är en pionjär i sitt eget liv, ofta i sin egen familj.”⁵

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Genom att ha ett mål för ögonen, genom att arbeta och genom att förlita sig på att Guds kraft skulle verka genom dem, gjorde de tidiga sista dagars heliga tro till verklighet.

Det var genom tron som en liten grupp medlemmar [i östra För-
enta staterna] ... flyttade från New York till Ohio, från Ohio till

Missouri och från Missouri till Illinois i sitt sökande efter fred och frihet att dyrka Gud i enlighet med deras eget samvetes bjudande.

Det var med trons ögon som de såg en vacker stad [Nauvoo] första gången de gick över sumpmarkerna i Commerce i Illinois. Besjälade av övertygelsen att tro utan gärningar är död, dränerade de sumpmarken, anlade en stad och byggde stora och vackra hem och hus för tillbedjan och utbildning, och som kronan på verket ett magnifikt tempel, dåtidens vackraste byggnad i hela Illinois.

Men på nytt blev de förföljda av gudlösa och mordiska pöbelhopar. Deras profet blev dödad. Deras drömmar krossades. Men än en gång kunde de med trons hjälp ta sig samman och efter de riktlinjer han tidigare dragit upp organisera sig för ytterligare ett uttåg.

Gråtande lämnade de sina bekväma hem och sina verkstäder. De såg tillbaka på sitt heliga tempel, och därefter riktade de med trons hjälp sina ögon västerut, mot det okända och outforskade, och i februari 1846, i vintersnön, tog de sig över Mississippifloden och knogade sig fram genom gyttnan på Iowas prärie.

Tron drev dem att upprätta Winter Quarters vid Missouri-floden. Hundratals av dem dog i pest och dysenteri och andra svåra sjukdomar. Men tron uppehöll dem som överlevde. De begravde sina nära och kära på en brant ovanför floden, och på våren 1847 fortsatte de ... mot bergen i väster.

Det var genom tron som Brigham Young såg ut över denna dal, som då låg het och öde, och sa: "Detta är platsen." Och genom tron petade han fyra dagar senare i jorden med sin käpp ... och sa: "Här kommer vår Guds tempel att ligga." Herrens magnifika och heliga [Salt Lake-tempel] ... är ett vittnesbörd om tron, inte endast om deras tro som byggde det, utan även om deras tro som nu använder det i ett storslaget och osjälviskt kärleksarbete.

Paulus skrev till hebréerna: "Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser." (Hebr. 11:1.) Allt det stora som jag nu talat om var en gång i tiden endast "en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser." Men genom att ha ett mål för ögonen, genom att arbeta och genom att förlita sig på att Guds kraft skulle verka genom dem, gjorde de tro till verklighet.⁶

Kraften som motiverade våra förfäder i evangeliet var kraften i tron på Gud. Det var samma kraft som möjliggjorde uttåget ur Egypten, vandringen genom Röda havet, den långa resan genom öknen och etablerandet av Israel i det utlovade landet. ...

Vi är i så stort behov av en stark och brinnande tro på den levande Guden och hans levande uppståndne Son, för detta var den stora och drivande tro som våra förfäder i evangeliet hade.

De hade en vision som var viktigare än något annat de kunde tänka sig. När de kom västerut befann de sig 160 mil, 160 tröttsamma mil, från närmaste bebyggelse i öster och 130 mil från bebyggelser i väster. Det var absolut nödvändigt för deras styrka att de personligen och enskilt erkände Gud som sin evige Fader som de kunde se till i tro. De trodde på den stora skriftliga uppmaningen: Fäst blicken på Gud och lev. (se Alma 37:47.) I tro sökte de göra hans vilja. I tro läste de och tog emot gudomlig undervisning. I tro arbetade de intill utmattning, alltid med övertygelsen att en redogörelse skulle ske inför honom som var deras Fader och deras Gud.⁷

Bakom oss har vi en ärorik historia. Den glittrar av hjältemod, beslutsamt fasthållande vid principerna och en aldrig sviktande trohet. Den är resultatet av tro. Framför oss ligger en storslagen framtid. Den börjar idag. Vi kan inte stanna upp. Vi kan inte ta det lugnt. Vi kan inte slå av på takten eller minska steglängden.⁸

2

Tidiga sista dagars heliga pionjärer såg till framtiden med en storslagen dröm om Sion.

Det är passande att vi stannar upp och visar vördnadsfull respekt för dem som lade grunden till det här stora verket. ... Deras stora mål var Sion [se L&F 97:21; Mose 7:18]. Det sjöng om det. De drömde om det. Det var deras stora hopp. Deras episka resa måste för alltid stå som ett företag utan motstycke. Vandringen av tiotusentals människor västerut drabbades av varje tänkbar fara, till och med döden, vars stränga verklighet var bekant för varje vagnståg och varje handkärrekompani.

Jag har stor respekt för Brigham Young. Han såg Saltsjödalen i en syn långt innan han såg den med sina naturliga ögon. Jag tvivlar på att han annars skulle ha stannat här. Det fanns grönare vidder

i Kalifornien och Oregon. Det fanns djupare och rikare jordmån på annat håll. Det fanns stora skogar på andra platser, mycket mer vatten och klimat som var mer jämnt och behagligt.

Det är sant att det fanns bergsbäckar här, men de var inte särskilt stora. Jordmånen var helt orörd. Ingen plog hade någonsin harvat upp den soltorkade jordskorpan. Jag förundrar mig, jag helt enkelt förundrar mig att president Young ledde en stor grupp ... till en plats där det aldrig förut hade såtts eller skördats. ...

De var reströtta, dessa pionjärer. Det hade tagit dem 111 dagar att ta sig från Winter Quarters till Saltsjödalen. De var trötta. Deras kläder var slitna. Deras boskap var uttröttad. Vädret var hett och torrt – det var juli månads hetta. Men här stod de och såg in i framtiden och drömde en tusenårsdröm, en storslagen dröm om Sion.⁹

Jag stod häromdagen på den gamla kajen i Liverpool i England. Där var praktiskt taget ingen verksamhet den fredagsmorgon vi var där. Men en gång var här väldigt mycket liv och rörelse. Under 1800-talet trampade tiotusentals av våra medlemmar samma gatstenar som vi gick på. De kom från hela Storbritannien och från länderna i Europa, omvända till kyrkan. De kom med ett vittnesbörd på sina läppar och tro i sina hjärtan. Var det svårt att lämna sina hem och ta steget in i det okända i en ny värld? Naturligtvis var det det. Men de gjorde det med optimism och entusiasm. De gick ombord på segelfartyg. De visste att även den lugnaste överresa var riskabel. De upptäckte snart att för det mesta var den eländig. De bodde i överfulla hytter vecka efter vecka. De uthärdade stormar, elände och sjukdomar. Många dog under resan och begravdes i havet. Det var en mödosam och förfärlig resa. De hade tvivel, ja. Men deras tro höjde sig över deras tvivel. Deras optimism höjde sig över deras fruktan. De hade sin dröm om Sion och de var på väg för att uppfylla den.¹⁰

3

Undsättningen av Willies och Martins handkärrepionjärer handlar om det som är kärnan i Jesu Kristi evangelium.

Jag tar er tillbaka till ... oktober 1856. På lördagen [den fjärde oktober] ... kom äldste Franklin D. Richards och en handfull följeslagare till Saltsjödalen. De hade färdats från Winter Quarters med starka oxspann och lätta vagnar och hade tagit sig fram snabbt. Broder

Richards sökte omedelbart upp president Young. Han rapporterade att det fanns hundratals män, kvinnor och barn utspridda längs den långa leden ... till Saltsjödalen. De flesta av dem drog handkärror. ... Framför dem låg en led som bar uppåt hela vägen fram till Klippiga bergen med många, många kilometer bortom dessa. De var i en förtvivlad situation. ... Alla skulle gå under om de inte blev räddade.

Jag tror inte att president Young sov den natten. Jag tror tankarna på dessa nödlidande ... människor drog förbi hans inre syn.

Morgonen därpå ... sa han följande till folket:

”Jag ska nu ge detta folk ämnet och texten till de äldster som ska tala. ... Ämnet är: ... Många av våra bröder och systrar är ute på prärien med handkärror, och förmodligen är många nu över 100 mil härifrån. Och de måste föras hit, vi måste skicka en undsättningsstyrka till dem. Texten blir: 'Att få dem hit.'

Det är min religion. Det är den Helige Andens maning som jag har fått. Det är att rädda människorna.

Jag ger instruktioner till biskoparna denna dag. Jag tänker inte vänta till i morgon, eller till nästa dag, på att få 60 bra mulåsnespann och 12 eller 15 vagnar. Jag vill inte skicka oxar. Jag vill ha bra hästar och mulåsnor. De finns här i territoriet, och vi måste få fram dem. Dessutom 12 ton mjöl och 40 bra kuskar utöver dem som kör spannen.

Jag ska säga er alla att er tro, religion och trosbekännelse kommer inte att frälsa en enda av er i Guds celestiala rike, om ni inte uppfyller just dessa principer som jag nu undervisar er om. *Ge er av och hämta dessa människor från prärien*” (i LeRoy R. Hafen och Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* [1960], s.120–121).

Samma eftermiddag samlade kvinnorna in stora mängder mat, sängkläder och kläder.

Morgonen därpå skoddes hästarna, och vagnarna reparerades och lastades.

Följande morgon, på tisdagen, körde 16 mulåsnespann iväg österut. I slutet av oktober fanns det 250 spann på väg till undsättning.¹¹

När räddarna nådde de nödställda heliga var de som änglar från himlen. Människor grät av tacksamhet. Handkärrefolket fördes

”När räddarna nådde de nödställda heliga var de som änglar från himlen.”

över till vagnar så att de kunde komma till Saltsjödalens samhällen snabbare.

Omkring tvåhundra dog, men ett tusen räddades.¹²

Berättelser om [dessa] svårt utsatta heliga och om deras lidande och död kommer att upprepas igen. ... Berättelser om hur de räddades behöver upprepas gång på gång. De talar om själva kärnan i Jesu Kristi evangelium.

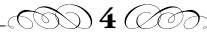
... Jag är tacksam att vi inte har bröder och systrar som fastnat i snön, som fryser och dör medan de försöker komma till ... sitt Sion bland bergen. Men det finns människor, och de är inte få, vars omständigheter är förtvivlade och som ropar på hjälp och lindring.

Det finns så många som är hungriga och nödlidande och som behöver hjälp, överallt i denna värld. Jag är tacksam att kunna säga att vi hjälper många som inte tillhör vår tro, men vars behov är betydande och vilka vi har resurser att hjälpa. Men vi behöver inte

förflytta oss så långt. Vi har några bland våra egna som ropar högt av smärta och ensamhet och fruktan. Det är vår stora och allvarliga plikt att nå ut till dem och hjälpa dem, ge mat åt de hungriga, ge näring åt deras andar om de törstar efter sanning och rättfärdighet.

Det finns så många ungdomar utan mål som kommer in på den tragiska vägen med droger, gängbildning, omoral och hela skalan av problem som följer med detta. Det finns änkor som längtar efter vänliga röster och den ivriga omtanke som vittnar om kärlek. Det är de som en gång var varma i tron, men vars tro har kallnat. Många av dem vill komma tillbaka men vet inte riktigt hur. De behöver vänliga händer som sträcks ut till dem. Med lite ansträngning kan många av dem föras tillbaka för att på nytt få njuta vid Herrens bord.

Mina bröder och systrar, jag hoppas, jag ber, att var och en av oss ... ska bestämma sig för att söka upp dem som behöver hjälp, som befinner sig i förtvivlade och svåra omständigheter, och lyfta dem i en kärleksfull anda in i kyrkans famn, där starka händer och ömmande hjärtan kommer att värma dem, trösta dem, bistå dem och leda dem på vägen till lyckliga och produktiva liv.¹³

Vi är alla pionjärer.

Det är bra att se tillbaka för att kunna uppskatta det närvarande och få ett perspektiv på framtiden. Det är bra att se på deras dygder som gått före oss, för att hämta styrka inför det som ligger framför oss. Det är bra att begrunda deras arbete som arbetade så hårt och fick så lite i den här världen, men från deras drömmar och tidiga planer som så noga vårdades, kom en stor skörd som nu välsignar oss. Deras oerhörda exempel kan bli en drivande motivation för oss alla, för vi är alla pionjärer i vårt eget liv, ofta i vår egen familj, och många av oss utför pionjärarybete varje dag med att försöka upprätta evangeliet i avlägsna delar av världen.¹⁴

Vi håller fortfarande på med pionjärarybete. Vi har aldrig upphört med att vara pionjärer från den tiden ... då vårt folk lämnade Nauvoo och så småningom anlände till Saltsjödalen. Det fanns äventyr där. Men ändamålet var att hitta en plats där de kunde slå sig ner och dyrka Gud enligt sitt eget samvetes bjudande. ...

”Om du har pionjärförfäder eller just blev medlem i kyrkan igår, så är du en del av hela den stora bilden.”

Nu sträcker vi oss fortfarande ut över hela världen till platser som en gång knappast tycktes möjliga att nå. ... Jag har personligen sett kyrkans tillväxt i Filippinerna. Jag hade förmånen att öppna missionsarbetet där 1961 då vi lyckades hitta en filippinsk medlem på ett möte som vi höll i maj 1961. [1996] var vi i Manila och talade till 35.000 församlade i den stora amfiteatern Araneta Coliseum. ... Det här är ett under för mig jämfört med när vi påbörjade arbetet i det stora landet Filippinerna [se sidorna 29–30 för mer information om den här upplevelsen].

Vi sträcker oss ut överallt och det kräver pionjärarbete. Våra missionärer lever inte under de bästa förhållanden när de går ut till några av de här platserna, men de går framåt och de arbetar och det bär frukt. Snart har vi en handfull medlemmar, sedan hundra medlemmar och sedan fem hundra medlemmar och sedan ett tusen medlemmar.¹⁵

Pionjärarbetets dagar i kyrkan är fortfarande med oss, de upphörde inte med täckta vagnar och handkärror. ... Pionjärer finns bland missionärer som undervisar evangeliet och de finns bland omvända som kommer in i kyrkan. Det är ofta svårt för var och en av dem. Det kräver ofta uppoffringar. Det kan innebära förföljelser. Men dessa kostnader bärs villigt och priset som betalas är lika verkligt som priset de betalade som korsade slätterna i det stora pionjärarbetet för mer än ett århundrade sedan.¹⁶

Om du har pionjärförfäder eller just blev medlem i kyrkan igår, så är du en del av hela den stora bilden som dessa män och kvinnor drömde om. De utförde ett oerhört företag. Vi har ett stort och fortsatt ansvar. De lade grunden. Det är vår plikt att bygga på den.

De stakade ut stigen och visade vägen. Vi har plikten att utvidga och bredda och stärka den stigen tills den omfattar hela jorden. ... Tro var den vägledande principen under dessa svåra dagar. Tro är den vägledande principen vi måste följa idag.¹⁷

5

Vi ärar pionjärernas uppoffringar och arv genom att följa deras exempel och bygga på deras grund.

Så underbart det är att ha ett sådant stort arv, mina bröder och systrar. Så stort det är att veta att det finns de som har gått före oss och stakat ut vägen vi ska vandra på, och som lärde oss de stora eviga principerna som måste vara ledstjärnor i våra liv och i deras liv som kommer efter oss. Vi kan idag följa deras exempel. Pionjärerna var människor med stor tro, enorm lojalitet, ousäglig flit och en absolut och oböjlig integritet.¹⁸

Vi står i dag som förmånstagare till [pionjärernas] stora ansträngningar. Jag hoppas vi är tacksamma. Jag hoppas vi i våra hjärtan bär en djup känsla av tacksamhet för allt de gjort för oss.

... Liksom stora ting förväntades av dem, förväntas de också av oss. Vi ser vad de uträttade med vad de hade. Vi har så mycket mer, med en överväldigande uppfordran att fortsätta och bygga Guds rike. Det finns så mycket att göra. Vi har gudomlig fullmakt att föra evangeliet till varje nation, släkt, tungomål och folk. Vi har fått i uppdrag att undervisa och döpa i Herrens Jesu Kristi namn.

Den uppståndne Frälsaren sa: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen" [Mark. 16:15]. ...

Våra föregångare lade en solid och förunderlig grund. Nu har vi den stora möjligheten att bygga en överbyggnad, så att allt passar väl ihop med Kristus som hörnstenen.¹⁹

Ni är frukten av allt som [pionjärerna] sådde och av allt deras arbete. ... Vilket underbart folk de var. Det finns inget som liknar deras stora vedermodor i hela historien. ... Må Gud ge att minnet av dem välsignar våra liv. När vägen tycks svår, när vi är modfälda och tror att allt är förlorat, kan vi vända oss till dem och se hur mycket värre deras tillstånd var. När vi undrar om framtiden, kan vi se till dem och deras stora exempel på tro. ...

Med ett sådant stort arv, måste vi fortsätta framåt. Vi får aldrig svika. Vi måste hålla huvudet högt, Vi måste vandra med redbarhet. Vi måste göra "vad är rätt vad än följderna bliva" ("Gör vad är rätt", *Psalmer*, 1993, nr. 160).²⁰

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför var tron viktig för pionjärerna som ville samlas i Saltsjödalén? (Se avsnitt 1.) Hur visade de sin tro? Hur kan vi omsätta vår tro i handling för att bidra till "den stora framtiden" framför oss?
- President Hinckley lärde att de tidiga pionjärerna såg mot framtiden, med Sion som sitt "stora mål", "stora hopp" och "dröm" (avsnitt 2). Varför tror du att detta var en sådan stark motivation för de tidiga pionjärerna? Vilka liknande hopp motiverar oss idag?
- Vilka intryck fick du av president Hinckleys berättelse om undsättningen av Willies och Martins handkärrekompanier? (Se avsnitt 3.) Hur visar Brigham Youngs uppmaning till undsättning att han hade profetisk inspiration? Vad kan vi lära av dem som handlade efter hans uppmaning? Vad kan vi göra för att undsätta och lyfta dem som är behövande idag?
- Hur hjälper det dig att se tillbaka på det förflutna för att "uppskatta det nuvarande och få ett perspektiv på framtiden"? (Se avsnitt 4.) Hur är vi alla pionjärer?

- Varför är det viktigt för oss att hedra de tidiga pionjärerna? (Se avsnitt 5.) På vilket sätt är alla kyrkans medlemmar välsignade genom dessa pionjärens tro och uppoffringar? Hur kan de tidiga pionjärens exempel hjälpa oss när vi står inför svårigheter?

Skriftställen som hör till detta ämne

Matt. 25:40; Eth. 12:6–9; L&F 64:33–34; 81:5; 97:8–9; 98:1–3

Undervisningstips

”Meningsfulla diskussioner är grundläggande i nästan all evangelieundervisning. ... Genom diskussioner som leds på ett bra sätt ökar elevernas intresse och uppmärksamhet. Alla närvarande kan uppmuntras att engagera sig mer i lärande. ... Ställ frågor som uppmuntrar till eftertänksamma kommentarer och hjälper var och en att verkligen begrunda evangeliet” (*Undervisning, Den högsta kallelsten* [2000], s. 63.

Slutnoter

1. "Keep the Chain Unbroken" (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 30 nov.1999), s. 2, speeches.byu.edu.
2. Tal på regionkonferensen för Guatemala-missionen City Nord och Syd, 26 jan. 1997, s. 2; Church History Library, Salt Lake City.
3. Tal på medlemsmöte i Bangkok, Thailand, 13 juni 2000, s. 2; Church History Library, Salt Lake City.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 360–361.
5. "The Faith of the Pioneers", *Ensign*, juli 1984, s. 3.
6. Se "Gud give oss tron", *Nordstjärnan*, apr. 1984, s. 92–93.
7. "The Faith of the Pioneers", s. 5–6.
8. "Gud give oss tron", s. 93.
9. "These Noble Pioneers" (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 2 feb. 1997), s. 1–2, speeches.byu.edu.
10. "Håll kursen – bevara tron", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 71.
11. Se "Sträck ut en räddande hand", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 82–83.
12. "Tro till att förflytta berg", *Liahona*, nov. 2006, s. 84.
13. "Sträck ut en räddande hand", s.83.
14. "The Faith of the Pioneers", s. 3.
15. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 592.
16. I Gerry Avant, "Present-Day Pioneers: Many Are Still Blazing Gospel Trails", *Church News*, 24 juli, 1993, s. 6.
17. "These Noble Pioneers", s. 2, 4.
18. "These Noble Pioneers", s. 2.
19. "Trogna sin övertygelse", *Nordstjärnan*, juli 1997, s. 67.
20. "These Noble Pioneers", s. 2, 6.

"Var och en av er är en Guds dotter. Tänk på hela den förunderliga innebörden av detta ytterst viktiga faktum."

Guds döttrar

”Förunderligt är trofasta kvinnors inflytande.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Under hela sitt liv uttryckte president Gordon B. Hinckley stor uppskattning för kvinnors förmågor och bidrag. Han bar också ett starkt vittnesbörd om kvinnornas betydelse i Guds eviga plan. Han glädde sig över kvinnornas växande möjligheter, såväl som deras tro på Frälsaren och deras hängivenhet mot sina familjer och kyrkan.

Gordon B. Hinckleys mor, Ada, var intelligent och utbildad och hade stor kärlek till litteratur, musik och konst. När hon var 29 år gifte hon sig med änkemannen Bryant Hinckley och tog på sig ansvaret för åtta barn som sörjde sin mors död. Hon fostrade dem med kärlek, gav dem det stöd de behövde och lärde sig ta hand om ett stort hushåll. Gordon var det första av fem barn som föddes till Ada och Bryant. Fastän Ada dog när Gordon var 20 år, fortsatte hennes lärdomar och exempel vara en kraft för det goda genom hela hans liv. När han talade om henne, nämnde han alltid hennes enorma inflytande på honom.

Gordon B. Hinckleys hustru, Marjorie Pay, hade också ett djupt inflytande på honom. Hon var en stark kvinna som var hängiven Jesu Kristi evangelium. Hon hade en enastående tro, ett glatt humör och en kärlek till livet. I ett ömsint brev till henne uttryckte president Hinckley sin kärlek och respekt:

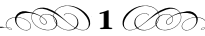
”Vi har rest många mil tillsammans. Vi har besökt varje kontinent. Vi har hållit möten i världens stora städer och i många mindre. ... Vi har talat till miljontals människor som hyst så stor uppskattning för dig. Genom dina förtroliga ord har du vunnit kärlek från alla dem som har lyssnat på dig. Ditt jordnära sunda förnuft, ditt livliga och uppfriskande intellekt, din lågmälda och osvikliga visdom och din enorma och alltid fasta tro har vunnit alla deras hjärtan som har

lyssnat på dig. ... Din glupande aptit på läsning och ditt oupphörliga sökande efter kunskap har hållit dig alert och vederkvickt genom ett långt och givande liv.”¹

President Hinckley talade ofta om kvinnornas gudomliga natur och manade dem att uppnå större mål och tro. Till de unga kvinnorna sa han: ”Ni är i bokstavlig mening döttrar till den Allsmäktige. Ni har obegränsade möjligheter. Om ni tar kontroll över era liv är framtiden fylld med möjligheter och med glädje. Ni har inte råd att slösa bort era talanger eller er tid. Stora möjligheter väntar er.”² Till de vuxna kvinnorna sa han: ”Världen behöver kvinnors inflytande och deras kärlek, deras tröst och deras styrka. Vår kärva miljö behöver deras uppmuntrande röster, den skönhet som naturligt tycks finnas i deras natur, kärlekens ande som är deras arv.”³

På generalkonferensen efter bortgången av president Hinckleys älskade maka Marjorie, avslutade han ett av sina tal med följande kärleksfulla ord av tacksamhet: ”Så tacksam jag är, så tacksamma vi alla måste vara, för kvinnorna i vårt liv. Må Gud välsigna dem. Må hans stora kärlek falla över dem som himlens dagg och kröna dem med lyster och skönhet, nåd och tro.”⁴

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Kvinnan har en hög och helig plats i Guds eviga plan.

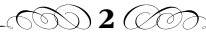
Var och en av er är en Guds dotter. Tänk på hela den förunderliga innebörden av detta ytterst viktiga faktum. ...

Jag påminner er om ord som sas av profeten Joseph Smith till kvinnorna i Hjälpföreningen i april 1842. Han sa: ”Om ni lever upp till era privilegier, kan änglarna inte hindras från att vara i ert sällskap” [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 449]. Vilka enorma inneboende möjligheter ni har.⁵

Ni är mycket värdefulla, var och en av er. ... Ni intar en hög och helig plats i Guds, vår himmelske Faders, heliga plan. Ni är hans döttrar. Ni är dyrbara för honom, älskade av honom och mycket betydelsefulla för honom. Hans stora avsikter kan inte uppfyllas utan er.⁶

Låt mig först säga till er systrar att ni kommer inte på andra plats i vår himmelske Faders plan för sina barns eviga lycka och välbefinnande. Ni är en oundgänglig del av den planen. Utan er kunde planen inte fungera. Utan er skulle hela projektet vara omintetgjort.⁷

Ni har fått som er födslorätt något vackert, heligt och gudomligt. Glöm aldrig detta. Er evige Fader är universums store Mästare. Han regerar över allt, men han lyssnar också på era böner som hans döttrar och hör er när ni talar med honom. Han besvarar era böner. Han lämnar er inte ensamma.⁸

Herrens råd till Emma Smith gäller oss alla.

Det tjugofemte kapitlet i Läran och förbunden ... är en uppenbarelse som gavs genom profeten Joseph Smith till hans hustru Emma. ... Herren sa till Emma, och till var och en av oss:

”En uppenbarelse ger jag dig rörande min vilja, och om du är trofast och vandrar på dygdens stigar inför mig skall jag bevara ditt liv, och du skall få en arvedel i Sion” [L&F 25:2; se även vers 16]. ...

Var och en av oss har i högsta grad nyckeln till den Allsmäktiges välsignelser över oss. Om vi vill ha en välsignelse, måste vi betala priset. En del av detta pris är att vara trofasta. Trofasta mot vad? Trofasta mot oss själva, mot det allra bästa inom oss. Ingen kvinna har råd att förringa sig själv eller nedvärdera sina möjligheter eller förmågor. Varje kvinna borde vara trogen de stora, gudomliga egenskaper som finns inom henne. Var trofast mot evangeliet. Var trofast mot kyrkan. Vi har runt omkring oss människor som försöker underminera kyrkan och söker efter svagheter hos de första ledarna. De försöker finna fel på kyrkans program och talar kritiskt om den. Jag lämnar mitt vittnesbörd till er, att detta är Guds verk, och att de som talar emot det talar emot Gud.

Var trofast mot honom. Han är den sanna källan till din styrka. Han är din Fader i himlen. Han lever. Han hör och besvarar böner. Var trofast mot Gud.

Herren fortsatte att tala till Emma: ”Om du ... vandrar på dygdens stigar.”

Jag tror att varje kvinna ... förstår innebörden i detta. Jag anser att dessa ord gavs till Emma Smith, och följaktligen åt oss alla, som ett villkor som måste iakttas, om vi ska få en arvedel i Guds rike. Brist på dygd är totalt oförenligt med lydnad mot Guds befallningar. Det finns inget vackrare än dygd. Det finns ingen annan styrka som överträffar dygdens styrka. Det finns ingen ädlare egenskap än dygden. Det är den mest tilltalande av alla egenskaper och den allra vackraste klädedräkten. ...

Emma kallades en "utvald kvinna" [L&F 25:3]. Detta innebär att hon var ett utvalt redskap för Herren. (Se Moro. 7:31.) Var och en av er är en utvald kvinna. Ni har kommit ut ur världen för att ta del av Jesu Kristi återställda evangelium. Ni har gjort er utvalda; och om ni lever värdigt, kommer Herren att ära er och förhålla sig till er i detta. ...

Emma skulle ordinerar⁹ under Josephs händer "till att förklara skrifterna och till att förmana kyrkan alltefter som det skall givas dig genom min Ande" [L&F 25:7].

Hon skulle vara en lärare. Hon skulle undervisa om rättfärdighet och sanning, för Herren sa om denna hennes kallelse: "Du skall ta emot den Helige Anden, och din tid skall ägnas åt att skriva och till att lära mycket" [L&F 25:8].

Hon skulle studera evangeliet. Hon skulle också studera världen som hon levde i. Det framgick av senare uppenbarelser, som gäller oss alla. Hon skulle ägna tiden åt att "lära mycket". Hon skulle skriva och ge uttryck för sina tankar.

Får jag föreslå för er, dagens kvinnor, som är gamla eller unga, att ni skriver, att ni för dagbok, att ni uttrycker era tankar i skrift. Skrivning är en utmärkt övning. Det är utomordentligt bildande. Det hjälper er på olika sätt, och ni blir till välsignelse för många. ...

Enligt uppenbarelsens ord skulle Emma "förklara skrifterna och ... förmana kyrkan alltefter som det skall givas dig genom min Ande".

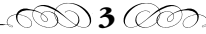
Detta är en enastående uppgift för henne och alla kvinnorna i denna kyrka. De måste lära sig saker, förbereda sig, organisera tankarna, förklara skrifterna och förmana till goda gärningar enligt den Helige Andens ledning.

Herren fortsatte: ”Sannerligen säger jag dig att du skall lägga åt sidan det som hör världen till och söka det som hör till en bättre värld” [L&F 25:10].

Enligt min mening sa han inte till Emma, att hon inte skulle bry sig om bostad, mat på bordet och kläder. Han sa till henne, att hon inte skulle överdriva dessa omsorger, som många av oss har en benägenhet att göra. Han förklarade att hon borde ägna tankarna åt de högre tingen i livet, åt rättfärdighet och godhet, åt barmhärtighet och kärlek till andra, åt det som hör evigheten till. ...

Herren sa därefter: ”Lyft därför upp ditt hjärta och gläd dig och håll fast vid de förbund som du har slutit” [L&F 25:13].

Jag tror att han säger till var och en av oss: Var lycklig. Evangeliet är glädje. Det ger oss orsak till lycka. Naturligtvis kommer stunder av sorg. Naturligtvis får vi uppleva bekymmer och oro. Vi bekymrar oss alla. Men Herren har sagt åt oss att upplyfta våra hjärtan och glädjas.¹⁰

Mödrar har en helig kallelse att fostra sina barn i rättfärdighet och sanning.

Den sanna styrkan i varje nation, samhälle eller familj ligger i de karaktäsegenskaper som barn till största delen har förvärvat genom mödrars lågmälda, enkla och vardagliga sätt.¹¹

Det är hemmet som ger utbildningsunderlag för nya generationer. Jag hoppas att ni mödrar när allt kommer omkring inser att ni inte har någon mer krävande uppgift, eller någon uppgift som ger större belöningar, än att fostra era barn i en atmosfär av trygghet, frid, gemenskap, kärlek, och motivation att tillväxa och göra ett gott arbete.¹²

Jag påminner er mödrar överallt om heligheten i ert kall. Ingen annan kan likvärdigt fylla er plats. Inget ansvar är större, ingen skyldighet mer bindande än den att ni fostrar i kärlek och frid och redbarhet dem som ni satt till världen.¹³

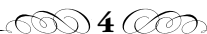
Fostra era barn i ljus och sanning. Lär dem att be medan de är unga. Läs för dem ur skrifterna även om de kanske inte förstår allt ni läser. Lär dem att betala tionde och offergåva på de allra första pengar de får. Låt detta bli en vana i deras liv. Lär era söner att hedra

"Gud välsigne er, mödrar! ... Ni kommer att vara där, ni måste vara där, som kraften till en ny generation."

kvinnlighet. Lär era döttrar att leva dygdigt. Ta på er ansvar i kyrkan och lita på att Herren ger er förmåga att klara av varje kallelse ni får. Ert exempel skapar ett mönster för era barn.¹⁴

Gud välsigne er, mödrar! När alla människors segrar och förluster är sammanräknade, när röken från livets strider börjar lägga sig, när allt vi arbetar så hårt för i denna erövringarnas värld dunstar bort inför våra ögon, kommer ni att vara där, måste ni vara där, som kraften till en ny generation, i människosläktets ständigt framåtgående rörelse. Dess kvalitet beror på er.¹⁵

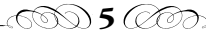
Kvinnor har ett viktigt ansvar i frälsningsarbetet.

Det finns styrka och stor kapacitet hos kvinnorna i denna kyrka. Där finns ledarskap och direktiv, en anda av självständighet, och likväl stor tillfredsställelse över att vara en del av detta Herrens rike, och över att arbeta hand i hand med [bärare] av prästadömet för att föra det framåt.¹⁶

Gud har gett kvinnorna i denna kyrka ett arbete att utföra i byggandet av hans rike. Detta gäller alla aspekter av vårt stora trefaldiga

ansvar – vilket är, först och främst, att undervisa om evangeliet för världen, för det andra att stärka tron och frambringa glädje hos kyrkans medlemmar och för det tredje att genomföra det stora verket med frälsning för de döda.¹⁷

Kvinnorna i kyrkan samarbetar med bröderna i att föra Herrens mäktiga verk framåt. ... Kvinnor har stora ansvar och de kommer att hållas ansvariga för uppfyllelsen av dessa ansvar. De leder sina egna organisationer, och dessa organisationer är starka, livskraftiga och betydelsefulla krafter som kämpar för det goda i världen. Deras roll står i nära relation till prästadömet, och tillsammans strävar de mot att uppbygga Guds rike på jorden. Vi hedrar och respekterar er för er duglighet. Vi förväntar ledarskap, styrka och imponerande resultat genom er förvaltning av de organisationer vilka ni ansvarar för. Vi uppehåller och stöder er såsom Guds döttrar, vilka arbetar i ett mäktigt kompanjonskap för att bistå honom med att åstadkomma odödlighet och evigt liv för alla Guds söner och döttrar.¹⁸

Hjälpföreningen är en källa till ovärderliga välsignelser.

Kvinnor i Hjälpföreningen är bokstavligt talat evigt omslutna av vår Herres armar. Enligt min uppfattning är detta den förnämsta kvinnoorganisationen i hela världen. Den har skapats av Gud. Joseph Smith talade och handlade som profet när han år 1842 organiserade Hjälpföreningen.¹⁹

Det är så oerhört viktigt att kyrkans kvinnor står starka och orubb-
liga för det som är rätt och tillbörligt enligt Herrens plan. Jag är
övertygad om att det inte finns någon annan organisation som går
upp emot Hjälpföreningen i denna kyrka. ... Om de står eniga och
talar med en stämma, blir deras styrka omätlig.²⁰

Jag var närvarande på en stavskonferens där en ung kvinna, pre-
sident för Hjälpföreningen i en församling för ensamstående vuxna,
talade om tjänande och de stora möjligheter som gavs de unga
kvinnorna i hennes församling. Ni har allt det här. Ni har er egen
organisation. Ni har kapabla ledare till att ge er råd. Ni har kvinnor
som når ut till er för att ge hjälp i bekymmersamma och svåra tider.²¹

”Jag ... vill inbjuda er kvinnor, var ni än är, att höja er till den stora potential som finns inom er.”

Vem kan mäta det förunderliga inflytandet på miljontals kvinnor vars kunskap har utökats, vars vision har vidgats, vars liv har fått ett större innehåll och vars förståelse av det som hör Gud till har berikats av de otaliga lektioner som effektivt lärts ut på Hjälpföreningens möten?

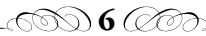
Vem kan mäta den glädje som kommit in i dessa kvinnors liv då de har kommit samman och umgått i församlingens eller grenens atmosfär och berikat varandras liv genom ett kamratskap som har varit ljuvligt och högt uppskattat?

Vem, ens i sin vildaste fantasi, kan föreställa sig de otaliga handlingar av godhet som har utförts, den mat som har lagts ut på tomma bord, den tro som har närts under desperata timmar av sjukdom, de sår som har förbundits, den smärta som har lindrats av kärleksfulla händer och lågmälda och trosvissa ord, den tröst som har förmedlats under tider av död och påföljande ensamhet? ...

Ingen kan möjligtvis beräkna de otaliga projekt som åtagits och fullgjorts av lokala hjälpföreningar. Ingen kan möjligtvis beräkna allt

det goda som kommit kvinnor till del som tillhör dessa organisationer och dem som de har välsignat genom sina goda gärningar. ...

Må Gud välsigna Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Må kärlekens anda, som motiverat dess medlemmar ... fortsätta tillväxa och förnimmas över hela världen. Må deras goda gärningar vidröra otaliga människors liv varhelst de utförs. Och må ljus och förståelse, lärande och kunskap, och evig sanning pryda otaliga framtida generationer av kvinnor, i alla jordens nationer, tack vare denna enastående och gudomligt upprättade institution.²²

Höj er upp till den gudomliga förmågan som finns inom er.

Ni är en stor mängd kvinnor inom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. ... Ingen kan föreställa sig vilken fantastisk, positiv kraft ni kan bli. ... Jag uppmanar er att stå rakryggade och med styrka försvara de ädla dygder som har utgjort stommen i våra sociala framsteg. När ni är eniga är er kraft gränslös. Ni kan åstadkomma allt ni vill åstadkomma. O, så enormt väl ni behövs i en värld där normerna faller sönder och där motståndaren tycks ha så stor makt.²³

Jag vill inbjuda er kvinnor, var ni än är, att höja er till den stora potential som finns inom er. Jag ber er inte att sträcka er högre än ni har förmåga till. Jag hoppas ni inte plågar er själva med tankar på misslyckande. Jag hoppas ni inte försöker sätta mål som vida överstiger er förmåga att nå dem. Jag hoppas att ni helt enkelt gör det ni kan göra så väl ni kan. Om ni gör det kommer ni att få se underverk ske.²⁴

Låt mig ... få uttrycka min tacksamhet till er trofasta sista dagars heliga kvinnor, som nu räknas i miljoner och som finns över hela jorden. Ert goda inflytande är stort. Er förmåga och hängivenhet är förunderlig. Er tro och kärlek till Herren, hans verk och hans söner och döttrar är oerhörd. Fortsätt att leva enligt evangeliet. Förhåll dig till det inför alla era vänner. Era goda gärningar väger tyngre än de ord ni kan uttala. Vandra i dygd och sanning, i tro och trofasthet. Ni ingår i en evig plan som skapades av Gud, vår evige Fader. Varje dag är en del av den evigheten.

Jag vet att många av er bär på mycket tunga bördor. Må era vänner i kyrkan, era bröder och systrar, hjälpa er med de bördorna. Må era böner uppstiga till honom som är allsmäktig, som älskar er och som kan sätta krafter och omständigheter i rörelse som kan hjälpa er. Detta är ett undrens verk. Ni vet det, och jag vet det. Det är lätt för mig att säga till er att ni inte ska bli missmodiga, men jag säger det i alla fall, och jag uppmuntrar er att gå framåt i tro.²⁵

Förunderlig är kraften hos trons kvinnor. Den har visat sig gång på gång i kyrkans historia. Den finns ibland oss idag. Jag tror att det är en del av det gudomliga inom er.

Systrar, höj er upp till denna gudomliga förmåga. Samtidigt gör ni världen till en bättre plats för er själva och för alla som kommer efter er.²⁶

Gud vare tack för de underbara kvinnorna i den här kyrkan. Må han ingjuta i era hjärtan en känsla av stolthet över era förmågor och en övertygelse om sanningen som ska verka som ett skeppsroder för att leda er tryggt genom alla stormar.²⁷

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Vad lär president Hinckley oss om vår himmelske Faders känslor för sina döttrar? (Se avsnitt 1.) Varför är det viktigt för oss att förstå "den höga och heliga plats" som kvinnor har i Guds eviga plan?
- Vilka delar av Herrens råd till Emma Smith är till särskild hjälp för dig? (Se avsnitt 2.) Vad kan vi lära oss i avsnitt 2 om att vara trofasta? Vad kan vi lära oss om att vara en "utvald kvinna"? Vad kan vi lära oss om hur vi ska tillämpa skrifterna på oss själva?
- Vilka intryck får du när du läser president Hinckleys råd till mödrar? (Se avsnitt 3.) Hur har du välsignats av en mors inflytande? För föräldrar, varför är "ingen skyldighet mer bindande" än att fostra barn med "kärlek och frid och redbarhet"?
- Vilka exempel har du sett på "styrka och stor kapacitet" hos kyrkans kvinnor? (Se avsnitt 4.) Hur kan kvinnor hjälpa till med att "åstadkomma odödlighet och evigt liv för Guds söner och döttrar"?

Varför är det viktigt att män och kvinnor arbetar tillsammans för att föra Herrens verk framåt? Vilka exempel har du sett på det?

- Gå igenom välsignelserna som kommer från Hjälpföreningen enligt president Hinckleys beskrivning i avsnitt 5. Hur har du välsignats av det arbete som Hjälpföreningens systrar utför, däribland de som tjänar i Unga kvinnor och Primär? Hur kan du stärka Hjälpföreningen i din församling? Hur kan Hjälpföreningens systrar utöka sitt goda inflytande?
- Fundera på president Hinckleys uppmuntran att ”höja dig till den stora potentialen inom dig” (avsnitt 6). Hur kan vi få en bättre vision av det som Gud ser som vår potential? Vad kan vi göra för att nå den potentialen? När har du sett den ”förunderlig[a] ... kraften hos trons kvinnor”?

Skriftställen som hör till detta ämne

Ords. 31:10–31; Luk. 10:38–42; Apg. 9:36–40; Rom. 16:1–2; 2 Tim. 1:1–5; Alma 56:41–48

Undervisningstips

”När du förbereder dig för att hålla en lektion, så be om att Anden ska hjälpa dig att veta när du ska delge känslor som är ytterst heliga för dig. Du kan bli manad att bära vittne flera gånger under en lektion, inte bara vid slutet av den. (*Undervisning: Den högsta kallelserna* [2000], s. 44).

Slutnoter

1. I *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, red. Virginia H. Pearce (1999), s. 194–195.
2. ”Pryd alltid dina tankar med dygd”, *Liahona*, maj 2007, s. 115.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 509–510.
4. ”Kvinnorna i vårt liv”, *Liahona*, nov. 2004, s. 85.
5. ”Håll stånd mot världens bedrägerier”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 98.
6. ”Guds döttrar”, *Nordstjärnan*, jan. 1992, s. 115.
7. ”Kvinnorna i kyrkan”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 64.
8. ”Håll dig på den rätta vägen”, *Liahona*, maj 2004, s. 112.
9. President Hinckley använder ordet *ordinerad* på samma sätt som det används i Läran och förbunden 25:7, som han delvis citerar i den här meningen. I den engelska utgåvan av skrifterna, står det i fotnoten till ordet *ordinerad* i den här versen: ”eller avskild”. Under återställens tidiga dagar, användes *ordinerad* och *avskild* ofta omväxlande; *ordinerad* avsåg inte alltid ordination till ett prästadömsämbete (se till exempel, L&F 63:45).
10. Se ”Om du är trofast”, *Nordstjärnan*, rapport från den 154:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista dagars heliga, s. 68–70.
11. *Motherhood: A Heritage of Faith* (broschyr, 1995), s. 6.
12. ”Håll stånd mot världens bedrägerier”, s. 99.

13. "Vänj den unge vid den väg han bör vandra", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 57.
14. "Håll stånd mot världens bedrägerier", s. 99.
15. *Motherhood: A Heritage of Faith*, s. 13.
16. "Kvinnorna i kyrkan", s. 64.
17. "Live Up to Your Inheritance," *Ensign*, nov. 1983, s. 84.
18. Se "Om du är trofast", s. 68
19. "I hans kärleks armar", *Liahona*, nov. 2006, s. 115.
20. Se "Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan. 2004, s. 20.
21. "The BYU Experience" (andaktsmöte vid Brigham Young-universitetet, 4 nov. 1997), s. 2, speeches.byu.edu.
22. "Ambitious to Do Good", *Ensign*, mar. 1992, s. 4–6.
23. Se "Er största utmaning, mödrar", *Liahona*, jan. 2001, s. 113.
24. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 696.
25. "Guds döttrar", s.119
26. "Nå fram till det gudomliga inom er", *Nordstjärnan*, jan. 1990, s. 90.
27. "Live Up to Your Inheritance", s. 84.

Hur mäktig är inte bönen

”Att åkalla Herren och be om en visdom som är större än vår egen, om styrka att göra det vi borde göra, om vederkvickelse och tröst samt för att uttrycka tacksamhet, är något viktigt och underbart.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

”Ingen av oss kan egentligen klara oss på egen hand”, sa president Gordon B. Hinckley. ”Vi behöver hjälp, det slags hjälp som kan komma som svar på böner.”¹ President Hinckley använde sig av den här principen i de beslut han måste fatta som president för kyrkan. Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum sa om honom: ”Han är en skärpt man med utomordentligt omdöme men när han ställs inför ett olösligt problem, går han ner på knä.”²

President Hinckley och hans hustru, Marjorie, använde sig också av den här principen i hemmet. Deras son Edward sa: ”Jag kan inte minnas en dag när vi inte hade familjebön. När det var hans tur bad pappa mycket uppriktigt men aldrig på ett dramatiskt eller känsloladdat sätt. Vi lärde oss mycket om djupet i hans tro genom att lyssna till hans böner. Han talade till Gud med stor vördnad, som han till exempel skulle ha gjort med en klok och vördad lärare och han talade om Frälsaren med djup innerlighet. Som barn visste jag att de var verkliga för honom – att han älskade och vördade dem.”³ Marjorie observerade: ”Jag tror att familjebön hade mycket att göra med hur våra barn uppförde sig mot oss. Fastän Gordon inte predikade för dem, hörde de allt vi ville de skulle höra under familjebönen.”⁴

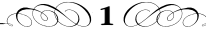
Under hela sin verksamhet som generalauktoritet, uppmuntrade president Hinckley kyrkans medlemmar att ”tro på bönen och bönens kraft”.⁵ Han vittnade om att ”bönen öppnar låset till himlens

"Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er" (Matt. 7:7).

krafter för oss”.⁶ Han lovade: ”Be ofta och himlens Gud ska le mot er och välsigna er och ingjuta glädje i era hjärtan och en känsla av frid i era liv.”⁷

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Gud är vår Fader och han inbjuder oss att personligen be till honom.

Av alla stora och underbara och inspirerande löften jag har läst är för mig det mest uppmuntrande löftet Frälsarens ord: ”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.” (Matt. 7:7.)⁸

Glöm aldrig vem du är. ... Du är verkligen ett Guds barn. ... Han är din evige Fader. Han älskar dig. Du kan söka honom i bön. Han har inbjudit dig att göra det. ... Så underbart detta är. Han är den störste av alla. Han är universums skapare och styresman. Och ändå lyssnar han till din bön!⁹

Vi kan komma närmare Herren i våra böner. De kan bli samtal av tacksägelse. Jag kan aldrig helt förstå att universums store Gud, den Allsmäktige, inbjuder oss, sina barn, till personliga samtal med honom. Vilken dyrbar möjlighet det är! Så underbart att det faktiskt händer. Jag vittnar om att våra böner, uppsända i ödmjukhet och uppriktighet, blir hörda och besvarade. Det är förunderligt men verkligt.¹⁰

Bröder och systrar, jag vet att ni är ett bedjande folk. Det är en underbar sak i denna tid när så många människor har upphört med att be. Att åkalla Herren om en visdom som är större än vår egen, om styrka att göra det vi borde göra, om vederkvickelse och tröst, och för att uttrycka tacksamhet, är någonting viktigt och underbart.¹¹

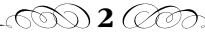
Jag kommer med en vädjan om att vi var och en ska eftersträva att leva närmare Herren och att kommunicera med honom oftare och med större tro.

Fäder och mödrar, be för era barn. Be om skydd för dem mot världens ondska. Be att de må tillväxa i tro och kunskap. Be om ledning för dem att leva liv som är nyttiga och goda. Ni män, be för era hustrur. Uttryck er tacksamhet till Herren för dem och vädja

till honom på deras vägnar. Ni hustrur, be för era män. Många av dem vandrar en mycket besvärlig väg med otaliga problem och svåra omständigheter. Vädja till den Allsmäktige om att de ska bli vägledda, välsignade, beskyddade och inspirerade i sina rättfärdiga ansträngningar.

Be för fred på jorden, att den Allsmäktige som styr universum ska sträcka ut sin hand och låta sin Ande utgjutas över folken så att nationerna inte ska strida mot varandra. ... Be om visdom och insikt när ni vandrar livets svåra stigar.¹²

Det förunderliga med bönen är att den är personlig, den är enskild, den är något som ingen annan kan ges tillträde till när du talar med din Fader i himlen i Herrens Jesu Kristi namn. Var bedjande. Be Herren förlåta dig dina synder. Be Herren om hjälp. Be Herren välsigna dig. Be Herren hjälpa dig att förverkliga dina rättfärdiga ambitioner. ... Be till Herren om allt det viktiga som betyder så mycket för dig i ditt liv. Han är redo att hjälpa dig. Glöm det aldrig någonsin.¹³

Familjebön leder till underverk för enskilda, familjer och samhället.

En ny betoning behöver ges åt ärlighet, karaktär och redbarhet i vår tid. Bara om vi i vårt livsmönster återinför de dygder som är grunden till en riktig civilisation kommer dagens utveckling att ändras. Den fråga vi ställs inför är: "Var ska vi börja?"

Jag är övertygad om att det måste börja med att vi erkänner Gud som vår Evige Fader och oss själva som hans barn, kommunicerar med honom, erkänner hans överhöghet och dagligen ber om hans vägledning i det vi gör.

Jag påstår att en återgång till familjebönen är ett av de viktigaste botemedlen mot den fruktansvärda sjuka som bryter ner vårt samhälles karaktär. Vi kan inte förvänta oss underverk på en dag, men på en generation skulle vi få se underverk. ...

Det ligger något i själva handlingen – att knäböja – som motsäger de attityder som beskrevs av Paulus: "stolta ... egensinniga och högmodiga".

Det finns något i själva vanan – att far och mor och barn knäböjer tillsammans – som motverkar andra egenskaper som Paulus beskrev: ”olydiga mot sina föräldrar ... kärlekslösa”.

Det finns något i handlingen – att tala till Gud – som motverkar benägenheten att vara hånfull och att älska njutning istället för att älska Gud. [Se 2 Tim. 3:1–4.]

Bøjelsen att vara gudlös och otacksam, som Paulus beskrev det, försvinner när familjens medlemmar tillsammans tackar Herren för livet, för fred och för allt de har. Och då man i familjen tackar Herren för varandra, utvecklar man en djupare uppskattning, en djupare respekt, en djupare tillgivenhet till varandra. ...

En familj som knäböjer tillsammans inför Herren och kommer ihåg de fattiga, de behövande och de förtryckta, utvecklar, omedvetet men realistiskt, en kärlek till andra som övergår egenkärleken, en respekt för andra, en önskan att tillgodose andras behov. Man kan inte be Gud att hjälpa en medmänniska i nöd utan att känna en önskan att själv göra något för att hjälpa henne. Vilka stora underverk skulle inte ske för världens människor om de ville göra sig fria från sin själviskhet och glömma sig själva i tjänandet av andra. Detta skyddande och fruktbare träd växer när dess frön planteras och ges näring under de dagliga familjebönerna. ...

Jag vet inget som minskar spänningar i familjen mer, som subtilt åstadkommer den respekt för föräldrar som leder till lydnad, som frambringar den botfärdiga ande som till stor del förhindrar trasiga familjers fördärv, än att be tillsammans, erkänna svagheter tillsammans inför Herren och nedkalla Herrens välsignelser över hemmet och dem som bor där. ...

Familjen är samhällets grundenhet. En familj som ber utgör ett hopp om ett bättre samhälle. ”Sök Herren medan han låter sig finnas.” (Jes. 55:6.)¹⁴

Jag rördes i mitt hjärta då jag hörde de hjärtslitande orden från en ung missionär. Han sa: ”Jag har varit här i månader. Jag kan inte lära mig språket. Jag tycker inte om människorna här. Jag känner mig nedslagen om dagarna och gråter om nätterna. Jag ville dö. Jag skrev till min mor och vädjade om en ursäkt att få återvända hem. Jag har fått hennes svar. Hon säger: ’Vi ber för dig. Det går inte en

Vi kan stärka vår familj genom att knäböja tillsammans i bön.

dag utan att vi alla knäböjer tillsammans på morgonen innan vi äter och på kvällen innan vi går till sängs och ber till Herren om att han ska välsigna dig. Vi har förenat vår bön med fasta, och när dina småsyskon ber säger de: "Vår himmelske Fader, välsigna Johnny ... och hjälp honom lära sig språket och att utföra det arbete han blivit kallad till.""

Denne unge man fortsatte sedan gråtande sin berättelse: "Jag ska försöka igen. Jag ska förena mina böner med deras och min fasta med deras.

Fyra månader senare ... fick jag ett brev från honom i vilket han sa: "Ett under har inträffat. Språket har kommit till mig som en gåva från Herren. Jag har lärt mig tycka om människorna i detta vackra land. Gud vare tack för min familjs böner."¹⁵

Kan vi göra våra hem vackrare? Ja, genom att som familj vända oss till källan till all sann skönhet. Kan vi stärka samhället och göra det till en bättre plats att leva på? Ja, genom att befästa vårt familjeliv genom att knäböja tillsammans och ödmjukt be till den Allsmäktige i hans älskade Sons namn.

En återgång till familjebönen, över hela jorden, skulle på en generation eliminera de allvarliga problem som bryter ner och förgör

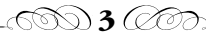
oss. Det skulle återställa redbarhet, ömsesidig respekt och en anda av tacksamhet i människornas hjärtan.¹⁶

Är bönen något svårt? Skulle det vara så svårt att uppmuntra fäder och mödrar att knäfalla med sina små barn och vända sig till gudomens tron för att uttrycka tacksamhet för välsignelser, be både för dem som lider nöd och dem själva, och sedan be om det i Frälsarens och världens Återlösares namn? Hur mäktig är inte bönen. Det kan jag vittna om och det kan ni vittna om. Den familj som inte drar fördel av denna viktiga och enkla vana gör en stor förlust.¹⁷

Om det finns någon bland er som inte har familjeböner, så börja nu. Gå ner på knä tillsammans, om ni har möjlighet till det varje morgon och varje kväll, för att tala med Herren och ge uttryck för tacksamhet, nedkalla hans välsignelser över de behövande på jorden och tala med honom om ert eget välbefinnande.¹⁸

Jag ger er mitt vittnesbörd att om ni uppriktigt ber som familjer, kommer ni inte att förbli obelönade. Förändringarna kanske inte märks med en gång. De kan komma oförmärkt. Men de kommer att vara verkliga, ty Gud ”belönar dem som söker honom”. (Hebr. 11:6.)

Må vi vara trofasta i att vara ett föredöme för världen när det gäller detta och i att uppmuntra andra att göra detsamma.¹⁹

Vi måste be och lyssna, för Herren besvarar våra böner.

Tro aldrig att ni kan klara er på egen hand. Ni behöver Herrens hjälp. Tveka aldrig att gå ner på knä i enskildhet och tala med honom. Vilken förunderlig och härlig sak bönen är. Begrunda detta. Vi kan faktiskt tala med vår Fader i himlen. Han hör och svarar, men vi måste lyssna efter svaret. Inget är för allvarligt och inget för oviktigt för att tas upp med honom.²⁰

Be till Herren och förvänta att få svar. ... Problemet med de flesta av våra böner är att vi ber dem som om vi lyfter upp telefonluren och beställer matvaror – vi gör vår beställning och lägger på luren. Vi behöver meditera, begrunda, tänka på vad vi ber om, och för, och därefter tala till Herren som en människa talar till en annan. ”Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren” (Jes. 1:18).²¹

Det finns inget som är till så stor hjälp som att lämna en sak i Herrens händer. ... Jag tvekar inte att säga att jag alltid har fått mina böner besvarade. Jag vet det. Jag kan inte förneka det. Vi behöver be om vägledning i dessa svåra tider. ... Det förunderliga är att man inte behöver vara ett geni för att be. Han lyssnar till rösten från de enklaste. ... Be till Herren. Han har inbjudit oss att göra det och han besvarar våra böner.²²

Tro på bönen kraft och storslagenhet. Herren besvarar våra böner. Jag vet det. Jag har sett det hända om och om och om igen. Bönen gör oss till Guds medarbetare. Den ger oss möjlighet att tala med honom, att tacka honom för hans underbara välsignelser och be honom om ledning och beskydd när vi går på livets stigar. Detta storartade verk, som sprids över hela jorden, hade sina rötter i en pojkes bön. Han hade läst i familjebibeln: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den. Men han skall be i tro utan att tvivla. Ty den som tvivlar liknar havets våg, som drivs och piskas av vinden" (Jak. 1:5–6). Det är löftet. Finns det något större löfte i världen än det löftet?²³

Be ofta, mina vänner och lyssna. Ni kanske aldrig hör en röst. Det är troligt att ni inte gör det. Men på ett sätt som ni inte kan förklara får ni maningar och välsignelser. Ty Herren har lovat: "Se, jag skall tala ... till ditt hjärta genom den Helige Anden, som skall komma över dig. ..." (L&F 8:2.)

Ha alltid en bön i hjärtat och ni får veta att Gud hör och besvarar böner. Kanske inte alltid på det sätt vi vill, men under årens lopp kommer insikten lika säker som soluppgången att han hörde och besvarade våra böner.²⁴

Behåll den ödmjukhet som får er att falla på knä i bön i erkännande av hans kraft och godhet. Han sviker er inte. Han hör era böner. Han besvarar era böner. I nattens stillhet får ni höra hans Andes viskningar som leder er genom era tider av svårigheter och behov. Sådana tider kommer till er som de gör till alla. Behåll din tro på Gud och han sviker dig aldrig. Han kommer aldrig att vända dig ryggen.²⁵

Låt alltid din Fader i himlen vara din vän, som du kan gå till i bön.²⁶

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Hur har bönen hjälpt dig att komma närmare din himmelske Fader? Gå igenom president Hinckleys råd om vad bönen kan innehålla (se avsnitt 1). När har bönen hjälpt dig finna ”visdom som är större än [din] egen”? När har bönen hjälpt dig finna ”vederkvickelse och tröst”? Varför bör en del böner vara ”samtal av tacksägelse”?
- Begrunda varje välsignelse som kan komma genom familjbön enligt president Hinckley (se avsnitt 2). Hur har din familj välsignats av att be tillsammans? Vilka hinder kan komma i vägen för daglig familjbön? Hur kan familjen arbeta tillsammans på att övervinna dessa hinder?
- Hur kan det hjälpa oss att göra våra böner mer meningsfulla, att tillämpa president Hinckleys undervisning i avsnitt 3? Vad har du lärt dig om hur vår himmelske Fader besvarar böner? Varför har bönen kraft att göra oss till ”Guds medarbetare”?

Skriftställen som hör till detta ämne

Matt. 6:5–15; Luk. 18:9–18; 2 Ne. 32:8–9; Alma 34:17–28; 37:36–37; 3 Ne. 18:15–25; L&F 19:28

Studiehjälpmedel

”Skaffa dig en överblick, antingen genom att snabbt läsa igenom boken, kapitlet eller avsnittet, eller genom att gå igenom rubrikerna. Försök förstå sammanhang och bakgrund” (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 23). Läs gärna ett kapitel eller avsnitt mer än en gång så att du kan få en djupare förståelse. När du gör det kan du upptäcka djupa insikter.

Slutnoter

1. ”Stå trogna och trofasta”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 98.
2. Robert D. Hales, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 444.
3. Richard G. Hinckley i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 171.
4. Marjorie Pay Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, s. 171.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 469.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 470.
7. ”Dedication of Gordon B. Hinckley Building” (Brigham Young University–Idaho, 22 okt. 2002), byui.edu/Presentations/transcripts/devotionals/2002_10_22_hinckley.htm; hämtat 21 sep. 2015.

8. "Sanningens pelare", *Liahona*, maj 2002, s. 3.
9. "Stå trogna och trofasta", s. 97.
10. "Du som ödmjukt korset bar", *Liahona*, jan. 2001, s. 103.
11. "Trons och vittnesbördets väv", *Nordstjärnan*, jan.1996, s. 89.
12. Se "Välsignelse", *Liahona*, maj 2003, s. 99–100.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 468.
14. Se "Familjebönens välsignelser", *Nordstjärnan*, sep. 1991, s. 3–5.
15. Se "Familjebönens välsignelser", s. 5–6.
16. "Familjebönens välsignelser", s. 6.
17. "Fyra enkla saker som är till hjälp för våra familjer och nationer", *Nordstjärnan*, juni 1996, s. 9.
18. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 217. Se även "Den levande profetens ord: Familjebön", *Nordstjärnan*, feb. 1998, s. 13.
19. "Familjebönens välsignelser", s. 6.
20. "Gå den rätta vägen", *Liahona*, jan. 2006, s. LS2.
21. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 469.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 469.
23. "Var inte rädd, tro bara", *Liahona*, okt. 2000, s. 28–29.
24. "Watch the Switches in Your Life," *Ensign*, jan. 1973, s. 93.
25. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 346.
26. "Guds döttrar", *Nordstjärnan*, jan. 1992, s. 117.

Andens viskningar

”Jag vädjar om att vi ständigt ska söka Herrens inspiration och hans Helige Andes gemenskap för att vårt arbete ska kunna utföras på en hög andlig nivå.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Den 24 juni 1995 talade president Gordon B. Hinckley på ett möte för nya missionspresidenter och deras hustrur och gav dem råd till vägledning för deras kommande treåriga verksamhet. Han berättade om undervisning han fick när president Harold B. Lee, dåvarande medlem i de tolv apostlarnas kворum, avskilde honom som stavsresident:

”Jag minns bara en sak han sa: ’Lyssna till Andens viskningar i nattens stillhet och handla efter de viskningarna.’ Jag vet inte varför uppenbarelser ibland kommer mitt i natten, men de gör det. De kommer under dagen också förstås. Men lyssna till Andens viskningar, uppenbarelseens gåva, som ni har rätt till.”¹

Om sina upplevelser när han följde denna undervisning, sa han: ”Herren har talat i all tysthet. ... Mitt i natten har tankar kommit till mitt huvud som, tror jag, varit profetiska.”² Ett exempel var när han i juli 1992 var i Hongkong med andra ledare i kyrkan och letade efter en plats att bygga ett tempel på. Han gick till sängs en kväll och kände sig bekymrad över beslutet han måste fatta. Då väcktes han av Andens viskningar tidigt nästa morgon.

”Jag kom att tänka på något mycket intressant,” skrev han i sin dagbok. ”Jag hörde ingen röst med mina naturliga öron. Men jag hörde Andens röst i mitt sinne. Den sa: ’Varför är du bekymrad över det här? Du har redan en underbar egendom där missionshemmet och det lilla kapellet står. De ligger mitt i Kowloon, på en plats med den bästa tillgången till transporter. ... Bygg en byggnad i [flera]

Templet i Hongkong i Kina

våningar. Den kan innehålla ett kapell och klassrum på de första två våningarna och ett tempel på de översta två eller tre våningarna.’” Efter den uppenbarelsen, sa president Hinckley, ”kopplade jag av och somnade om”.³

Idag i Kowloon, en tätt befolkad del av Hongkong, står det bara en byggnad där ett kapell och ett missionshem en gång stod. Den byggnaden, som består av ett kapell, ett missionshem, ett missionskontor och ett heligt tempel, är ett vittnesbörd om Andens viskningar till en Guds profet.

Gordon B. Hinckleys lärdomar

1

Den Helige Anden är Hjälparen och sanningens vittne.

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen, Hjälparen som Frälsaren lovade skulle lära hans efterföljare allt och påminna dem om allt som han sagt dem (se Joh. 14:26).⁴

Den Helige Anden vittnar till våra hjärtan om Fadern och Sonen.⁵

[Mitt] vittnesbörd [om Jesus Kristus] kommer genom den Helige Andens kraft. Det är en gåva, helig och underbar, given oss genom uppenbarelse från den tredje medlemmen i gudomen.⁶

Den Helige Anden är sanningens vittne, som kan undervisa människor om sådant som de inte kan undervisa varandra om. De stora och inspirerande orden från Moroni innehåller ett löfte om att vi ska veta att Mormons bok är sann ”genom den Helige Andens kraft”. Moroni förkunnar sedan: ”Och genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting” (Moro. 10:4–5).

Jag tror att denna kraft, denna gåva, finns tillgänglig för oss idag.⁷

2

Vi behöver vägledning från den Helige Anden i vårt arbete i hemmet och i kyrkan.

Ingen större välsignelse kan komma in i vårt liv än den Helige Andens gåva – att få den Helige Andens sällskap till att leda oss, beskydda oss och välsigna oss, och till att gå som en molnstod framför oss och som en eldstod för att leda oss på rättfärdighetens

och sanningens stigar. Den vägledande kraften hos den tredje medlemmen i gudomen kan bli vår om vi lever värdiga den.⁸

Vi behöver den Helige Anden i våra många administrativa uppdrag. Vi behöver den när vi undervisar om evangeliet i våra klasser och för världen. Vi behöver den när vi leder och undervisar våra familjer.

När vi leder och undervisar med denna Andes inflytande för vi in andlighet i deras liv som vi har ansvar för. ...

Ljuva är de underbara frukter som förmedlas genom den Helige Andens inspiration. De ger föda åt anden och näring åt själen.

Jag vill ge ett särskilt råd till föräldrar som är familjeöverhuvuden: Vi behöver den Helige Andens vägledning i den känsliga och enorma uppgift som vi har att stärka andligheten i våra hem.⁹

Lyssna till Andens maningar. Var ödmjuk. Herrens hand kan leda dig till någon tack vare din ande, din inställning, dina känslor och din ödmjukhet.¹⁰

3

Uppenbarelse kommer nästan alltid till oss genom en stilla och mild röst – Andens viskningar.

Då och då har jag intervjuats av representanter för media. Nästan undantagslöst har de frågat: "Hur tar kyrkans profet emot uppenbarelser?"

Jag svarar att de tas emot på samma sätt som de tagits emot tidigare. Angående detta har jag berättat för dessa mediapersoner om Elias upplevelse efter tävlingen med Baals präster:

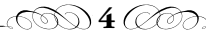
"Och se, Herren gick fram där, och en stor stark storm, som ryckte loss berg och bröt sönder klippor, gick före Herren. Men Herren var inte i stormen. Efter stormen kom en jordbävning. Men Herren var inte i jordbävningen.

Efter jordbävningen kom en eld. Men Herren var inte i elden. Efter elden hördes ljudet av en svag susning" (1 Kung. 19:11–12).

Det är så det är. Det är som ljudet av en svag susning. Den kommer som svar på bön. Den kommer som Andens viskning. Den kan komma under nattens tystnad.

Har jag något tvivel om detta? Inte alls. Jag har sett det gång på gång.¹¹

Så har nästan alltid Guds ord kommit till oss, inte med trumpeter, inte från de lärdas föreläsningssalar, utan genom uppenbarelsens stilla och milda röst. När man lyssnar på dem som förgäves söker finna visdom och som högljutt talar för sina patentlösningar [eller botemedel], är man benägen att svara med psaltaren: ”Bli stilla och besinna att jag är Gud, ...” (Ps. 46:11) och med Frälsaren: ”Lyssna, du som har öron!” (Matt. 11:15.)¹²

Det som hör Anden till upplyser, bygger upp och lyfter oss.

Hur känner vi till det som rör Anden? Hur vet vi om det är från Gud? Genom dess frukter. Om det leder till tillväxt och utveckling, om det leder till tro och vittnesbörd, om det leder till ett bättre sätt att handla, om det leder till gudaktighet, så är det av Gud. Om det bryter ned oss, och det för till mörker, om det förvirrar och oroar oss, om det leder till trolöshet, så är det av djävulen.¹³

Du känner igen Andens maningar genom Andens frukter – det som upplyser, det som bygger upp, det som är positivt och bekräftande och upplyftande och leder oss till bättre tankar och bättre ord och bättre gärningar kommer från Guds Ande. Det som river ner, det som leder oss till förbjudna stigar – det kommer från den onde. Jag tror att det är bara så enkelt, just så tydligt.¹⁴

En lärd man uttryckte en gång åsikten, att kyrkan är motståndare till intellektualismen. Om han med intellektualismen menade den filosofiska gren som hyllar ”läran att kunskapen fullständigt eller i huvudsak härrör från förnuftet” och ”att förnuftet är verklighetens slutliga princip”, ja, då motsätter vi oss en så begränsad tolkning vad gäller religion. (Citaten är hämtade ur *Random House Dictionary of the English Language*, s. 738.) En sådan tolkning utestänger den Helige Andens kraft, då denne talar till och genom [oss].

Naturligtvis tror vi på sinnets utveckling, men intellektet är inte den enda källan till kunskap. Det finns ett löfte, gett under inspiration från den Allsmäktige, uttryckt i dessa vackra ord: ”Gud skall ge

"Det som hör Gud till förstås genom Guds Ande. Den Anden är verklig."

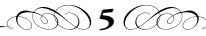
er kunskap genom sin Helige Ande, ja, genom den Helige Andens outhärliga gåva." (L&F 121:26.)

Humanisterna som kritiserar Herrens verk, de så kallade intellektuella som förringar det, talar endast i okunnighet om Andens uppenbarelser. De har inte hört Andens röst. De har inte hört den, eftersom de inte sökt den och förberett sig för att bli värdiga den. De antar därför att kunskap endast kommer av slutledning och av hjärnans arbete och förnekar det som kommer genom den Helige Andens kraft.

Det som hör Gud till förstås genom Guds Ande. Den Anden är verklig. För dem som har upplevt dess påverkan, är den kunskap som erhållits på detta sätt lika verklig som den vi får genom våra fem sinnen. Jag bär vittnesbörd om detta. Och jag är säker på att de flesta medlemmar i kyrkan kan bära samma vittnesbörd. Jag uppmanar var och en av oss att fortsätta sträva efter att hålla vårt hjärta i samklang med Anden. Om vi gör det berikas våra liv. Vi känner släktskap med Gud, vår evige Fader. Vi får smaka en glädjens sötma som inte kan uppnås på något annat sätt.

Låt oss inte fångas av världens bedrägliga resonemang, som till största delen är negativa och ofta bär dålig frukt. Låt oss vandra i tro på framtiden, tala med optimism och utveckla tillit. När vi gör det, stärker vi andra genom vår styrka.¹⁵

Jag vädjar om att vi ständigt ska söka Herrens inspiration och hans Helige Andes gemenskap för att vårt arbete ska kunna utföras på en hög andlig nivå. Dessa böner ska inte lämnas obesvarade.¹⁶

Den Helige Anden är vår ständige följeslagare så länge vi lever för den välsignelsen.

Det är Herren som har sagt att om vi lyder buden "[skall] den Helige Anden ... vara [vår] ständige ledsagare" (L&F 121:46) för att ge oss mod, för att undervisa oss, leda oss, trösta oss och hålla oss uppe. För att ha dess sällskap, måste vi be om det, leva för det och vara lojala mot Herren.¹⁷

"Vad måste vi göra för att ha Herrens Ande hos oss hela tiden?" Ja, du måste leva värdigt den, du måste leva värdigt Herrens Ande. Det är det du måste göra. Och då har du hans sällskap. ... Lev rättfärdigt helt enkelt. Håll dig borta från smörja och snusk. Håll dig borta från pornografi. Håll dig borta från de saker som drar ner dig. Böcker du läser, tidningar du läser, videor du tittar på, TV-program du tittar på, filmer du går till, allt detta har en påverkan på dig om du utsätter dig för inflytandet av dessa eggande saker som skapats för att göra dig fattig och någon annan rik. Håll dig borta från dem.¹⁸

Varje söndag ingår du en förnyelse av ditt löfte och förbund att ta på dig Jesu Kristi namn. Har du någonsin tänkt på hur viktigt det är, vad det betyder att ta på dig Herrens Jesu Kristi namn med löfte och förbund att hålla hans bud? Och han i sin tur lovar att ge dig sin Ande att vara hos dig. Så underbart detta är.¹⁹

Vilken stor välsignelse det är att betjänas av en medlem i Gudomen efter att ha fått den gåvan genom handpåläggning av dem som handlar med gudomlig myndighet. Om vi fortsätter att vandra i dygd, kan vi åtnjuta fullheten av det löfte som Herren gav när han sa: "Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira, och

ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig i evigheters evighet.” (L&F 121:46.)²⁰

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför behöver vi den Helige Anden? (Se avsnitten 1 och 2.) När har du känt att den Helige Anden har undervisat och väglett dig? Vad har du lärt dig av dessa upplevelser?
- Vad lär vi oss av president Hinckleys förklaring om hur uppenbarelse kommer till profeten? (Se avsnitt 3.) Varför är det viktigt att veta att den Helige Anden vanligtvis kommunicerar med en ”mild och stilla röst”? Vad har dina egna upplevelser lärt dig om att känna igen kommunikation från den Helige Anden?
- Gå igenom ”Andens frukter” som president Hinckley sammanfattar i avsnitt 4. Hur kan denna undervisning hjälpa oss känna igen Andens inflytande? Vilka faror innebär det att tro att ”intellektet är ... den enda källan till kunskap”? Vilka upplevelser har du haft när du inhämtat andlig kunskap?
- Vilka känslor får du när du begrundar president Hinckleys lärdomar i avsnitt 5 om den Helige Andens sällskap? Hur har du välsignats av den Helige Anden?

Skriftställen som hör till detta ämne

1 Kor. 2:9–14; 1 Ne. 10:17; 2 Ne. 31:17–18; Mosiah 3:19; Moro. 8:25–26; L&F 11:12–14

Undervisningstips

”När vi älskar dem vi undervisar, ber vi för var och en av dem. Vi gör allt vi kan för att lära känna deras intressen, prestationer, behov och bekymmer. Vi skraddarsyr vår undervisning för att tillgodose deras behov, även om det kräver mer tid och större ansträngningar. Vi lägger märke till när de är frånvarande och uppmärksammar dem när de är närvarande. Vi erbjuder hjälp när det behövs” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 31–32).

Slutnoter

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 556.
2. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1: 1995–1999* (2005), s. 441.
3. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 481.
4. Se "Fadern, Sonen och den Helige Anden", *Nordstjärnan*, okt. 1986, s. 46.
5. "Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley", *Ensign*, juli 1999, s. 72.
6. Se "Fadern, Sonen och den Helige Anden", s. 46.
7. Se "Fadern, Sonen och den Helige Anden", s. 46.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 259.
9. "Föda åt anden, näring åt själen", *Nordstjärnan*, okt. 1998, s. 4, 6.
10. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 440.
11. "Första presidentskapets kvorum", *Liahona*, dec. 2005, s. 38–39.
12. I Conference Report, apr. 1964, s. 38–39.
13. "Inspirational Thoughts", *Ensign*, juli 1998, s. 5.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 261.
15. Se "Att ständigt söka sanningen", *Nordstjärnan*, mar. 1986, s. 11.
16. "Föda åt anden, näring åt själen", s. 4.
17. "Att leva med våra övertygelser", *Liahona*, sep. 2001, 5–6.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 377–378.
19. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 319.
20. "Priesthood Restoration", *Ensign*, okt. 1988, s. 72.

"Absolut grundläggande för vår tro är vårt vittnesbörd om Jesus Kristus som Guds Son. ... Han är den viktigaste hörnstenen i den kyrka som bär hans namn."

Vi riktar blicken mot Kristus

*”Vi tror på Kristus. Vi undervisar om Kristus.
Vi riktar blicken mot Kristus. Han är vår
Återlösare, vår Herre och vår Frälsare.”*

Ur Gordon B. Hinckleys liv

På generalkonferensen i april 1976 berättade äldste Gordon B. Hinckley, som då var medlem i de tolv apostlarnas kворum, om följande upplevelse:

”Vi hade nyligen öppet hus i templet i [Mesa] i Arizona. Efter en fullständig renovering av byggnaden såg nästan en kvarts miljon människor dess vackra interiör. Första dagen inbjöds präster från andra religioner som speciella gäster och hundratals accepterade inbjudan. Jag hade förmånen att tala till dem och att besvara deras frågor vid slutet av rundvandringen. Jag talade om för dem att vi gärna skulle besvara vilka frågor som helst som de kunde ha. Många frågor ställdes. En fråga ställdes av en protestantisk präst.

Han sa: ’Jag har gått igenom hela denna byggnad, detta tempel som bär Jesu Kristi namn på framsidan, men jag har inte någonstans sett korsets symbol, kristendomens symbol. Jag har lagt märke till era byggnader på andra ställen och även där funnit att ni saknar korset. Hur kan detta komma sig när ni säger att ni tror på Jesus Kristus?’

Jag svarade: ’Jag önskar inte förolämpa någon av mina kristna bröder, som använder korset på tornen av sina katedraler och på altaren i kapellen, som bär det på sina kläder och trycker det på sina böcker och annan litteratur. För oss är emellertid korset en symbol på den döde Kristus, men vårt budskap handlar om den levande Kristus.’

Då frågade han: ’Om ni inte använder korset, vad har ni då för symbol för er religion?’

Jag svarade att vårt folks liv måste bli det enda meningsfulla uttrycket för vår tro och därför måste detta bli symbolen för vår gudsdyrkan. ...

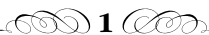
... Inget tecken, inga konstverk eller föremål kan ge rättvisa åt den levande Kristi underverk och härlighet. Han talade om för oss vilken symbol vi borde använda med orden: 'Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.' (Joh. 14:15.)

Som hans efterföljare kan vi inte begå onda, tarvliga eller misshagliga handlingar utan att befläcka hans avbild. Vi kan inte heller göra något gott och behagligt och generöst utan att detta ger symbolen av honom, vars namn vi iklätt oss själva, större glans.

Således måste våra liv på ett meningsfullt sätt symbolisera våra vittnesbörd om den levande Kristus, den levande Gudens Evige Son.

Så enkelt är det, mina bröder och systrar, och så djupgående, och vi bör aldrig glömma det."¹

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Jesus Kristus är den levande Gudens Son .

Absolut grundläggande för vår tro är vårt vittnesbörd om Jesus Kristus som Guds Son. ... Han är den viktigaste hörnstenen i den kyrka som bär hans namn.²

Vi tror på Kristus. Vi undervisar om Kristus. Vi riktar blicken mot Kristus. Han är vår Återlösare, vår Herre och vår Frälsare.³

Jordisk verksamhet

Han som var Guds Son, den enfödde Sonen, lämnade sin Faders himmelska salar för att ikläda sig dödligheten. Vid hans födelse sjöng änglar och visa män kom för att bringa gåvor. Han växte liksom andra pojkar i Nasaret i Galileen. Där "växte [han] till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor" (Luk. 2:52).

När han var 12 år besökte han Jerusalem tillsammans med Maria och Josef. På färden tillbaka saknade de honom. De kom tillbaka till Jerusalem och fann honom i templet, där han samtalade med de lärda. När Maria förebrådde honom för att han inte var med

dem, svarade han: "Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?" (Luk. 2:49). Hans ord var ett förebud om hans kommande verksamhet.

Denna verksamhet började med hans dop i floden Jordan under hans syssling Johannes' händer. När han steg upp ur vattnet, sänkte sig den helige Anden över honom i form av en duva, och hans Faders röst hördes, sägande: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje" (Matt. 3:17). Denna förkunnelse blev bekräftelsen på hans gudomlighet.

Han fastade i 40 dagar och frestades av djävulen, som försökte få bort honom från hans gudomligt utsedda mission. På motståndarens inbjudan svarade han: "Du skall inte fresta Herren, din Gud" (Matt. 4:7), och förkunnade så återigen sin gudomliga härkomst.

Han gick längs Palestinas dammiga vägar. Han hade inget hem som han kunde kalla sitt eget, ingen plats att vila sitt huvud. Hans budskap var fridens evangelium. Han hade lärdomar om givmildhet och kärlek. "Om någon vill ställa dig inför rätta och ta din livklädnad, så låt honom få din mantel också" (Matt. 5:40).

Han undervisade med liknelser. Han utförde under vars like inte utförts vare sig förr eller senare. Han botade sådana vars sjukdom varit långvarig. Han gjorde den blinde seende, den döve hörande, lät den lame gå. Han uppväckte döda och de levde igen för att prisa honom. Förvisso har ingen tidigare gjort sådant.

Några följde honom, men de flesta hatade honom. Han kallade de skriftlärda och fariseerna hycklare, vitkalkade gravar. De svor sig samman mot honom. Han drev ut penningväxlarna från Herrens hus. De förenade sig utan tvivel med människor som planerade att förgöra honom. Men han blev inte avskräckt. Han "gick omkring och gjorde gott" (Apg. 10:38).

Var inte allt detta nog för att göra hans minne odödligt? Var det inte nog för att placera hans namn bland, och också ovanför, de stora män som vandrat på jorden och som ihågkommit för vad de sagt eller gjort? Förvisso skulle han ha satts bland alla tiders stora profeter.

Men allt detta var inte nog för den Allsmäktiges Son. Det var bara förspelet till större ting som skulle komma. Det hände på ett märkligt och hemskt sätt.⁴

Arrestering, korsfästelse och död

Han blev förrådd, arresterad, dömd till döden för att dö i fruktansvärd smärta genom korsfästning. Hans levande kropp spikades upp på ett kors av trä. I outhärlig smärta ebbade hans liv sakta ut. Medan han ännu andades utropade han: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör" (Luk. 23:34).

Jorden skalv då hans ande lämnade honom. Den officer som sett allt, förkunnade allvarligt: "Denne var verkligen Guds Son" (Matt. 27:54).

De som älskade honom tog hans kropp från korset. De lindade den och lade den i en ny grav. ...

Hans vänner måste ha gråtit. Apostlarna han älskade och som han kallat som vittnen om hans gudomlighet grät. De kvinnor som älskade honom grät. Ingen hade förstått vad han hade sagt om att uppstå på den tredje dagen. Hur skulle de kunna förstå? Det hade aldrig hänt förut. Det var något helt nytt. Det var otroligt, till och med för dem.

De måste ha haft en fruktansvärd känsla av vemod, hopplöshet och förtvivlan när de tänkte på att deras Herre tagits från dem i döden.⁵

Uppståndelse

Men detta var inte slutet. På morgonen den tredje dagen återvände Maria från Magdala och den andra Maria till graven. Till deras oerhörda förvåning hade stenen rullats undan och graven var öppen. De kikade in. Två varelser i vitt satt på var sin sida om gravplatsen. En ängel visade sig för dem och sa: "Varför söker ni den levande bland de döda?"

Han är inte här, han har uppstått. Kom ihåg vad han sade till er, medan han ännu var i Galileen.

Han sade att Människosonen måste utlämnas i syndiga människors händer och korsfästas och uppstå på tredje dagen" (Luk. 24:5-7).

Dessa enkla ord – "Han är inte här, han har uppstått" – har blivit de starkaste i all litteratur. De är förkunnelsen om den tomma graven. De är uppfyllelsen av allt han sagt om att uppstå igen. De är det

"Hans budskap var fridens evangelium. Han hade lärdomar om givmildhet och kärlek."

triumferande svaret på den fråga som varje man, kvinna och barn som någonsin fötts till jorden ställs inför.

Den uppståndne Herren talade till Maria och hon svarade. Han var ingen skenbild. Detta var ingen inbillning. Han var verklig, lika verklig som han hade varit i jordelivet. Han tillät henne inte att vidröra honom. Han hade ännu inte uppstigit till sin Fader i himlen. Det skulle ske strax därefter. Vilken återförening det måste ha varit, att omfamnas av Fadern som älskade honom och som också måste ha gråtit för hans skull under hans timmar av vanda.

Han skulle visa sig för två män på vägen till Emmaus. Han skulle tala med dem och äta med dem. Han skulle komma till sina apostlar bakom stängda dörrar och undervisa dem. Thomas var inte där vid det första besöket. Vid det andra besöket bjöd Herren honom att känna på hans händer och hans sida. Förundrad utropade han: "Min Herre och min Gud" (Joh. 20:28). Vid ett [annat] tillfälle talade han med 500. ...

Och det finns ännu ett vittne. Detta komplement till Bibeln, Mormons bok, vittnar om att han visade sig inte endast för den

gamla världen, utan också för människor i den nya. Ty hade han inte en gång förkunnat: ”Jag har också andra får, som inte hör till den här fällan. Dem måste jag också leda, och de kommer att lyssna till min röst. Så skall det bli en hjord och en herde”? (Joh. 10:16).

För människor på västra halvklotet visade han sig efter sin uppståndelse. Då han nedsteg genom himlens moln hördes återigen Guds, den evige Faderns, röst i ett högtidligt tillkännagivande: ”Se min älskade Son, i vilken jag finner gott behag, i vilken jag har förhärligat mitt namn – hör honom” (3 Ne. 11:7). ...

Och om allt detta inte är nog, finns här vittnesbördet, visst och säkert och otvetydigt, från vår tids store profet, Joseph Smith. Som ung man gick han ut i skogen för att be och söka ljus och sanning. Då visade sig för honom två personer, vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning. En av dem talade till honom, nämnde honom ”vid namn och sade, medan han pekade på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom!*” [JS-H 1:17].

Samme Joseph förkunnade vid ett senare tillfälle: ”Och vi såg Sonens härlighet på Faderns högra sida och tog emot av hans fullhet, ...

Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!” (L&F 76:20, 22).⁶

Till alla dem som kanske tvivlar upprepar jag de ord Thomas fick höra när han kände på Herrens sargade händer: ”Tvivla inte utan tro!” [Joh. 20:27]. Tro på Jesus Kristus, Guds Son, den största personligheten i all tid och evighet. Tro på att hans oförlikneliga liv sträcker sig tillbaka till före världens skapelse. Tro på att han var Skaparen av den jord på vilken vi lever. Tro på att han var Gamla testamentets Jehova, att han var Nya testamentets Messias, att han dog och uppstod, att han besökte denna västra kontinent och undervisade folket här, att han inledde denna sista tidshushållning och att han lever, den levande Gudens levande Son, vår Frälsare och vår Återlösare.⁷

 2

Var och en av oss kan veta att Jesus Kristus är Guds Son och världens Återlösare, uppstånden från graven.

Det rasar en ... strid om människornas tro, men linjerna är inte alltid ... klart dragna, för även bland kristendomens styrkor finns det de som vill förgöra gudomligheten i Kristus i vars namn de talar. Man skulle kunna ignorera dem om deras röster inte var så förledande, om deras inflytande inte var så långtgående, och om deras resonemang inte var så listigt.

... Människoskaror samlas på tusentals kullar för att välkomna påskdagens gryning och därmed påminna sig om Kristi liv, vars uppståndelse de firar. Med ord både vackra och hoppfulla predikas det i många trosuppfattningar om den tomma gravens realitet. Till dem – och till er – ställer jag den här frågan: "Tror ni verkligen på det?"

Tror ni verkligen att Jesus Kristus var Guds Son, Faderns bokstavliga avkomma?

Tror ni att Guds röst, den Evige Fadern, hördes över Jordanfloden med orden: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje"? (Matt. 3:17.)

Tror ni på att samme Jesus var den som utförde under, botade de sjuka och de lama och gav liv åt de döda?

Tror ni på att Kristus, efter sin död på Golgata och begravning i Josefs grav, uppstod på den tredje dagen?

Tror ni verkligen på att han lever nu – verklig, vital och personlig – och att han ska återvända som änglar lovade då han steg upp till himlen?

Tror ni verkligen på allt det här? Om ni gör det, då är ni med i en krympande grupp av bokstavliga bibeltolkare som filosofer allt mer roar sig över, som vissa lärda allt mer förlöjligar, som en växande grupp präster och inflytelserika teologer allt mer betraktar som förlegade.

... I dessa intellektuella människors ögon rör det sig om myter – Jesu födelse som Guds Son varom änglarna sjöng i Judéens land, Jesu underverk när han botade sjuka och uppväckte döda, Kristi uppståndelse från graven, himmelsfärden och den utlovade återkomsten.

Den uppståndne Herren gick med två lärjungar på vägen till Emmaus.

Dessa nutida teologer berövar honom hans gudomlighet och sedan undrar de varför människor inte dyrkar honom.

Dessa förslagna lärda har tagit bort gudaskapets mantel från Jesus och bara lämnat kvar en människa. De har försökt anpassa honom till sitt eget trånga tänkande. De har berövat honom hans gudomlighet som Guds Son och tagit ifrån världen dess rättmätige kung. ...

... Jag ger er vårt högtidliga vittnesbörd att Gud inte är död, utom när han ses via en livlös tolkning. ...

... Det behövs något mer än bara en rimlig tro. Det behövs en insikt om hans unika och ojämförliga ställning som den gudomliga Återlösaren och en entusiasm för honom och hans budskap som Guds Son.

Den insikten och den entusiasmen finns tillgänglig för alla som är villiga att betala priset. De är inte oförenliga med högre utbildning,

men de kommer inte genom att bara läsa filosofi. Nej, de kommer genom en mycket enklare process. Det som hör Gud till kan endast förstås genom Guds Ande. (1 Kor. 2:11.) Så står det i uppenbarelseordens ord.

Man får insikt om och entusiasm för Herren genom att följa enkla steg. ... Jag vill föreslå tre, som i konceptet är enkla, i upprepningen nästan banala, men i tillämpningen fundamentala och i resultatet fruktbringande. ...

Det första steget är att läsa – att läsa Herrens ord. ... Läs, till exempel, Johannes evangelium från början till slut. Låt Herren tala för sin egen sak, och hans ord ger en stilla övertygelse som gör hans kritikers ord meningslösa. Läs också testamentet från den Nya världen, Mormons bok, som fördes fram som ett vittne om "att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer". (Mormons boks titelblad.)

Nästa steg är att tjäna – att tjäna i Herrens verk. ... Kristi verk behöver inte era tvivel, det behöver er styrka och tid och talanger, och när ni utövar dessa i hans tjänst, växer er tro och era tvivel försvinner. ...

Det tredje steget är att be. Tala med er evige Fader i hans älskade Sons namn. "Se", säger han, "jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig." (Upp. 3:20.)

Detta är hans inbjudan och löftet är tillförlitligt. Det är osannolikt att ni får höra röster från himlen, men det kommer en himlasänd försäkran, fridfull och tillitsfull. ...

... Men genom all denna förvirrande filosofi, den så kallade högre kritiken, och negativ teologi, lyser vittnesbördet från den Helige Anden att Jesus verkligen är Guds Son, född i köttet, världens Återlösare som uppstod från graven, Herren som ska återvända för att regera som konungarnas Konung. Ni har möjligheten att så veta. Det är er skyldighet att ta reda på det.⁸

 3

Vi behöver ständigt ställa frågan: "Vad ska vi då göra med Jesus som kallas Messias?"

Jag ställer återigen frågan som ställdes av Pontius Pilatus för två tusen år sedan: "Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas Messias?" (Matt. 27:22.) Vi behöver verkligen fråga oss själva vad *vi* ska göra med Jesus som kallas Messias? Vad ska vi göra med hans lärdomar och hur kan vi få dem att bli en oskiljaktig del av våra liv? ...

... "Se Guds lamm, som tar bort världens synd." (Joh. 1:29.) Hur eländiga skulle våra liv inte vara utan inflytandet av hans lärdomar och hans oförlikneliga exempel. Hans undervisning om att vända andra kinden till, att gå den andra milen, om den förlorade sonens återkomst och många andra oförlikneliga exempel har genom århundradena blivit katalysatorn som ur människors grymhet mot varandra drar fram vänlighet och medlidande.

Hänsynslöshet råder där Kristus är bannlyst. Vänlighet och fördragsamhet råder där Kristus erkänns och hans lärdomar efterlevs.

Vad ska vi då göra med Jesus som kallas Messias? "Han har kunnat göra för dig, o människa, vad gott är. Vad begär väl Herren av dig annat än att du gör det som är rätt, att du älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?" (Mika 6:8.)

"Därför säger jag er att ni bör förlåta varandra, ty den som inte förlåter sin broder hans överträdelser är fördömd inför Herren, ty den större synden vilar på honom." (L&F 64:9.) ...

Vad ska vi då göra med denne Jesus som kallas Messias? "Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig." (Matt. 25:35–36.) ...

Vad ska vi göra med Jesus som kallas Messias?

Lär av honom. Sök i skrifterna för det är dessa som vittnar om honom. Begrunda det mirakulösa i hans liv och mission. Försök att litet mer hängivet följa hans exempel och leva efter hans lärdomar.⁹

 4

**Vi ser till Jesus Kristus som vår frälsnings klippa,
vår styrka, vår tröst, det centrala i vår tro.**

Vi vet inte vad som ligger framför oss. Vi vet inte vad kommande dagar för med sig. Vi lever i en värld av osäkerhet. För en del sker stora framsteg. Andra upplever besvikelser. En del får stor glädje, lycka, god hälsa och ett behagligt liv. Andra kanske sjukdom och sorg. Vi vet inte. Men en sak vet vi. Likt polstjärnan på himlen, vad framtiden än har i beredskap, är världens Återlösare, Guds Son, viss och säker som vårt odödliga livs ankare. Han är vår frälsnings klippa, vår styrka, vår tröst, det centrala i vår tro.

I sol och skugga ser vi upp till honom, och han är där och lugnar oss och ler mot oss.¹⁰

*Jag vet min Herre lever än,
Förlossare, Guds Son och Vän.
Han segrat över synd och död,
min Frälsare, min tröst i nöd.*

*Ditt namn uti mitt hjärta skriv,
du världens hopp i ljus och liv.
Din röst jag hör i stormens brus.
Du visar vägen till Guds hus.*

*Så skänk mig nu din Andes frid
att bistå mig i livets strid.
Jag söker din rättfärdighet
att jag må se din evighet.¹¹*

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Gå igenom president Hinckleys vittnesbörd i avsnitt 1 och ta dig tid att begrunda ditt eget vittnesbörd om Jesus Kristus. Varför är du tacksam för Frälsarens verksamhet och försoning? Vilka berättelser och lärdomar från Frälsarens liv har särskilt djup mening för dig?
- Svara på alla frågorna i avsnitt 2. Hur påverkar dina svar ditt dagliga liv? Gå i samma avsnitt igenom president Hinckleys tre

”enkla steg” för att få en insikt om ”det som hör Gud till”. Hur har dessa principer hjälpt dig att fördjupa din andliga insikt?

- President Hinckley frågade upprepade gånger: ”Vad ska vi då göra med denne Jesus som kallas Messias?” (avsnitt 3). Vad kan vi lära oss av hans svar? Fundera på hur du skulle besvara den frågan. Hur skulle ditt liv te sig annorlunda om du inte kände till Frälsarens lärdomar och exempel?
- President Hinckley betonade att Jesus Kristus är vårt ankare i en osäker värld (avsnitt 4). När har du känt Frälsarens styrka och tröst under en tid då du hade det besvärligt? Begrunda varje rad i president Hinckleys psalm i avsnitt 4. Hur är Kristus vårt ”sanna hopp”? Hur kan han ”visa vägen”?

Skriftställen som hör till detta ämne

Luk. 24:36–39; Joh. 1:1–14; Apg. 4:10–12; 2 Ne. 2:8; 25:26; Alma 5:48; L&F 110:3–4

Studiehjälpmedel

”Utveckla studiemetoder som bygger upp din tro på Frälsaren” (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 22). När du till exempel studerar kan du ställa dig följande eller liknande frågor: Hur kan dessa lärdomar hjälpa mig bättre förstå Jesu Kristi försoning? Hur kan dessa lärdomar hjälpa mig bli mer lik Frälsaren?”

Slutnoter

1. Se ”Symbolen för Kristus”, *Nordstjärnan*, dec. 1976, s. 3–4.
2. ”Fyra hörnstenar i vår tro”, *Liahona*, feb. 2004, s. 4.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 280.
4. ”Han är inte här, han har uppstått”, *Nordstjärnan*, juli 1999, s. 83.
5. ”Han är inte här, han har uppstått”, s. 83–84.
6. ”Han är inte här, han har uppstått”, s. 84.
7. ”Tvivla icke”, *Nordstjärnan*, apr. 1990, s. 3–4.
8. I Conference Report, apr. 1966, s. 85–87.
9. ”Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas Messias?” *Nordstjärnan*, maj 1984, s. 2–5.
10. ”Vi riktar våra blickar mot Kristus”, *Liahona*, juli 2002, s. 101.
11. ”Jag vet min Herre lever än”, *Psalmer*, nr. 82, text av Gordon B. Hinckley.

Vittnesbördets dyrbara gåva

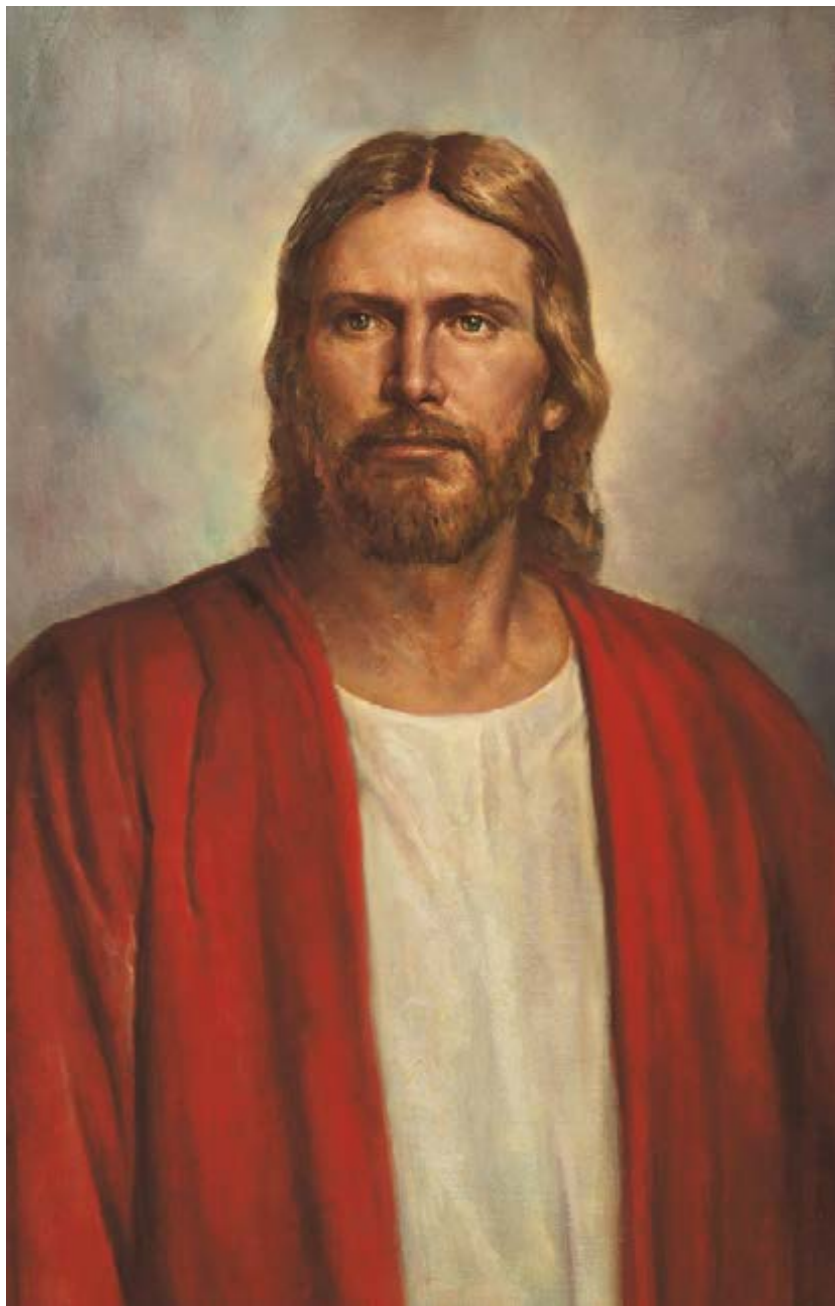
”Vi talar olika språk. Vi lever under varierande omständigheter. Men i vars och ens hjärta bultar ett gemensamt vittnesbörd.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

”Mitt tidigaste minne av en andlig upplevelse”, sa president Gordon B. Hinckley, ”var när jag var omkring fem år, en mycket liten pojke. Jag grät av smärta på grund av öroninflammation. ... Min mor gjorde i ordning en påse bordssalt som hon ställde på spisen för värmning. Min far lade mjukt händerna på mitt huvud och gav mig en välsignelse där han avvisade smärtan och sjukdomen med det heliga prästadömet kraft och i Jesu Kristi namn. Sedan tog han mig i famnen och höll påsen med varmt salt mot mitt öra. Smärtan avtog och försvann. Jag somnade i min fars trygga famn. Medan jag somnade hörde jag inom mig orden i hans välsignelse. Det är mitt tidigaste minne av prästadömet, utövat i Herrens namn.

Senare i min ungdom sov min bror och jag i ett sovrum som på vintern var utan värme. ... Innan vi kröp ner i den varma sängen, knäföll vi och bad våra böner. Det var uttryck för enkel tacksamhet. ... Jag minns att jag hoppade upp i sängen när jag hade sagt amen och drog upp täcket till hakan och tänkte på vad jag just gjort, då jag talat till min himmelske Fader i hans Sons namn. Jag hade ingen större kunskap om evangeliet. Men där fanns ett slags kvardröjande frid och trygghet i att kommunicera med himlarna i och genom Herren Jesus. ...

Det vittnesbördet växte i mitt hjärta som missionär medan jag läste Nya testamentet och Mormons bok, som bar ytterligare vittne om honom. Den kunskapen blev mitt livs grund, stående på det fäste som bildats genom min barndoms besvarade böner. Sedan dess har min tro vuxit mycket mer. Jag har blivit hans apostel, utsedd

Som sista dagars heliga är vi förenade i vårt vittnesbörd om Jesus Kristus.

att göra hans vilja och undervisa om hans ord. Jag har blivit hans vittne för världen.”¹

Gordon B. Hinckleys lärdomar

1

Vittnesbörd är kyrkans stora styrka och källan till tro och aktivitet.

Vi har blivit en stor familj, spridd över denna väldiga värld. Vi talar olika språk. Vi lever under varierande omständigheter. Men i vars och ens hjärta bultar ett gemensamt vittnesbörd: Ni och jag vet att Gud lever och står vid rodret för sitt heliga verk. Vi vet att Jesus är vår Återlösare som står i ledningen för den kyrka som bär hans namn. Vi vet att Joseph Smith var en profet och är en profet som står i ledningen för denna tidernas fullbordans utdelning. Vi vet att prästadömet återgavs på hans huvud och att det har kommit till oss i vår tid i en obruten linje. Vi vet att Mormons bok är ett sant vittne om att Herren Jesus Kristus är verklig och gudomlig.²

Detta som vi kallar vittnesbörd är kyrkans stora styrka. Det är källan till tro och aktivitet. ... Det [är] lika verkligt och mäktigt som vilken kraft som helst på jorden. Herren beskrev det då han talade till Nikodemus: ”Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som är född av Anden” (Joh. 3:8). Detta som vi kallar vittnesbörd är svårt att definiera, men dess frukter är uppenbara. Det är den Helige Anden som vittnar genom oss.³

2

Vittnesbördet är en stilla, uppmuntrande röst som uppehåller oss när vi vandrar i tro och som manar oss till handling.

Ett personligt vittnesbörd är den faktor som får människor att ändra sitt liv då de kommer in i denna kyrka. Det är detta som ger medlemmarna en önskan att uppoffra allt för att tjäna Herren. Det är den stilla, uppmuntrande rösten som ständigt uppehåller dem som vandrar i tro, livet ut.

Det är något gåtfullt och underbart, en gåva från Gud till människan. Den överskuggar rikedom och fattigdom då man kallas att

verka. Detta vittnesbörd som finns i våra medlemmars hjärtan får dem att ivrigt vilja uppfylla sin plikt. Det finns hos gamla och unga. Det finns hos seminarieeleven, hos missionären, hos biskopen och stavspresidenten, hos missionspresidenten, hos systemen i Hjälpförbundet, hos varje generalauktoritet. Det hörs från dem som inte har något annat ämbete än sitt medlemskap. Det är kärnan i detta verk. Det är det som för Herrens verk framåt över hela världen. Det manar till handling. Det kräver att vi gör vad vi fått i uppgift att göra. Det för med sig förvisningen om att livet har en mening, att vissa saker är mycket mer betydelsefulla än andra, att vi är på en evig resa, att vi är ansvariga inför Gud. ...

Det är denna faktor, svag och något matt i början, som driver varje undersökare i riktning mot omvändelse. Den leder varje omvänd mot trygghet i tron. ...

Varhelst kyrkan är organiserad känner vi dess kraft. Vi ställer oss upp och säger att vi vet. ... Det enkla faktumet är att vi *vet* att Gud lever, att Jesus *är* Kristus, att detta är deras verk och deras rike. Orden är enkla, de kommer från hjärtat. Det gör verkan varhelst kyrkan är organiserad, varhelst det finns missionärer som undervisar om evangeliet, varhelst det finns medlemmar som berättar om sin tro.

Det är något som inte kan motbevisas. Motståndare kan citera skrifter och diskutera lärosatser i oändlighet. De kan vara kloka och övertalande. Men när man säger: "Jag vet", finns det inga fler argument. Människor kanske inte accepterar det som sägs, men vem kan motbevisa eller förneka den stilla röst från själens inre som talar med personlig övertygelse?⁴

"Ljus in i vårt liv"

[David Castañeda], hans hustru Tomasa och deras barn bodde på en uttorkad, liten nedsliten gård i närheten av Torreón [i Mexiko]. De ägde trettio höns, två grisar och en mager häst. Hönsen försåg dem med några ägg som höll dem vid liv och gav dem möjlighet att tjäna en peso då och då. De levde i fattigdom. Då besökte missionärerna dem. Syster Castañeda sa: "Äldsterna tog bort skyggklapparna från våra ögon och förde ljus in i våra liv. Vi visste inget om Jesus Kristus. Vi visste inget om Gud förrän de kom.

Hon hade gått två år i skolan, hennes make inte alls. Äldsterna undervisade dem och de blev så småningom döpta. ... De byggde gradvis upp en blomstrande verksamhet i vilken fadern och hans fem söner arbetade. Med enkel tro betalade de sitt tionde. De litade på Herren. De levde efter evangeliet. De tjänade var de än kallades till det. Fyra av deras söner och tre av deras döttrar har varit ute som missionärer. ... De har smädats av sina kritiker. Deras svar är ett vittnesbörd om Herrens kraft i deras liv.

Omkring 200 av deras släkt och vänner har blivit medlemmar i kyrkan tack vare deras inflytande. Över 30 söner och döttrar till släkt och vänner har verkat som missionärer. De donerade marken där ett kapell nu står.

Barnen, som nu är vuxna, och föräldrarna turas om att åka till Mexiko City varje månad, för att tjäna i templet där. De står som ett levande vittnesbörd om den stora kraften i detta Herrens verk att lyfta och förändra människor. De är typiska för tusentals och åter tusentals världen över som upplever miraklet med mormonismen när ett vittnesbörd om gudomligheten i detta verk kommer in i deras liv.⁵

”Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?”

Jag träffade en sjöofficer från ett land långt borta, en lysande ung man som hade kommit till Förenta staternas flotta för att få högre utbildning. Några av hans kamrater i Förenta staternas flotta, vilkas uppförande hade tilltalat honom, berättade på hans begäran om sin religiösa tro. Han var inte kristen, men han var intresserad. De berättade för honom om världens Frälsare, om Jesus Kristus som föddes i Betlehem, som gav sitt liv för alla människor. De talade med honom om hur Gud, den evige Fadern, och den uppståndne Herren visade sig för den unge Joseph Smith. De talade om nutida profeter. De undervisade honom om Mästarens evangelium. Anden rörde vid hans hjärta, och han blev döpt.

Han presenterades för mig strax innan han skulle återvända till sitt hemland. Vi talade om de här sakerna, och jag sa: ”Ditt folk är inte kristet. Vad kommer att hända när du återvänder hem som kristen, dessutom som kristen mormon?”

Han ansikte mörknade och han svarade: "Min familj blir besviken. De kanske kastar ut mig och betraktar mig som död. Vad min framtid och min karriär beträffar, kan alla möjligheter vara stängda för mig."

Jag frågade: "Är du villig att betala ett så högt pris för evangeliet?"

Hans mörka ögon, som var fuktiga av tårar, lyste i hans vackra bruna ansikte när han svarade: "Det är sant, eller hur?"

Jag skämdes över min fråga och svarade: "Ja, det är sant."

Då svarade han: "Har då något annat någon betydelse?"

De frågorna vill jag ställa till er: "Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?"⁶

En ny syn på livet

En gång lyssnade jag till en ingenjörs upplevelse. Han hade nyligen blivit medlem i kyrkan. Missionärerna hade kommit hem till honom, och hans hustru hade inbjudit dem. Hon hade lyssnat ivrigt till deras budskap, medan han själv tyckte att han drogs med mot sin vilja. En kväll sa hon att hon ville bli döpt. Han blev rasande. Insåg hon inte vad det skulle betyda? Det skulle betyda tid. Det skulle betyda tiondebetalning. Det skulle betyda att de fick avstå från sina vänner. Det skulle betyda att de fick sluta röka. Han kastade på sig överrocken och gick ut i natten och slängde igen dörren efter sig. Han gick på gatorna och svor över sin hustru, svor över missionärerna, svor över sig själv, för att han tillät dem att undervisa dem. När han blev trött började hans vrede avta, och på något sätt fick han bönsens anda i hjärtat. Han bad medan han gick. Han bönföll om svar på sina frågor. Då fick han en förnimmelse, klar och otvetydig, nästan som om en röst hade talat till honom med orden: "Det är sant."

"Det är sant", sa han till sig själv om och om igen. "Det är sant." Han fick frid i hjärtat. När han gick hemåt började begränsningarna, fordringarna, kraven som han varit så rasande över, att te sig som möjligheter. När han öppnade dörren, fann han sin hustru knäböjande i bön.

Inför församlingen, som han berättade detta för, talade han sedan om den glädje som kommit in i deras liv. Tionde blev inte något problem. Att dela sina inkomster med Gud, som gett dem allting,

"Vem kan motbevisa eller förneka den stilla röst från själens inre som talar med personlig övertygelse?"

kändes enkelt. Tiden att tjäna Herren utgjorde inget problem. De måste bara omsorgsfullt planera veckans timmar. Ansvaret var inte något problem. Ur det uppstod tillväxt och en ny syn på livet. Därpå bar denne intellektuelle, bildade man, denne ingenjör som var van att handskas med fakta i den materiella värld vi lever i, högtidligt vittnesbörd, med tårar i ögonen, om det underverk som hade skett i hans liv.⁷

"Det allra dyrbaraste för mig i livet"

En högt utbildad, intelligent ung kvinna talade för några år sedan i Berchtesgaden i Tyskland vid en konferens för militärpersonal, som var medlemmar i kyrkan. Jag var där och hörde henne. Hon var major i armén, medicine doktor och en högt respekterad specialist inom sitt område. Hon sa:

"Mer än något annat i världen ville jag tjäna Gud. Men hur jag än försökte, kunde jag inte finna honom. Det stora underverket är att han fann mig. En lördagseftermiddag i september 1969 var jag hemma i Berkeley i Kalifornien, när det ringde på dörren. Utanför stod två unga män, klädda i kostym, med vit skjorta och slips. De

var välkammade. Jag blev så imponerad av dem att jag sa: 'Jag vet inte vad ni säljer, men jag köper det.' Den ene av de unga männen sa: 'Vi säljer inte någonting. Vi är missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och vi skulle vilja tala med dig.' Jag bjöd in dem, och de berättade om sin tro.

Det var början till mitt vittnesbörd. Jag är tacksammare än ord kan uttrycka för förmånen och äran att få vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Den glädje och frid som detta glada evangelium har skänkt mitt hjärta är som himmelriket på jorden. Mitt vittnesbörd om detta verk är det dyrbaraste i mitt liv, en gåva från min himmelske Fader, som jag är evigt tacksam för."⁸

På samma sätt är det med hundratusentals människor i många länder – dugliga, bildade män och kvinnor, affärs- och yrkesmänniskor, nyktert tänkande, praktiska människor som uträttar saker i världen, i vilkas hjärtan det brinner ett tyst vittnesbörd om att Gud lever, att Jesus är Kristus, att det här verket är gudomligt, att det återställdes till jorden till välsignelse för alla som vill ta del av dess möjligheter."⁹

3

Var och en av oss kan skaffa sig ett vittnesbörd om Guds och hans älskade Sons verklighet och om deras verks återställelse.

Detta vittne, detta vittnesbörd, kan bli den allra dyrbaraste av alla Guds gåvor. Det är en himmelsk gåva när rätt ansträngning görs. Varje man och kvinna i denna kyrka har möjligheten, ansvaret, att inom sig själv skaffa sig en övertygelse om sanningen i detta stora sista dagars verk och om dem som står i ledningen, den levande Guden och Herren Jesus Kristus.

Jesus visade hur man skaffar sig ett sådant vittnesbörd när han sa: "Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig.

Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv" (Joh. 7:16–17).

Vi växer i tro och kunskap när vi tjänar, när vi studerar, när vi ber.

När Jesus mättade de 5.000 erkände de och förundrades över underverket han utfört. Några kom tillbaka. Dessa undervisade han

om sin gudomlighet, om att han var livets bröd. Han beskyllde dem för att inte vara intresserade av läran, utan bara av att tillfredsställa hungern i sina kroppar. Några sa när de hörde honom och hans lärdomar: "Det här är ett hårt tal. Vem står ut med att höra det?" (Joh. 6:60). Vem kan tro vad denne man undervisar?

"Efter detta drog sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre följde honom.

Jesus sade därför till de tolv: [Med en viss känsla av besvikelse tror jag] 'Inte vill väl också ni gå bort?'

Simon Petrus svarade honom: 'Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord,

och vi tror och förstår att du är [den levande Gudens Son]' (Joh. 6:66–69).

Detta är den stora frågan som vi alla måste besvara: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är [den levande Gudens Son]."

Det är denna övertygelse, denna stilla inre förvissning om att Gud verkligen lever, om att hans älskade Son är gudomlig, om återställelsen av deras verk i denna tid och om de härliga manifestationer som därpå följde, som för var och en av oss blir grundvalen i vår tro. Den blir vårt vittnesbörd.

... Jag har nyligen varit i Palmyra i New York [i närheten av den plats där Joseph Smith fick den första synen]. Om de händelser som inträffade i detta område kan man säga: "Antingen hände det eller hände det inte. Det finns ingen gråzon, inget mitt emellan".

Och sedan viskar trons röst: "Det hände. Allt hände precis så som han sa att det hände."

I närheten ligger kullen Cumorah. Härifrån kom den forntida uppteckning varifrån Mormons bok översattes. Man måste antingen acceptera eller förkasta dess gudomliga ursprung. Att begrunda dess vittnesbörd måste leda varje man och kvinna som läst den med tro att utbrista: "Den är sann."

Och likadant är det med andra inslag i detta förunderliga som vi kallar återställelsen av det forntida evangeliet, det forntida prästdömet och den forntida kyrkan.

Vittnesbördet är nu, som det alltid har varit, ett tillkännagivande, ett rättframt betydande av sanningen som vi känner den.¹⁰

4

**Vi måste leva upp till vårt vittnesbörd
och dela det med andra.**

Paulus sa till Timoteus: ”Ge akt på dig själv” – lyssna noga på det här – ”och på din undervisning, och håll troget ut med den. När du gör det, frälser du både dig själv och dem som lyssnar på dig” (1 Tim. 4:16). Vilken härlig undervisning Paulus ger till den unge Timoteus.

Han fortsatte med att säga följande: ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande” (2 Tim. 1:7). Gud har inte gett oss modlöshetens ande, utan kraftens ande – kraften i budskapet; samt kärlekens ande – kärlek till människor, kärlek till det vi har att ge; samt självbehärskningens ande – och de enkla lättförståeliga principerna i Jesu Kristi återställda evangelium.

”Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre” (2 Tim. 1:8). Mina bröder och systrar, skäms alltså aldrig för vittnesbördet om vår Herre. ... Här har vi fått en stor uppmaning, en befallning som har lagts på oss: ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande. Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre.”¹¹

Detta är Guds heliga verk. Detta är hans kyrka och hans rike. Den syn som inträffade i den heliga lunden var just det som Joseph sa att det var. I mitt hjärta finns en klar insikt om vikten av det som hände där. Mormons bok är sann. Den vittnar om Herren Jesus Kristus. Hans prästadöme har återställts och finns ibland oss. Nycklarna till detta prästadöme, som har kommit från himmelska varelser, utövas för att vi ska bli evigt välsignade. Sådant är vårt vittnesbörd – ert och mitt – ett vittnesbörd som vi måste leva upp till och som vi måste bära för andra. Jag ger detta vittnesbörd, min välsignelse och min kärlek till er alla, och en inbjudan att fortsätta vara en del av detta stora underverk i de sista dagarna som är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.¹²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Hur kan ditt personliga vittnesbörd bidra till Guds verks tillväxt? (Se avsnitt 1.)
- President Hinckley betonade att ett vittnesbörd stöder oss och ”manar [oss] till handling” (avsnitt 2). Hur har ditt vittnesbörd stött dig? Hur har ditt vittnesbörd påverkat dina handlingar? Hur kan du personligen tillämpa berättelserna i avsnitt 2?
- Vad kan vi lära oss från president Hinckleys lärdomar om att skaffa sig ett vittnesbörd? (Se avsnitt 3.) Vilka upplevelser har hjälpt dig att få ett vittnesbörd? Hur kan vi stärka våra vittnesbörd?
- Varför tror du att vårt vittnesbörd växer sig starkare när vi delar med oss av det? Hur har du bemästrat känslor av rädsla för att bära ditt vittnesbörd? Hur har du välsignats av andras vittnesbörd? (Se avsnitt 4.)

Skriftställen som hör till detta ämne

1 Kor. 12:3; 1 Petr. 3:15; Alma 5:43–46; 32:26–30; Moro. 10:3–5; L&F 8:2–3; 80:3–5

Undervisningstips

”När du lär känna och lär dig förstå varje person, kommer du att vara bättre förberedd att hålla lektioner som passar för deras olika situationer. Denna kunskap gör det lättare för dig att finna vägar att hjälpa varje person att delta i diskussionerna och andra inlärningsaktiviteter.” (*Undervisning: Den högsta kallelsten* [2000], s. 34.)

Slutnoter

1. ”Mitt vittnesbörd”, *Liahona*, juli 2000, s. 83–85.
2. ”Lyssna genom Andens kraft”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 5.
3. ”Vittnesbörd”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 71.
4. ”Vittnesbörd”, s. 71–72.
5. Se ”Vittnesbörd”, s. 72–73.
6. ”Det är sant, eller hur?” *Nordstjärnan*, okt. 1993 s. 3–4.
7. ”Det är sant, eller hur?” s. 5–6.
8. ”Det är sant, eller hur?” s. 6–7.
9. ”Det är sant, eller hur?” s. 6.
10. ”Vittnesbörd”, s. 73.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 369.
12. ”Ett fullkomligt klart hopp: Till nya medlemmar i kyrkan”, *Liahona*, okt. 2006, s. 5.

President och syster Hinckley åtnjöt ett lyckligt och kärleksfullt äktenskap och stärktes av "en säker förvissning om en återförening och ett evigt kamratskap".

Vårda äktenskapets eviga partnerskap

”De ljuvaste känslorna i livet, och människohjärtats mest givmilda och tillfredsställande ingivelser tar sig uttryck i ett äktenskap som rent och obefläckat höjer sig över ondskan i världen.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

En kväll när president och syster Hinckley satt tillsammans, sa syster Hinckley: ”Du har alltid gett mig vingar att flyga med, och jag har älskat dig för det.”¹ President Hinckley kommenterade sin hustrus ord med att säga: ”Jag har försökt att respektera [hennes] individualitet, hennes personlighet, hennes önskingar, hennes bakgrund och hennes ambitioner. Låta henne flyga. Ja, låt henne flyga! Låt henne utveckla sina egna talanger. Låt henne göra saker på sitt eget sätt. Gå ur vägen för henne och häpna över det som hon uträttar.”² Syster Hinckley visade samma stöd för sin man – som far, i hans personliga intressen och i hans omfattande tjänst i kyrkan.

Under större delen av Gordon B. Hinckleys och Marjorie Pays uppväxtår gick de i samma församling och under många år bodde de tvärs över gatan från varandra. ”Jag såg henne första gången i Primär”, erinrade sig president Hinckley vid ett senare tillfälle. ”Hon läste upp ett stycke. Jag vet inte vilken inverkan det hade på mig, men jag glömde det aldrig. Sedan växte hon upp och blev en vacker ung kvinna, och jag var klok nog att gifta mig med henne.”³

De gick på sin första dejt – en dans i kyrkan – när han var 19 och hon var 18. ”Den där unge mannen kommer att bli något”, sa Marjorie till sin mamma efteråt.⁴ Deras förhållande fortsatte att växa medan Gordon gick på University of Utah. År 1933, året efter att han tagit sin examen, kallades han att verka som missionär i England.

När han återvände 1935 fortsatte de sin uppvaktning och 1937 gifte de sig i Salt Lake-templet. Syster Hinckley sa om de första åren av deras äktenskap:

”Vi hade ont om pengar, men vi var fulla av hopp och optimism. Den första tiden var inte alltid en dans på rosor, men den var fylld med beslutsamhet och en stor önskan att bygga ett lyckligt hem. Vi älskade varandra, det rådde det inget tvivel om. Men vi behövde också vänja oss vid varandra. Jag tror att alla par måste vänja sig vid varandra.

Mycket tidigt insåg jag att det skulle vara bättre att arbeta hårdare på att vänja oss vid varandra än att ständigt försöka ändra varandra – vilket jag i vilket fall som helst upptäckte var omöjligt. ... Det måste finnas lite ge och ta, och ett stort mått flexibilitet, för att skapa ett lyckligt hem.”⁵

President Hinckley kallades som generalauktoriteten 1958 och under den första tiden av hans verksamhet, stannade syster Hinckley hemma för att ta hand om deras fem barn medan han reste omkring på uppdrag för kyrkan. När deras barn vuxit upp brukade paret Hinckley ofta resa tillsammans – något som de verkligen tyckte om. I april 1977 firade de sin 40:e bröllopsdag medan de var på en lång resa för att möta samman med de heliga i Australien. Om den dagen skrev president Hinckley i sin dagbok:

”Vi befinner oss idag i Perth i Australien, och vår närvaro här representerar allt det som åren har gett oss. Vi har använt dagen till att träffa missionärerna i Australienmissionen Perth. Det har varit en underbar dag fylld med vittnesbörd och instruktioner. Missionärerna gav Marjorie en bröstbukett, något som jag själv inte haft tid att köpa åt henne.

Vi kunde skriva en hel bok om de senaste 40 åren. ... Vi har upplevt en del svårigheter och en del problem. Men i det stora taget har livet varit gott. Vi har varit otroligt välsignade. I vår ålder börjar man förnimma meningen med evigheten och värdet av evigt kamratskap. Hade vi varit hemma ikväll skulle vi antagligen ha haft något slags familjemiddag. Men i stället är vi långt borta från hemmet i Herrens tjänst och det är en ljuvlig upplevelse.”⁶

Tjugotvå år senare, då president Hinckley var president för kyrkan, skrev han ett brev till syster Hinckley och uttryckte sina känslor efter mer än 60 års äktenskap. ”Vilken underbar livskamrat du har varit”, skrev han. ”Nu har vi blivit gamla tillsammans, och det har varit en underbar upplevelse. ... När dödens hand någon dag i framtiden försiktigt vidrör den ena eller den andre av oss, så kommer det att fällas tårar, ja, men det kommer också att råda en säker förvissning om en återförening och ett evigt kamratskap.”⁷

Tidigt på året 2004 var paret Hinckley på väg hem från invigningen av templet i Accra, Ghana, när syster Hinckley kollapsade av trötthet. Hon repade sig aldrig och dog den 6 april 2004. Sex månader senare på generalkonferensen i oktober sa president Hinckley:

”När jag höll hennes hand och såg hur livet försvann från hennes fingrar, erkänner jag att jag kände mig överväldigad. Innan jag gifte mig med henne var hon flickan i mina drömmar. ... Hon var min kära livskamrat i mer än två tredjedelar av ett sekel, min jämställda partner inför Herren, men egentligen överträffade hon mig. Och nu i min höga ålder är hon åter flickan i mina drömmar.”⁸

President Hinckley stöddes i sorgen av att veta att han och Marjorie var beseglade för all evighet. ”Att förlora sin älskade kamrat som man har vandrat länge med genom solsken och skugga är absolut förkrossande”, sa han. ”Det finns en förtärande ensamhet som bara ökar i intensitet. Smärtsamt tär den på ens själ. Men i nattens stillhet hörs en stilla viskning som säger: ’Allt är väl. Allt är väl.’ Och den rösten från det okända för med sig frid, och visshet, och en orubb- lig försäkran att döden inte är slutet, att livet fortsätter, med arbete att utföra och segrar att uppnå. Den stilla rösten, ej uppfattad med jordiska öron, kommer med en förvissning att lika visst som det sker en separation, lika visst sker det en glädjefylld återförening.”⁹

Gordon B. Hinckleys lärdomar

1

Vår himmelske Fader planerade äktenskapet från begynnelsen.

Hur underbart är inte äktenskapet enligt vår evige Faders plan, en plan som gavs i hans gudomliga visdom för hans barns lycka och trygghet och släktets fortbestånd.

Han är vår Skapare och han planerade äktenskapet från begynnelsen. När Eva skapades sa Adam: ”Denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. ... Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de skall bli ett kött.” (1 Mos. 2:23–24.)

Paulus skrev till de heliga i Korint: ”Men i Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan.” (1 Kor. 11:11.)

I nutida uppenbarelse har Herren sagt: ”Och vidare: Sannerligen säger jag er att den som förbjuder äktenskapet inte är ordinerad av Gud, ty äktenskapet är instiftat av Gud för människan.” (L&F 49:15.) ...

Helt visst kan ingen som läser skrifterna, både forntida och nutida, betvivla äktenskapets gudomlighet. De ljuvaste känslorna i livet, och människohjärtats mest givmilda och tillfredsställande ingivelser tar sig uttryck i ett äktenskap som rent och obefläckat höjer sig över ondskan i världen.

Ett sådant äktenskap, tror jag, är varje mans och kvinnas önskan, det som man hoppas på, längtar efter och ber om.¹⁰

2

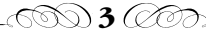
I templet kan man och hustru beseglas för tid och all evighet.

Temp[le]n ... erbjuder välsignelser som vi inte kan få någon annanstans. Allt som sker i dessa heliga hus har att göra med människans eviga natur. Här beseglas män och hustrur och barn tillsammans som familjer för all evighet. Äktenskapet gäller längre än ”tills

döden skiljer er åt”. Det är evigt, om parterna lever värdiga denna välsignelse.¹¹

Har det någonsin funnits en man som verkligen älskat en kvinna, eller en kvinna som verkligen älskat en man, som inte bett om att deras förhållande skulle få fortsätta bortom graven? Har ett barn någonsin blivit begravt av föräldrar, vilka inte längtat efter en försäkran om att deras älskling skulle bli deras igen i en kommande värld? Kan någon som tror på ett evigt liv hysa tvivel på att himlens Gud vill ge sina söner och döttrar det dyrbaraste i livet, den kärlek vars djupaste innebörd tar sig uttryck inom familjen? Nej, förnuftet kräver att familjerelationerna ska fortsätta efter döden. Det mänskliga hjärtat längtar efter det, och himlens Gud har uppenbarat ett sätt varigenom det kan uppnås. De heliga förrättningarna i Herrens hus ombesörjer det.¹²

Hur ljuvlig är inte förvissningen, hur tröstande inte den frid som kommer av kunskapen att om vi gifter oss rätt och lever rätt så ska vår relation fortsätta, trots vissheten om döden och tidens gång. Människor må skriva kärlekssånger och sjunga dem. De må längta, hoppas och drömma. Men allt blir bara en romantisk längtan om det inte utövas en myndighet som övergår tidens och dödens makt.¹³

Män och hustrur vandrar sida vid sida på en evig resa.

I sitt stora skapelseverk, när Gud först skapade människan, skapade han två kön. Denna dualism uttrycks på ett förädlade sätt i äktenskapet. Den ene kompletterar den andra.¹⁴

I äktenskapets kamratskap finns det varken underlägsenhet eller överlägsenhet. Kvinnan går inte framför mannen, inte heller går mannen framför kvinnan. De går sida vid sida som en Guds son och Guds dotter på en evig resa.¹⁵

Äktenskapet är i sin sannaste bemärkelse ett jämlikt kamratskap, där ingen utövar herravälde över den andre, utan där man i stället uppmuntrar och hjälper den andre i hans eller hennes uppgifter och förhoppningar.¹⁶

Hustrur, se på er man som er dyrbara följeslagare och lev värdiga detta kamratskap. Män, se i er hustru er mest värdefulla tillgång i tid

och evighet, en Guds dotter, en partner som ni kan vandra hand i hand med, genom de goda och dåliga tiderna, i med- och motgång.¹⁷

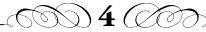
Jag minns två vänner från mina år på gymnasiet och universitetet. Han var en pojke från en landsortsstad, med alldagligt utseende, utan pengar eller lovande utsikter. Han hade vuxit upp på en gård, och om han hade någon egenskap som var attraktiv var det förmågan att arbeta. ... Men tillsammans med sitt lantliga yttre hade han ett leende och en personlighet som tycktes sjunga av godhet. Hon var en stadsflicka som kom från ett välbärgat hem. ...

Något underbart hände mellan dessa två. De blev kära. ... De här två skrattade och dansade och studerade tillsammans under sina skolår. De gifte sig när alla människor undrade hur de någonsin skulle kunna tjäna tillräckligt för att försörja sig. Han kämpade sig igenom sin yrkesutbildning och klarade sig bra i sin kurs. Hon snålade och sparade och arbetade och bad. Hon uppmuntrade och stödde honom och när allt verkade svårt, sa hon stillsamt: "På något sätt ska vi klara det." Uppbyggd av hennes tro på honom fortsatte han genom de svåra åren. Barn kom, och tillsammans älskade de dem och gav dem näring och den trygghet som kom av deras egen kärlek till och lojalitet mot varandra. Nu har det gått över fyrtiofem år. Deras barn har vuxit upp och är en heder för dem, för kyrkan och för de samhällen där de lever.

När jag nyligen flög från New York, gick jag ned längs mittgången i den halvmörka kabinen och såg en vithårig kvinna som satt med huvudet lutat mot makens axel och slumrade. Hans hand var fast sluten om hennes. Han var vaken och kände igen mig. Hon vaknade när vi började prata. De återvände också från New York från en konferens där han hållit ett föredrag inför ett av de stora lärda sällskapen i landet. Han sa inte mycket om det, men hon talade stolt om de hedersbetygelser som getts honom. ...

Jag tänkte på detta när jag återvände till min plats i flygplanet. Och jag sa till mig själv att deras vänner på den tiden såg bara en bondpojke från landet och en leende flicka med fräknar på näsan. Men de här två fann hos varandra kärlek och lojalitet, frid och tro på framtiden. Ni kan kalla det kemi om ni vill, och kanske det fanns lite sådant, men det fanns mycket mer än så. Inom dessa blomstrade något gudomligt, planterat där av den Fader som är vår Gud. Under

skoltiden hade de levat värdiga att få denna blomstrande kärlek. De hade levat i dygd och tro, med uppskattning och respekt för sig själva och varandra. Under åren då de utkämpade sin kamp med yrke och ekonomi hade de funnit den största jordiska styrkan i sitt kamratskap. Nu, i mogen ålder, fann de frid och stilla tillfredsställelse tillsammans. Bortom allt detta var de förvissade om en evighet av glädjefylld samvaro genom prästadömet's förbund vilket de för länge sedan hade ingått och genom löften som för länge sedan givits i Herrens hus.¹⁸

Gud kommer inte att undanhålla några välsignelser från värdiga personer som inte är gifta.

Ibland har vi satt en etikett på en mycket viktig grupp i kyrkan. Det är gruppen "ensamstående". Jag önskar att vi inte gjorde det. Ni är enskilda personer, män och kvinnor, söner och döttrar till Gud, inte en samling människor som ser lika ut och handlar på samma sätt. Bara för att ni inte råkar vara gifta gör det inte er till väsentligt annorlunda personer från andra. Vi liknar alla varandra väldigt mycket i utseende och känslomässigt beteende, i vår förmåga att tänka och resonera, att vara modfällda, att vara glada, att älska och bli älskade.

Ni är lika viktiga som några andra i vår himmelske Faders plan och tack vare hans barmhärtighet kommer aldrig någon välsignelse som ni annars är berättigade till att för alltid undanhållas er.¹⁹

Låt mig säga ett ord till dem som inte fått tillfälle att gifta sig. Jag försäkrar er att vi är medvetna om den ensamhet som många av er känner. Ensamheten är något bittert och smärtsamt. Jag antar att alla vid ett eller annat tillfälle har upplevt den. Våra hjärtan når ut till er med medkänsla och kärlek. ...

... Den här tiden i era liv kan vara underbar. Ni har mognad. Ni har omdöme. De flesta av er har utbildning och erfarenhet. Ni har den fysiska, känslomässiga och andliga styrkan att lyfta och hjälpa och uppmuntra.

Det finns så många därute som behöver er. ... Håll era andliga batterier fullt laddade och tänd lampan för andra.²⁰

Jag säger till er som inte har gift er ... Gud har gett er talanger av ett eller annat slag. Gud har gett er förmågan att tjäna andra och välsigna dem med er vänlighet och omsorg. Hjälp någon som behöver er hjälp. ...

Inhämta kunskap efter kunskap. Förkovra er inom det område ni valt. Undervisningstillfällen kan uppstå nästan var som helst så länge som ni är redo att utnyttja dem. ... Känn inte att Gud har övergett er för att ni är ogifta. Världen behöver er. Kyrkan behöver er. Många människor och verksamheter behöver er styrka och visdom och era talanger.

Var bedjande och förlora inte hoppet. ... Lev det allra bästa liv som ni förmår leva och Herren, i sin större visdom och enligt sin eviga tidtabell, ska ge er svar på era böner.²¹

Till er som är skilda, vet att vi inte ser på er som misslyckade för att ert äktenskap har misslyckats. ... Vi har skyldigheten att inte döma, utan att förlåta och glömma, lyfta och hjälpa. Under era förtvivalade stunder, vänd er till Herren som har sagt: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. ... Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt." (Matt. 11:28, 30.)

Herren förnekar er inte eller vänder sig bort från er. Svaren på era böner kanske inte sker på ett dramatiskt sätt, de kanske inte lätt förstås eller ens uppskattas. Men dagen kommer när ni ska veta att ni har välsignats.²²

Lycka i äktenskapet kommer av att visa en kärleksfull omsorg om sin partners välbefinnande.

Vårda och ägna er åt ert äktenskap. Skydda det och arbeta på att hålla det starkt och vackert. ... Äktenskapet är ett kontrakt, det är en överenskommelse, det är en förening mellan en man och en kvinna enligt den Allsmäktiges plan. Det kan vara bräckligt. Det kräver omvårdnad och mycket stora ansträngningar.²³

Efter att ha handlagt hundratals skilsmässor under årens lopp är jag övertygad om att om vi tillämpade en enda vana skulle det åstadkomma mer för att lösa detta allvarliga problem än något annat.

”Vårda och ägna er åt ert äktenskap. Skydda det och arbeta på att hålla det starkt och vackert.”

Om varje man och varje hustru regelbundet gjorde vad de kunde för att sörja för sin partners bekvämlighet och lycka skulle det förekomma mycket få skilsmässor, om ens några. Det skulle aldrig förekomma några tvister. Anklagelser skulle aldrig kastas på den andra. Vredesutbrott skulle upphöra. Istället skulle kärlek och omtanke ersätta misshandel och elakhet. ...

Botemedlet för de flesta äktenskapliga problem är inte skilsmässa. Det är omvändelse och förlåtelse, uttryck för vänlighet och omtanke. Botemedlet ligger i att tillämpa den gyllene regeln.

Det är något stort och vackert när en ung man och en ung kvinna tar varandras händer över altaret och sluter förbund inför Gud att de ska ära och älska varandra. Men hur dystert är inte bilden några månader eller år senare när sårande uttryck, elaka och skarpa ord, höjda röster och bittra anklagelser utslungas.

Det behöver inte vara så, mina kära bröder och systrar. Vi kan höja oss över sådana svaga och ynkliga saker i vårt liv (se Gal. 4:9). Vi kan söka efter och erkänna den gudomliga naturen hos varandra som kommer oss till del som vår himmelske Faders barn. Vi kan leva tillsammans enligt Guds mönster som är äktenskapet och utträta det

vi förmår, om vi utövar självkontroll och avhåller oss från att försöka kontrollera vår livskamrat.²⁴

Alla äktenskap råkar ibland ut för stormar. Men med tålmod, ömsesidig respekt och tolerans kan vi rida ut dessa stormar. Miss-tagen kan följas av ursäkter, omvändelse och förlåtelse. Men båda parter måste vara villiga till detta. ...

Jag har lärt mig att lyckan i äktenskapet ... beror ... på en enträgen önskan att ens livskamrat ska må bra. Att enbart tänka på sig själv och tillfredsställa sina egna önskningar skapar varken tillit, kärlek eller lycka. Endast genom osjälviskheten växer och blomstrar kärleken och de därtill hörande egenskaperna.²⁵

Många av oss bör sluta att leta efter fel och istället börja leta efter dygder. ... Tyvärr finns det kvinnor som vill göra om sina män efter eget tycke. Somliga män anser sig ha rätten att tvinga sin hustru att stämma överens med vad de uppfattar som idealet. Men det lyckas aldrig. Det leder bara till stridigheter, missförstånd och bedrövelse.

Man måste respektera varandras intressen. Man måste skapa en stämning i hemmet i vilken individuella talanger kan utvecklas och uttryckas.²⁶

Var fullkomligt sanna och trogna mot er utvalda kamrat. I tid och evighet kommer hon eller han att vara den största tillgång ni någonsin får. Hon eller han kommer att göra sig förtjänt av det allra bästa inom er.²⁷

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hinckley lärde att vår himmelske Fader planerade äktenskapet mellan man och kvinna "för [sina] barns lycka och trygghet" (avsnitt 1). Hur kan den kunskapen påverka förhållandet mellan man och hustru? Hur kan en man och hustru hålla sitt äktenskap "rent och obefläckat ... över ondskan i världen"?
- Vilka är välsignelserna i ett evigt äktenskap under det här livet och i evigheten? (Se avsnitt 2.) Vilka erfarenheter har gett dig en större uppskattning för eviga förhållanden? Hur kan vi undervisa våra barn om hur viktigt evigt äktenskap är?

- Varför måste äktenskapet vara "ett jämlikt kamratskap"? (Se avsnitt 3.) Vad lär du dig av berättelsen i avsnitt 3? Hur kan en man och hustru uppnå en sådan styrka i sitt äktenskap?
- Hur kan president Hinckleys löften och råd i avsnitt 4 vara till hjälp för dem som inte är gifta? Hur kan undervisningen i det här avsnittet tillämpas på alla människor? Varför är det viktigt att använda våra talanger och färdigheter till att tjäna andra?
- Hur kan en man och hustru "vårda och ägna sig åt" sitt äktenskap? (Se avsnitt 5.) Vad har du lärt dig om hur en man och hustru kan övervinna svårigheter och finna större lycka tillsammans? Vilka exempel har du sett på det?

Skriftställen som hör till detta ämne

1 Kor. 11:11; Matt. 19:3–6; L&F 42:22; 132:18–19; Mose 2:27–28; 3:18, 21–24

Studiehjälpmedel

"Om du avsätter tid varje dag, personligen och med din familj, till att studera Guds ord så kommer frid att råda i ditt liv. Den friden kommer inte utifrån världen. Friden kommer inifrån ditt hem, inifrån din familj, inifrån ditt eget hjärta" (Richard G. Scott, "Sätt utövandets av din tro främst", *Liahona*, nov. 2014, s. 93).

Slutnoter

1. "Kvinnorna i vårt liv", *Liahona*, nov. 2004, s. 85.
2. I "Hemma hos familjen Hinckley" *Liahona*, okt. 2003, s. 32.
3. Jeffrey R. Holland, "President Gordon B. Hinckley: Modigt och fast han står", *Nordstjärnan*, juni 1995 (specialutgåva), s. 17–18.
4. I *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, red. Virginia H. Pearce (1999), s. x.
5. I *Glimpses*, s. 184.
6. Gordon B. Hinckleys dagbok, 29 apr. 1977.
7. I Gerry Avant, "A Tender Farewell to an Elect Lady", *Church News*, 17 apr. 2004, s. 4.
8. "Kvinnorna i vårt liv", s. 82.
9. I Marjorie Pay Hinckley, *Letters* (2004), 264; se även R. Scott Lloyd, "Apostle's Work Continues beyond Veil", *Church News*, 3 juli 2004, s. 3.
10. "Vad Gud har sammanfogat", *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 68.
11. "Det jag vet", *Liahona*, maj 2007, s. 85.
12. "Varför dessa tempel?" *Nordstjärnan*, juni 1992, s. 5–6.
13. "Det äktenskap som består", *Liahona*, juli 2003, s. 6–7.
14. "Kvinnorna i vårt liv", s. 84.
15. "Personlig värdighet", *Liahona*, juli 2002, s. 60.
16. "Jag tror", *Nordstjärnan*, mars 1993, s. 7.
17. "Vad Gud har sammanfogat", juli 1991, s. 71.
18. "And the Greatest of These Is Love" (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 14 feb. 1978), s. 2–3, speeches.byu.edu. Se även "Men störst

- av dem är kärleken", *Nordstjärnan*, aug. 1984, s. 2–3.
19. "To Single Adults", *Ensign*, juni 1989, s. 72.
20. "To Single Adults", s. 72–73.
21. "Live Up to Your Inheritance", *Ensign*, nov. 1983, s. 82–83.
22. "To Single Adults", s. 74.
23. "Vandra i Herrens ljus", *Nordstjärnan*, jan. 1999, s. 117.
24. "Kvinnorna i vårt liv", s. 84.
25. "Jag tror", s. 7.
26. Se *Hörnstenarna till ett lyckligt hem* (broschyr, 1984), s. 5.
27. "Du skall icke hava begärelse", *Nordstjärnan*, feb. 1991, s. 8.

Hemmet – grunden till ett rättfärdigt liv

”Ju tydligare ni fostrar era barn enligt Jesu Kristi evangelium, med kärlek och höga förväntningar, desto troligare är det att de känner frid i sitt liv.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Sent på året 1973 beslutade sig Gordon och Marjorie Hinckley motvilligt för att flytta från sitt hem i East Mill Creek, Utah så att de kunde bo närmare kyrkans huvudkontor i Salt Lake City. President Hinckley, som då var medlem i de tolv apostlarnas kворum, tog sig tid på nyårsaftonen det året att skriva om sitt hem. Hans ord röjer hans känslor om platsen, men ännu mer röjer de hans känslor om en kärleksfull familj.

”Så sentimentalt sorgsna vi är över att lämna vårt gamla hem”, skrev han. Han berättade om familjens arbete med att bygga hemmet och plantera tomtens runtomkring. Därefter gick hans tankar till relationer – till varandra och till Gud:

”Här lekte vi tillsammans med våra barn när de växte upp, och här bad vi tillsammans. Här lärde vi och våra barn känna vår himmelske Fader, att han lever och lyssnar och svarar på böner.

Jag skulle kunna skriva en hel bok ... inte för världen, men för våra fem barn, deras makar och avkomlingar. Och om jag kunde omsätta i ord berättelsen om det hemmet skulle där finnas tårar och skratt, och en stor, stillsam och genomträngande anda av kärlek som skulle röra vid läsarnas hjärtan, ty de som levde och växte upp där älskade varandra, de älskade sina medmänniskor, de älskade sin Gud och Herren Jesus Kristus.”¹

Genom hela sin verksamhet vittnade president Hinckley om vikten av kärleksfulla och trofasta familjer. I september 1995 utfärdade första

*"Vi uppmanar föräldrar att göra sitt allra bästa
för att undervisa och fostra sina barn."*

presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum: "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", som äldste M. Russell Ballard i de tolv beskrev som "ett uppprop om att skydda och stärka familjen".² När president Hinckley hade läst tillkännagivandet på Hjälpföreningens allmänna möte i september 1995, förkunnade han: "Varje nations styrka har sin grund inom dess hems väggar. Vi uppmanar vårt folk överallt att stärka sina familjer i enlighet med dessa hävdvunna värderingar."³

Gordon B. Hinckleys lärdomar

1

Familjen utgör den heligaste av alla relationer.

Familjen är gudomlig. Den instiftades av vår himmelske Fader. Den utgör den heligaste av alla relationer. Guds syften kan bara uppnås genom denna organisation.⁴

Vi är en kyrka som vittnar om familjens betydelse – fadern, modern, barnen – och om det faktum att vi alla är barn till Gud vår Evige Fader. Föräldrar som sätter barn till världen har ett ansvar att älska dessa barn, att fostra dem och ta hand om dem, att lära dem de värderingar som välsignar deras liv på ett sådant sätt att de växer upp till att bli goda medborgare. ... Jag vill betyga något som ni redan känner till, och det är vikten av att binda familjen samman med kärlek och vänlighet, genom uppskattning och respekt, och genom att undervisa om Herrens sätt så att era barn växer upp i rättfärdighet och undviker de tragedier som drabbar så många familjer över hela världen.⁵

Det är absolut nödvändigt att ni inte försummar er familj. Inget ni har är dyrbarare.⁶

2

Fäder och mödrar har förmånen att ta hand om sina barn och undervisa dem om Jesu Kristi evangelium.

Vi uppmanar föräldrar att göra sitt allra bästa för att undervisa och fostra sina barn med evangelieprinciper som kan hjälpa dem hålla sig nära kyrkan. Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget

annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar.⁷

Jag är övertygad om att det inte finns någonting som tillförsäkrar större framgång i det svåra företaget att vara föräldrar än det familjelivsprogram som evangeliets underbara lärdomar ger: att fadern i hemmet kan utrustas med Guds prästadöme; att det är hans förmån och plikt som förvaltare av vår himmelske Faders barn att sörja för deras behov; att han ska leda i hemmet i prästadömet anda genom "överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek" (L&F 121:41); att modern i hemmet är en Guds dotter, en intelligent, hängiven, kärleksfull själ som kan ha Guds ande hos sig; att det är hennes förmån och plikt som förvaltare av vår himmelske Faders barn att fostra och vårda barnen efter deras dagliga behov; att hon tillsammans med maken ska undervisa sina barn att "förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet och den Helige Andens gåva genom handpåläggning ... [och] att be och att vandra rättrådigt inför Herren". (L&F 68:25, 28.)

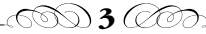
I ett sådant hem är barnen inte rädda för föräldrarna utan älskar dem. De uppskattar dem och fruktar dem inte. Och föräldrarna betraktar barnen som gåvor från Herren. De tar hand om dem, fostrar dem, uppmuntrar och leder dem.

Kanske finns det ibland meningsskiljaktigheter och smågräl. Men om man ber i familjen och det finns kärlek och omtanke, kommer det alltid att finnas en återstod av tillgivenhet som kommer att sammanbinda i evighet, och en lojalitet som alltid kommer att vara ledstjärna.⁸

Nu har jag ett ord att säga till ensamstående föräldrar. ... [Ni] bär utmattande bördor i den dagliga kampen som hör ihop med att fostra barn och se till att deras behov uppfylls. Det är en ensam plikt. Men ni behöver inte vara helt ensamma. Det finns många, ja, så väldigt många i den här kyrkan som gärna vill nå ut till er med känslighet och medkänsla. De vill inte tränga sig på där de inte är välkomna. Men deras intresse är äkta och uppriktigt, och de välsignar sina egna liv när de välsignar ert liv och era barns liv. Ta emot deras hjälp. De behöver ge den för sin egen skull såväl som för er skull.

Vi har tusentals goda biskopar i den här kyrkan. Vi har tusentals goda kvorumämbetsmän. Vi har tusentals underbara systrar i Hjälpföreningen. Vi har hemlärare och besökslärare. De är era vänner, satta på sin plats av Herren för att ge er av sin styrka för att hjälpa er. Och glöm aldrig att Herren själv är en källa till styrka större än någon annans. Jag rördes av en berättelse från en ensamstående förälder till sju barn, när hon bönföll sin Fader i himlen om att få komma till honom, om så bara för en enda kväll, för att få tröst och styrka för morgondagens provningar. Milt var svaret som kom till henne nästan som en uppenbarelse: ”Du kan inte komma till mig, men jag kan komma till dig.”⁹

Ju tydligare ni fostrar era barn enligt Jesu Kristi evangelium, med kärlek och höga förväntningar, desto större är sannolikheten att de känner frid i sina liv.¹⁰

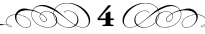
Genom familjebön kan barnen tillväxa i tro på den levande Guden.

Se era små. Be med dem. Be för dem och välsigna dem. Den värld de har kommit till är invecklad och svår. De kommer att stöta på stora svårigheter. De kommer att behöva all den styrka och all den tro ni kan ge dem medan de fortfarande är hos er. De kommer också att behöva en större styrka som kommer från en högre makt. De måste göra mer än att bara följa med strömmen. De måste lyfta världen, och den enda hävstång de har är sitt eget livs exempel och den övertalningskraft som deras vittnesbörd och kunskap om det som tillhör Gud kan ge dem. De kommer att behöva Herrens hjälp. Be med dem medan de är små, så att de lär känna den styrkekälla som alltid finns till hands när vi än behöver den.¹¹

Jag vet ingen annan vana som kan få ett så välgörande inflytande på ert liv som vanan att tillsammans falla på knä i bön. Själva orden ”Fader vår, som är i himlen”, har en oerhörd inverkan. Ni kan inte uttala dem i uppriktighet utan att känna att ni är ansvariga inför Gud. ...

Era dagliga samtal med honom kommer att skänka er frid i hjärtat och en glädje i livet ni inte kan få från någon annan källa. ... Er kärlek kommer att växa. Ni får allt större uppskattning för varandra.

Era barn kommer att välsignas med den trygghet som finns i hem där Herrens Ande bor. De kommer att känna och älska föräldrar som respekterar varandra, och en anda av respekt kommer att växa i deras egna hjärtan. De får uppleva den trygghet som råder där vänliga ord uttalas lågmält. De beskyddas av en far och mor som är ärliga mot Gud, ärliga mot varandra och sin nästa. De får växa upp med en känsla av uppskattning över att ha fått höra sina föräldrar i bön uttrycka tacksamhet för både stora och små välsignelser. Deras tro på den levande Guden kommer att tillta.¹²

Familjens hemafton kan bidra till att föräldrar och barn närmar sig varandra när de lär sig om Herrens sätt.

Jag minns när jag var ung, fem år gammal, att president Joseph F. Smith förkunnade för hela kyrkan att de skulle samla sina familjer på familjens hemafton. Min far sa: "Kyrkans president har bett oss göra det och vi ska göra det."

Så vi samlades allihopa på familjens hemafton. Det blev lite komiskt. Han sa: "Vi ska sjunga en sång." Men vi var inte särskilt bra på att sjunga. ... Vi försökte sjunga och skrattade åt varandra. Vi gjorde likadant med mycket annat. Men från den upplevelsen kom så småningom något underbart – en vana som hjälpte oss, som förde oss närmare varandra som familj, som stärkte oss, och i våra hjärtan växte det en övertygelse om värdet i familjens hemafton.¹³

Jag är tacksam för att vi som en kyrka har som en grundläggande del av vårt program vanan att hålla familjens hemafton. Det är betydelsefullt att tusentals familjer över hela världen gör sitt bästa i dessa bråda dagar för att avsätta en kväll i veckan till att sjunga tillsammans, instruera varandra i Herrens sätt, knäböja tillsammans i bön för att tacka Herren för hans barmhärtighet och för att nedkalla hans välsignelser över sitt liv, sitt hem, sitt arbete och sitt land. Jag tror att vi kanske underskattar det oändligt goda som kommer från det här programmet.¹⁴

Om ni hyser några tvivel om värdet i att hålla familjens hemafton, så prova på det. Samla era barn omkring er, undervisa dem, bär vittnesbörd för dem, läs i skrifterna tillsammans och ha roligt tillsammans.¹⁵

 5

Föräldrar bör börja med att undervisa sina barn när de är mycket små.

Strax efter det att vi hade gift oss, byggde vi vårt första hus. Vi hade ont om pengar, så jag gjorde mycket arbete själv. Tomten var helt och hållet mitt ansvar. Det första av de många träd jag planterade var en falsk akacia utan törnen, och jag såg framför mig den dag då skuggan från trädet skulle hjälpa till att hålla huset svalt under sommaren. Jag planterade trädet i ett hörn, där vinden från dalgången i öst blåste hårdast. Jag grävde ett hål, stack ner den bara roten, fyllde på med jord runt omkring, höll på vatten och glömde i stort sett bort det. Det var bara ett embryo till ett träd med en stam på kanske två centimeter i diameter. Det var så smidigt att jag med lätthet kunde böja det åt alla håll. Jag ägnade föga uppmärksamhet åt trädet under de följande åren. Så en vinterdag när trädet fällt sina löv, råkade jag titta på det genom fönstret. Jag märkte att det lutade åt väster, missformat och ur balans. Jag kunde knappt tro det. Jag gick ut och lutade mig mot det som om jag ville knuffa det upprätt. Men stammen var nu nästan 30 centimeter i diameter. Min styrka var inget emot den. Jag hämtade block och talja från redskapsboden, fäste ena änden vid trädet och den andra vid en stadig påle och drog sedan i repet. Taljan rörde sig bara lite, och trädstammen darrade en smula. Men det var allt. Trädet tycktes säga: "Du kan inte räta upp mig. Det är för sent. Jag har växt så här på grund av din försummelse, och jag tänker inte räta på mig."

Till slut tog jag i förtvivlan min såg och sågade av den stora, tunga grenen på västra sidan. Jag tog ett steg bakåt och beskådade mitt verk. Jag hade sågat av större delen av trädet och lämnat efter mig ett stort ärr på drygt 20 centimeter och en enda liten gren som växte uppåt.

... Häromdagen tittade jag på trädet igen. Det är stort, formen är bättre och det är en stor tillgång för huset. Men vilken allvarlig chock jag utsatte trädet för när det var ungt, och hur smärtsam var inte den behandling jag använt mig av för att räta upp det. När trädet först planterades hade ett rep kunnat hålla det på plats mot vinden. Jag kunde och borde ha försett det med det repet med mycket liten

"Samla barnen omkring er, undervisa dem, bär ert vittnesbörd för dem, läs i skrifterna tillsammans och ha roligt tillsammans."

ansträngning, men gjorde det inte. Och trädet böjde sig för de krafter det utsattes för.

Barn är som träd. När de är unga kan deras liv formas och styras, vanligtvis med väldigt liten ansträngning. Författaren till Ordspråksboken sa: "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej av från den när han blir gammal" [Ords. 22:6]. Denna träning har sitt upphov i hemmet.¹⁶

Jesaja sa: "Dina barn skall alla bli Herrens lärjungar, och deras frid skall vara stor" (Jes. 54:13).

Vägled därför era söner och döttrar, visa dem vägen från det de är mycket små, undervisa dem om Herrens vägar så att friden blir deras ledsagare genom hela livet.¹⁷

6

Om barnen gör uppror, bör föräldrar fortsätta be för dem, älska dem och nå ut till dem.

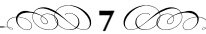
Jag vet att det finns föräldrar som, trots att de överflödar av kärlek och hängivet och trofast anstränger sig att undervisa sina barn, ser dem växa upp på motsatt sätt och sörjer när de ser sina vilsegångna

söner och döttrar medvetet slå in på vägar som får tragiska följder. Jag hyser stor medkänsla med dem och jag vill citera Hesekiel för dem: "En son skall inte bära sin fars missgärning, och en far skall inte bära sin sons missgärning" (Hes. 18:20).¹⁸

Ibland händer det, trots allt ni försöker göra, att ett barn blir upproriskt. Men fortsätt göra ert bästa. Ge aldrig upp. Ni har inte misslyckats så länge ni fortsätter försöka. Försök om och om igen.¹⁹

Om någon av er har ett barn eller någon ni älskar som gör uppror, ge inte upp. Be för dem och älska dem och nå ut till dem och hjälp dem.²⁰

Ibland kan det verka för sent. ... Men kom ihåg min akacia [se s. 171–172]. Ett operativt ingrepp och lidande åstadkom något vackert, som senare i livet har gett välkommen skugga från dagens hetta.²¹

Vi stärker våra familjer när vi söker himlens hjälp och ger näring åt en anda av kärlek och respekt för varandra.

[Att uppfostra en familj] kanske inte blir lätt. Ni kanske får uppleva besvikelse och svårigheter. Det kommer att krävas mod och tålamod. ... Kärleken är nyckeln – kärlek som frikostigt visas i barndomen och under de svårhanterliga ungdomsåren. Det kommer att åstadkomma det som ett överflöd av pengar till barnen aldrig kan göra.

Det kommer att krävas tålamod och en tyglad tunga och behärskning av vreden. ...

Det krävs uppmuntran ... att vi är snara att ge beröm och sena att kritisera.

Dessa egenskaper, tillsammans med bönen, kommer att uträdda underverk. Förvänta er inte att klara det på egen hand. Ni behöver himlens hjälp med att fostra himlens barn – ert barn, som också är vår himmelske Faders barn.²²

Varje barn är, med några få möjliga undantag, en produkt av ett hem, antingen det är ett gott, dåligt eller liknöjt hem. När barnen under åren växer upp blir deras liv till stor del en förlängning och en återspeglning av det de lärt i familjen. Om det finns råhet, miss-handel, okontrollerad ilska och trolöshet blir frukterna bestämda och skönjbara, och de kommer med all säkerhet att upprepas i

kommande generationer. Om det å andra sidan finns överseende, förlåtelse, respekt, omtanke, barmhärtighet och medlidande kommer frukterna åter att bli skönjbara, och de kommer att ge belöning för evigt. De kommer att vara verkliga, ljuvliga och underbara. Och när föräldrar ger och undervisar om barmhärtighet kommer den att upprepas i nästa generations liv och handlingar.

Jag talar till fäder och mödrar överallt med en vädjan om att lägga ovänligheter bakom oss, tygla vår vrede, sänka våra röster och handla med barmhärtighet och kärlek och respekt mot varandra i våra hem.²³

Det har av gammalt sagts att "ett mjukt svar stillar vrede". (Ords. 15:1.) Om vi talar mjukt till varandra råkar vi sällan ut för bekymmer. Det är först när vi höjer rösten så att gnistorna yr som små mullvadshögar blir till stora berg av svårigheter. ... Himlens röst är en stilla, sakta röst [se 1 Kung. 19:11–12]; på samma sätt är husfridens röst en stilla röst.²⁴

Naturligtvis behövs disciplin i familjer. Men disciplin med hårdhet och grymhet leder aldrig till förbättring utan snarare till avsky och bitterhet. Den botar ingenting utan förvärrar problemet. Den är destruktiv.²⁵

Det finns ingen uppfostran i världen som går upp mot kärleksfull fostran. Den har en särskild, undergörande kraft.²⁶

Låt oss arbeta oavbrutet med att stärka våra familjer. Låt män och hustrur utveckla fullständig lojalitet mot varandra. Låt oss inte ta varandra för givna, utan låt oss ständigt arbeta på att ha kärlek och respekt för varandra.²⁷

O Gud, vår evige Fader, välsigna föräldrarna, så att de med kärlek och tålmod och uppmuntran undervisar dem som är mest dyrbara, de barn som kommit från dig, så att de tillsammans må vara beskyddade och vägleda till det som är gott, och att de under denna tillväxtprocess må vara till välsignelse för den värld de utgör en del av.²⁸

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hinckley lärde att familjen ”utgör den heligaste av alla relationer” (avsnitt 1). Hur kan den sanningen påverka våra relationer till familjen? Hur kan det påverka det sätt vi prioriterar vår tid och våra aktiviteter på?
- Varför bör föräldrar ”göra sitt allra bästa för att undervisa och fostra sina barn med evangeliets principer”? (Se avsnitt 2.) Hur har undervisning i evangeliet i ditt hem välsignat din familj? Hur kan föräldrar förbättra sina ansträngningar att hjälpa sina barn leva efter evangeliet?
- Gå igenom president Hinckleys lärdomar om välsignelserna av familjebön (se avsnitt 3). Varför tror du att familjebön för med sig välsignelser? Vilka välsignelser har du fått genom att regelbundet ha familjeböner? Vad förlorar vi om vi försummar våra familjeböner?
- Vad kan vi lära oss från Gordon B. Hinckleys upplevelser med familjens hemafton när han var en ung pojke? (Se avsnitt 4.) Vilka välsignelser har din familj fått genom familjens hemafton?
- Gå igenom president Hinckleys berättelse om akaciaträdet (se avsnitt 5). Hur kan den berättelsen tillämpas på dig?
- Hur kan president Hinckleys undervisning i avsnitt 6 hjälpa föräldrar om de har ett barn som gått vilse? Hur kan föräldrar och andra nå ut till dem i kärlek?
- Varför är det viktigt för föräldrar att tillrättavisa sina barn med kärlek istället för med vrede? Hur kan föräldrar tillrättavisa med kärlek? Hur kan familjen ge näring åt en anda av kärlek och respekt för varandra? (Se avsnitt 7.)

Skriftställen som hör till detta ämne

1 Mos. 11:19; Enos 1:1–5; Mosiah 4:14–15; Alma 56:45–48; 3 Ne. 18:21; se också: ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129

Undervisningstips

”Du kanske känner att du saknar kunskap om en viss princip som du förbereder dig för att lära ut. Men när du under bön studerar

den, strävar efter att leva enligt den, förbereder dig för att undervisa om den, och sedan berättar om den för andra, kommer ditt eget vittnesbörd att stärkas och fördjupas” (*Undervisning: Den största kallelsen* [2000], s. 19).

Slutnoter

1. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 333.
2. M. Russell Ballard, i "Today's Family: Proclamation Still a Clarion Call", lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/proclamation-on-family-is-still-a-clarion-call; hämtat 12 maj 2015. Se även "Det som betyder mest är det som varar längst", *Liahona*, nov. 2005, s. 41 eller "Familjen: Ett tillkännagivande för världen när tioårig milstolpe", *Liahona*, nov. 2005, s. 126.
3. "Håll stånd mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 101.
4. "Sanningens pelare", *Liahona*, maj 2002, s. 5.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 208.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 387.
7. Brev från första presidentskapet, 11 feb. 1999, *Liahona*, dec. 1999, s. 1.
8. "Sanningens pelare", s. 6.
9. "To Single Adults", *Ensign*, juni 1989, s. 74.
10. "Håll stånd mot världens bedrägerier", s. 99.
11. "Sen edra små", *Liahona*, mars 2001, s. 7.
12. *Hörnstenarna till ett lyckligt hem* (broschyr, 1984), s. 9–10.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2*, s. 402.
14. I Conference Report, okt. 1965, s. 51.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 212.
16. "Fyra enkla saker som är till hjälp för våra familjer och nationer", *Nordstjärnan*, juni 1996, s. 6.
17. "Och stor frid skall dina barn då ha", *Liahona*, jan. 2001, s. 67.
18. "Dessa, våra små", *Liahona*, dec. 2007, s. 6.
19. "Inspirational Thoughts", *Ensign*, aug. 1997, s. 4.
20. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 54.
21. "Fyra enkla saker som är till hjälp för våra familjer och nationer", s. 9.
22. "Vänj den unge vid den väg han bör vandra", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 57.
23. "Saliga äro de barmhärtiga", *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 62.
24. "Om Herren icke bygger huset ...", *Nordstjärnan*, okt. 1971, s. 315.
25. "Sen edra små", s. 5–6.
26. "Atmosfären i vårt hem", *Nordstjärnan*, nov. 1985, s. 4.
27. "Vi tackar Herren för hans välsignelser", *Nordstjärnan*, juli 1999, s. 105.
28. "Vänj den unge vid den väg han bör vandra", s. 57.

Lydnad: Lev efter evangeliet helt enkelt

*”Evangeliet är ett enkelt sätt att leva. ...
ödmjuka er och vandra i lydnad.”*

Ur Gordon B. Hinckleys liv

När Gordon B. Hinckley var omkring 14 år gammal, upplevde han något i Tabernaklet i Salt Lake City som fick honom att fatta ett viktigt beslut. Han berättade senare:

”Jag ... hörde president Heber J. Grant berätta om hur han läste Mormons bok som pojke. Han talade om Nephi och om dennes stora inflytande i hans liv. Och sedan, med en röst som klingade av en övertygelse som jag aldrig ska glömma, citerade han följande storslagna ord av Nephi: ’Jag skall gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet att Herren inte ger människobarnen några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem’ (1 Ne. 3:7).

Det kom vid det tillfället i mitt unga hjärta ett beslut att försöka göra det som Herren har befallt.”¹

Gordon B. Hinckley bar alltid det beslutet i sitt hjärta. Många år senare, när han blev president för kyrkan, återspeglade hans lärdomar budskapet han hade hört som ung man. När han talade till en grupp sista dagars heliga på en regionkonferens sa han:

”Jag har intervjuats av många nyhetsreportrar. En sak de alltid säger är: ’Vad ska ditt tema bli under ditt presidentskap?’ Jag säger enkelt: ’Samma tema som jag har hört upprepas i den här kyrkan av presidenter för kyrkan och apostlarna så länge jag kan minnas: Lev efter evangeliet helt enkelt, och alla som gör det ska få en övertygelse i hjärtat att det han lever efter är sant.’”²

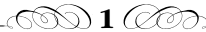
Nephis exempel på lydnad inspirerade den unge Gordon B. Hinckley.

I sitt första generalkonferenstal som president för kyrkan framförde president Hinckley en inbjudan för alla att försöka leva efter evangeliet lite bättre:

”Nu, mina bröder och systrar, har tiden kommit då vi måste stå lite mer rakryggade, höja blicken och utvidga vårt förstånd till en större insikt om denna Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas storslagna tusenårsmission. Detta är en tid att vara stark. Det är dags att gå framåt utan tvekan, väl medvetna om avsikten, omfattningen och betydelsen av vår uppgift. Det är dags att göra det som är rätt oavsett följderna. Det är dags att hålla buden. Det är dags att nå ut med vänlighet och kärlek till dem som är olyckliga och till dem som vandrar i mörker och plåga. Det är dags att vara hänsynsfulla och goda, anständiga och hövliga mot varandra under alla förhållanden. Med andra ord – bli mer kristuslika.”³

President Hinckley fortsatte att betona det här budskapet. Tio år senare upprepade han samma ord på generalkonferensen och slutade med att säga: ”Det är ni som ska bedöma hur väl vi har uppfyllt den inbjudan som gavs för tio år sedan.”⁴

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Vi är ett förbundsfolk och stora är de skyldigheter som hör ihop med det förbundet.

Vi är ett förbundsfolk och detta är mycket betydelsefullt. När det här verket återställdes och Herren lade fram planen för återställelsen, nämnde han att ett av återställelsens syften var att hans eviga förbund skulle återupprättas. Det förbundet ... ingicks mellan Abraham och Jehova när den mäktige Jehova gav Abraham ett stort och högtidligt löfte. Han sa att hans säd skulle bli som sanden på havsstranden, att alla nationer skulle välsignas genom honom. Han ingick det här förbundet med honom, att han skulle bli deras Gud och de skulle bli hans folk. ... Därigenom upprättades en relation som hade eviga följder för evigheten för dem som ingår det. Förunderlig är dess innebörd: om vi handlar som Guds barn bör handla, vill han vara vår Gud och välsigna oss, leda oss och hjälpa oss.

"Var gång vi tar del av sakramentet ... tar vi på oss Jesu Kristi namn och lovar att hålla hans bud."

I den här tidsutdelningen har detta eviga förbund åter ingåtts. Faktum är att vi ingick detta förbund när vi döptes. Vi blev så att säga en del av hans gudomliga familj. Alla Guds barn ingår i hans familj, men på ett speciellt och underbart sätt finns ett särskilt förhållande mellan Gud och barnen inom hans förbund. Och när vi blev medlemmar i kyrkan ... anslöt vi oss till ett förbundsfolk, och var gång vi tar del av sakramentet, gör vi det inte endast till åminnelse av Guds Sons offer, som gav sitt liv för var och en av oss, utan vi lovar dessutom att ta på oss Jesu Kristi namn och att hålla hans bud och i gengäld har han förbundit sig att välsigna oss med sin Helige Ande.

Vi är ett förbundsfolk och stora är de skyldigheter som hör ihop med det förbundet. Vi får inte vara vanliga. Vi måste höja oss över mängden. Vi måste stå lite mer rakryggade. Vi måste bli lite bättre, lite vänligare, lite generösare, lite hövligare, lite mer omtänksamma, lite mer kärleksfulla mot andra.⁵

Vi är ett folk som har tagit på oss ett högtidligt förbund och Herrens Jesu Kristi namn. Låt oss sträva lite flitigare efter att hålla buden, att leva som Herren har bett oss att leva.⁶

2

Herren förväntar sig att vi ska leva efter evangeliet på alla sätt.

Vi lever i en tid av kompromisser och eftergivenhet. I situationer som vi dagligen konfronteras med vet vi vad som är rätt, men under kamratgruppens tryck och de bedrägliga röster som vill övertala oss, kapitulerar vi. Vi kompromissar. Vi samtycker. Vi ger upp, och vi skäms över oss själva. ... Vi måste utveckla styrkan att följa vår övertygelse.⁷

Evangeliets väg är enkel. En del av fordringarna kanske verkar elementära och onödiga för er. Avvisa dem inte. Ödmjuka er och vandra i lydnad. Jag lovar att de resultat som följer kommer att bli underbara att se och sköna att uppleva.⁸

Min stora vädjan är att vi alla ska anstränga oss lite mer att leva upp till gudomligheten inom oss. Vi kan prestera bättre än vad vi gör nu. Vi kan bli bättre än vi är nu. Om vi ständigt kunde hålla bilden framför oss av vårt gudomliga arv, av Guds faderskap och människans broderskap som verkligheter, skulle vi vara lite mer toleranta, lite mer vänliga, lite mer villiga att lyfta och hjälpa och stödja människor ibland oss. Vi skulle vara mindre benägna att nedlåta oss till sådant som tydligt nog inte anstår oss.⁹

Den religion ni tillhör gäller sju dagar i veckan, inte bara på söndagen. ... Den gäller hela tiden – 24 timmar om dagen, sju dagar i veckan, 365 dagar om året.¹⁰

Herren förväntar sig att vi ska hålla våra liv i ordning, att vi ska leva efter evangeliet på alla sätt.¹¹

3

Gud överhopar med välsignelser dem som vandrar i lydnad mot hans bud.

Herren sa till Elia att han skulle gå och gömma sig vid bäcken Kerit, att han skulle dricka ur bäcken där och få föda av korparna. I skrifterna kan vi läsa det enkla, underbara omdömet om Elia: "Då gick han bort och gjorde som Herren hade befallt" (1 Kung. 17:5).

Han diskuterade inte. Han ursäktade sig inte. Han kom inte med undanflykter. Elia gick ”och gjorde som Herren hade befallt”. Och han räddades undan de hemska olyckor som drabbade dem som hånade och argumenterade och ifrågasatte.¹²

Hela Mormons bok är en berättelse om människor som det gick bra för i landet när de var rättfärdiga och dyrkade Jesus Kristus och som Herren rikligen och storligen välsignade, men när de syndade och gick på avvägar och glömde sin Gud, drabbades de av elände och krig och besvärligheter. Er trygghet, er frid, er framgång är beroende av er lydnad mot den Allsmäktiges bud.¹³

”Håll ständigt mina bud, och du skall få en rättfärdighetens krona.” [L&F 25:15]. Det var Herrens löfte till Emma Hale Smith. Det är Herrens löfte till var och en av er. Lyckan kommer av att hålla buden. För en sista dagars helig ... kan endast förtvivlan bli resultatet av överträdelse av dessa bud. För var och en som håller dem utlovas en krona ... en rättfärdighetens och sanningens krona.¹⁴

Sann frihet ligger i att lyda Guds råd. Det sas fordom att ”budet är en lykta och undervisningen ett ljus.” (Ords. 6:23.)

Evangeliet är inte en förtryckets filosofi som så många anser. Det är en frihetsplan som disciplinerar drifterna och vägleder handlandet. Dess frukter är söta och dess belöning är frikostig. ...

”Till denna frihet har Kristus gjort oss fria. Stå därför fasta och låt er inte på nytt tvingas in under slavoket.” (Gal. 5:1.)

”Där Herrens Ande är, där är frihet.” (2 Kor. 3:17.)¹⁵

Vår trygghet finns i omvändelsen. Vår styrka finns i lydningen mot Guds bud. ... Låt oss stå starka mot det onda, både hemma och borta. Låt oss leva värdiga himlens välsignelser, förändra våra liv där så behövs och se till honom, allas vår Fader.¹⁶

Vi behöver inte vara rädda. Gud står vid rodret. Han griper in till gagn för detta verk. Han välsignar rikligen dem som vandrar i lydning mot hans bud. Det har han lovat. Hans förmåga att hålla det löftet kan ingen av oss betvivla.¹⁷

 4

Kyrkans ledare pekar ut vägen och inbjuder varje medlem att leva efter evangeliet.

Det finns de som säger: ”Kyrkan dikterar inte vad jag ska tänka om ditt eller datt eller annat, eller hur jag ska leva mitt liv.”

Nej, svarar jag, kyrkan dikterar inte för någon människa hur hon ska tänka eller vad hon ska göra. Kyrkan pekar ut vägen och inbjuder varje medlem att leva efter evangeliet och åtnjuta de välsignelser som kommer av att leva så. Kyrkan dikterar inte för någon människa utan råder, övertalar, uppmanar och förväntar lojalitet hos dem som bekänner sig som medlemmar i den.

När jag studerade vid universitetet, sa jag till min far vid ett tillfälle att jag tyckte att generalauktoriteterna överträtt sina befogenheter när de förespråkade en viss ståndpunkt. Han var en mycket vis och god man. Han sa: ”Kyrkans president har undervisat oss och jag stöder honom som profet, siare och uppenbarare och tänker följa hans råd.”

Jag har nu verkat inom denna kyrkas ledande råd i [många] år. ... Jag vill bära mitt vittnesbörd om att fastän jag suttit i bokstavligen tusentals möten där kyrkans riktlinjer och program diskuterats, har jag aldrig varit på något där Herrens ledning inte söktes eller där någon närvarande haft någon önskan att förespråka eller göra någonting som kunde skada eller tvinga någon.¹⁸

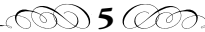
Jag kan säga för oss alla att vi [som sitter i kyrkans generalkommittéer] inte har någon personlig agenda. Vi har bara Herrens agenda. Det finns de som kritiserar, när vi uttalar ett råd eller en varning. Ni ska veta att våra vädjanden inte motiveras av själviska önsknings. Jag vill att ni ska veta att våra varningar inte är utan orsak och underlag. Våra beslut att uttala oss i olika frågor är noga övervägda och fattas först efter överväganden, diskussion och bön. Ni ska veta att vår enda önskan är att hjälpa er alla med era problem, er kamp, era familjer, era liv. ... Jag vet att ingen önskan finns att förkunna något annat än det som Herren vill ska förkunnas. ...

Hesekiel har beskrivit vårt ansvar. ”Du människobarn, jag har satt dig till väktare för Israels hus, för att du på mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun.” (Hes. 3:17.)

Vi har inga själviska önsknings i något av detta, utan vi önskar bara att våra bröder och systrar ska vara lyckliga, att frid och kärlek ska råda i deras hem, att de ska välsignas genom den Allsmäktiges kraft i sina olika rättfärdiga åtaganden.¹⁹

Gud gör ständigt sin vilja känd på sitt sätt, bland sitt folk. Jag ger er mitt vittnesbörd om att denna kyrkas ledare aldrig ber oss göra något som vi inte kan utföra med Herrens hjälp. Vi känner oss kanske otillräckliga. Det som vi ombes att göra faller oss kanske inte i smaken eller passar kanske inte våra idéer. Men om vi försöker med tro och bön och beslutsamhet, kan vi utföra det.

Jag ger er mitt vittnesbörd om att de sista dagars heligas lycka, de sista dagars heligas frid, de sista dagars heligas framgång, de sista dagars heligas välstånd och detta folks eviga frälsning och upphöjelse ligger i att vandra i lydning mot Guds prästadömes råd.²⁰

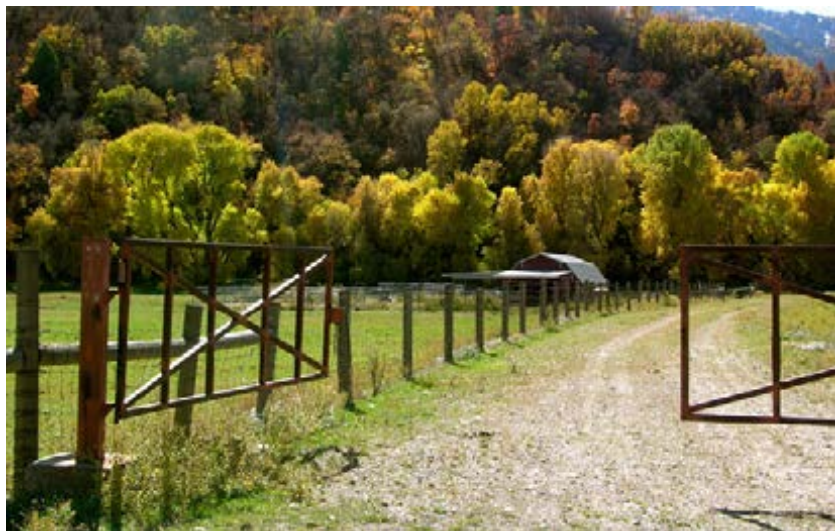
Små beslut kan leda till stora följder.

Jag kan beskriva en princip som, om den åtföljs, storligen ökar möjligheten att våra beslut är rätta, och att vår framgång och lycka i livet följaktligen växer sig oändligt mycket större. Den stora principen är *bevara tron*. ...

Jag kan inte beskriva i detalj hur man ska fatta alla beslut. Men jag kan lova er att om ni fattar era beslut efter evangeliets normer och kyrkans lärdomar, och om ni bevarar tron, ska era liv innehålla mycket av det stora goda och ni ska få uppleva mycket glädje och framgång.²¹

För många år sedan arbetade jag för ett järnvägsbolag. ... Det var på den tiden när alla åkte tåg. En morgon fick jag ett telefonsamtal från en kollega i Newark, New Jersey. Han sa: 'Tåg nummer så och så har anlänt, men resgodsvagnen saknas. Någonstans har 300 passagerare förlorat sitt bagage och de är arga.'

Jag började genast arbeta på att ta reda på vart vagnen hade tagit vägen. Jag fann att den lastats och satts på rätt spår i Oakland i Kalifornien. Den hade anlänt till järnvägsstationen i Salt Lake City [och hade så småningom] gått till St Louis. Där skulle den växlas in på ett annat spår mot Newark, New Jersey. Men en vårdslös tågväxlare på

President Hinckley jämförde våra beslut med gångjärnen på en gårdsgrind.

bangården i S:t Louis flyttade en liten bit stål 7,5 cm, en växel – och kopplade bort vagnen. Vi upptäckte att bagagevagnen som skulle ha varit i Newark i stället befann sig i New Orleans i Louisiana – 240 mil från bestämmelseorten. Endast en 7,5 cm lång rörelse av en slarvig anställd på bangården i S:t Louis hade fått resgodsvagnen på fel spår och avståndet från den rätta destinationen hade ökat dramatiskt. Så är det också med våra liv. I stället för att följa en stadig kurs, dras vi mot ett annat mål på grund av någon felaktig uppfattning. Förskjutningen bort från vår bestämmelseort kan vara hur liten som helst, men om vi fortsätter blir den lilla förskjutningen till ett stort gap och vi har hamnat långt bort från den plats dit vi ville komma. ... Det är de små gångjärnen runt vilka livet svänger som är så avgörande i vårt liv.²²

Jag gick fram till en stor gårdsgrind en dag. Jag lyfte låset och öppnade grinden. Rörelsen vid gångjärnen var så liten att den knappt märktes. Men i andra änden av grinden svepte den sig ut i en vid båge på fem meter. Om man bara tittade på gångjärnens rörelse, skulle man aldrig kunna föreställa sig att den lilla rörelsen kunde bli så mycket större längst ut.

Så är det med besluten vi fattar i våra liv. En liten tanke, ett litet ord, en liten handling kan leda till oerhörda följder.²³

 6

Genom att leva efter evangeliet kan vi stärka kyrkan och hjälpa Guds verk tillväxa över hela världen.

Du kan göra [kyrkan] starkare genom ditt sätt att leva. Låt evangeliet bli ditt svärd och din sköld. ...

... Hur storslagen blir inte framtiden när den Allsmäktige för sitt underbara verk framåt, med dess goda inverkan på alla som vill ta emot och leva efter hans evangelium.²⁴

Jag ser en underbar framtid i en mycket otrygg värld. Om vi håller fast vid våra värderingar, om vi bygger på vår arvedel, om vi vandrar i lydnad inför Herren, om vi helt enkelt lever efter evangeliet så blir vi välsignade på ett storslaget och underbart sätt. Vi kommer att ses som ett märkligt folk som funnit nyckeln till en särskild lycka.²⁵

Låt varje man och kvinna och barn besluta sig för att göra Herrens verk bättre och starkare och större än det någonsin har varit. Det är kvaliteten på våra liv som är avgörande. Det är beslutet att leva efter Jesu Kristi evangelium som gör den stora skillnaden. Det är en personlig sak. Om vi alla ber blir kyrkan så mycket starkare. Och så är det med varje princip i evangeliet. Låt oss vara en del av detta stora framåtgående verk som växer sig allt starkare över hela jorden. Vi kan inte stå stilla, vi måste gå framåt. Det är helt väsentligt att vi gör det. Den personliga övertygelsen som bor i hjärtat hos oss alla är kyrkans sanna styrka. Utan den har vi egentligen ingenting, men med den har vi allt.²⁶

Jag inbjuder var och en av er, varhelst ni befinner er som medlemmar i denna kyrka, att resa er och med en sång i hjärtat gå framåt, leva efter evangeliet, älska Gud och bygga riket. Tillsammans ska vi hålla kursen och bevara tron, för den Allsmäktige är vår styrka.²⁷

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför är det så att vi, som Herrens förbundsfolk, "inte får vara vanliga"? (Se avsnitt 1.) Hur har förbunden du ingått med Gud påverkat ditt dagliga liv?

- President Hinckley lärde att ”vi måste utveckla styrkan att följa vår övertygelse” (avsnitt 2). Hur kompromissar vi ibland våra övertygelser? Hur kan vi göra oss starka till att motstå frestelser?
- Hur kan vi tillämpa president Hinckleys berättelse om Elia på oss själva? (Se avsnitt 3.) Vad skulle du säga till en person som tycker att buden är för restriktiva? Hur har du sett att lydnad mot buden för med sig frihet, trygghet och frid?
- Gå igenom president Hinckleys förklaring om hur kyrkans ledare ger råd och varningar (se avsnitt 4). Hur har du blivit välsignad genom att följa råd från kyrkans ledare?
- Vad kan vi lära av presidents Hinckleys berättelse om den försvunna bagagevagnen? (Se avsnitt 5.) Varför gör små beslut eller handlingar så stor skillnad i våra liv? Tänk på ett litet beslut som har gjort stor skillnad i ditt liv. Hur kan vi bättre känna igen små avvikelser som kunde leda oss bort från Guds väg?
- Hur kan evangeliet hjälpa oss handskas med osäkerheter i världen? (Se avsnitt 6.) Hur kan våra liv förenklas av att leva efter evangeliet? Begrunda hur du mer aktivt skulle kunna stärka kyrkan och hjälpa Guds verk tillväxa över hela jorden.

Skriftställen som hör till detta ämne

1 Mos. 4:39–40; Hebr. 5:8–9; L&F 64:33–34; 93:26–28; 98:22; Abr. 3:24–26; TA 1:3

Studiehjälpmedel

”Att läsa, att studera och att begrunda är inte samma sak. Vi läser ord och får kanske idéer. Vi studerar och upptäcker kanske mönster och samband i skrifterna. Men när vi begrundar inbjuder vi till uppenbarelse genom Anden. Att begrunda innebär för mig de tankar och böner jag har sedan jag noga läst och studerat skrifterna” (Henry B. Eyring, ”Tjäna med Anden”, *Liahona*, nov. 2010, s. 60).

Slutnoter

1. Se ”Om ni är villiga att höra”, *Nordstjärnan*, juni 1995, s. 3–4.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 404.
3. ”Detta är Mästarens verk”, *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 72.
4. ”Inledande ord”, *Liahona*, maj 2005, s. 4.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (148), s. 148–149.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 146.

7. "Bygg ert tabernakel", *Nordstjärnan*, jan. 1993, s. 49.
8. "Allt att vinna – inget att förlora", *Nordstjärnan*, apr. 1977, s.48.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (160), s. 160–161.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 404.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 412.
12. "Om ni är villiga att höra", s. 4.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 406–407.
14. "Om du är trofast", *Nordstjärnan*, mars 1992, s. 7.
15. I Conference Report, apr. 1965, s. 78.
16. "Den globala kyrkan välsignas av profeternas röst", *Liahona*, nov. 2002, s. 12.
17. "Detta är Mästarens verk", s. 72.
18. "Lojalitet", *Liahona*, maj 2003, s. 60.
19. "Kyrkan håller kursen", *Nordstjärnan*, jan. 1993, s. 57.
20. "Om ni är villiga och lydiga", *Nordstjärnan*, nov. 1972, s. 455.
21. "Keep the Faith", *Ensign*, sep. 1985, s. 3, 6.
22. "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr. 2001, s. 34–35.
23. "Keep the Faith", s. 3.
24. "Håll kursen – bevara tron", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 71.
25. "Se framåt", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 71.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (138), s. 138–139.
27. "Håll kursen – bevara tron", s. 72.

Frid och förnöjsamhet genom timligt oberoende

”Vi undervisar om oberoende som en princip i livet, att vi bör försörja oss själva och ta hand om våra egna behov.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Som barn lärde sig Gordon B. Hinckley principer om oberoende när han arbetade med sina föräldrar och syskon. Han berättade senare:

”Vi bodde i vad jag tyckte var ett stort hus. ... Där fanns en stor gräsmatta med många träd som fällde miljoner löv, och oändligt mycket arbete som hela tiden skulle utföras.

... Vi hade en spis i köket och en kamin i matsalen. Senare installerades en värmepanna och det var underbart. Men den hade glupsk aptit på kol, och den hade ingen automatisk påfyllningsanordning. Kolet måste skyfflas in i pannan och askan försiktigt rakas ut varje kväll.

Jag lärde mig en stor läxa av detta monster till panna: Om man ville hålla sig varm, måste man arbeta med en skyffel.

Min far hade uppfattningen att hans pojkar borde lära sig arbeta, sommar som vinter, och därför köpte han en gård på fem tunnland, som så småningom utvidgades till att omfatta över trettio tunnland. Vi bodde där på sommaren och återvände till stan när skolan började.

Vi hade många fruktträd och träden måste beskäras varje vår. Far tog oss med till föreläsningar om hur träd ska beskäras som demonstrerades av experter från lantbrukshögskolan. Vi fick erfara en viktig sanning – att man ganska väl kan bestämma hurdan frukt man kommer plocka i september genom sättet att beskära i februari.”¹

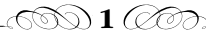

"Ingenting under himlen kan ersätta produktivt arbete. Det är den process som gör drömmar till verklighet. "

Eftersom dessa sanningar utgjorde en del av president Hinckleys personliga grund undervisade han ofta om praktiska sätt att leva efter evangeliet. Han vittnade om välsignelser som kommer genom hårt arbete och han uppmuntrade de sista dagars heliga att leva inom sina tillgångar och förbereda sig för katastrofer som kan hända i framtiden.

Förutom att han undervisade om dessa principer hjälpte president Hinckley till med att ombesörja sätt för de heliga att följa dem. I april 2001 till exempel, presenterade han den Ständiga utbildningsfonden, som han nämnde var inspirerad av Herren.² Genom det här programmet kan människor bidra till en fond som ombesörjer korttidslån för att hjälpa kvalificerade medlemmar i kyrkan, till större delen återvända missionärer, få en utbildning eller yrkesträning som skulle leda till meningsfylld anställning. När de här lånen betalas tillbaka, läggs pengarna tillbaka i fonden för att hjälpa framtida deltagare. Ständiga utbildningsfonden har hjälpt tiotusentals människor bli oberoende. Den blev som president Hinckley en gång sa: "en ljus stråle av hopp".³

Gordon B. Hinckleys lärdomar

När vi arbetar med rättrådighet välsignas vårt liv för evigt.

Jag tror på arbetets evangelium. Ingenting under himlen kan ersätta produktivt arbete. Det är den process som gör drömmar till verklighet. Det förvandlar ofruktbara förhoppningar till kraftfulla insatser.⁴

Lite lek och lite avkoppling är bra. Men det är arbetet som verkligen utgör skillnaden i en mans eller kvinnas liv. ... Arbetet förser oss med maten vi äter, kläderna vi bär, hemmet vi bor i. Vi kan inte förneka behovet av arbete utfört av dugliga händer och vältränade sinnen, om vi ska tillväxa som enskilda och om vår nation ska kunna stå som exempel för världen.⁵

Jag har upptäckt att livet inte består av en serie stora heroiska bedrifter. När livet är som bäst består det av ständig godhet och ärlighet då det som behöver uträttas, när det behöver uträttas, görs utan fanfarer. Jag har märkt att det inte är genier som gör skillnaden

"Barn behöver arbeta med sina föräldrar. ... Det lär dem att arbete är priset för renlighet och framsteg och välstånd."

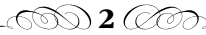
i den här världen. Jag har märkt att arbetet i världen till större delen utförs av vanliga män och kvinnor som har arbetat på ett utomordentligt sätt.⁶

Barn behöver arbeta med sina föräldrar – diska, torka golv, klippa gräs, beskära träd och buskar, måla och fixa och städa och göra hundratals andra saker tillsammans som lär dem att arbete är priset för renlighet, framsteg och välstånd.⁷

Denna kyrkas storhet ligger i dess arbete. Alla arbetar. Man växer inte om man inte arbetar. Tron, vittnesbördet om sanningen, är som en muskel på min arm. Om man använder den blir den stark. Ges

den stödförband så blir den svag. Vi sätter folk i arbete. Vi förväntar oss storverk av dem, och det förunderliga och underbara är att de klarar det. De producerar.⁸

Inget händer i den här kyrkan om vi inte arbetar. Det kan liknas vid en skottkärra. Den rör sig inte förrän ni tar tag i de två handtagen och skjuter på. Hårt arbete för Herrens verk framåt, och om ni har lärt er att arbeta rättrådigt, kommer det att välsigna era liv för evigt. Jag menar det av hela mitt hjärta. Det kommer att välsigna era liv för evigt.⁹

Vi har ett ansvar att hjälpa andra lyfta sig själva och bli oberoende.

Det finns ett gammalt talesätt, att om man ger en man en fisk, har han ett mål för dagen. Men om man lär honom fiska, har han att äta resten av sitt liv. ...

Må Herren ge oss visionen och insikten som krävs för att utföra detta som kan hjälpa våra medlemmar inte bara andligt utan även timligt. Oss åvilar ett mycket allvarligt ansvar. President Joseph F. Smith sa "... att en religion som inte hjälper en människa i detta liv troligen inte gör mycket för henne i nästa liv heller (se "The Truth about Mormonism", tidskriften *Out West*, sep. 1905, s. 242).

På de platser där fattigdomen är utbredd bland vårt folk, måste vi göra allt vi kan för att hjälpa dem att lyfta sig själva och skaffa sig en grund av oberoende som de kan få genom en utbildning. Utbildning är nyckeln till möjligheter. ...

Det är vår högtidliga förpliktelse ... att "hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna" (L&F 81:5). Vi måste hjälpa dem bli oberoende och framgångsrika.

Jag tror inte att Herren vill se sitt folk dömt att leva i fattigdom. Jag tror att han vill att de trofasta ska åtnjuta jordens goda. Han vill att vi ska göra det här för att hjälpa dem.¹⁰

Den enskilde bör, så som vi lär, göra allt han kan själv. När han uttömt sina resurser, bör han vända sig till slakten för att få hjälp. Då slakten inte kan hjälpa honom, tar kyrkan över. Och när kyrkan tar över är vår stora önskan att först ta hand om hans omedelbara

behov och sedan att hjälpa honom så länge han behöver hjälp, men att under tiden hjälpa honom med att utbilda sig, att skaffa arbete, och finna ett sätt att få honom att komma på fötter igen. Det är hela ändamålet med detta underbara välfärdsprogram.¹¹

De som har dragit fördel av det här programmet har besparats lättjans förbannelse och allmosornas onda. Deras värdighet och självrespekt har bevarats. Och dessa skaror av män och kvinnor som inte varit mottagare i programmet men som har hjälpt till med att odla och konservera föda och utfört en mängd andra tillhörande arbeten, kan vittna om den glädje som står att finna i att osjälviskt tjäna andra.

Ingen som bevittnar det här programmet med dess vidsträckta tillämpning och dess oerhörda resultat kan rimligtvis betvivla uppens ande som åstadkom det och att det har utökat dess praktiska kraft för det goda.¹²

Vi tänker fortsätta i detta verk. Det kommer alltid att finnas behov. Svält och nöd och katastrofer kommer vi alltid att ha med oss. Och det kommer alltid att finnas sådana vars hjärtan har rörts av evangeliets ljus, och som villigt tjänar och arbetar för att lyfta de nödlidande på jorden.

Som ett samordnat projekt har vi upprättat Ständiga utbildningsfonden. Den har kommit till stånd tack vare era frikostiga bidrag. ... Lån ges till värdiga unga män och kvinnor för deras utbildning. Annars skulle de tvingas förbli i den ständiga fattigdom som deras föräldrar och förfäder upplevt i generationer. ...

Herrens ande vägleder detta hjälparbete. Denna välfärdsaktivitet är en icke-kyrklig verksamhet, som yttrar sig i form av ris och bönor, filter och tält, kläder och läkemedel, arbetstillfällen och utbildning för bättre förvärsarbete. Men detta så kallade icke-kyrkliga arbete är bara ett yttre tecken på en inre anda – den anda som präglade Herren om vilken det sades: Han ”gick omkring och gjorde gott” (Apg. 10:38).¹³

 3

Profeter har uppmuntrat oss att förbereda oss själva både andligt och timligt för kommande katastrofer.

Vi undervisar om oberoende som en princip i livet, att vi bör försörja oss själva och ta hand om våra egna behov. Och därför uppmuntrar vi våra medlemmar att ha något, att planera framåt, ha ... mat till hands, öppna ett sparkonto om möjligt, inför sämre tider. Människor drabbas ibland av katastrofer när de minst anar det – arbetslöshet, sjukdom och liknande.¹⁴

Den här gamla världen är inte främmande för olyckor och katastrofer. De av oss som läser och tror på skrifterna är medvetna om profeternas varningar för de katastrofer som skett och som ännu kommer att inträffa. ...

Hur innehållsrika är inte orden i 88:e kapitlet av Läran och förbunden om de olyckor som skulle inträffa efter äldsternas vittnesbörd. Herren säger:

”Ty efter ert vittnesbörd kommer jordbävningars vittnesbörd som skall vålla jämmer i hennes mitt, och människorna skall falla till marken och skall inte kunna stå.

Och likaså kommer tordönens vittnesbörds röst och blixmars röst och stormars röst och havets vågors röst när de häver sig över sina bräddar.

Och allt skall vara i uppror och människors hjärtan skall förvisso försmäktas, ty fruktan skall komma över alla människor” (L&F 88:89–91). ...

... Liksom vi haft katastrofer i det förgångna kan vi vänta oss fler i framtiden. Vad gör vi?

Någon har sagt: Det regnade inte när Noa byggde arken. Men han byggde den, och regnen kom.

Herren har sagt: ”Om ni är redo skall ni inte frukta” (L&F 38:30).

Den viktigaste förberedelsen framläggs också i Läran och förbunden, där det står: ”Stå därför på heliga platser och låt er inte rubbas förrän Herrens dag kommer” (L&F 87:8). ...

Vi kan leva på ett sådant sätt att vi kan åkalla Herren och få hans beskydd och ledning. Detta bör vi sätta främst. Vi kan inte förvänta oss hans hjälp om vi är ovilliga att hålla hans bud. Vi i denna kyrka har bevis nog på de straff som följer på olydnad i exemplen från både Jarediternas och Nephiternas nationer. Båda gick från härlighet till fullständig förgörelse på grund av sin ogudaktighet.

Vi vet ju att det regnar över både rättfärdiga och orättfärdiga (se Matt. 5:45). Men även om de rättfärdiga dör, så är de inte förlorade utan blir frälsta genom Återlösarens försoning. Paulus skrev till romarna: "Lever vi, så lever vi för Herren. Dör vi, så dör vi för Herren" (Rom. 14:8). ...

Vårt folk har ... tillrättats och uppmuntrats att förbereda sig på ett sådant sätt att de kan överleva om katastrofer skulle inträffa.

Vi kan sätta åt sidan vatten, mat, mediciner och kläder till att hålla oss varma. Vi borde ha lite pengar undanlagda för sämre tider.¹⁵

Vi har ett stort välfärdsprogram med byggnader för till exempel spannmålsförråd i olika områden. Det är viktigt att vi gör detta. Men den bästa platsen att ha ett matförråd är i vårt eget hem samt att vi har ett litet sparkapital. Det bästa välfärdsprogrammet är vårt eget välfärdsprogram. Fem eller sex burkar vete hemma är bättre än en tunna i välfärdsmagasinet. ...

Vi kan börja med ett aldrig så litet förråd. Vi kan börja med en veckas matförråd och långsamt utöka det till en månads matförråd och sedan till tre månaders matförråd. Jag talar nu om livsmedel för elementära behov. Ni inser alla att detta inte rör sig om några nya anvisningar. Men jag är rädd för att det är så många som tycker att ett långtidsförråd ligger så långt utom räckhåll att de inte gör något åt det alls.

Börja i liten skala ... och arbeta steg för steg mot ett rimligt mål. Spara regelbundet lite pengar och det kommer att förvåna er hur snabbt de växer.¹⁶

 4

**Vi åtnjuter oberoende och frihet när vi undviker
skulder i den mån det är möjligt och lägger
undan en sparad slant för framtida behov.**

Vi har upprepade gånger uppmanats att vara oberoende, undvika skulder och vara sparsamma. Så många av våra medlemmar har satt sig i stora skulder för saker som inte är nödvändiga. ... Jag uppmanar kyrkans medlemmar att betala av sina skulder om så är möjligt och att lägga undan en sparad slant för framtida behov.¹⁷

Tiden har kommit att ställa våra hus i ordning. ...

President J. Reuben Clark Jr sa på prästadömsmötet under konferensen 1938: "När du en gång är skuldsatt är räntan din följeslagare varje minut av dygnet. Du kan inte undvika den eller smita ifrån den. Du kan inte avfärda den. Den ger inte efter för vädjanden, krav eller order. Och närhelst du kommer i dess väg eller korsar dess stig eller underlåter att uppfylla dess krav, krossar den dig" (i Conference Report, apr. 1938, s 103).

Jag vet att det naturligtvis kan vara nödvändigt att låna för att få ett hem. Men låt oss köpa ett hem som vi har råd med och sålunda lätta bördan av de betalningar som ständigt kommer att hänga över våra huvuden, utan nåd eller möjlighet till uppskov. ...

Alltsedan kyrkans tidiga dagar har Herren talat om denna fråga att sätta sig i skuld. Till Martin Harris sa han i en uppenbarelse: "Betala den skuld du har skrivit kontrakt om med boktryckaren. Gör dig fri från trälldom" (L&F 19:35).

President Heber J. Grant talade upprepade gånger om detta. ... Han sa: "Om det finns någon enskild sak som ger frid och förnöjsamhet till människohjärtat och till familjen, så är det att leva inom sina tillgångar. Om det finns något som är slitsamt, nedbrytande och nedslående så är det att ha skulder och förpliktelse som man inte klarar av" (*Gospel Standards*, sammanst. av G. Homer Durham [1941], s. 111).

Vi för ut ett budskap om oberoende till hela kyrkan. Oberoende kan inte uppnås när stora skulder hänger över hushållet. Man har varken oberoende eller frihet från slaveri när man står i skuld till någon.

När det gäller kyrkans affärer har vi försökt vara ett föredöme. Vi har haft policyn att varje år lägga undan några procent av kyrkans inkomster för eventuella framtida behov.

Jag är tacksam att kunna säga att kyrkan, i alla delar av sin verksamhet, i alla sina avdelningar, fungerar utan lånade pengar. Om vi inte kan klara detta, drar vi ner på verksamheten. Vi drar ner på kostnaderna så att de stämmer med inkomsterna. Vi lånar inte. ...

Vilken underbar känsla det är att vara skuldfri, att ha lite pengar för nödsituationer undanlagda där de kan tas fram vid behov. ...

Jag uppmanar er ... att se över er ekonomi. Jag uppmanar er att vara försiktiga med utgifter, att behärska er i era inköp för att i gör-ligaste mån undvika skulder. Betala av era skulder så snart ni kan och befria er från slaveriet.

Detta är en del av det timliga evangelium vi tror på. Må Herren välsigna er ... att sätta era hus i ordning. Om ni har betalt era skulder, om ni har en reserv, hur liten den än är, kan stormarna vina kring ert huvud, ni har ändå tak över huvudet för hustru och barn, och frid i hjärtat.¹⁸

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hinckley lärde att "ingenting kan ersätta produktivt arbete" (avsnitt 1). Hur har arbetet varit en välsignelse i ditt liv? Vad har du lärt dig genom hårt arbete? Hur kan föräldrar hjälpa sina barn att lära sig arbeta?
- Vilket ansvar har vi gentemot dem som har timliga behov? (Se avsnitt 2.) Hur kan vi hjälpa andra bli oberoende? Hur har ditt liv påverkats av tjänande som du både gett och tagit emot?
- Gå igenom de förberedelser som president Hinckley rådde oss att göra för framtida behov (se avsnitt 3). När har du sett hur viktigt det är att förbereda för framtida behov? Vad är några små, gradvisa saker, som vi kan göra för att förbereda oss?
- Gå igenom president Hinckleys råd om skulder och sparsamhet (se avsnitt 4). Varför är det viktigt att spendera pengar på ett disciplinerat sätt? Hur kan skulder påverka oss timligt och andligt?

Hur kan föräldrar lära sina barn att använda pengar på ett klokt sätt?

Skriftställen som hör till detta ämne

1 Tess. 4:11–12; L&F 1:11–13; 78:13–14; 104:13–18; Mose 5:1

Undervisningstips

”Var försiktig med att inte avsluta en bra diskussion för snabbt i ett försök att lägga fram allt material du förberett. Även om det är viktigt att hinna med materialet, är det ännu viktigare att hjälpa eleverna att känna Andens inflytande, besvara deras frågor, öka deras kunskap om evangeliet och stärka deras beslut att hålla buden” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 64).

Slutnoter

1. ”Några läxor jag lärde mig som pojke”, *Nordstjärnan*, juli 1993, s. 54.
2. Se ”Den Ständiga utbildningsfonden”, *Liahona*, juli 2001, s. 60.
3. Se ”Låt oss böja oss ner och resa varandra”, *Liahona*, jan. 2002, s. 67.
4. Se ”Jag tror”, *Nordstjärnan*, mar. 1993, s. 5.
5. ”Jag tror”, s. 5.
6. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), s. 24.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 707.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 532.
9. ”Den levande profetens ord”, *Liahona*, mars 2000, s. 30.
10. ”Den Ständiga utbildningsfonden”, s. 62, 67.
11. ”Det har ju inte tilldragit sig i någon avkrok”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 52.
12. ”President Harold B Lee: An Appreciation”, *Ensign*, nov. 1972, 8; se även Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1936, s. 3.
13. ”Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta”, *Liahona*, maj 2004, s. 61.
14. ”Det har ju inte tilldragit sig i någon avkrok”, s. 52.
15. Se ”Om I ären beredda skolen I icke frukta”, *Liahona*, nov. 2005, 60–62.
16. ”Till prästadömetts män”, *Liahona*, nov. 2002, s. 58.
17. ”Tiderna vi lever i”, *Liahona*, jan. 2002, s. 84–85.
18. ”Till pojkar och männen”, *Nordstjärnan*, jan. 1999, s. 65–66.

"Om vi vill göra anspråk på att dyrka och följa Mästaren, måste vi då inte sträva efter att efterlikna hans liv i tjänande?"

Förlora dig själv i tjänandet av andra

”Må evangeliets verkliga innebörd göra så stort intryck på oss, att vi inser att vårt liv, som gavs oss av Gud, vår Fader, ska användas i andras tjänst.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Den unge äldste Gordon B. Hinckley kämpade sig igenom de första veckorna som heltidsmissionär i England. Han var inte frisk när han anlände och hans försök att förkunna evangeliet bemöttes av ständigt motstånd. Under den här svåra tiden välsignades han av det som han senare kallade ”den dag då jag beslutade mig” – en upplevelse som påverkade hans verksamhet för resten av livet.

”Jag var missmodig”, mindes han. ”Jag skrev ett brev hem till min underbara far att jag tyckte att jag slösade bort min tid och hans pengar. Han var min far och min stavspresident, och han var en klok och inspirerad man. Han skrev ett mycket kort brev till mig med orden: ’Käre Gordon! Jag har nyss fått ditt brev. Jag har bara ett förslag: Glöm bort dig själv och sätt igång och arbeta.’ Tidigare samma morgon hade min kamrat och jag läst Herrens ord under vår skriftstudieklass: ’Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det.’ (Mark. 8:35.)

Mästarens ord, som följdes av min fars ord med hans råd om att jag skulle glömma mig själv och sätta igång att arbeta, gick rakt in i själen på mig. Med min fars brev i handen gick jag in i vårt sovrum i huset på Wadham Road 15, där vi bodde, och ställde mig på knä och gav Herren ett löfte. Jag gjorde förbund med honom att jag skulle försöka glömma mig själv och mista mitt liv i hans tjänst.

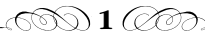
Den julidagen år 1933 var den dag då jag beslutade mig. Ett nytt ljus kom in i mitt liv och en ny glädje i hjärtat.”¹

Det ljuset slocknade aldrig i Gordon B. Hinckleys liv. Från och med den dagen hängav han sig åt Herren i andras tjänst. På president Hinckleys begravning nämnde president Henry B. Eyring några av president Hinckleys bidrag: han byggde tempel över hela jorden, han byggde små tempel för att påskynda tempelarbetet, han upprättade Ständiga utbildningsfonden och byggde konferenscentret. Sedan sa han:

”Hans arv sträcker sig bortom denna korta lista och min förmåga att beskriva det. Men hans bedrifter har minst en sak gemensamt. Han hade alltid som mål att välsigna individer med möjligheter. Och han tänkte alltid på dem som hade minst möjligheter, på vanliga människor som kämpade med att hantera vardagens svårigheter och utmaningen att leva efter Jesu Kristi evangelium. Mer än en gång tryckte han fingret mot mitt bröst när jag gav ett förslag och sade: ”Hal, glöm inte dem som har det svårt!”²

”Jag vill vara aktiv och verksam”, sa president Hinckley. Jag vill möta varje dag beslutsamt och målmedvetet. Jag vill använda varje vaken stund till att ge uppmuntran, välsigna dem som har tunga bördor, bygga upp tron och stärka vittnesbörd.³

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Vårt liv är en gåva från Gud och ska användas till att tjäna andra.

Det finns ... så mycket fattigdom och armod över hela världen, så mycket upproriskhet och elakhet, så mycket snusk och smuts, så många splittrade hem och förstörda familjer, så många ensamma människor som lever färglösa liv utan hopp, så mycket elände överallt.

Och därför vädjar jag nu till er. Jag vädjar om att ni i allt ni förvärvar också ska ge något för att göra världen lite bättre.⁴

Om världen ska förbättras, måste kärleken förändra människornas hjärtan. Den kan göra det om vi ser bortom oss själva för att ge vår

kärlek till Gud och andra, och gör detta av allt vårt hjärta, av all vår själ och av allt vårt sinne.

Herren har i en nutida uppenbarelse förkunnat: ”Och om ni har blicken fäst endast på min ära skall hela er kropp vara fylld med ljus och det skall inte finnas något mörker i er.” (L&F 88:67.)

Då vi med kärlek och tacksamhet ser till Gud, då vi tjänar honom med blicken fäst på hans ära, försvinner syndens mörker, själviskhetens mörker, stolthetens mörker. Hos oss finns då ökad kärlek till vår evige Fader och till hans älskade Son, vår Frälsare och vår Återlösare. Vi vill då tjäna vår nästa mer, vi tänker mindre på oss själva och har större känsla för andra.

Denna kärlekens princip är grundläggande i Jesu Kristi evangelium.⁵

Om vi vill göra anspråk på att dyrka och följa Mästaren, måste vi då inte sträva efter att efterlikna hans tjänande liv? Ingen av oss kan med rätta säga att vårt liv är vår egendom. Vårt liv är en gåva från Gud. Vi kom inte till jorden genom vår egen kraft. Vi lämnar den inte enligt vår egen önskan. Våra dagar är inte räknade av oss själva, utan av Gud.

Alltför många av oss lever som om våra liv helt och hållet vore våra egna. Vi har valfriheten att slösa bort livet om vi vill. Men det är att svika ett stort och heligt förtroende. Som Mästaren med överväldigande tydlighet förkunnade: ”Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det.” (Mark. 8:35.)⁶

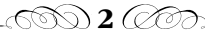
Mina kära bröder och systrar, utmaningen är stor. Det finns möjligheter överallt omkring oss. Gud vill att vi ska uträtta hans verk – och göra det med energi och med ett glatt hjärta. Verket, enligt Herrens förklaring, innebär att ”hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna”. (L&F 81:5.)

Det betyder att hjälpa de nödlidande. Det betyder att trösta de sörjande. Det betyder att besöka änkan och de faderlösa i deras nöd. Det betyder att ge mat åt de hungriga, kläder åt de nakna, tak över huvudet för dem som inte har det. Det betyder att tjäna som Mästaren gjorde, som ”gick omkring och gjorde gott”. (Apg. 10:38.)⁷

Mitt budskap till dig idag ... är att du beslutar dig för att avsätta en del av din tid, när du planerar ditt livs arbete, åt de betryckta och nödlidande utan tanke på ersättning. Dina färdigheter behövs, vilka de än är. Dina hjälpande händer lyfter andra ut ur betryckets träsk. Din lugna röst ger uppmuntran till dem som annars bara skulle ge upp. Din kunnighet kan förändra liv på ett enastående och underbart sätt för dem som är behövande. Om inte nu, när då? Om inte du, vem då?⁸

Må evangeliets verkliga innebörd göra så stort intryck på oss, att vi inser att vårt liv, som gavs oss av Gud, vår Fader, ska användas i andras tjänst.

Om vi tjänar andra på så sätt, kommer våra dagar att fyllas av glädje. Och vad viktigare är, de kommer att helgas åt vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, och vara till välsignelse för alla människor vi möter.⁹

Tjänande är den bästa medicinen mot självömkan, själviskhet, hopplöshet och ensamhet.

Jag minns då jag besökte ett universitetsområde där jag hörde ungdomars vanliga, vardagliga klagomål: klagomål över pressen i skolan – som om den vore en börda i stället för en möjlighet att ta del av jordisk kunskap – klagomål över logi och över mat. ...

Jag talade om för dessa ungdomar att om pressen från skolan blev för tung, om de kände att de ville klaga över logi och mat, så kunde jag föreslå ett botemedel för deras problem. Jag föreslog att de skulle lägga sina böcker åt sidan några timmar, lämna sina rum och gå och besöka någon som är gammal och ensam, eller någon sjuk och nedstämd. I allmänhet har jag funnit att om vi klagat över livet, så beror det på att vi tänker bara på oss själva.

I många år hängde en skylt på väggen i en skomakarverkstad där jag var kund. Den löd: "Jag klagade över att jag inte hade några skor tills jag mötte en man som inte hade några fötter." Den mest verksamma medicinen mot självömkans sjuka är att glömma sig själv och tjäna andra.¹⁰

"Det finns så många därute som behöver din hjälp att lyfta sina bördor."

Jag tror att för de flesta av oss är bästa medicinen mot ensamhet att arbeta och att tjäna andra. Jag förringar inte era problem, men jag tvekar inte att säga att det finns många andra vars problem är mycket allvarligare än era. Försök hjälpa dem, uppmuntra dem. Det finns så många pojkar och flickor som misslyckas i skolan för att de får för lite uppmärksamhet och uppmuntran. Det finns så många äldre personer som lever i misär och ensamhet och fruktan som genom ett enkelt samtal skulle få lite hopp och glädje. ...

Det finns så många som har skadats och som behöver en god samarit till att förbinda deras sår och hjälpa dem på vägen. Lite vänlighet kan bli till stor välsignelse för någon olycklig och ge den som hjälper en ljuvlig känsla.¹¹

Det finns så många därute som behöver din hjälp att lyfta sina bördor. Det finns hemlösa, det finns hungriga, det finns fattiga runt omkring oss. Det finns de gamla som är ensamma i äldreboenden. Det finns handikappade barn och drogberoende ungdomar och de som är sjuka och de som är bundna vid hemmet som ber om ett vänligt ord. Om du inte gör detta, vem ska då göra det?

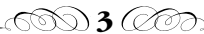
Ett av de bästa botemedlen jag känner till för bekymmer och oro är arbete. Den bästa medicinen mot hopplöshet är tjänande. Det

bästa botemedlet för trötthet är utmaningen att hjälpa någon som är ännu tröttare.¹²

Varför är missionärer glada? Därför att de förlorar sig själva i tjänande.

Varför är de som arbetar i templen glada? Därför att deras kärleksarbete i sanning går hand i hand med människosläktets Frälsares stora ställföreträdande verk. De varken ber om eller förväntar något tack för vad de gör. För det mesta känner de bara till namnet på den som de arbetar för.¹³

Ge uttryck för de ädla känslor som finns i ert hjärta att nå ut till andra för att trösta, stödja och bygga upp dem. När ni gör det, försvinner själviskhetens frätande gift från er, och det ersätts av en ljuv och underbar känsla som inte kommer på något annat sätt.¹⁴

När vi sträcker oss ut för att hjälpa andra, finner vi vårt sanna jag.

En söndagsmorgon för flera år sedan befann jag mig hemma hos en stavsresident i en liten stad i Idaho. Före morgonbönen läste familjen tillsammans några verser ur skrifterna. Bland dessa var Jesu ord som nedtecknats i Johannes 12:24: "Amen, amen säger jag er: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt."

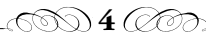
Utän tvivel talar här Mästaren om sin annalkande död, och förkunnar att om han inte skulle dö så skulle hans mission i livet vara i stort sett förfelad. Men jag ser i dessa ord ytterligare en mening. Det tycks mig som om Herren säger till var och en av oss att såvida vi inte förlorar oss själva i tjänandet av andra, så lever vi våra liv i stor utsträckning förgäves, ty han fortsatte: "Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den här världen, han skall bevara det och vinna evigt liv." (Joh. 12:25.) Eller som det står i Lukas: "Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv, han skall bevara det." (Luk. 17:33.) Med andra ord är det så att den som lever bara för sig själv förvissnar och dör, medan den som glömmer sig själv i tjänandet av andra tillväxer och blomstrar i detta liv och i evigheten.

Den morgonen på stavs-konferensen avlöstes den president som jag bott hos efter tretton års trofast tjänande. Stor kärlek och uppskattning visades här, inte på grund av hans rikedom, inte på grund av hans ställning i affärsvärlden, utan på grund av det stora tjänande han osjälviskt gett. Utan tanke på personlig vinning hade han kört tusentals mil i alla väder. Han hade tillbringat bokstavligen tusentals timmar med att hjälpa andra. Han hade försummat sina personliga angelägenheter för att hjälpa dem som behövde hans hjälp. Och när han gjorde så, hade han blivit levande och blivit stor i deras ögon vilka han tjänat.¹⁵

För många år sedan läste jag berättelsen om en ung kvinna som kom till landet som skollärare. I hennes klass fanns en flicka som misslyckats tidigare och som höll på att misslyckas återigen. Flickan kunde inte läsa. Hon kom från en familj som inte hade medel till att ta henne till en större stad för medicinsk undersökning, så att man kunde avgöra om hon hade något problem som behövde åtgärdas. Den unga läraren kände på sig att inlärningssvårigheten kunde orsakas av flickans dåliga syn och ordnade så att hon, på lärarens egen bekostnad, fick sina ögon undersökta. Ett fel upptäcktes som kunde rättas till med glasögon. Snart öppnades en helt ny värld för eleven. För första gången i sitt liv såg hon klart orden framför sig. Den skollärarens lön var liten, men av det lilla hon hade, hade hon gjort en investering som helt förändrade livet för en elev med svårigheter; själv fann hon därigenom en ny dimension i sitt eget liv.¹⁶

Medan ni tjänar på det sättet får ert liv en ny dimension. Ni får nya och stimulerande bekantskaper. Ni vår vänskap och gemenskap. Ni växer i kunskap och insikt och visdom, och i er förmåga att tjäna.¹⁷

Jag vittnar om att då var och en av er sträcker er ut för att hjälpa andra, ska ni finna ert eget sanna jag och storligen välsigna världen i vilken ni lever.¹⁸

Kyrkan tillhandahåller många möjligheter till osjälviskt tjänande.

Bröder och systrar, ni kommer aldrig att bli lyckliga om ni går genom livet och bara tänker på er själva. Gå helt upp i den bästa sak som finns, i Herrens sak – i kvorumens och biorganisationernas

”Medan ni tjänar ... får ert liv en ny dimension.”

arbete, tempeltjänsten, välfärdstjänsten, missionsarbetet. Ni blir till välsignelse för er själva när ni är till välsignelse för andra.¹⁹

Det finns inget annat arbete i hela världen som är så glädjefyllt som detta arbete. Den glädjen är säregen. Den kommer av att tjäna andra. Den är verklig. Den är unik. Den är underbar.²⁰

Låt kyrkan bli en kär vän för dig. Låt den bli ett underbart sällskap för dig. Verka varhelst du blir kallad. Gör det som du blir ombedd att göra. Varje ämbete kommer att utöka din förmåga. Jag har haft många ansvar i denna underbara organisation. Allt tjänande har fått sin speciella belöning.

Detta kräver ... osjälvisk hängivenhet från din sida, din orubbliga lojalitet och tro. Du kommer att få vara verksam i många ämbeten innan livet är slut. Några av dem kan verka ringa, men det finns inga små eller oviktiga kallelser i denna kyrka. Varje kallelse är viktig. Varje kallelse är nödvändig för att verket ska gå framåt. Förringa aldrig något ansvar i kyrkan. ...

Gör rum för kyrkan i ditt liv. Låt din kunskap om dess lärosatser växa. Låt din insikt i dess organisation tillta. Låt din kärlek till dess eviga sanningar bli allt starkare.

Kyrkan kan be dig göra uppoffringar. Den kan begära av dig att du ger av det allra bästa du har att erbjuda. Du förlorar inget på detta, för du kommer att upptäcka att du investerar i något som ger utdelning så länge du lever. Kyrkan är en underbar källa till eviga sanningar. Ta emot den och håll fast vid den.²¹

Vill du känna dig glad? Glöm bort dig själv och gå upp i denna stora sak. Lagg dina ansträngningar på att hjälpa människor. Utveckla i ditt hjärta förlåtelsens anda mot människor som kan ha sårat dig. Se till Herren och lev och arbeta för att lyfta och tjäna hans söner och döttrar. Du får uppleva en glädje som du aldrig förut upplevt om du gör det. Det spelar ingen roll hur gammal du är eller hur ung du är. Du kan lyfta människor och hjälpa dem. Himlen vet att det finns så många, så otroligt många människor i den här världen som behöver hjälp. O, så oändligt många. Låt oss fördriva all tendens till en frätande och självisk attityd i vårt liv, mina bröder och systrar, och stå lite rakare och nå lite högre i andras tjänst. ... Stå lite rakare, höj högre, lyft upp dem som har matta knän, håll upp deras armar som hänger ner. Lev efter Jesu Kristi evangelium. Glöm bort dig själv.²²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hinckley lärde att vårt liv är en gåva från Gud som ska användas till att tjäna andra (se avsnitt 1). Hur kan vi göra tjänandet av andra till ett levnadssätt? Vad tror du menas med att tjäna med blicken fäst på Guds ära? Hur har en annan persons tjänande varit till välsignelse för dig?

- Varför hjälper oss tjänande att övervinna känslor av självömkan, själviskhet och ensamhet? (Se avsnitt 2.) Hur har tjänande medfört glädje för dig? När du läser president Hinckleys beskrivning av människor som är behövande, bestäm vad du och din familj kan göra för att tjäna.
- Varför finner vi lättare "vårt sanna jag" när vi går upp i tjänandet av andra? (Se avsnitt 3.) Vad kan vi lära av berättelserna i avsnitt 3?
- President Hinckley gav oss rådet: "Gå helt upp i den bästa sak som finns, i Herrens sak" (avsnitt 4). Vilka välsignelser har du fått i livet genom att tjäna i kyrkan?

Skriftställen som hör till detta ämne

Matt. 20:25–28; 25:34–40; Joh. 13:35; Mosiah 2:16–18; 18:8–9; L&F 64:33

Studiehjälpmedel

"Lägg under dina studier noga märke till de tankar som kommer till ditt sinne och de känslor som kommer till ditt hjärta" (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 18). Du kan skriva ner de intryck du får, även om de inte verkar ha något samband med de ord du läser. De kan vara just det som Herren vill att du ska lära dig.

Slutnoter

1. Se "Budskap från första presidentskapet: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, nov. 1987, s. 6.
2. Se Henry B. Eyring, "Det kommer att lösa sig", *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (tillägg till *Liahona*, apr. 2008), s. 27; se även s. 26.
3. "Vittnesbörd", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 71.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1: 1995–1999* (2005), s. 543.
5. "Men störst av dem är kärleken", *Nordstjärnan*, aug. 1984, s. 5.
6. "Vad skulle Frälsaren vilja att vi gav? Att ge av sig själv", *Nordstjärnan*, dec. 1986, s. 2–3; se även lds.org/liahona/1986/12/the-gift-of-self.
7. "To Single Adults", *Ensign*, juni 1989, s. 75.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 544–545.
9. "Att överlämna oss i Herrens tjänst", *Nordstjärnan*, aug. 1987, s. 6.
10. "Den som mister sitt liv", *Nordstjärnan*, feb. 1983, s. 5.
11. "Ett samtal med ensamstående unga vuxna", *Liahona*, nov. 1997, s. 20, 22.
12. "To Single Adults", s. 73–74.
13. "Att överlämna oss i Herrens tjänst", s. 5.
14. "To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us" (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 17 okt. 1995), s. 6, speeches.byu.edu.
15. "Den som mister sitt liv", s. 1–3.
16. "Men störst av dem är kärleken", s. 4.
17. "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 66.

18. "Den som mister sitt liv", s. 8.
19. "Sanningens pelare", *Liahona*, maj 2002, s. 8.
20. "Glad åt förmånen att få tjäna", *Satellit-utsändning av ledarskapsmöte*, 21 juni 2003, s. 22.
21. "Skyldigheterna i livet", *Nordstjärnan*, maj 1999, s. 5–6.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 597.

"Med [prästadömet] är ingenting omöjligt i att föra Guds rike framåt."

Det heliga prästadömet

”Jag älskar denna kyrkas prästadöme. Det är vitalt och levande. Det är kärnan och styrkan i det här verket. Det är den kraft och myndighet genom vilken Gud, vår evige Fader, utför sitt verk på jorden.”

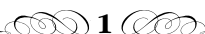
Ur Gordon B. Hinckleys liv

1980 var äldste Gordon B. Hinckley och hans hustru Marjorie på en tre veckor lång resa i Asien där de talade på områdeskonferenser och deltog i invigningen av templet i Tokyo, Japan. Innan de återvände hem reste de till Japanmissionen Sendai, där äldste Hinckley presiderade över bildandet av den första staven i missionen. Innan mötet började med det nya stavspresidentskapet, gick äldste Hinckley fram till missionspresidenten Kiyoshi Sakai. ”Han frågade en förvånad president Sakai om han hade en behållare med invigd olja på sig och sa sedan: ’Jag känner mig så utmattad att jag skulle vilja ha en välsignelse.’ President Sakai mindes: ’Jag kände mig så rädd och svag till att välsigna en Herrens apostel. Jag sa till honom att jag inte kunde ge honom en välsignelse på engelska. Äldste Hinckley sa att det gick bra att uttala den på japanska. Så äldste Hitoshi Kashikura, regionrepresentanten, och jag välsignade honom.’ Efter välsignelsen sa äldste Hinckley enkelt: ’Tack, tack så mycket. Nu kan jag åka hem imorgon.’

Nästa morgon såg äldste Hinckley stark och frisk ut och när president Sakai frågade hur han mådde svarade han: ’*Dai Jobu*, ypperligt bra. Jag mår utmärkt.’ Några dagar senare fick president Sakai ett tackbrev från äldste Hinckley, som skrev: ’... Jag uppskattar välsignelsen du gav mig så mycket. Jag började genast känna mig bättre efteråt. Min återhämtning var snabb och fullständig. Syster Hinckley och jag är djupt tacksamma för förmånen att få bo i ditt missionshem.’”¹

President Hinckley vittnade ofta om prästadömets välsignelser, från mirakulösa men timliga välsignelser av fysiskt helande till eviga, bindande välsignelser genom templets förrättningar. Han förkunnade: ”Jag tror att i hans prästadöme finns gudomlig myndighet – kraften att välsigna, kraften att bota, makten att leda Guds timliga göromål, makten att binda i himlen det som binds på jorden.”²

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Gud har återställt prästadömet och himmelrikets nycklar.

Prästadömets kraft och myndighet gavs även fordom till män. Den lägre myndigheten gavs till Arons söner för att handha timliga ting och vissa heliga förrättningar. Det högre prästadömet gav Herren själv till sina apostlar, enligt hans tillkännagivande till Petrus: ”Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen” (Matt. 16:19).

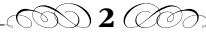
Prästadömets fullständiga återställelse innefattade återkomsten av Johannes Döparen ... [och] Petrus, Jakob och Johannes. ... Mose, Elias och Elia kom alla med prästadömsnycklar för att fullborda verket att återställa allt som funnits i tidigare utdelningar till den sista och största tidernas fullhets utdelning.

Prästadömet finns här. ... Vi vet, för vi har sett kraften i detta prästadöme. Vi har sett de sjuka botas och de förblamade gå. Vi har sett ljus och kunskap ges till dem som är i mörkret.³

Profeten Joseph Smith beskrev prästadömet vid ett tillfälle med följande ord: ”Prästadömet är en evig princip och existerade med Gud från evighet till evighet och ska förbli i evighet, utan dagars början och utan års slut.” (*History of the Church*, 3:386.)

Det är verkligen den Allsmäktiges makt som Gud gett till människan för att handla i hans namn och i hans ställe. Det är en delegering av gudomlig myndighet, som skiljer sig från alla andra krafter och befogenheter på jorden. Inte att undra på att det återställdes till människan av uppståndna varelser som bar det fordom, så att det inte skulle finnas någon fråga om dess myndighet och giltighet. Utan det kunde det bara finnas en kyrka till namnet, som saknade

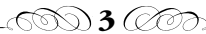
myndighet att handha det som hör Gud till. Med det finns det inget som är omöjligt i att föra Guds rike framåt. Det är gudomligt till sin natur. Det är både timligt och evigt i sin myndighet. Det är den enda myndighet på jorden som når bortom dödens slöja.⁴

Prästadömet är Guds kraft och myndighet genom vilket han utför sitt verk.

Jag älskar denna kyrkas prästadöme. Det är vitalt och levande. Det är kärnan och styrkan i det här verket. Det är den kraft och myndighet genom vilken Gud, vår evige Fader, utför sitt verk på jorden.⁵

Det heliga prästadömet innehar myndigheten att handha Guds rikes angelägenheter på jorden. Enligt Herrens uppenbarelser ska tre presiderande högpräster presidera över kyrkan. Dessa tre män assisteras av ett kворum av tolv apostlar som i sin tur assisteras av ... de sjuttio. Ett presiderande biskopsråd bestående av tre medlemmar är ansvariga för timliga angelägenheter under första presidentskapets ledning. Alla dessa är ämbetsmän inom prästadömet. Den gudomligt givna kraften är myndigheten genom vilken de leder kyrkan. Det är så i stavar och församlingar med presidentskap och biskopsråd. Det är så i kворumen. Biorganisationernas ämbetsmän utför sitt arbete under prästadömets ledning och delegering. Utan prästadömet kan formen till en kyrka finnas men det skulle inte finnas någon sann substans i den. Det här är Jesu Kristi kyrka och den leds av den myndighet som är "enligt Guds Sons orden". (L&F 107:3.)⁶

Prästadömets välsignelser ska åtnjutas av alla.

[Prästadömet] ... är en del av Guds vår Evige Faders plan för att välsigna hans söners och döttrars liv i alla generationer.⁷

Det heliga prästadömet innehåller kraften att välsigna. De som innehar aronska prästadömet har myndigheten att för församlingen administrera emblemen för Herrens kött och blod, som gav sitt liv som ett offer för alla. Sakramentet och att ta del av dessa emblem utgör själva kärnan i vår sabbatsdyrkan. Det innehåller en förnyelse av förbunden med Gud. Det innehåller ett löfte om att hans Helige Ande ska vara hos oss. Det är en välsignelse utan like som alla kan

åtnjuta och som möjliggörs genom den myndighet värdiga unga man har förlänats. ...

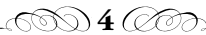
Melkisedekska prästadömet innehåller myndigheten att förläna den Helige Anden. Vilken stor välsignelse det är att betjänas av en medlem i Gudomen efter att ha fått den gåvan genom handpåläggning av dem som handlar med gudomlig myndighet. Om vi fortsätter att vandra i dygd, kan vi åtnjuta fullheten av det löftet som Herren gav när han sa: ”Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira, och ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig i evigheters evighet.” (L&F 121:46.)

Prästadömet innehåller kraften att välsigna de sjuka. Finns det någon som hör min röst som inte har utövat eller känt den gudomliga kraften? Kan någon av oss tvivla på dess inverkan? Vi kunde berätta om mirakel, heliga och underbara, som vi har bevittnat i våra egna upplevelser. ...

Det här heliga melkisedekska prästadömet innehar myndigheten att profetera, trösta, stödja och leda. Vi har patriarker ibland oss som under den myndighet de bär kan tillkännage släktlinje och ge välsignelser till vår vägledning. Dessa välsignelser kan bli som ett ankare som håller oss stadiga och trygga igenom livets stormar.

Det högsta uttrycket det heliga prästadömet för med sig är myndigheten att besegla både på jorden och i himlarna. Det är unikt och underbart. Det är myndigheten som utövas i Guds tempel. Det gäller både de levande och de döda. Det är själva kärnan i evigheten. Det är gudomlig kraft förlänad av den Allsmäktige som en del av hans stora plan att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan.

Hur dyrbar är inte Guds gåva som kommit oss till del.⁸

Guds söner som bär hans gudomliga myndighet måste vara trogna det allra bästa inom dem.

Varje värdig man, oavsett nationalitet, etnisk bakgrund eller andra faktorer, har möjlighet att få prästadömet. Hans lydnad mot Guds bud är den avgörande faktorn. Dess förlänande grundar sig bara på värdighet inför Herren. ...

Sådant är prästadömet under. Rikedom räknas inte. Utbildning räknas inte. Ära av människor räknas inte. Det helt avgörande är att man behagar Herren.⁹

Det är dags för oss alla som har ordinerats till antingen aronska eller melkisedekska prästadömet och till något ämbete däri att reflektera över våra liv, bedöma våra brister, och att omvända oss från det slags uppförande som inte är förenligt med det höga och heliga uppdrag vi har fått. ...

Ingen man, ung eller gammal ... som har ... ordinerats kan ta lätt på det ämbete han bär. Han är Guds medarbetare och på honom vilar en fast och helig skyldighet att leva på så vis att han är värdig att tala och handla i Guds namn som hans berättigade representant.¹⁰

Även om personer med myndighet lägger händerna på våra huvuden och vi ordineras, kan vi genom vårt uppträdande upphäva och förlora all rätt att utöva denna gudomliga myndighet.

... ”Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek, genom välvilja och ren kunskap som storligen skall utvidga själen, utan hyckleri och utan svek” (L&F 121:41–42).

Detta, mina bröder, är gränserna inom vilka detta prästadöme måste utövas. Det är inte som en mantel som vi kan ta på och av när vi vill. Det är, när det utövas i rättfärdighet, som själva vävnaden i vår kropp, en del av oss hela tiden och under alla omständigheter.¹¹

Vi måste vara trogna det allra bästa inom oss. Vi är söner till Gud och hedrade med att bära hans gudomliga myndighet. Men vi lever i en värld av ondska. Det finns en ständig kraft som drar oss neråt och inbjuder oss att ta del av sådant som är helt oförenligt med det gudomliga prästadöme vi bär. ...

Er män vill jag ge en uppfordran. Fly undan den flodvåg av slippighet som hotar att överväldiga er. Undfly världens ondska. Var lojala mot ert bättre jag. Var lojala mot det allra bästa inom er. Var trofasta och trogna de förbund som hör samman med Guds prästadöme.¹²

Varje ämbetsman, varje lärare i kyrkan som har ett prästadömsämbete har ett heligt ansvar att förhållas denna kallelse inom

prästadömet. Vi är var och en ansvarig för andra människors välfärd, tillväxt och utveckling. Vi lever inte bara för oss själva. Om vi ska kunna förhårliga våra kallelser, kan vi inte bara leva för oss själva.¹³

Många män tycks tro att eftersom de blivit ordinerade har de fått prästadömet för alltid och kan använda det som de själva behagar. De tror att de då och då kan bryta ett förbund och ett bud, och synda på det ena sättet eller det andra, och ändå inom sig ha prästadömets makt, och att Gud ska godkänna det som de talar i hans heliga namn och Återlösarens namn. Detta blir till hädelse och jag tror att de därigenom missbrukar Guds namn. De beflecker hans älskade Sons namn. De vanhelgar den heliga gåva som kom genom ordination och den myndighet som de har förlorat på grund av överträdelse. ...

... Jag höjer en varnande röst till alla pojkar och män: sky synden. Överträdelser är oförenliga med gudomlig myndighet. Sky pornografi som pesten. Undvik varje slag av sexuell synd. Sky oärlighet och bedrägeri. Jag vädjar till er att avhålla er från varje form av högmod eller fåfänglig äregirighet. Min bön är att ni ska skärskåda er själva för att förvissa er om att ni inte utövar någon form av tvång över er hustru eller era barn. ...

... Jag är säker på att vår himmelske Fader inte är nöjd med någon man eller pojke som accepterar att bli ordinerad och sedan ägnar sig åt onda ting. När han accepterar att bli ordinerad ingår han en ed och ett förbund mellan sig själv och Gud.¹⁴

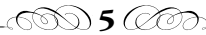
Ingen man, ung eller gammal, lever upp till prästadömets normer om de förringar eller nedvärderar kvinnlighet, om de försummar att visa den aktning för Guds döttrar som vår Fader i himlen vill att de ska visa.¹⁵

Låt oss vara goda makar och fäder. En man som är en tyrann i sitt hem är inte värdig prästadömet. Han kan inte vara ett dugligt redskap i Herrens hand om han inte visar aktning och vänlighet och kärlek mot den kvinna han har valt till livskamrat. På samma sätt kommer den man som är ett dåligt exempel för sina barn, som inte kan tygla sitt humör eller som är inblandad i ohederliga eller omoraliska handlingar, att finna att hans prästadömskraft har förlorat sin giltighet.¹⁶

Den hustru du väljer blir din jämlike. ... Hon är inte din tjänare, din ägodel, eller något dylikt. Vilken tragisk och avskyvärd företeelse hustrumisshandeln är. Den man i denna kyrka som begår övergrepp mot sin hustru, som förnedrar henne, som förolämpar henne, som utövar orättfärdigt herravälde över henne, är ovärdig att bära prästadömet. Även om han kan ha blivit ordinerad, undandrar sig himlarna, Herrens Ande bedrövas och det är slut med den mannens prästadöme eller myndighet. Den man som befattar sig med något sådant är ovärdig att inneha en tempelrekommendation. ...

... Om det finns någon ... som gör sig skyldig till sådant uppträdande uppmanar jag dig att omvända dig. Gå ner på knä och be Herren förlåta dig. Be honom om kraft att styra din tunga och din brutala hand. Be din hustru och dina barn om förlåtelse. ...

Jag är säker på att när vi står inför Guds domarskrank kommer det inte att talas mycket om hur stor förmögenhet vi samlat på oss i livet, eller om hur många hedersutmärkelser vi kan ha förvärvat. I stället kommer ingående frågor att ställas angående våra familjerelationer. Och jag är övertygad om att endast de som har gått genom livet med kärlek och respekt och uppskattning för sin följeslagare och sina barn kommer att få höra vår evige domare säga: "Bra, du gode och trogne tjänare. ... Gå in i din herres glädje!" (Matt. 25:21).¹⁷

Ett prästadömskvorum kan bli ett ankare av styrka för sina medlemmar.

Jag är övertygad om att Herren avsåg att ett prästadömskvorum skulle vara mycket mer än en teologisk klass på söndagsmorgnarna. Naturligtvis är uppbyggnaden av andligheten och stärkandet av vittnesbörden genom en verksam evangelieundervisning ett viktigt ansvar för prästadömet. Men detta är bara en liten del av kvorumets funktioner. Varje kvorum måste vara ett fungerande broderskap för varje medlem, om dess avsikt ska förverkligas. ...

... Prästadömskvorumet är Herrens organisation för kyrkans män, på samma sätt som Hjälpföreningen är Herrens organisation för kyrkans kvinnor. Båda har bland sina ansvar, som ligger till grund för deras existensberättigande, att hjälpa de behövande.

Kyrkans ledare och medlemmar – både män och kvinnor – samarbetar för att ”utföra sitt arbete under prästadömetts ledning och delegering.”

När Hjälpföreningen organiserades sa profeten Joseph om föreningens kvinnor: ”De ... skall skyndsamt bistå främlingen, skall hålla olja och vin i den bedrövades hjärtesår, skall torka den föräldralöses tårar och få änkans hjärta att fröjda sig” [*Kyrkans presidenters lärdomar Joseph Smith* (2007), s. 448]. Jag skulle vilja hoppas att samma sak kan sägas om männen i prästadömet.

Det blir en förunderlig dag ... när våra prästadömskvorum blir ett ankare av styrka för varje man som tillhör dem, när varje sådan man med rätta ska kunna säga: ”Jag är medlem i ett prästadömskvorum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag står beredd att hjälpa mina bröder med alla deras behov, liksom jag är övertygad om att de är beredda att hjälpa mig. När vi arbetar tillsammans ska vi tillväxa andligt som Guds förbundssöner. När vi arbetar tillsammans kan vi utan förlägenhet och utan fruktan stå emot varje motvind som kan blåsa, vare sig den är ekonomisk, social eller andlig.”¹⁸

6

I hemmen och i kyrkan arbetar män och kvinnor tillsammans för att föra Herrens verk framåt.

Männen bär prästadömet, ja. Men min hustru är min kompanjon. I den här kyrkan går mannen varken framför eller bakom sin hustru, utan vid hennes sida. De är jämställda i livets stora företag.¹⁹

Det finns styrka och stor kapacitet hos kvinnorna i denna kyrka. Där finns ledarskap och direktiv, en anda av självständighet, och likväl stor tillfredsställelse över att vara en del av detta Herrens rike och över att arbeta hand i hand med [bärare] av prästadömet för att föra det framåt.²⁰

Jag tackar min Evige Fader för återställelsen av det heliga prästadömet, så att "var och en skall kunna tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn" (D&C 1:20). Jag har sett skönheten och undret i detta prästadöme i sättet som denna märkliga kyrka leds. Jag har känt dess kraft flöda genom mig till välsignelse för och botande av den sjuke. Jag har sett hur prästadömet förädlat ödmjuka män, vilka kallats till stora och viktiga ansvarsuppgifter. Jag har sett det när de talat med kraft och myndighet från ovan, som om Guds röst talade genom dem.

Jag tackar Herren för vittnesbördet han gett mig om helheten i evangeliet, dess bredd, räckvidd och djup. Det är avsett att välsigna alla generationers söner och döttrar – både levande och döda.²¹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Gå igenom president Hinckleys lärdomar i avsnitt 1 om prästadömet återställelse. Vilka upplevelser har hjälpt dig att få ett vittnesbörd om dessa sanningar?
- President Hinckley lärde: "Det heliga prästadömet innehar myndigheten att handha Guds rikets angelägenheter på jorden" (avsnitt 2). Hur tillämpas den sanningen i stavar och församlingar? i kvorum? i Hjälpföreningen? Hur stärker prästadömet myndighet ditt arbete i Guds rike?

- Gå i avsnitt 3 igenom de välsignelser vi alla kan få genom prästadömet. Hur har du upplevt prästadömet kraft och välsignelser?
- Vad kan vi lära oss från president Hinckleys lärdomar om skillnaden mellan prästadömet myndighet och prästadömet kraft? (Se avsnitt 4.) Vad tror du det betyder för en prästadömsbärare att "vara trogen [det] allra bästa inom [sig]?" Varför får prästadömsbärare "inte bara leva för sig själva"?
- Vilka intryck fick du i avsnitt 5 om president Hinckleys beskrivning av prästadömet kворum och Hjälpföreningen? Vad kan vi göra i vår församling eller gren för att följa hans råd?
- Varför måste män och kvinnor arbeta tillsammans som jämställda för att utföra Herrens verk? (Se avsnitt 6.)

Skriftställen som hör till detta ämne

Hebr. 5:1–4; 1 Ne. 14:12–14; Alma 13:1–9; L&F 84:33–44; 88:133; 112:30–32

Undervisningstips

"Ställ frågor som kräver att eleverna hittar svaren i skrifterna och nutida profeters lärdomar" (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 62).

Slutnoter

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 377.
2. "Fadern, Sonen och den Helige Anden", *Nordstjärnan*, mars 1998, s. 6.
3. Se "Fyra hörnstenar i vår tro", *Liahona*, feb. 2004, s. 6.
4. "Priesthood Restoration", *Ensign*, okt. 1988, s. 71.
5. "Varför vi gör en del av det vi gör", *Liahona*, jan. 2000, s. 68.
6. "Priesthood Restoration", s. 72.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 475.
8. "Priesthood Restoration", s. 72.
9. "Stavspresidenten", *Liahona*, juli 2000, s. 59–60.
10. I "News of the Church: Priesthood Restoration Honored", *Ensign*, juli 1983, s. 76.
11. "Personlig värdighet", *Liahona*, juli 2002, s. 58.
12. "Lojalitet", *Liahona*, maj 2003, s. 58–59.
13. "Att förhårliga våra kallelser", *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 40.
14. Se "Utom genom rättfärdighetens principer", *Nordstjärnan*, maj 1993, s. 22–23.
15. I "News of the Church: Priesthood Restoration Honored", s. 76.
16. "Låt oss böja oss ner och resa upp varandra", *Liahona*, jan. 2002, s. 60.
17. "Personlig värdighet", s. 60.
18. "Prästadömskvorumens välfärdsansvar", *Nordstjärnan*, apr. 1978, s. 133–135.
19. "Det har ju inte tilldragit sig i någon avkrok", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 51.
20. "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 64.
21. "Mitt vittnesbörd", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 49.

Kraften i Mormons bok

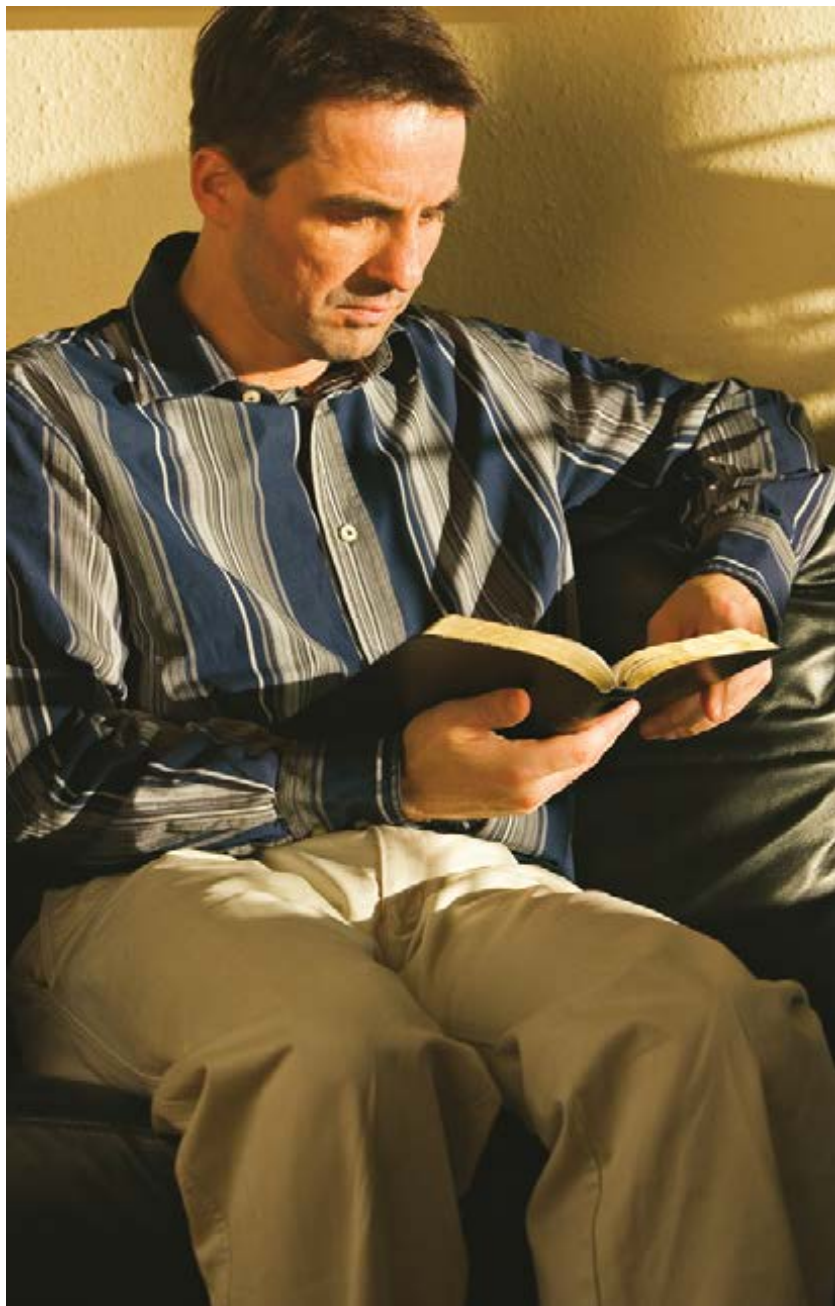
*”För en värld som vacklar i tron är Mormons bok
... ett mäktigt vittne om Herrens gudomlighet.”*

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Gordon B. Hinckley satte som ung man upp ett schema för skriftstudier. ”Som missionär läste jag några kapitel i Mormons bok varje kväll innan jag gick till sängs”, sa han, ”och jag fick en övertygelse som aldrig har lämnat mig: att detta är Guds ord, återställt till jorden genom den Allsmäktiges kraft, översatt genom Guds gåva och kraft för att övertyga jude och icke-jude om att Jesus är Kristus.”¹

Hans kunskap och vittnesbörd om Mormons bok påverkade många människor efter hans mission, när han arbetade som anställd på kyrkans kommitté för radio, publicitet och missionslitteratur. Han fick uppdraget att skriva manuskript för en radioserie som hette *Ett nytt vittne om Kristus*. Serien väckte skriftställen i Mormons bok till liv för radiolyssnare. Vid den tiden sa han till en medarbetare: ”Jag har alltid tyckt att vi gör vårt allra bästa när människor blir så intresserade av Mormons bok att de faktiskt börjar läsa den. Det är då som Anden kan bära vittne om dess gudomlighet.”²

Under hela sin verksamhet betonade president Hinckley vikten av att läsa Mormons bok I augusti 2005, som president för kyrkan, uppmanade president Hinckley kyrkans medlemmar att läsa hela Mormons bok före årets slut. Han berättade senare: ”Det var fantastiskt hur många som följde den uppmaningen. Var och en som gjorde det fick lön för mödan. Deras hjärta upplivades, deras ande påverkades allteftersom de fördjupade sig i detta ytterligare vittne om vår Återlösare.”³

"Beviset på [Mormons boks] sanning finns inom dess egna pärmar. Provet på dess sanning är att läsa den."

Gordon B. Hinckleys lärdomar

1

Hand i hand med Bibeln vittnar Mormons bok om Jesus Kristus.

Det har sagts fordrom och det har sagts av Frälsaren, att i två eller tre vittnens mun ska varje sak avgöras.⁴

Liksom Bibeln är Gamla världens testamente, är Mormons bok Nya världens testamente. De går hand i hand och förkunnar att Jesus är Faderns Son.⁵

Mormons bok ... vittnar om honom som föddes i Betlehem i Judéen och som dog på Golgata. För en värld som vacklar i tron är Mormons bok ännu ett mäktigt vittne om Herrens gudomlighet. Själva förordet, som skrevs av en profet i Amerika för ett och ett halvt årtusende sedan, klarlägger kategoriskt att boken skrevs för att "övertyga jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer".⁶

Det finns inget viktigare vi kan göra än att i våra egna liv ingjuta en orubblig övertygelse om att Jesus är Kristus. ... Och, mina bröder och systrar, detta är syftet med denna anmärkningsvärda och underbara boks framkomst.⁷

2

Genom den Helige Andens kraft kan vi få ett vittnesbörd om Mormons boks gudomliga ursprung.

Jag har läst Mormons bok som [Joseph Smith] översatte genom Guds gåva och kraft. Genom den Helige Andens kraft har jag mottagit ett vittnesbörd om denna heliga upptecknings gudomliga ursprung.⁸

Dess ursprung är mirakulöst. När berättelsen om dess ursprung berättas första gången för en som inte känner till den, förefaller den nästan otrolig. Men boken är här för att man ska känna den, ta i den och läsa den. Ingen kan säga att den inte finns. Alla ansträngningar att ta reda på dess ursprung, andra än den redogörelse som gavs av Joseph Smith, har visat sig sakna substans.⁹

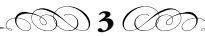
Beviset för dess sanning i denna bevisorienterade värld finns inte inom arkeologin eller antropologin, fastän dessa kan vara till hjälp

för vissa människor. Det ligger inte i språkanalys eller historisk forskning även om dessa kan bekräfta boken. Beviset på bokens sanning finns inom dess egna pärmars. Provet på dess sanning är att läsa den. Det är en Guds bok. Många ifrågasätter troligen dess ursprung. Men de som har läst den med en bön i hjärtat har genom en kraft som ligger utanför de naturliga sinnena fått veta att den är sann, att den innehåller Guds ord, att den lär oss det eviga evangeliets frälsande sanningar och att den kommit fram genom Guds gåva och kraft, för att "övertyga jude och icke-jude om att Jesus är Kristus".¹⁰

[Moroni] skrev sitt sista vittnesbörd i boken som bär hans namn och som avslutar den nephitiska uppteckningen. Han skrev som en som säkert visste att hans uppteckning så småningom skulle uppdagas. ...

I det sista kapitlet som han själv skrev bar han sitt vittnesbörd om sitt folks uppteckning och lovade kategoriskt att de som läste den kunde få veta, genom den Helige Andens kraft, att den är sann [se Moro. 10:3–5].

Ingen annan bok innehåller ett sådant löfte. Även om Moroni aldrig hade skrivit något annat, skulle det här löftet i hans sista vittnesbörd känneteckna honom för alltid som ett värtaligt vittne om evig sanning. Ty, sa han, "genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting" (Moro. 10:5).¹¹

Ett vittnesbörd om Mormons bok leder till en övertygelse om andra sanningar.

Varje gång vi uppmuntrar andra att läsa Mormons bok gör vi dem en tjänst. Om de läser den under bön och med uppriktig önskan att lära känna sanningen kommer de att få veta att boken är sann genom den Helige Andens kraft.

Den kunskapen för med sig en övertygelse om mycket annat, för om Mormons bok är sann så finns Gud. På dess sidor hopas vittnesbörden om att Fadern är verklig och personlig och att han älskar sina barn och önskar deras lycka.

Om Mormons bok är sann är Jesus Guds Son, Faderns enfödde i köttet, född av Maria, "en jungfru, vackrare ... än alla andra jungfrur"

(se 1 Ne. 11:13–21), för boken vittnar så i en beskrivning som är oöverträffad i all litteratur.

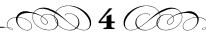
Om Mormons bok är sann så är Jesus i sanning vår Återlösare, världens Frälsare. ...

Om Mormons bok är sann så var Joseph Smith en Guds profet, för han var det redskap som Gud använde för att föra fram detta vittnesbörd om Herrens gudomlighet.

Om boken är sann så är [kyrkans president] en profet, för han innehar alla de nycklar, gåvor, krafter och den myndighet som innehades av profeten Joseph som frambringade detta sista dagars verk.

Om Mormons bok är sann så är kyrkan sann, för samma auktoritet som frambringade denna heliga uppteckning är uppenbar bland oss idag. Den återställde den kyrka som organiserades av Frälsaren i Palestina. Den återställde den kyrka som organiserades av Frälsaren när han besökte [den amerikanska] kontinenten så som framgår av denna heliga uppteckning.

Om Mormons bok är sann så är Bibeln sann. Bibeln är den gamla världens testamente liksom Mormons bok är den nya världens. En är Juda uppteckning, den andra är Josefs och de har förenats i Herrens hand som uppfyllelse av Hesekiels profetia. (Se Hes. 37:19.) Tillsammans vittnar de om världens Frälsares kunglighet och hans rikes verklighet.¹²

Mormons bok innehåller lärdomar som kan hjälpa oss hitta lösningar på problemen i dagens samhälle.

[Mormons bok] är en krönika om nationer som för länge sedan gått under. Men i dess beskrivningar av problemen i dagens samhälle är den lika aktuell som morgontidningen och mycket mer detaljerad, inspirerad och inspirerande beträffande lösningarna på de här problemen.¹³

Jag öppnar den och läser och dess språk är både vackert och upplyftande. Den forntida uppteckning efter vilken den översattes kom fram ur jorden som en röst ur stoftet. Den kom som ett vittnesbörd om släktled av män och kvinnor som levde på jorden,

hade motgångar, grälade och stred. De hade framgång då de levde efter den gudomliga lagen, men gick till sist under då de övergav sin Gud.¹⁴

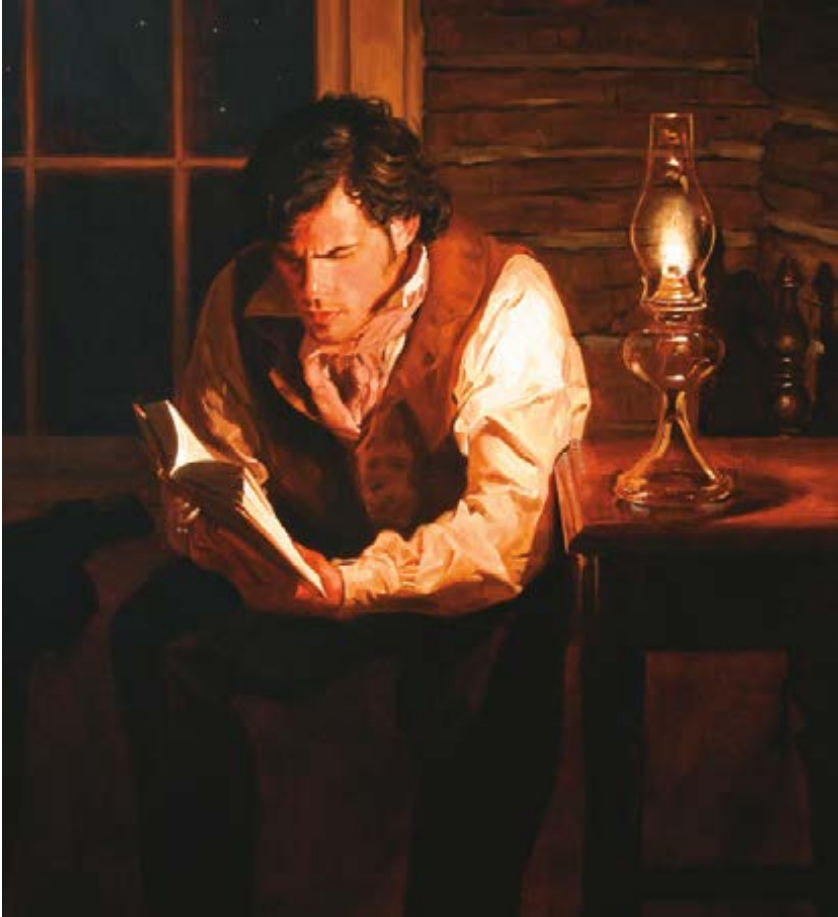
Jag känner inte till någon annan skrift som med sådan tydlighet framställer de tragiska följderna för samhällen som följer en kurs som är tvärt emot Guds bud. Dess sidor berättar om två olika civilisationer som blomstrade på det västra halvklotet. Båda började som små nationer, dess folk vandrade i Herrens fruktan. Men med välståndet började ondska växa fram. Folket dukade under för äregiriga och ränkfulla ledare, som förtryckte dem med tunga skatter, som sövde dem med tomma löften, som tolererade och till och med uppmuntrade lösaktigt och liderligt leverne, som ledde dem in i förskräckliga krig, vilka resulterade i döden för miljoner och till sist i total utrotning av två stora civilisationer inom två olika tidsåldrar.

Inget annat skrivet vittnesbörd visar så tydligt det faktum, att när människor och nationer vandrar i fruktan för Gud och lyder hans bud, når de välstånd och tillväxt, men när de sätter sig över honom och hans ord, då kommer ett förfall som leder till vanmakt och död, om det inte hejdas av rättfärdighet. Mormons bok är en bekräftelse av ett ordspråk i Gamla testamentet: ”Rättfärdighet upphöjer ett folk, men synd är folkens vanära.” (Ords. 14:34.)¹⁵

Mormons bok har kraften att förändra vårt liv och vårt perspektiv.

I augusti 1830 reste Parley Parker Pratt som lekmanpräst från Ohio till östra delen av staten New York. I Newark, som låg vid Erikanalen, lämnade han båten och gick en och en halv mil inåt landet, där han träffade en diakon i baptistkyrkan som hette Hamlin. Denne berättade för honom ”om en *bok*, en MÄRKLIG BOK, en MYCKET MÄRKLIG BOK! ... Denna bok, sa han, antogs ha skrivits ursprungligen på plåtar av antingen guld eller mässing av en gren av Israels stammar, och ha upptäckts och översatts av en ung man i närheten av Palmyra i staten New York, med hjälp av syner eller änglars bistånd. Jag frågade honom hur eller var man kunde få tag på denna bok. Han lovade mig att jag skulle få läsa den i hans hem dagen därpå. ... Nästa morgon gick jag till hans hus, där mina ögon

Mormons bok gjorde djupt intryck på Parley P. Pratt, som senare blev en apostel.

för första gången såg MORMONS BOK – denna böckernas bok ... vilken var det huvudsakliga medlet i Guds hand att styra hela mitt framtida liv.

Jag öppnade den ivrigt och läste dess titelblad. Jag läste sedan vittnesbördet från flera vittnen om det sätt varpå den blev funnen och översatt. Därefter började jag läsa dess innehåll från första kapitlet. Jag läste hela dagen. Att äta var en börda, jag hade ingen längtan efter mat. Att sova var en börda då kvällen kom, för jag föredrog att läsa framför att sova.

När jag läste vilade Herrens ande på mig och jag visste och förstod att boken var sann, lika tydligt som en människa vet att hon finns till.” (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 3:e upplagan, Salt Lake City: Deseret Book Co, 1938], s 36–37.)

Parley P Pratt var då 23 år gammal. Han påverkades så mycket av att läsa Mormons bok, att han inom kort blev döpt i kyrkan och blev en av dess mest effektiva och kraftfulla förespråkare. ...

Parley Pratts upplevelse av Mormons bok var inte unik. Allt eftersom den första upplagan gavs ut och lästes, blev hundratals starka män och kvinnor så djupt rörda att de gav upp allt de ägde, och under de år som följde gav många till och med sitt liv för vittnesbördet de hade i sitt hjärta om sanningen i denna märkliga bok.

I dag ... är den mer läst än någonsin i sin historia. ... Dess dragningskraft är lika tidlös som sanningen, lika universell som människosläktet.¹⁶

[Mormons bok] har påverkat till det bättre miljoner människors liv vilka under bön läst den och begrundat dess ord. Jag skulle vilja berätta om en av dessa. ...

Han var affärsman, framgångsrik i sitt arbete. Under en av sina resor mötte han två av våra missionärer. De försökte bestämma en tid då de kunde undervisa honom. Han avspisade dem, men gick till sist med på att lyssna. Tämligen likgiltigt accepterade han det de hade att säga. Han blev övertygad i sitt sinne om att de talade sanning, men hans hjärta vidrördes inte.

Han beslutade sig för att läsa Mormons bok. Han sa att han varit en världslig man, som aldrig varit lagd för att gråta. Men när han läste boken rann tårar nedför hans kinder. Boken påverkade honom på något sätt. Han läste den om igen och kände samma sak. Det som varit sinnets förändring blev hjärtats omvandling.

Han ändrade sitt sätt att leva. Han fick ett annat perspektiv. Han kastade sig in i Herrens verk. Idag uppbär han ett högt och heligt kall i det verk som han kommit att älska.¹⁷

Låt mig återge [ytterligare] en berättelse om Mormons bok. Jag hörde en man som var banktjänsteman i Kalifornien berätta den här händelsen. Han sa att hans sekreterare rökte oavbrutet. Hon var

helt beroende av rökning. Hon kunde inte avstå från den. Hon sa till honom en dag: "Hur ska jag kunna sluta röka?"

Han sträckte sig ner i en låda i skrivbordet och tog fram ett exemplar av Mormons bok och gav det till henne. Han sa: "Läs den här".

Hon sa: "Okej, jag ska göra det."

Hon kom tillbaka några dagar senare och sa: "Jag har läst 200 sidor och jag såg inte ordet *röka* någonstans. Jag såg inte ordet *tobak* någonstans. Jag såg inget alls som hade något med det att göra."

Han sa: "Fortsätt läsa."

Så hon kom tillbaka några dagar senare och sa: "Jag har nu läst 200 fler sidor men det står inget om rökning, inget om nikotin, inget som har att göra med tobak."

Han sa: "Fortsätt läsa."

Hon kom tillbaka tre eller fyra dagar senare. Hon sa: "Jag har nu läst hela boken. Jag såg inget om tobak någonstans, inget om rökning någonstans. Men", sa hon, "något har kommit in i mitt hjärta som ett resultat av att jag har läst boken, någon kraft, som har tagit från mig begäret att röka, och det är underbart."¹⁸

Låt mig berätta om ett brev vi fick. ... En man skrev: "Jag sitter i ett federalt fängelse. Jag fick nyligen tag på en Mormons bok i fängelsets bibliotek. Jag har läst den, och när jag läste Mormons klagan över sitt fallna folk – 'O, ni fagra, hur kunde ni avvika från Herrens vägar! O, ni fagra, hur kunde ni förkasta denne Jesus som stod med öppna armar för att ta emot er! Se, om ni inte hade gjort detta skulle ni inte ha fallit' (Morm. 6:17–18) – så kände jag att Mormon talade till mig. Kan jag få ett exemplar av denna bok?"

Vi sände honom en bok. En tid senare kom han till mitt kontor som en förändrad människa. Han var berörd av anden i Mormons bok och idag är han en framgångsrik återanpassad man som ärligt försörjer sig själv och sin familj.

Så påverkar kraften i denna bok de personers liv som läser den under bön.

Bröder och systrar, utan förbehåll lovar jag att om ni under bön läser Mormons bok, oavsett hur många gånger ni tidigare läst den,

så kommer ni att i era hjärtan få ett högre mått av Herrens ande. Ni kommer att stärkas i ert beslut att vandra i lydnad mot hans bud och ni kommer att få ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever.¹⁹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför behöver vi Mormons bok? Vilka skriftställen i Mormons bok har stärkt ditt vittnesbörd om Jesus Kristus? Vilka exempel har du sett på att Mormons bok och Bibeln går "hand i hand" med att vittna om Frälsaren? (Se avsnitt 1.)
- Varför tror du att löftet i Moro. 10:3–5 är viktigare än fysiska bevis på Mormons bok? (Se avsnitt 2.) Vilka erfarenheter har du haft av det här löftet?
- När du går igenom avsnitt 3, lägg märke till de sanningar vi kan lära känna när vi får ett vittnesbörd om Mormons bok. Hur vittnar Mormons bok om dessa sanningar?
- Tänk på några av "problemen i dagens samhälle" (se avsnitt 4). Hur hjälper Mormons bok oss att hitta lösningar på de här problemen? Vilka skriftställen i Mormons bok har hjälpt dig under tider av personliga svårigheter?
- Begrunda berättelserna i avsnitt 5. Om någon frågar dig om Mormons bok, vad skulle du kunna säga om hur den har påverkat ditt liv?

Skriftställen som hör till detta ämne

Jes. 29:9–18; 1 Ne. 13:35–41; 2 Ne. 29:6–9; Moro. 10:27–29; L&F 20:8–12; 42:12–13

Studiehjälpmedel

"Jag är tacksam för betoningen på att läsa skrifterna. Jag hoppas att detta ska bli något mycket angenämare för er än en plikt, att det snarare ska leda till att ni kommer att älska Guds ord. Jag lovar er att när ni läser, kommer ert sinne att upplysas och er ande att upplyftas. I början kanske det verkar långtråkigt, men sedan kommer det i stället att bli en underbar upplevelse med tankar och

ord om gudomliga ting” (Gordon B. Hinckley, ”Ljuset inom dig”, *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 101).

Slutnoter

1. Se ”Gåvor att ta med sig hem från missionsfältet”, *Liahona*, mar. 2007, s. 22.
2. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 100.
3. ”Pryd alltid dina tankar med dygd”, *Liahona*, maj 2007, s. 116.
4. ”Inspirational Thoughts”, *Ensign*, juli 1998, s. 2.
5. ”De stora ting som Gud har uppenbarat”, *Liahona*, maj 2005, s. 82.
6. ”Symbolen för vår tro”, *Liahona*, apr. 2005, s. 4; citat från Mormons boks titelblad.
7. ”Excerpts from Recent Addresses by President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, juli 1997, s. 72.
8. ”Tron på hans profeter”, *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 48.
9. ”En ängel ifrån skyn den långa tystnad bröt”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 11.
10. ”Fyra hörnstenar i vår tro”, *Liahona*, feb. 2004, s. 5–6; citat från Mormons boks titelblad.
11. I *Heroes from the Book of Mormon* (1995), s. 198.
12. Se ”Mormons bok”, *Nordstjärnan*, okt. 1988, s. 6–7.
13. Se ”Mormons bok”, s. 3.
14. ”Fyra hörnstenar i vår tro”, s. 5.
15. ”Mormons bok”, s. 3, 6.
16. Se ”Mormons bok”, s. 2–3.
17. ”*Mormon* betyder ’mycket gott’”, *Nordstjärnan*, jan. 1991, s. 54.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 402–403.
19. ”Mormons bok,” s. 7.

"Sök lärdom, ja, genom studier och även genom tro" (L&F 88:118).

Fortsätt lära – livet ut

”Vi måste fortsätta växa. Vi måste fortsätta lära. ”Det är en gudagiven befällning att vi ska fortsätta utöka vår kunskap.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

”Jag älskar att studera”, sa president Gordon B. Hinckley. ”Jag uppskattar varje möjlighet att inhämta kunskap. Ja, jag tror verkligen på och har i hela mitt liv energiskt stött en strävan efter utbildning både för mig själv och för andra. ... Som jag ser på det är lärande både en praktisk och en andlig sak.”¹

President Hinckleys medarbetare i kyrkans ledarskap förundrade sig över hans gåva att skaffa sig kunskap och tillämpa den i sitt arbete. Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum sa: ”Jag har aldrig träffat någon som kan bli så välinformerad genom att läsa och genom att ha kontakt med människor. När han en kväll äter middag med någon, går han därifrån med kunskap om den personens expertis.” Äldste Neal A. Maxwell i de tolv apostlarnas kворum sa: ”Det som gör president Hinckley så unik är att han kommer ihåg det han har läst och sammanfattar det han vill behålla. Han har ett integrerat intellekt. Han kan använda det han känner till för att fatta kloka beslut.”²

Under sina livslånga bemödanden att studera och förbättra sig själv, har president Hinckley följt sina föräldrars exempel. Han berättade följande om hur hans far, Bryant S. Hinckley, var fast besluten att ständigt lära sig:

”När han var ungefär lika gammal som jag är nu, hade han pensionerat sig. Men han var aktiv. Han bodde i ett ganska enkelt men bekvämt hus i ett jordbruksområde. Han hade en fruktträdgård och han tyckte om att ge bort frukt. Tomten kring huset bestod av

gräsmattor och buskar och träd. Det fanns en stenmur ungefär en halv meter hög som löpte mellan tomtens två nivåer. När vädret var bra brukade han sitta på den muren med en gammal hatt på huvudet som skugga för ögonen i sommarsolen. När vi besökte honom brukade jag sitta där vid hans sida. Med lite övertalning började han prata om sitt liv. ...

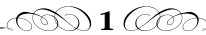
Han var pedagog. Han var en framgångsrik affärsman. Han presiderade över kyrkans största stav med över 15 000 medlemmar. Han verkade som missionspresident och i många andra kapaciteter. Och nu var han pensionär och satt på stenmuren. Han läste passionerat och hade ett underbart bibliotek. Han var mycket duktig på att tala och skriva. Nästan ända fram tills han gick bort strax innan han skulle ha fyllt 94, läste han och skrev och begrundade kunskapen han skaffat sig.

Jag upptäckte att när han satt på muren, ofta i timal en varm dag, reflekterade han över det som han hade läst i sitt bibliotek.

Jag tycker att han blev gammal på ett värdigt och underbart sätt. Han hade sina böcker med de dyrbara skatter de innehöll av tankar från stora män och kvinnor i alla tidsskeden. Han slutade aldrig upp med att lära och när han satt på stenmuren tänkte han djupt på det han hade läst kvällen före. ...

... Varför berättar jag för er om en gammal man och stenmuren han satt på? Jag berättar det här för er därför att jag tror att det finns en tankeställare här för var och en av oss. Vi får aldrig upphöra med att lära oss. Vi tror på evigt framåtskridande och att det här livet är en del av evigheten som ska levas på ett givande sätt intill slutet.”³

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Herren vill att vi ska utbilda oss så att vi enskilt kan gå framåt och bidra till det goda i samhället.

Ni tillhör en kyrka som undervisar om vikten av att skaffa sig en utbildning. Ni har fått ett bud från Herren om att utbilda era sinnen och era hjärtan och era händer. Herren har sagt: ”Undervisa flitigt ... både om det som är i himlen och på jorden och under jorden, det som har varit, det som är, det som snart måste ske, det som händer

i hemlandet, det som händer utomlands, om nationernas krig och förvirring samt om straffdomarna över landet, och även i kunskapen om länder och om riket – så att ni kan vara förberedda på allting” (L&F 88:78–80).⁴

Vi som tillhör denna kyrka har fått ett underbart löfte av Herren. Han sa: ”Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen” (L&F 50:24).

Vilka märkliga ord! Det är ett av mina favoritställen i skrifterna. Det talar om tillväxt, om utveckling, om de ständiga ansträngningar som leder till gudaskap. Det går hand i hand med dessa underbara förklaringar: ”Guds härlighet är intelligens eller med andra ord ljus och sanning” (L&F 93:36); ”Om en person genom sin flit och lydnad förvärvar mera kunskap och intelligens i detta liv än en annan, kommer han att ha motsvarande större fördelar i den kommande världen” (D&C 130:19). ...

Vilken sinnrik utmaning ligger inte i dessa underbara uttalanden. Vi måste fortsätta växa. Vi måste fortsätta lära. Det är en gudagiven befallning att vi ska fortsätta utöka vår kunskap. ...

... Herren sa till dig och mig: ”Sök i de bästa böcker efter visdomsord. Sök lärdom, ja, genom studier och även genom tro. Organisera er, ... Upphör att vara lata” (L&F 88:118–119, 124).⁵

Herren vill att ni utbildar era sinnen och händer, vilket yrkesområde ni än väljer. Vare sig det handlar om att arbeta som kylskåpsreparatör eller som skicklig kirurg, så måste ni utbilda er. Se till att skaffa er den bästa utbildning som står att få. Bli redbara arbetare i världen som ligger framför er. ... Ni gör heder åt kyrkan och blir generöst välsignade tack vare den utbildningen.

Det finns absolut inget tvivel om att en utbildning lönar sig. Lägg inte hinder i vägen för er själva. Om ni gör det, får ni sota för det om och om och om igen.⁶

Det räcker inte att bara leva, att bara överleva. Vi måste utbilda oss så att vi har förmågan att göra något meningsfullt i samhället – att skaffa oss mer och mer ljus, så att vårt personliga ljus kan hjälpa till med att lysa upp en värld i mörker. Och det görs möjligt genom

"Börja tidigt med att låta barnen stifta bekantskap med böckernas värld."

lärande, genom att skaffa oss utbildning, genom att gå framåt och tillväxa i både sinne och ande.⁷

2

Med planering och självdisciplin kan föräldrar skapa en atmosfär av lärande i sina hem.

Det är oerhört intressant att se unga själar tänja sig och bli starkare. Jag tillhör dem som verkligen uppskattar de enorma möjligheter televisionen för har att uträtta det som är gott. Men jag tillhör också dem som fördömer det fruktansvärda slöseriet med tid och möjligheter i hem där barn timme efter timme sitter och tittar på sådant som varken upplyser eller bygger upp.

När jag var liten bodde vi i ett stort gammalt hus. Ett rum kallades biblioteket. Där fanns det ett massivt bord och en rejäl lampa, tre, fyra bekväma stolar och bra belysning, och böcker i fodral som stod utefter väggarna. Där fanns många böcker, böcker som min far och mor hade anskaffat under årens lopp.

Vi tvingades aldrig att läsa dem, men de stod nära till hands så att vi kunde läsa dem närhelst vi ville.

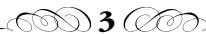
Det var tyst och stilla i det rummet. Det togs för givet att det var en plats för studier.

Där fanns också tidskrifter – kyrkans tidskrifter och ett par tre andra bra tidskrifter. Där fanns böcker om historia och litteratur, böcker om tekniska ämnen, ordböcker, ett antal uppslagsverk och en världsatlas. Televisionen fanns naturligtvis inte då. Radion kom medan jag växte upp. Där rådde dock en kunskapssökandets atmosfär. Jag vill inte att ni ska tro att vi var spränglärda på något sätt, men vi kom i kontakt med stor litteratur, storslagna idéer av stora tänkare och de mäns och kvinnors språk som hade djupa funderingar och som uttryckte sig vackert.

I många hem idag är det inte möjligt att ha ett sådant bibliotek. De flesta familjer har ont om utrymme. Men med lite planering kan vi inrätta en hörna, en plats som blir en slags tillflykt undan alla ljud och störningar runt omkring oss, där vi kan sitta och läsa och tänka. Det är underbart att ha ett skrivbord eller annat bord, det kan vara mycket enkelt, på vilket kyrkans standardverk, några bra böcker, kyrkans tidskrifter och annat läsvärt material står.

Börja tidigt med att låta barnen stifta bekantskap med böckernas värld. Den mor som underlåter att läsa för sina små barn gör både dem och sig själv en björntjänst. Det kräver tid, ja, mycket tid. Det kräver självdisciplin. Det kräver att man organiserar och hushållar med dagens minuter och timmar. Men det blir aldrig tråkigt, eftersom man får se de ungas sinnen lära känna olika personligheter, uttryck och begrepp. Att läsa bra böcker kan bli en kär vana för barnen, en vana som ger mycket mer på lång sikt än många andra aktiviteter de lägger ner sin tid på. ...

Föräldrar ... låt era barn få stifta bekantskap med stora andar, storslagna tankar, eviga sanningar och de ting som bygger upp och inspirerar till att göra gott. ... Försök skapa i ert hem en kunskapssökandets atmosfär och den utveckling som kommer därav.⁸

Utbildning är nyckeln som låser upp möjligheternas dörr åt ungdomar och unga vuxna.

Den här tiden innehåller stora möjligheter för er, unga människor, den här underbara tiden att vara på jorden. Ni står vid tidsåldrarnas

middagshöjd. Ni har tillgång till all kunskap från alla dem som har levat på jorden, ty den kunskapen har genom årens lopp sammanfattats i kurser genom vilka ni kan skaffa er kunskap på en relativt kort tid, den kunskap som människor snubblade över under sitt lärande under gångna århundraden. Underskatta inte er själva. Försumma inte era stora möjligheter. Sätt igång med det, arbeta hårt på det, studera hårt.⁹

Det är så viktigt att ni unga män och ni unga kvinnor får all den utbildning som ni kan få. ... Utbildning är nyckeln som låser upp möjligheternas dörr åt er. Den är värd en uppoffring. Den är värd att arbeta för, och om du utbildar ditt intellekt och dina händer kommer du att kunna göra en insats i samhället som du tillhör, och med ditt exempel hedrar du den kyrka som du är medlem i. Mina kära unga bröder och systrar, ta vara på varje tillfälle till utbildning som ni har möjlighet och råd till, och ni fäder och mödrar, uppmuntra era söner och döttrar att skaffa sig en utbildning som kommer att välsigna deras liv.¹⁰

Du har kanske inte pengar till att skaffa dig all den utbildning du önskar. Se till att pengarna räcker så långt som möjligt och dra fördel av stipendier, donationer, understöd och lån som du har möjlighet att betala tillbaka.¹¹

Jag bryr mig inte om vilket yrke ni väljer i livet så länge det är ett hederligt arbete. Bilmekaniker, murare, rörmokare, elektriker, läkare, advokat, köpman, men inte tjuv. Vad ni än blir, ta tillfället i akt att utbilda er för det och gör det bästa av den möjligheten. Samhället belönar er enligt det värde som det ser att ni har. Nu står ni var och en inför den stora dagen av förberedelse. Det kräver uppoffring efter uppoffring. Den uppoffringen blir den bästa investeringen som ni någonsin har gjort för ni kommer att skörda från den i alla era dagar.¹²

Jag uppmanar alla er unga kvinnor att skaffa all den skolutbildning ni kan få. Ni behöver den i den värld där ni ska leva. Konkurrensen i livet ökar ständigt. ... Världen förändras, och det är så viktigt att vi rustar oss för att möta denna förändring. Men det finns en ljus sida av allt detta. Ingen annan generation i historien har erbjudit kvinnorna så stora möjligheter. Ert första mål bör vara ett gott äktenskap, beseglat i ett Herrens tempel och följt av skapandet av en god familj. Utbildning kan göra er bättre rustade att förverkliga dessa ideal.¹³

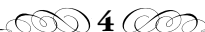
Det finns enorma ansvar för kvinnor i kyrkan och även i samhället som är förenliga och i fullständig harmoni med äktenskap, moderskap och uppfostran av goda och duktiga barn.¹⁴

Nu har kvinnorna samma möjligheter till yrkesval som männen har. Det finns absolut inget ni inte kan göra om ni bestämmer er för det. I drömmen om kvinnan ni vill bli kan ni infoga bilden av en kvinna som kompetent tjänar samhället och gör en betydelsefull insats i världen hon lever i.¹⁵

Jag är tacksam att kvinnorna idag ges samma möjligheter [som männen] till att studera vetenskap, yrken och alla andra aspekter av mänsklig kunskap. Ni är lika berättigade som männen är till Kristi ande som upplyser varje man och kvinna som kommer till världen. (Se L&F 84:46.) Välj era prioriteter vad gäller äktenskap och familj, men också vad gäller utbildning som leder till tillfredsställande arbete och produktiv anställning om ni inte gifter er eller till en känsla av trygghet och uppfyllelse om ni gifter er.¹⁶

Ni kommer att ställas inför stora utmaningar. Ni är på väg in i en värld där det råder våldsamt konkurrens. Ni måste skaffa er all utbildning ni kan. Herren har undervisat oss om betydelsen av utbildning. Den förbereder er för större möjligheter. Den utrustar er så att ni kan göra något värdefullt i den stora möjligheternas värld som ligger framför er. Om ni kan studera vid universitet och vill det, så gör det. Om ni inte har någon önskan att studera vid universitet, gå då på en yrkes- eller handelsskola och förbättra er yrkesskicklighet och öka era möjligheter.¹⁷

Jag hoppas att ni [unga människor] kan se på de möjligheter ni har till utbildning som en stor välsignelse. Jag vet att det är hårt arbete. Jag vet att det är svårt. Jag vet att ni blir missmodiga ibland. Jag vet att ni ibland undrar varför ni gav er in på det. Men ge inte upp, jobba på och fortsätt lära er. Ni kommer aldrig att ångra det så länge ni lever utan ska anse det vara en stor välsignelse.¹⁸

Andens utbildning är lika viktig, ja, ännu viktigare än intellektets utbildning.

Jag hyser djup respekt för kunskapens stora krafter som framställs i vår tid. Aldrig förr har så många blivit utbildade i världens kunskap.

Vilken mäktig sak det är – den intensiva utbildningen av ett stort procenttal av världens ungdomar, som dagligen samlas vid lärares fötter för att inhämta kunskap från människans alla tidsåldrar.

Vidden av den kunskapen är svindlande. Den omfattar universums stjärnor, jordens geologi, nationernas historia, folkens kultur och språk, regeringars verksamhet, handelns lagbestämmelser, atomens beteende, kroppens funktioner och sinnets under.

Med så mycket tillgänglig kunskap skulle man kunna tro att världen borde vara i det närmaste fullkomlig. Men trots det är vi medvetna om myntets baksida – sjukdomarna i samhället, stridigheter och svårigheter som för med sig elände för miljontals människor.

Varje dag görs vi medvetna om att livet består av mer än vetenskap och matematik, mer än historia och litteratur. Det finns behov av ett annat slags utbildning utan vilken den världsliga utbildningens substans endast kan leda till undergång. Jag avser hjärtats, samvetets, karaktärens och andens utbildning – dessa odefinierbara aspekter på våra personligheter som så bestämt avgör vad vi är och vad vi gör i våra relationer till varandra.

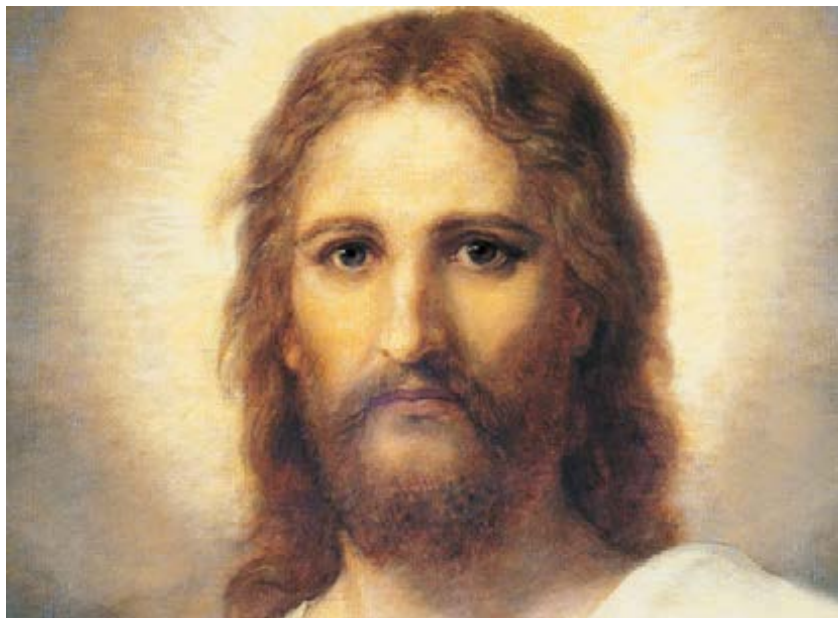
... När jag verkade som missionär i England, gick jag till KFUM i centrala London. Jag antar att den gamla byggnaden för länge sedan är borta, men jag kan aldrig glömma orden som man bemöttes av i foajén varje gång man steg in. Det var Salomos ord: "Förvärva förstånd för allt du äger." (Ords. 4:7.)

Förstånd om vad? Förstånd om oss själva, om livets ändamål, om vår relation till Gud, om de stora gudagivna principer som i århundraden gett styrka åt människans verkliga framgång! ...

När vi skaffar oss världslig utbildning, låt oss också ge rum för odling av Anden i våra liv. Om vi gör det ska Gud välsigna oss med den frid och de välsignelser som endast kommer från honom.¹⁹

Jesus sa: "Lär av mig. ... Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt." (Matt. 11:29–30.)

Jag vill föreslå att vi lyder den befallningen, som gavs av Guds Son. I allt vårt lärande låt oss också lära av honom. I alla våra studier, behöver vi söka kunskap om Mästaren. Denna kunskap kommer på ett underbart sätt att komplettera den världsliga utbildning vi får

"I alla våra studier, måste vi söka kunskap om Mästaren."

och ge vårt liv och vår karaktär en fullödighet som vi inte kan få på något annat sätt.²⁰

Jag uppmanar er att aldrig glömma att andens utbildning är lika viktig, ja, ännu viktigare än intellektets utbildning.²¹

Kyrkans stora utbildningsprogram går framåt. Arbetet på att utbilda ungdomarna genom seminarie- och institutprogrammen utökas ständigt. ... Ni som har deltagit i det programmet vet hur värdefullt det är. Vi uppmanar alla som har tillgång till det att dra fördel av det. Vi tvekar inte att lova er att er kunskap om evangeliet kommer att växa, er tro kommer att stärkas och ni kommer att utveckla underbara vänskapsband.²²

Låt oss ta på oss Herrens namn och sedan med tro gå framåt för att på ett tillämpligt sätt dela med oss av det som påverkar människorna och skänker världen frid och glädje. Världen behöver en generation av män och kvinnor med kunskap och inflytande som kan och vill stå upp och uppriktigt och otvetydigt förkunna att Gud lever och att Jesus är Kristus.²³

 5

Oavsett hur gamla vi blir kan vi skaffa oss kunskap, samla visdom och fortsätta tillväxa.

Lärande är något högst märkligt – processen varigenom århundradenas samlade kunskap har sammanfattats och filtrerats, så att vi på kort tid kan lära oss det som andra från början tillägnade sig endast genom lång forskning och otaliga försök, genom att pröva sig fram.

Utbildning är den stora omvandlingsprocessen genom vilken abstrakt kunskap blir till användbar och produktiv verksamhet. Det är något som aldrig behöver upphöra. Oavsett hur gamla vi blir kan vi skaffa oss kunskap och använda den. Vi kan samla visdom och gagnas av den. Vi kan inspireras genom läsekonstens under och genom konsten och på så sätt göra vårt liv mer välsignat och rikt. Ju äldre jag blir, desto mer uppskattar jag de stora författarnas ord – forntida och nutida – och att få njuta av det som de skrivit.²⁴

Ingen av oss ... vet tillräckligt. Lärandeprocessen är oändlig. Vi måste läsa, vi måste iaktta, vi måste ta till oss, och vi måste begrunda det som vi matar vårt sinne med. ... Jag tror på förbättring. Jag tror på utveckling. ...

Fortsätt att utvecklas, mina bröder och systrar, oavsett om ni är trettio eller sjuttio. Er flit får åren att gå fortare förbi än ni kanske önskar, men de kommer att vara fyllda av ljuv och underbar livsglädje som blir kryddan i ert liv och gör er undervisning kraftfull.²⁵

Strax öster om Brigham Young-universitetet i Provo, Utah ligger det ett berg. Jag är säker på att många har sett upp mot det berget och tänkt: "Om jag bara kunde klättra upp till toppen skulle det vara intressant att se dalen på den andra sidan." Men de av er som har gjort det har upptäckt att dalen är bara en liten och ganska grund sänka och att bortom den finns det många andra och högre berg att bestiga.

Så hoppas jag att det ska bli för er. ... Ni ska inse att fastän er lärandeefarenhet kan ha varit stor, finns det ännu större möjligheter och utmaningar framför er. Öka ert informationsförråd, öka er kunskap, Fortsätt lära – livet ut.²⁶

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför är det så viktigt att ”skaffa oss mer och mer ljus” genom utbildning? (Se avsnitt 1.) Hur kan lärandet hjälpa var och en av oss att gå framåt? Hur kan lärandet hjälpa oss att ”lysa upp en värld i mörker”?
- Gå igenom president Hinckleys berättelse om hur hans föräldrar skapade en atmosfär av lärande i deras hem (se avsnitt 2). Hur kan vi hjälpa våra barn utveckla en kärlek till lärande? Hur kan vi hjälpa våra barn att vilja söka efter lärdom från källor som lyser upp och motiverar till att göra gott?
- Hur är utbildning nyckeln ”som låser upp möjligheternas dörr” åt ungdomar och unga vuxna? (Se avsnitt 3.) Hur kan ungdomar och unga vuxna kreativt dra fördel av möjligheter till utbildning?
- Hur skulle du förklara vad som menas med orden ”andens utbildning”? (Se avsnitt 4.) Hur kan vi utbilda hjärtat, karaktären och anden? Hur har andligt och världsligt lärande i ditt liv kompletterat varandra?
- Varför borde vi fortsätta att lära oss under hela livet? (Se avsnitt 5.) Hur kan vi hålla kvar en livslång kärlek till lärande? Vad har du lärt dig nyligen som var särskilt värdefullt för dig?

Skriftställen som hör till detta ämne

Ords. 1:5; 2 Pet. 1:1–8; 2 Ne. 9:28–29; 28:29–30; L&F 6:7; 90:15; 131:6; 136:32–33

Undervisningstips

Ett förslag för att uppmuntra diskussion om president Hinckleys lärdomar är att be klassmedlemmar berätta vad de har lärt sig från sina egna studier av kapitlet (se sidorna vi–vii i den här boken om ytterligare förslag).

Slutnoter

1. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), s. 59.
2. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 449–450.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1: 1995–1999* (2005), s. 406–407.
4. ”En profets råd till och förbön för ungdomar”, *Liahona*, apr. 2001, s. 34.

5. Se "Ett samtal med ensamstående vuxna", *Nordstjärnan*, nov. 1997, s. 22.
6. "En profets råd till och förbön för ungdomar", s. 35–37
7. *Standing for Something*, s. 67.
8. "Atmosfären i vårt hem", *Nordstjärnan*, nov. 1985, s. 2.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 171–172.
10. "Inspirerande tankar", *Nordstjärnan*, juni 1999, s. 4–5.
11. "Håll dig på den rätta vägen", *Liahona*, maj 2004, s. 113.
12. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 172–173.
13. "Stå trogna och trofasta", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 95.
14. "Youth Is the Season", *New Era*, sep. 1988, s. 47.
15. "Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?" *Liahona*, juli 2001 s. 115.
16. "Ten Gifts from the Lord", *Ensign*, nov. 1985, s. 89.
17. "Unga män och nyomvända", *Liahona*, juli 1997, s. 49.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 370.
19. "With All Thy Getting Get Understanding", *Ensign*, aug. 1988, s. 2, 5.
20. "With All Thy Getting Get Understanding", s. 5.
21. I "President Hinckley Visits New Zealand, Australia, and Mexico", *Ensign*, aug. 1997, s. 77.
22. Se "Det underverk som tron åstadkommit", *Nordstjärnan*, okt. 1984, s. 90.
23. "With All Thy Getting Get Understanding", s. 5.
24. Se "Jag tror", *Nordstjärnan*, mars 1993, s. 4.
25. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 298–299.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 299.

Dygden – en hörnsten att bygga våra liv på

”Ni är var och en ett andebarn till en gudomlig Fader i himlen. Ni skapades efter hans plan i er Skapares avbild. Era kroppar är heliga. De är era andars tempel. Smutsa inte ner dem med synd.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

När president Gordon B. Hinckley talade till eleverna på Brigham Young-universitetet 2007, berättade han:

”Jag märkte något mycket intressant häromdagen. Tidigt en lördagsmorgon i Salt Lake City, revs byggnaden som rymde Key Bank med hjälp av en serie välplacerade detonationer. Det hände på bara tre eller fyra sekunder och det bildades ett stort dammoln som rullade ut mot nordväst. Processen kallas för implosion i jämförelse med en explosion.

Byggnaden uppfördes för nästan trettio år sedan Jag antar att det tog minst ett år, kanske två, att få den klar. Nu var den borta på några sekunder.

Det är så här, mina vänner, som många människors liv är. Vi bygger stadigt upp ett liv under ett antal år. Sedan upptäcker vi att vi befinner oss i en mycket laddad situation. Vi gör misstag. Vi kompromissar med kyskheten. Det sker en implosion, och allt som blir kvar är ett dammoln.

Jag påmindes om det här när jag kom att tänka på en ung man och en ung kvinna som kom till mitt kontor. Han var en stilig pojke och hon var en vacker flicka. De gick båda på universitetet. Deras framtid såg ljus och vacker ut. Men de gav efter för frestelsen. ...

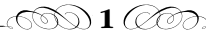
President Gordon B. Hinckley har sagt: "Låt dygden bli en hörnsten som ni bygger era liv på."

De fick tårar i ögonen när de talade med mig. Men det fanns ingen flykt undan verkligheten som de stod inför. Deras liv hade drabbats av en implosion och ett torn av drömmar rasade ner.

Låt inte det här hända er. Svik inte er själva genom att kompromissa med er moraliska beslutsamhet. Ni är, var och en ett andebarn till en gudomlig Fader i himlen. Ni skapades efter hans plan i er Skapares avbild. Era kroppar är heliga. De är era andars tempel. Smutsa inte ner dem med synd.

Jag hänvisar återigen till tornet som raserades och påminner er om att i dess ställe ska en ny och ståtlig byggnad uppföras. På liknande sätt kan de som begått överträdelser återvända till sin Återlösare, vår Frälsare Jesus Kristus, och återigen bli rena och nya genom hans försonings kraft.”¹

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Ett dygdigt liv ger stor frid och underbara välsignelser.

Det finns inget i hela världen som är så storslaget som dygden. Den strålar och mister aldrig sin glans. Den är dyrbar och vacker. Den är ovärderlig. Den kan inte köpas eller säljas. Den är följd av självkontroll.

Herren har gett oss ett underbart påbud. Han har sagt: ”Pryd ständigt dina tankar med dygd” (L&F 121:45). Detta blir ett bud som vi bör hörsamma med flit och disciplin. Och det åtföljs av ett löfte om otroliga och underbara välsignelser. Till dem som lever i dygd har han sagt:

”Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet. ...

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira, och ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig i evigheters evighet” (L&F 121:45–46).

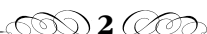
Kan det finnas något större eller vackrare löfte än detta?²

Finns det starka skäl för dygden? Det är den enda vägen till frihet från ånger. Den samvetsfrid som den i så rikt mått ger är den enda personliga frid som är oförfalskad.

Och förutom allt detta finns Guds orubbliga löfte till dem som vandrar på dygdens stigar. Jesus av Nasaret förkunnade i sin bergspredikan: ”Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud” (Matt. 5:8). Det är ett förbund som instiftats av honom som har kraften att uppfylla det.³

Ni bör inse, ni *måste* inse, att både erfarenheten och gudomlig visdom förkunnar, att dygd och moralisk renhet är vägen som leder till karaktärsstyrka, frid i hjärtat och glädje i livet.⁴

Låt dygden bli en hörnsten som ni bygger era liv på.⁵

När vi höjer oss över världens smuts och omoral, åtnjuter vi större glädje, trygghet och sinnesfrid.

Då vi ser ut över världen, tycks det som om moralen har slängts åt sidan. Överträdandet av gamla normer har blivit vanligt. Den ena studien efter den andra visar att man övergett gamla beprövade principer. Självdisciplinen har glömts bort och lösaktigheten har blivit alldeles för utbredd.

Men, mina kära vänner, vi kan inte acceptera det som blivit vanligt i världen. Ni, som medlemmar av kyrkan, har högre och mera krävande normer. Liksom en röst från Sinai förkunnar den att du inte ska ge dig hän åt sådant. Du ska hålla dina lustar under kontroll.⁶

Paulus ord till de heliga i Korint är lika tillämpliga på oss idag som de var för dem som han skrev till. Han sa:

”Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?

Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni” (1 Kor. 3:16–17).⁷

Åter ett råd från Paulus till Timoteus: ”Håll dig själv ren” (1 Tim. 5:22).

Detta är enkla ord. Men de är ofantligt viktiga. Paulus säger i själva verket: Håll dig borta från sådant som bryter ned dig och förstör din andlighet. Håll dig borta från teveprogram som leder till orena tankar och orent språk. Håll dig borta från videofilmer som leder till onda tankar. De hjälper dig inte. De bara skadar dig. Håll dig borta från böcker och tidningar som är vulgära och oanständiga i det som de säger och porträtterar. Håll dig själv ren.⁸

Kyskhet är "vägen till lycka i livet".

Äktenskapet är instiftat av Gud, äktenskapet mellan en man och en kvinna. Det är den ordning genom vilken han avsåg att barn skulle komma till världen. Sexuella relationer under varje annan omständighet blir överträdelse och står i fullständig motsats till lärdomarna i Jesu Kristi evangelium.⁹

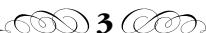
Vi tror på kyskhet före äktenskapet och absolut trohet efter giftermålet. Det sammanfattar det hela. Det är vägen till lycka i livet. Det är vägen till tillfredsställelse. Det ger frid i hjärtat och frid i hemmet.¹⁰

Ingen familj kan få frid, inget liv kan undgå motståndarens stormar, såvida inte denna familj och detta hem byggs på moralens, plikttröhetens och den ömsesidiga respektens grund. Det kan inte finnas frid där det inte finns tillit; det kan inte finnas frihet där det inte finns lojalitet. Kärlekens varma solljus stiger inte upp ur omoralens sumpmark.¹¹

Jag anser att det borde vara varje barns välsignelse att födas i ett hem där det är välkommet, där det tas om hand, där det är älskat och välsignat med föräldrar, en far och en mor, som är lojala mot varandra och mot sina barn. ... Håll stånd mot världens bedrägerier. De som producerar vår underhållning och tillhandahåller mycket av vår litteratur försöker få er att tro annorlunda. Århundradens samlade visdom förkunnar klart och tydligt att den högre lyckan, den större

tryggheten, den större sinnesfriden, den djupare källan av kärlek upplever bara de som håller sig till de tidsbeprövade kyskhetsnormerna före äktenskapet och fullständig trohet inom äktenskapet.¹²

Vi lever i en värld full av smuts och omoral och svårigheter. Höj dig över detta, stå mer rakryggad, lämna världen bakom dig och lev som Herren vill att du ska leva.¹³

Pornografi är beroendeframkallande och destruktiv, men vi kan höja oss över det.

Jag vill något motvilligt tala över ett tema som jag behandlat tidigare. Jag gör det i samma anda som Alma när han sa: ”Ja, och detta är min glädje, att jag kanske kan bli ett redskap i Guds händer till att föra någon själ till omvändelse” (Alma 29:9).

... Jag talar om pornografi i alla dess former. ... Den är djävulsk. Den står helt i strid mot evangeliets anda, mot ett personligt vittnesbörd om det som hör Gud till. ...

... Alla inblandade blir offer. Barn exploateras och lider allvarlig skada. Unga sinnen förvrids av falska uppfattningar. Fortsatt användning leder till ett beroende som är nästan omöjligt att bryta. Så ... många ... finner att de inte kan låta bli. Deras energi och deras intresse uppslukas av detta improduktiva sökande efter rått och vulgärt material.

Den ursäkt som ges är att det är svårt att undvika, att det är lättåtkomligt och att det inte går att komma undan.

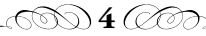
Anta att en storm rasar och vindarna tjuvar och snön viner i ansiktet på dig. Du kan inte hejda den. Men du kan klä på dig ordentligt och söka skydd, och då kan stormen inte skada dig.

Likaså: Även om internet är mättat med slipprikt material behöver du inte se på det. Du kan dra dig undan i skydd av evangeliet och dess lärdomar om renhet, dygd och ett rent liv.

Jag vet att jag talar klart och rakt på sak. Jag gör det eftersom internet har gjort pornografin mera tillgänglig, förutom det som finns på DVD och video, på teve och i tidningsställ. Det leder till fantasier som förgör självaktningen. Det leder till utomäktenskapliga relationer, ofta till sjukdomar och till brottslighet i form av övergrepp.¹⁴

Ni lever i en värld fylld av hemska frestelser. Pornografi, med dess vulgaritet och smuts, sveper fram över jorden som en fasansfull, uppslukande tidvattenvåg. Den är giftig. Se den inte, läs den inte. Den förgör er om ni gör det. Den tar bort er självrespekt. Den berövar er känslan för det vackra i livet. Den drar ner er till ett trask av onda tankar, och förmodligen till onda handlingar. Håll er borta från den. Sky den som om det vore en farlig sjukdom, för den är lika dödlig. Var dygdig i tanke och handling.¹⁵

Det finns så mycket oanständighet och lusta och pornografi i denna värld. Vi som sista dagars heliga måste höja oss över den och bestämt hålla den ifrån oss. Ni har inte råd att ägna er åt sådant. Ni har helt enkelt inte råd att ägna er åt sådant. Ni måste utestänga det från ert hjärta. Liksom tobak är pornografin beroendeframkallande och förstör dem som sysslar med den. ”Pryd ständigt dina tankar med dygd” [L&F 121:45].¹⁶

Med självdisciplin och bemödande kan vi styra våra tankar och handlingar.

Var rena till sinnet, så har ni större kontroll över era kroppar. Det sades fordom att ”som en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon”.). Orena tankar leder till orena handlingar.¹⁷

När vi frestas kan vi ersätta onskans tankar med tankar på [vår Frälsare] och hans lärdomar. Han har sagt: ”Och om ni har blicken fäst endast på min ära skall hela er kropp vara fylld med ljus och det skall inte finnas något mörker i er, och den kropp som är fylld med ljus förstår allting.

Heliggör er därför så att ni har endast Gud i sinnet, och de dagar skall komma då ni skall se honom, ty han skall ta slöjan från sitt ansikte för er” (L&F 88:67–68).¹⁸

Jesus gav befallningen att vi måste ha kontroll över våra tankar lika väl som över våra handlingar. Han sa: ”Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta” (Matt. 5:28). ...

Sinnets kontroll måste vara starkare än fysiska begär eller köttets lust. När tankarna bringas i fullkomlig harmoni med uppenbarad

sanning, blir handlingarna därefter passande. ... Var och en av oss kan med självdisciplin och bemödande kontrollera våra tankar och handlingar. Det är en del av förloppet att utveckla andlig, fysisk och emotionell mognad. ...

Vi vädjar till människorna överallt att leva enligt vår Skapares lärdomar och höja sig över köttsliga lustar, som så ofta resulterar i de tragedier som är följden av moralisk överträdelse.¹⁹

De som engagerat sig i omoraliskt beteende kan bli förlåtna och kan höja sig över det förflutna.

Jag vill inte låta negativ. Jag är av naturen optimistisk. Men i de här sakerna, [som pornografi och omoral], är jag realist. Om vi är engagerade i sådant beteende, är det nu dags att ändra sig. Låt detta bli stunden för vårt beslut. Låt oss vända oss till en bättre väg.²⁰

Om ni finner att ni börjar vackla under trycket, så skärp er. Sluta innan det är för sent. Ni kommer att bli evigt tacksamma att ni gjorde det.

Var trogna mot er själva och det bästa som finns inom er.²¹

Låt mig ... försäkra er om, att om ni har begått ett fel, om ni har ägnat er åt omoraliskt beteende, är allt inte förlorat. Minnet av ett sådant felsteg kommer antagligen att dröja sig kvar, men handlingen kan bli förlåten, och ni kan höja er över det förgångna och leva ett liv som är helt acceptabelt inför Herren, när omvändelse har skett. Han har lovat att förlåta era synder och inte komma ihåg dem mera (se L&F 58:42).

... Kyrkans ledare ... kan hjälpa er i era svårigheter. Ni kan lägga bakom er det onda ni varit engagerade i. Ni kan gå framåt med förnyat hopp och acceptans till ett mycket bättre levnadssätt.²²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hinckley lärde att det finns ”starka skäl för dygden” (avsnitt 1). Vad skulle du säga till någon som talar för att det *inte* finns starka skäl för dygden?

- Varför är kyskheten ”vägen till lycka i livet”? Varför för kyskheten med sig ”frid i hjärtat och frid i hemmet”? (Se avsnitten 1 och 2.)
- President Hinckley sa: ”Vi som sista dagars heliga måste höja oss över [pornografi] och bestämt hålla den ifrån oss” (se avsnitt 3). Vad kan vi göra för att höja oss över den? Hur kan vi hjälpa andra att höja sig över den? Vad tror du menas med att bestämt hålla den ifrån oss?
- När du läser president Hinckleys råd i avsnitt 4, vad lär du dig om att styra dina tankar? Vad är några praktiska saker vi kan göra för att hålla våra tankar rena?

Skriftställen som hör till detta ämne

Ps. 24:3–4; Matt. 5:27–28; Fil. 4:6–8; Jak. 3:2; L&F 46:31–33; 59:6; TA 1:13

Studiehjälpmedel

”Stryk under och markera ord eller fraser när du läser, så att du kan urskilja begreppen i stycket. ... Skriv upp skriftställen i marginalen som tydliggör de avsnitt som du studerar” (se *Predika mitt evangelium* [2004], s. 23).

Slutnoter

1. ”True to the Faith” (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 18 sep. 2007), s. 2–3, speeches.byu.edu.
2. ”Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?” *Liahona*, juli 2001, s. 114–115.
3. ”Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart,” *New Era*, juli 1999, s. 4.
4. ”Vördnad och moral”, *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 45.
5. I Conference Report, okt. 1964, s. 118.
6. ”Gå den rätta vägen”, *Liahona*, jan. 2006, s. L52.
7. ”På dessa tre tror jag”, *Liahona*, juli 2006, s. 4.
8. ”Unga män och nyomvända”, *Liahona*, juli 1997, s. 48.
9. ”Fasta i tron”, *Nordstjärnan*, sep. 1996, s. 6.
10. ”Det har ju inte tilldragit sig i någon avkrok”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 51.
11. Se ”I sökandet efter frid och frihet”, *Nordstjärnan*, sep. 1990, s. 5.
12. ”Håll stånd mot världens bedrägerier”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 98.
13. ”Inspirational Thoughts”, *Ensign*, feb. 2007, s. 7.
14. ”Det tragiska onda bland oss”, *Liahona*, nov. 2004, s. 59–62.
15. ”Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete”, *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 56.
16. ”Ord från den levande profeten”, *Nordstjärnan*, okt. 1997, s. 14.
17. ”Varen rena”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 49.
18. ”Det tragiska onda bland oss”, s. 62.
19. ”Vördnad och moral”, s. 44.
20. ”Det tragiska onda bland oss”, s. 62.
21. ”Stå trogna och trofasta”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 95–96.
22. ”Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?” s. 114.

Första presidentskapet, 1995. President Gordon B. Hinckley (i mitten), president Thomas S. Monson, förste rådgivare (till vänster) och president James E. Faust, andre rådgivare (till höger).

Prästadömets ledarskap i Jesu Kristi Kyrka

”Herren vakar över detta verk. Detta är hans rike. Vi är inte som får utan herde. Vi är inte som en armé utan ledare.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

President Gordon B. Hinckley har sagt: ”Min första uppgift i kyrkan, det första ämbete jag innehade, var som rådgivare till den pojke som presiderade över vårt diakonkvorum. Vår biskop kallade in mig och talade med mig om detta kall. Det gjorde djupt intryck på mig. Jag blev orolig och bekymrad. Jag var av naturen, tro det eller ej, en ganska skygg och tillbakadragen gosse, och jag tror att detta kall att verka som rådgivare i ett diakonernas kvorum berörde mig lika djupt, i förhållande till ålder och erfarenhet, som mitt nuvarande ansvar jämfört med nuvarande ålder och erfarenhet.”¹

President Hinckley hade liknande känslor 1961 när han kallades att verka som medlem i de tolv apostlarnas kvorum. På sin första generalkonferens som apostel sa han:

”Jag tror att jag känner något av bördan i detta ansvar att stå som ett vittne om Herren Jesus Kristus inför en värld som är ovillig att acceptera honom. ’Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig.’ Jag är överväldigad över det förtroende Herrens profet har för mig, och den kärlek som dessa mina bröder har uttryckt. ... Jag ber om styrka, jag ber om hjälp, och jag ber om tron och viljan att vara lydig.”²

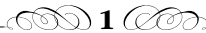
Den 1 april 1995, då president Hinckley inröstades av kyrkans medlemmar, talade han på generalkonferensens prästadsömsmöte för första gången som deras profet och president. Under de föregående fjorton åren hade han verkat som rådgivare till tre av kyrkans presidenter. Han hade upprepade gånger vittnat om deras gudomliga

kallelser och uppmanat de sista dagars heliga att följa deras råd. När han nu själv befann sig i det ämbetet, kände han sig lika beroende av Herren som han hade gjort som diakon eller nybliven apostel. Ja, han hade blivit ännu mer medveten om sitt behov av Herrens stöd och styrka. Han sa:

”Era uppräcotta händer i den högtidliga församlingen i morse blev ett uttryck för er villighet och önskan att stödj oss, era bröder och tjänare, med er tillit, tro och böner. Jag är djupt tacksam för detta uttryck. Jag tackar er var och en. Jag försäkrar er det som ni redan vet, att i Herrens organisation finns inga aspirationer till ett ämbete. Som Herren sa till sina lärjungar: ’Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och [ordinerat] er’ (Joh. 15:16). Det här ämbetet är inte något man söker. Rätten att utse ligger hos Herren. Han är herre över liv och död. Han har makten att kalla. Han har makten att ta bort. Han har makten att behålla. Allt är i hans händer.

Jag vet inte varför det finns plats för en sådan som jag i hans stora plan. Men då nu denna mantel lagts på mig, vill jag ägna allt vad jag har av styrka, tid, förmåga och liv åt min Mästares verk i tjänandet av mina bröder och systrar. Återigen tackar jag er ... för era handlingar i dag. Min högsta bön är att jag ska vara värdig. Och jag hoppas att jag må bli ihågkommen i era böner.”³

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Herren kallar varje president för kyrkan efter att ha prövat, förädlat och polerat honom.

Jag har samarbetat med kyrkans presidenter från president Heber J. Grant och framåt. ... Jag har känt alla dessa mäns rådgivare, och jag har känt medlemmarna i de tolv råds under dessa presidenters ämbetsstid. Alla dessa har varit djupt mänskliga personligheter. De har haft mänskliga karaktärsdrag och kanske vissa mänskliga svagheter. Men framför allt har i vars och ens liv en överväldigande gudomlig inspiration visat sig. De som varit presidenter har varit verkliga profeter. Jag har på nära håll bevittnat uppenbarelseens ande över dem. Var och en av dem blev president efter många års erfarenhet som medlem i de tolv råds och i andra ämbeten. Herren förädlade

var och en, lät honom känna nedstämdhet och misslyckanden, lät honom uppleva sjukdom och i några fall djup sorg. Allt detta blev en del av en omfattande förädlingsprocess och dess verkan framstod på ett vackert sätt i deras liv.

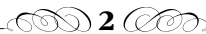
Mina kära vänner i evangeliet, detta är Guds verk. Detta är hans kyrka och hans älskade Sons kyrka, vilkens namn den bär. Gud låter aldrig en bedragare stå i dess ledning. Han utnämner sina profeter, han inspirerar och leder dem.⁴

Till dem som uttrycker sitt bekymmer för att kyrkans president troligen alltid kommer att vara en ganska gammal man, vill jag säga: "Vilken välsignelse!" ... Han behöver inte vara ungdomlig. Han har, och han kommer även fortsättningsvis att ha yngre män som färdas över jorden i verkets tjänst. Han är den presiderande högprästen, innehavaren av alla de heliga prästadömetts nycklar och är uppenbarelsens röst från Gud till hans folk. ...

För mig känns det oerhört tryggt att veta att ... vi kommer att ha en president som disciplinerats och fostrats, rannsakats och prövats, vars trohet till verket och vars redbarhet för Guds sak härdats i tjänandets ässja, vars tro har mognat och vars närhet till Gud odlats i många år.⁵

Jag talar ... i tacksamhet över en profet som leder oss i dessa sista dagar. Jag vädjar om lojalitet mot honom som Herren har kallat och smort. Jag vädjar om uthållighet, då ni stöder honom och uppmärksammar hans undervisning. Jag har ... sagt, att om vi har en profet, har vi allt. Om vi inte har en profet, har vi ingenting. Vi har en profet. Vi har haft profeter sedan denna kyrka grundades. Vi kommer aldrig att vara utan profet, om vi förtjänar en profet.

Herren vakar över detta verk. Detta här är hans rike. Vi är inte som får utan herde. Vi är inte som en armé utan ledare.⁶

När kyrkans president dör, blir den främste aposteln näste president.

Detta överförande av auktoritet [till en ny president för kyrkan] som jag har deltagit i ett antal gånger är vackert i all sin enkelhet. Det visar hur Herren arbetar. På hans sätt utväljs en man av profeten

att bli medlem av de tolv råds. Han väljer det inte som yrke. Han blir kallad, som apostlarna på Jesu tid, till vilka Herren sa: "Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och [ordinerat er]." (Joh. 15:16.) Åren går. Han blir skolad och disciplinerad i sitt ämbetes plikter. Han reser över hela världen för att uppfylla sin apostoliska kallelse. Det är en lång väg av förberedelse i vilken han lär känna de sista dagars heliga överallt, och de lär känna honom. Herren prövar hans hjärta och hans fasthet. På ett naturligt sätt uppstår vakanser i detta råd och nya utnämningar görs. Genom denna process blir en person seniorapostel. Latent hos honom och hans bröder finns alla prästdömets nycklar som ges vid varje ordination. Men myndigheten att använda dessa nycklar är begränsad till kyrkans president. Vid hans bortgång blir denna myndighet verksam i senioraposteln som därefter namnges, avskiljes och ordineras som profet och president av sina bröder i de tolv råds.

Det sker inget val. Det förekommer ingen kampanj. Det är bara det lågmälda och enkla utförandet av en gudomlig plan som skänker ett inspirerat och beprövat ledarskap.

Jag har varit vittne, personligt vittne, till denna förunderliga process. Jag ger er mitt vittnesbörd om att det är Herren som [väljer profeten].⁷

När president [Howard W.] Hunter gick bort upplöstes första presidentskapet. Broder Monson och jag som verkat som hans rådgivare, återtog våra platser i de tolv kворum, som då blev kyrkans presiderande auktoritet.

... Alla levande, ordinerade apostlar [samlades] i en anda av fasta och bön i det övre rummet i templet. Vi sjöng en helig psalm och bad tillsammans. Vi deltog i Herrens heliga nattvard och förnyade med detta heliga, symboliska testamente våra förbund och vårt förhållande till honom som är vår gudomlige Återlösare.

Första presidentskapet organiserades sedan på nytt enligt ett genom generationer väl etablerat mönster.

Det förekom ingen valkampanj, ingen strid, ingen ärelystnad för ämbetet. Det var tyst, fridfullt, enkelt och heligt. Det följde det sätt som Herren själv har fastställt.⁸

 3

**Herren har gett oss principer och tillvägagångssätt
för hur hans kyrka ska ledas om presidenten
inte längre kan fungera helt.**

President Hinckley gjorde följande uttalande 1992 när han verkade som förste rådgivare i första presidentskapet: Kyrkans överhuvud är Herren Jesus Kristus. Det är hans kyrka. Men det jordiska överhuvudet är vår profet. Profeter är män som fått en gudomlig kallelse. Trots gudomligheten i kallelsen är de mänskliga. De är underkastade jordelivets svårigheter.

Vi älskar och respekterar och ärar och ser upp till vår tids profet, president Ezra Taft Benson. Han har varit en stor och begåvad ledare, en man vars röst genljudit i hela världen i ett vittnesbörd om detta verk. Han innehar alla prästadömetts nycklar på jorden i vår tid. Men han har uppnått en ålder, då han inte kan utföra så mycket av det som han en gång gjorde. Detta förringar inte hans kallelse som profet, men det begränsar hans fysiska verksamhet.⁹

President Hinckley gjorde följande uttalande 1994 när han verkade som förste rådgivare i första presidentskapet: Människor i hela kyrkan är naturligtvis angelägna om att få reda på hur det står till med president Benson. Han är nu i sitt nittiofemte år. ... Han lider allvarligt av följderna av ålder och sjukdom och har inte kunnat fullgöra viktiga åligganden i sin heliga kallelse. Detta är ingen situation som saknar motstycke. Andra presidenter i kyrkan har också varit sjuka eller oförmögna att verka till fullo de sista månaderna eller åren av sina liv. Det är möjligt att detta kommer att hända igen i framtiden.

De principer och tillvägagångssätt som Herren har inrättat för att leda sin kyrka tar hänsyn till alla sådana omständigheter. Det är viktigt att det inte finns något tvivel eller oro om kyrkans ledning och utöandet av de profetiska gåvorna, däribland rätten till inspiration och uppenbarelse vid administreringen av kyrkans angelägenheter och program, när presidenten är sjuk eller inte kan verka till fullo.

Första presidentskapet och de tolv rådgivare, som är kallade och ordinerade att inneha prästadömetts nycklar, har myndigheten och ansvaret att leda kyrkan, att utföra dess förrättningar, förklara dess lärdomar och upprätthålla och ta hand om dess formaliteter. En

De tolv apostlarnas kvorum 1965. Sittande, från vänster till höger: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (på armstödet), Joseph Fielding Smith (kvorumpresident) och LeGrand Richards. Stående, från vänster till höger: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans och Howard W. Hunter.

man som ordinerats till apostel och inröstats som medlem i de tolv kvorum stöds som profet, siare och uppenbarare. Liksom presidenterna före honom var president Benson seniorapostel vid tiden för sin kallelse till kyrkans president. Hans rådgivare togs från de tolv rådgivare. Därför har alla sittande medlemmar i första presidentskapets kvorum och de tolv rådgivare fått ta emot nycklar, rättigheter och den auktoritet som tillhör det heliga apostlaskapet.

Jag citerar ur Läran och förbunden:

”Tre presiderande högrepräster i det melkisedekska prästadömet, utvalda av kvorumet, utsedda och ordinerade till detta ämbete samt upprätthållna genom kyrkans förtroende, tro och böner, bildar kyrkans presidentskaps kvorum” (L&F 107:22).

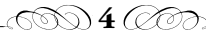
När presidenten är sjuk eller inte kan fungera till fullo i alla de uppgifter som hör till hans ämbete, utgör hans båda rådgivare tillsammans det första presidentskapets kvorum. De tar hand om presidentskapets dagliga arbete. Undantagsvis, när endast en man har

möjlighet att arbeta, kan han handla med auktoriteten i sitt ämbete i presidentskapet som det framgår i Läran och förbunden, kapitel 102, verserna 10–11. ...

... Rådgivarna i första presidentskapet fullgör det regelmässiga arbetet som hör till detta ämbete. Alla större frågor om policy, tillvägagångssätt, program eller lärosatser beaktas emellertid efter moget övervägande och under bön av första presidentskapet och de tolv kvorum tillsammans. I sådana gemensamma möten för dessa två kvorum, första presidentskapets kvorum och de tolv kvorum, och där varje person har fullständig frihet att uttala sig, övervägs varje större fråga.

Nu citerar jag Herrens ord igen: ”Och varje beslut som fattas av något av dessa kvorum måste ske genom detsammans enhälliga röst, det vill säga: Varje medlem av varje kvorum måste vara överens om dess beslut för att deras inbördes beslut skall ha denna kraft eller giltighet” (L&F 107:27). ...

... Låt nu detta bli klart för alla att Jesus Kristus står som ledare för denna kyrka som bär hans heliga namn. Han vakar över den. Han styr den. Han står vid sin Faders högra sida, han leder detta verk. ... Han har friheten att kalla människor på sitt sätt till höga och heliga ämbeten och avlösa dem enligt sin vilja genom att kalla hem dem. Han är Mästaren över liv och död. Jag bekymrar mig inte över de omständigheter vi befinner oss i. Jag accepterar dessa omständigheter som ett uttryck av hans vilja. Jag accepterar också ansvaret att arbeta tillsammans med mina bröder, och vi gör allt vi kan för att föra detta heliga verk framåt i en anda av helgelse, kärlek, ödmjukhet, plikt och lojalitet.¹⁰

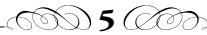

De tolv apostlarna är särskilda vittnen om Kristi namn i hela världen.

Efter det att de har blivit ordinerade till det heliga apostlämbetet och avskilts som medlemmar av de tolv rådgivare, förväntas [apostlarna] huvudsakligen ägna sig åt ämbetets uppgifter. De ska i första rummet – över allt annat – sätta ansvaret att stå som särskilda vittnen inför världen om Kristi namn. ...

I likhet med oss är de mänskliga. De har sina starka och sina svaga sidor. Men hädanefter, under resten av deras liv, så länge som de förblir trofasta, blir deras främsta uppgift att främja Guds verk på jorden. De måste intressera sig för vår Faders barns välgång, både dem inom och utanför kyrkan. De måste göra allt de kan för att trösta dem som sörjer, stärka dem som är svaga, uppmuntra dem som vacklar, bli vän med de ensamma, ge de utblottade näring, välsigna de sjuka, bära vittnesbörd, inte av tro utan av säker kännedom om Guds Son, deras Vän och Mästare, vars tjänare de är. ...

... Jag vittnar om deras broderskap, deras hängivenhet, deras tro, deras flit och deras oerhörda arbete i att främja Guds rike.¹¹

Första presidentskapet och de tolv söker uppenbarelse och total enighet innan de fattar beslut.

Inget beslut utgår från första presidentskapets och de tolv överläggning utan total enighet bland de inblandade. När en fråga börjar behandlas, kan det finnas olika åsikter. Sådant är att vänta. Dessa män har olika bakgrund. Det är män som tänker självständigt. Men innan det slutliga beslutet fattas, uppstår en enighet i tanke och tal.

Detta förväntas om Herrens uppenbarade ord följs [se L&F 107:27, 30–31]. ...

... [När] jag verkat som medlem i de tolv rådgivare och ... [när] jag verkat i första presidentskapet, har det aldrig vidtagits någon större åtgärd utan att dessa tillvägagångssätt har följts. ... Under processens gång, då människor säger vad de tycker, har det sållats och tröskats fram idéer och åsikter. Jag har emellertid aldrig märkt någon allvarlig oenighet eller personlig ovänskap bland bröderna. Jag har snarare lagt märke till en förträfflig och anmärkningsvärd sak – enandet, under direkt inflytande av den Helige Anden och under uppenbarelsens kraft, från skilda åsikter tills fullständig harmoni och enighet råder. ...

Jag känner inte till någon annan organisation av något slag om vilket detta kan sägas.¹²

6

En stavsresident kallas genom inspiration till att tjäna som rådgivande till biskopar och som ledare för folket.

Stavsresidenten är den ämbetsman som kallats under uppenbarelse att stå mellan församlingarnas biskopar och kyrkans generalauktoriteter. Han har ett mycket viktigt ansvar. Han utbildas av generalauktoriteterna och utbildar i sin tur biskoparna. ...

Stavsresidenterna tjänar som rådgivande till biskoparna. Varje biskop vet att när han ska ta itu med något svårt problem, finns det en man till hands som han kan gå till för att dela bördan och få råd.

Han är en extra säkerhet när det gäller att avgöra vilka som är värdiga att komma till Herrens hus. ... Presidenten gör likaså en andra sållning när det gäller värdighet för dem som ska gå ut och representera kyrkan på missionsfältet. Också han intervjuar kandidaten, och först sedan han är övertygad om vederbörandes värdighet godkänner han rekommendationen. Han har även fått myndighet att avskilja dem som kallats på mission och att avlösa dem när de fullgjort sitt tjänande.

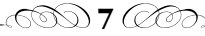
En mycket viktig uppgift är att vara stavens disciplinära ämbetsman. ... Han bär det mycket tunga ansvaret att se till att läran som undervisas i staven hålls ren och obefläckad. Det är hans plikt att se till att inga falska lärdomar lärs ut och att inga falska handlingar utförs. Om sådant görs av en bärare av melkisedekska prästadömet eller annan person under några omständigheter, ska han samtala med dem, och om personen fortsätter att handla fel, så är presidenten förpliktad att vidta åtgärder. Han kallar den felande att inställa sig inför ett disciplinråd där åtgärd kan vidtas, så att vederbörande ges en prøvotid eller berövas gemenskapen, eller utesluts ur kyrkan.

Detta är ett ytterst otrevligt och ovälkommet uppdrag, men presidenten måste åta sig det utan fruktan eller favorisering. Allt detta sker i harmoni med Andens ledning, så som framläggs i kapitel 102 i Läran och förbunden.

Därefter måste han göra allt han kan för att arbeta med och så småningom föra tillbaka den som tillrättavisats.

Allt detta och mycket mer ingår i hans ansvar. Därav följer att hans liv måste vara ett föredöme för hans folk. ...

Eftersom vi har så stort förtroende för dem, uppmanar vi lokala medlemmar att inte söka upp generalauktoriteter för att rådfråga dem och få välsignelser av dem. Deras stavspremier har kallats med samma inspiration som generalauktoriteterna.¹³

Biskopar är herdar för flokken.

[Kyrkan] kan tillväxa och öka i antal, och ska förvisso göra så. Detta evangelium måste föras till varje nation, släkte, tungomål och folk. Vi får aldrig stå stilla eller underlåta att sträcka oss utåt, gå framåt, bygga och förstora Sion över hela världen. Men samtidigt måste det fortsätta att finnas ett nära förhållande mellan varje medlem och en vis och omtänksam biskop eller grensresident. Dessa är hjordens herdar vars ansvar det är att se efter folket i relativt små antal, så att ingen blir bortglömd, förbisedd eller försummad. Jesus var den sanne herden som räckte ut handen till de nödställda, en i taget, och gav dem personliga välsignelser.¹⁴

Kyrkans biskopar ... är i verklig mening Israels herdar. Alla [i kyrkan] är ansvariga inför en biskop eller grensresident. Oerhörda är de bördor de bär, och jag uppmanar varje medlem i kyrkan att göra allt i sin makt för att lätta den börda som våra biskopar och grensresidenter dignar under.

Vi måste be för dem. De behöver hjälp att bära sin tunga börda. Vi kan vara mer stödjande och mindre beroende av dem. Vi kan bistå dem på alla möjliga sätt. Vi kan tacka dem för allt de gör för oss. Vi sliter ut dem på kort tid genom de bördor vi lägger på dem.

... [Varje biskop] är en man som har kallats genom profetians och uppenbarelsens ande och avskilts och ordinerats genom handpåläggning. Var och en av dem innehar nycklarna till att leda sin församling. Var och en är en högpräst, den presiderande högprästen i sin församling. Var och en bär ett väldigt ansvar för sitt förvalterskap. Var och en står som en far för sitt folk.

Ingen av dem får pengar för sitt tjänande. Ingen församlingsbiskop får betalt av kyrkan för sitt arbete som biskop.

Fordringarna på en biskop i dag är desamma som de var på aposteln Paulus tid som skrev till Timoteus [se 1 Tim. 3:2–6]. ...

I sitt brev till Titus tillägger Paulus att "församlingsledaren skall som en Guds förvaltare vara oförvitlig. ...

Han skall hålla sig till lärans tillförlitliga ord, så att han genom en sund undervisning kan uppmuntra andra och vederlägga motståndarna" (Tit. 1:7, 9).

De här orden beskriver träffande en biskop i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga i dag.¹⁵

Jag uppmanar kyrkans folk, varhelst ni befinner er, att först försöka lösa era problem själva, när ni råkar ut för sådana. Fundera över era problem, rannsaka de alternativ ni har, be om det, och sök Herrens ledning. Om ni inte klarar av att lösa problemen själva, tala då med er biskop eller grensresident. Han är en Guds man kallad under det heliga prästadömetts myndighet såsom herde för flocken.¹⁶

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför behöver vi levande profeter? Vad gör intryck på dig om Herrens "förädlade process" för att förbereda och kalla en president för kyrkan? (Se avsnitt 1.)
- Vad gör intryck på dig när du begrundar president Hinckleys beskrivning av hur en ny president för kyrkan väljs? (Se avsnitt 2.) Varför är det viktigt att veta att presidenten väljs enligt "en gudomlig plan som skänker ett inspirerat och beprövat ledarskap"?
- Vilka principer och tillvägagångssätt har Herren upprättat för att styra kyrkan om presidenten inte längre kan fungera till fullo i alla sina plikter? (Se avsnitt 3.)
- Hur visar sista dagars apostlar sitt intresse för alla Guds barn "både dem inom och utanför kyrkan"? (Se avsnitt 4.) Hur visar de senaste konferenstalen detta intresse? Hur har du haft nytta av levande profeters och apostlars lärdomar?
- Studera president Hinckleys undervisning om hur första presidentskapet och de tolv rådgivare fattar beslut (se avsnitt 5). Vad kan vi

lära oss av sättet de når sina beslut på? Hur kan vi tillämpa dessa principer i våra familjer och i kyrkan?

- När du går igenom avsnitten 6 och 7, vad lär du dig om stavspre-
sidentens och biskopens ämbeten? Hur kan vi bättre stödja våra
ledare i kyrkan?

Skriftställen som hör till detta ämne

Ef. 2:19–20; 4:11–14; L&F 1:38; 21:1–6; Abr. 3:22–23; TA 1:5–6

Undervisningstips

”Vittna närhelst Anden manar dig att göra det, inte bara i slutet av varje lektion. Ge möjlighet till dem du undervisar att bära vittnesbörd” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 45).

Slutnoter

1. ”Med rådgivare följer trygghet”, <i>Nordstjärnan</i>, jan. 1991, s. 46. 2. I Conference Report, okt. 1961, 115–16; citat från ”Oändlig är kärleken”, <i>Psalmer</i>, nr. 125. 3. ”Detta verk handlar om människor”, <i>Nordstjärnan</i>, juli 1995, s. 54. 4. ”Styrk varandra”, <i>Nordstjärnan</i>, juni 1985, s. 4. 5. ”Han slumrar icke, ej heller sover han”, <i>Nordstjärnan</i>, okt. 1983, s. 8–9. 6. Se ”Tron på hans profeter”, <i>Nordstjärnan</i>, juli 1992, s. 50. 7. Se ”Kom och var med”, <i>Nordstjärnan</i>, nr. 6, 1986, s. 44. 8. ”Detta är mästarens verk”, <i>Nordstjärnan</i>, juli 1995, s. 70.	9. ”Kyrkan håller kursen”, <i>Nordstjärnan</i>, jan. 1993, s. 55. 10. Se ”Gud står vid rodret”, <i>Nordstjärnan</i>, juli 1994, s. 56–57. 11. Se ”Särskilda vittnen om Kristus” <i>Nordstjärnan</i>, okt. 1984, s. 93, 96. 12. ”Gud står vid rodret”, s. 56. 13. ”Stavspre-
sidenten”, <i>Liahona</i>, juli 2000, s. 60–62. 14. ”Detta verk handlar om människor”, s. 56. 15. Se ”Israels herdar”, <i>Liahona</i>, nov. 2003, s. 60. 16. Se ”Efterlev evangeliet”, <i>Nordstjärnan</i>, Rapport från den 154:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s. 66–67. |
|--|--|

Vänskap med dem som inte tillhör vår kyrka

”Låt oss ge vår hjälp till välvilligt inställda män och kvinnor, vilken tro de än tillhör och var de än bor i världen.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

President Gordon B. Hinckley talade på en konferens för religiösa ledare i november 1994 och sa:

”Vi tillhör olika trosåskådningar. Medan vi tillstår att vi har olika teologiska åsikter, tror jag att vi alla är eniga i vår medvetenhet om ondskan och problemen i vår värld och i vårt samhälle och om vårt stora ansvar och möjlighet att gemensamt stå för de egenskaper i det offentliga och privata livet som handlar om dygd och moral, om respekt för alla män och kvinnor som Guds barn, om behovet av vänlighet och hövlighet i våra relationer och om bevarandet av familjen som den gudomligt upprättade enheten i samhället.

... Vi har alla en önskan i vårt hjärta att bistå de fattiga, att lyfta de modfällda, att ge tröst, hopp och hjälp åt alla som lider av bekymmer och smärta vad orsaken än kan vara.

Vi inser behovet att bota samhällets skador och sår och ersätta vår tids pessimism med optimism och tro. Vi måste inse att det inte finns någon anledning att anklaga eller kritisera varandra. Vi måste använda vårt inflytande till att stilla grälets arga och aggressiva röster.

... Vår styrka ligger i vår handlingsfrihet. Det finns en kraft i att vi är olika. Men det finns en ännu större kraft i den gudagivna befallningen till var och en av oss att verka för att lyfta och välsigna alla hans söner och döttrar, oavsett deras etniska eller nationella ursprung eller andra skillnader. ...

President Hinckley uppmuntrade oss att arbeta tillsammans med människor som inte tillhör vår kyrka i "i goda samhällsprojekt".

Må Herren välsigna oss att tillsammans arbeta på att från vårt hjärta och vårt samhälle driva bort allt slags hat, trångsynthet, rashat och andra söndrande ord och handlingar. Spydiga kommentarer, rasistiska gliringar, illvilligt skvaller samt elak och ondskefull ryk-tesspridning borde inte ha någon plats bland oss.

Må Gud välsigna oss alla med den frid som kommer från honom. Må han välsigna oss med tacksamma hjärtan och med viljan att umgås tillsammans med respekt för varandra och att förena våra ansträngningar att välsigna de samhällen där vi är så gynnade att leva.”¹

Ett år efter det här föredraget, talade president Hinckley till en grupp världsliga ledare. Det var en liten grupp bestående av endast 30 personer men det var en grupp med vidsträckt inflytande: presidenter, chefredaktörer, producenter och reportrar som representerade de större nyhetskällorna i Förenta staterna. Genom ”ett trevligt och ibland humoristiskt meningsutbyte”, gav han ”en överblick över kyrkans internationella målsättning, kommenterade dess målsättningar inom dess missions-, hjälp- och utbildningsverksamhet samt erbjöd sig därefter att besvara frågor. ... Han besvarade varje fråga öppet och utan tvekan och utan tecken på att vara besvrad.” De närvarande uttryckte förvåning över hans öppenhet på vilket han svarade att det enda han inte tänkte diskutera var detaljerna i de heliga tempelförrättningarna. ”Dörren är vidöppen för allt annat”, sa han.

Vid ett tillfälle under frågestunden sa Mike Wallace, chefsreporter för TV-programmet *60 minuter*, att han ville intervjua president Hinckley. President Hinckley blev tyst en sekund och svarade sedan: ”Tack, jag chansar på det.”²

President Hinckley erkände senare att han kände sig lite orolig över att intervjuas av Mike Wallace som hade rykte om sig att vara en tuff reporter. Han förklarade varför han sa ja till intervjun trots oron han kände.

”Jag kände att det gav oss en möjlighet att till miljontals människor framföra några positiva aspekter på vår kultur och vårt budskap. Jag kom fram till att det är bättre att ta tillfället i akt än att helt enkelt undvika kritiken och inte göra någonting.”³

Den vittomfattande intervjun innehöll följande utbyte:

Mr. Wallace: "Hur ser ni på icke-mormoner?"

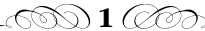
President Hinckley: "Med kärlek och respekt. Jag har så många vänner som inte är mormoner. Jag respekterar dem. Jag hyser den största beundran för dem."

Mr. Wallace: "Trots det faktum att de egentligen inte lärt känna sanningen än?"

President Hinckley: "Ja. Till alla som inte tillhör denna kyrka säger jag, att vi erkänner alla era dygder och det goda som ni har. Ta det med er och se om vi kan utöka det."⁴

När intervjun var över var president Hinckley och Mike Wallace vänner. Mr. Wallace talade om president Hinckley som en "varm och omtänksam och ärbar och optimistisk ledare" som "till fullo förtjänar den nästan världsomfattande beundran han är föremål för".⁵

Gordon B. Hinckleys lärdomar

När vi kommer ihåg att alla människor är Guds barn, är vi mer benägna att sträcka oss ut för att lyfta och hjälpa dem ibland oss.

Vi får aldrig glömma att vi lever i en värld med stora skillnader. Jordens alla folk är vår Faders barn och har många olika religioner. Vi måste främja tolerans, uppskattning och respekt för varandra.⁶

Det finns inte i något land något behov av konflikter mellan olika grupper, vilka de än är. Må människorna undervisa i sina hem om att vi alla är Guds, vår evige Faders, barn och att lika säkert som det finns faderskap kan och måste det finnas broderskap.⁷

Om vi ständigt kunde hålla bilden framför oss av vårt gudomliga arv, av Guds faderskap och människans broderskap som verkligheter, skulle vi vara lite mer toleranta, lite mer vänliga, lite mer villiga att lyfta och hjälpa och stödja människor ibland oss. Vi skulle vara mindre benägna att nedlåta oss att göra sådant som tydligt nog inte anstår oss. Vi är barn till Gud och vi älskar honom. Handla efter det lite mera.⁸

 2

Vi borde leva med respekt, uppskattning och vänskap mot människor som inte har samma tro som vi.

”Vi gör anspråk på förmånen att tillbe Gud den Allsmäktige i enlighet med vårt eget samvetes maningar och erkänner alla människors rätt till samma förmån, att tillbe hur, var eller vad de vill” (TA 1:11).

Så viktigt det är att medan vi tror på att dyrka Gud i enlighet med våra lärdomar, att vi inte uppför oss arrogant eller självrättfärdigt eller högmodigt utan att vi ger andra privilegiet att dyrka enligt deras egna önskningsar. En stor del av problemen i världen härstammar från konflikt mellan religioner. Jag kan med glädje säga att jag kan umgås med mina katolska vänner och prata med dem, och att jag kan umgås med mina protestantiska vänner och prata med dem. Jag skulle försvara dem, som den här kyrkan har gjort och ska fortsätta göra, i den här världen.⁹

Jag bönfäller våra medlemmar överallt att leva med respekt och uppskattning för dem som inte har samma tro som vi. Det finns så stora behov av hövlighet och ömsesidig respekt bland människor med olika tro och livsfilosofi. Vi får inte bekänna oss till någon lära om etnisk överlägsenhet. Vi lever i en värld med olikheter. Vi kan och måste visa respekt för andra vars lärdomar vi kanske inte håller med om. Vi måste vara villiga att försvara andras rätt om dessa skulle bli offer för trångsynthet.

Jag vill göra er uppmärksamma på Joseph Smiths betydelsefulla ord från år 1843:

”Om det har fastställts att jag varit villig att dö för en mormon, vill jag klart deklarerera inför himlen, att jag är lika redo att dö när det gäller att försvara de rättigheter som en presbyterian, en baptist eller vilken god man som helst från något annat trossamfund har. Ty samma princip som skulle trampa de sista dagars heligas rättigheter under fötterna, skulle kränka de romersk-katolskas eller andra religionsåskådningars frihet” (*History of the Church*, 5:498).¹⁰

Vi får inte vara som en klan. Vi får aldrig anamma en självgod attityd. Vi får inte vara självrättfärdiga. Vi måste vara storsinta och öppenhjärtiga och vänliga. Vi kan behålla vår tro. Vi kan leva efter vår religion. Vi kan älska det sätt vi dyrkar på utan att såra någon.

Jag tar det här tillfället i akt att vädja till er om en anda av tolerans och medmänsklighet, av vänskap och kärlek mot dem som har en annan tro.¹¹

Vi får inte bli otrevliga när vi talar om skillnader i lärosatser. Det finns ingen plats för hätskhet. Men vi får aldrig ge upp eller kompromissa med den kunskap som kommit till oss genom uppenbarelse och genom att nycklar och myndighet förlänats oss direkt av dem som fordom innehade den. Låt oss aldrig glömma att detta är en återställelse av det som instiftades av världens Frälsare. ...

Vi kan respektera andra religioner, och måste göra det. Vi måste erkänna allt det goda de gör. Vi måste lära våra barn att vara toleranta och vänliga mot den som är av annan tro.¹²

Vi är inte ute efter att kränka andra kyrkor. Vi är inte ute efter att skada andra kyrkor. Vi tvistar inte med andra kyrkor. Vi debatterar inte med andra kyrkor. Vi säger bara till dem som har en annan trosuppfattning eller ingen alls att ”ta med er all den sanning ni har, och låt oss se om vi kan bidra till den.”¹³

3

Vi kan arbeta tillsammans med andra i goda projekt utan att kompromissa med vår lära.

Vi kan samarbeta, och gör det också, med människor av annan religion i olika projekt i den ständiga kampen mot sociala problem som hotar de dyrbara värden som är så viktiga för oss alla. Dessa människor är inte av vår tro, men de är våra vänner, grannar och medarbetare i en mängd fall. Vi är glada att göra vad vi kan för att hjälpa dem i detta.

Men i allt detta finns ingen kompromiss med läran. Det behövs inte, och får inte finnas från vår sida. Men det finns ett mått av gemenskap då vi samarbetar.¹⁴

Låt oss inte glömma att vi tror på att vara välvilliga och att göra gott mot alla människor. Jag är övertygad om att vi kan lära våra barn effektivt nog så att vi inte behöver frukta att de ska förlora sin tro när de är vänliga och omtänksamma mot dem som inte samtycker till den här kyrkans lära. ... Låt oss engagera oss i goda samhällsprojekt. Det kan uppstå situationer när det gäller allvarliga moraliska frågor,

"Vår vänlighet kan bli det mest övertygande argumentet för det vi tror på."

där vi inte kan rucka på våra principer. Men i sådana fall kan vi vänligt vara av en annan mening utan att bli otrevliga. Vi kan ge vårt erkännande åt andras uppriktighet även om vi inte kan acceptera deras ståndpunkter. Vi kan tala om principer snarare än personer.

I sådant som förhöjer samhällets miljö och som är avsett att välsigna alla dess medborgare, låt oss stiga fram och hjälpa till. ...

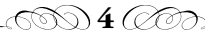
... Lär dem som ni har ansvar för hur viktigt det är att ha ett gott och medborgerligt sätt. Uppmuntra dem att engagera sig och samtidigt komma ihåg att under offentliga debatter är ett logiskt resonemang med en mjuk röst mer övertygande än en högljudd och gäll röst i protest. När vårt folk tar sig an sådana uppgifter välsignar de sina samhällen, sina familjer och kyrkan.¹⁵

Vi får aldrig ge upp inför ondskans styrkor. Vi kan och måste upprätthålla de normer för vilka denna kyrka har stått sedan den organiserades. Det finns en bättre väg än världens väg. Om det innebär att stå ensamma, så måste vi göra det.

Men vi blir inte ensamma. Jag är förvissad om att det finns miljontals människor över hela världen som sörjer över det onda de ser omkring sig. De älskar det dygdiga, det goda och det upplyftande.

Också de kommer att höja sina röster och ge styrka åt bevarandet av de värden som är värdiga att underhållas och odlas.¹⁶

Låt oss be för det godas makter. Låt oss ge vår hjälp till välvilligt inställda män och kvinnor, vilken tro de än tillhör och var de än bor i världen. Låt oss vara ståndaktiga mot det onda, både hemma och borta. ... Vi kan, var och en av oss, vara ett gott inflytande i den här världen.¹⁷

När vi behandlar andra med kärlek, respekt och vänlighet, visar vi att vi är Jesu Kristi sanna lärjungar.

Då vi genomför just vår uppgift, arbetar vi på uppdrag av den uppståndne Herren som talat i denna sista och slutgiltiga tidshushållning. Detta är hans unika och underbara verk. Vi bär vittnesbörd och vittnar om honom. Men vi behöver inte göra det högfärdigt eller med självgodhet.

Som Petrus sa är vi "ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk". Varför? För att vi ska "förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat [oss] från mörkret till sitt underbara ljus" (1 Pet. 2:9). ...

... Låt oss vara sanna Kristi lärjungar och följa den gyllene regeln att göra mot andra som vi vill att de ska göra mot oss. Låt oss stärka vår egen och våra barns tro samtidigt som vi är vänliga mot dem som inte är av vår tro. Kärlek och respekt övervinner varje inslag av fiendskap. Vår vänlighet kan bli det starkaste argumentet för det vi tror på.¹⁸

Jag vill föreslå att vi utvecklar en sådan inställning att vi vill sträcka oss ut och hjälpa de som inte är medlemmar i kyrkan, uppmuntra dem och på ett snällt och vänligt sätt föra in dem i en sådan gemenskap som kan ge dem tillfälle att se och ta del av kyrkans underbara program.

Jag tänker på Edwin Markhams dikt:

*Han ritade en cirkel som utestängde mig –
kättare, rebell, något att förakta.
Men Kärleken och jag var kloka nog att vinna:
vi ritade en cirkel som inkluderade honom!*¹⁹

Vi behöver definitivt inte skryta med [vår religion], eller vara högmodiga på något sätt. Sådant uppförande förnekar Kristi ande, och det är ju Kristus vi borde försöka efterlikna. Anden finner uttryck i hjärtat och själen, i det stilla och ödmjuka i vårt liv.

Vi har alla träffat människor som vi nästan avundas för att de utvecklats ett uppträdande som, utan att de behöver säga något, vittnar om skönheten i det evangelium som de har införlivat i sitt liv.

Vi kan sänka rösten några decibel. Vi kan återgälda ont med gott. Vi kan le när det är så mycket lättare att bli arg. Vi kan utöva självkontroll och självdisciplin och ignorera alla förolämpningar mot oss.²⁰

Förstår vi verkligen, inser vi hur oerhört viktigt det vi har är? Vår tid är summan av människans generationer, det avslutande kapitlet i det fullständiga panoramat över människans upplevelser.

Men det gör oss inte överlägsna. I stället borde det göra oss ödmjuka. Det ger oss ett ofrånkomligt ansvar att räcka ut handen i omtanke om alla andra, i Mästarens ande, han som lärde: ”Du skall älska din nästa som dig själv” (Matt. 19:19). Vi måste kasta av oss självrättsfärdigheten och höja oss över småsint egennytta. ...

Vi i denna generation är kulmen av allt som varit tidigare. Det är inte tillräckligt att bara vara känd som medlem i denna kyrka. Vi har ett allvarligt ansvar. Låt oss inse det och ta itu med det.

Vi måste leva som Kristi sanna efterföljare, med kristlig kärlek mot alla, återgälda ont med gott, undervisa om Herrens väg genom vårt exempel och fullborda det omfattande arbete han gett oss.²¹

Från invigningsbönen för konferenscentret i Salt Lake City, Utah: Må vi i din kyrka vara gästfria och vänliga. Må vi upprätthålla de normer och seder som vi är kända för och tillerkänna andra förmånen att tillbe ”hur, var eller vad de vill” [TA 1:11]. Välsigna oss att vi må sträcka oss ut som goda grannar och vara hjälpsamma mot alla. Må vi upplyfta händer och styrka vacklande knän för människor i nöd [se L&F 81:5]. Må vi alla leva tillsammans i frid med uppskattning och respekt för varandra.²²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför är det viktigt att vi i våra relationer till andra kommer ihåg att vi alla är Guds barn? (Se avsnitt 1.) Hur kan vi utveckla större uppskattning och respekt för varandra? Hur kan vuxna lära barnen att uppskatta och respektera andra?
- Gå igenom president Hinckleys råd om våra relationer till människor som inte är av vår tro (se avsnitt 2). Hur kan vi få upp ögonen för om vi visar arrogans eller självrättfärdighet i dessa relationer? Hur kan vi visa större vänskap och kärlek mot dem som har andra trosåskådningar?
- Varför är det viktigt att kyrkans medlemmar arbetar tillsammans med andra människor i goda projekt? (Se avsnitt 3.) Vilka exempel på sådana projekt känner du till? Hur kan vi utöva ett större inflytande för det goda i vårt samhälle?
- Vad kan vi lära om lärjungeskap från president Hinckleys undervisning i avsnitt 4? Hur har du sett kärlek och respekt övervinna känslor av fiendskap? Varför är vårt beteende mot andra ”det mest övertygande argumentet för det vi tror på”? Fundera på vad du särskilt kan göra för att nå ut till andra.

Skriftställen som hör till detta ämne

Matt.7:12; Luk. 9:49–50; Joh. 13:34–35; 1 Joh. 4:7–8; L&F 1:30; 123:12–14; TA 1:13

Studiehjälpmedel

”När du känner den glädje som kommer av att förstå evangeliet, vill du tillämpa det du lärt dig. Sträva efter att leva i harmoni med din förståelse. Att göra detta stärker din tro, kunskap och ditt vittnesbörd” (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 19).

Slutnoter

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 663–664.
2. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 537–538.
3. Se ”Kom ihåg ... din kyrka, O Herre”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 85.
4. ”Det har ju inte tilldragit sig i någon avkrok”, *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 52.
5. Mike Wallace, i Gordon B. Hinckley, *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), s. viii.
6. ”Verket går framåt”, *Nordstjärnan*, juli 1999, s. 5.

7. Se "Fyra enkla saker som är till hjälp för våra familjer och nationer", *Nordstjärnan*, juni 1996, s. 7.
8. "Messages of Inspiration from President Hinckley", *Church News*, 5 okt. 1996, s. 2.
9. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 417.
10. "Detta är Mästarens verk", *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 72; se även *Kyrkans presidenters lärdomar Joseph Smith* (2007), s. 343.
11. "Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert", *Ensign*, okt. 2001, s. 70.
12. Se "Vi vittnar om honom", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 4.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2*, s. 350.
14. "Vi vittnar om honom", s. 4.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 131.
16. Se "Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan. 2004, s. 20.
17. "Tiderna vi lever i", *Liahona*, jan. 2002, s. 86.
18. "Vi vittnar om honom", s. 4–5.
19. Se "Fyra förslag till pojkar", *Nordstjärnan*, apr. 1982, s. 74; citat från Edwin Markham, "Outwitted", i *The Best Loved Poems of the American People*, i urval av Hazel Felleman (1936), s. 67.
20. "Vi kan var och en bli en bättre människa", *Liahona* nov. 2002, s. 100.
21. Se "En ljusets dag för världen gryr", *Liahona*, maj 2004, s. 83–84.
22. Invigningsbönen för konferenscentret i "Detta stora millenieår", *Liahona*, jan. 2001, s. 84.

"Låt oss nå ut till världen med vår stora missionsverksamhet och undervisa alla som vill höra om evangeliets återställelse."

Missionsarbetets underverk i de sista dagarna

”Jag inbjuder er att bli en väldig armé med entusiasm för detta verk och en stor, övergripande önskan att bistå missionärerna i deras enorma ansvar.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

Som ung man var Gordon B. Hinckley en trofast prästadömsbärare, men han förväntade sig inte att bli kallad att fullgöra en heltidsmission. ”Det var under den värsta ekonomiska krisen i världens historia”, förklarade han senare. ”Arbetslösheten i [Salt Lake City] var omkring 35 procent, och de flesta av de arbetslösa var makar och fäder, eftersom relativt få kvinnor tillhörde arbetsstyrkan. Mycket få missionärer gick ut på fältet vid denna tid. ... Jag tog min kandidatexamen och planerade för att studera vidare. Då kom biskopen med vad jag tyckte var ett chockerande förslag. Han talade om mission.”¹

Gordon accepterade sin biskops ”chockerande förslag”, och 1933 kallades han att tjäna i England – som en av endast 525 missionärer som kallades det året.² Han ställdes inför många prövningar under sin mission, men hans verksamhet förankrade hans tro:

”Arbetet på fältet var inte lätt. Det var svårt och nedslående. Men vilken underbar erfarenhet det var. Så här efteråt inser jag att jag troligen var en självisk ung man när jag anlände till England. Vilken välsignelse det var att sätta åt sidan mina själviska intressen för Herrens verk. ...

Jag är djupt tacksam för erfarenheterna på denna mission. Jag vidrörde någras liv som har, under åren, uttryckt uppskattning. Det har varit viktigt. Men jag har aldrig varit särskilt oroad över antalet dop som jag hade eller som andra missionärer har. Min tillfredsställelse

har kommit från den försäkran om att jag gjorde vad Herren ville att jag skulle göra och att jag var ett redskap i hans händer för att uppnå hans avsikter. Genom denna upplevelse fastnitades i hela min varelse en övertygelse och kunskap om att detta verkligen är Guds sanna och levande verk, återställt genom en profet till välsignelse för alla dem som vill acceptera och leva efter dess principer.”³

President Hinckleys mission angav kursen för en livstid av hängivet tjänade i Herrens verk. Under sin tid som president för kyrkan reste han över etthundrasextio tusen mil och besökte mer än 70 länder för att bära vittnesbörd om Jesus Kristus och hans återställda evangelium.⁴

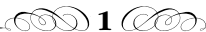
President Hinckley uppmanade ofta kyrkans medlemmar att tillsammans med honom delta i att berätta om evangeliet. Över 400 000 heltidsmissionärer kallades att verka under hans tid som president. Genom deras och medlemsmissionärens arbete blev över 3 500 000 nyomvända döpta under den tiden.⁵

Evigt optimistisk berättade president Hinckley om en omfattande vision av hur Herrens verk skulle fortsätta att växa:

”Om vi nu går framåt, utan att förlora målet ur sikte, inte talar illa om någon och efterlever de storslagna principer vi vet är sanna, så kommer detta verk att breda ut sig i majestät och kraft och uppfylla hela jorden. Dörrar som nu är stängda för predikandet av evangeliet kommer att öppnas.”⁶

”Vårt hopp för framtiden är stort och vår tro är stark. Vi vet att vi knappt skrapat på ytan av det som kommer att hända under de kommande åren. ... Vårt ansvar att gå framåt är enormt. Men våra möjligheter är underbara.”⁷

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Det är vår uppgift att nå ut till världen i missionsverksamhet och undervisa alla som vill lyssna.

Vi har gudomlig fullmakt att föra evangeliet till varje nation, släkt, tungomål och folk. Vi har fått i uppdrag att undervisa och döpa i Herrens Jesu Kristi namn. Den uppståndne Frälsaren sa: ”Gå ut i hela

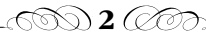
världen och predika evangelium för hela skapelsen” [Mark. 16:15]. Vi deltar i ett stort och krävande korståg för sanning och rättfärdighet.⁸

Innan kyrkan organiserades fanns det missionsarbete. Det har fortsatt alltsedan dess, trots de många svåra tider som vårt folk har gått igenom. Låt oss var och en bestämma oss för att ta tillvara en ny möjlighet, att få en ny känsla av ansvar, på nytt ta på oss förpliktelsen att bistå vår Fader i himlen med hans härliga verk att åstadkomma odödlighet och evigt liv för hans söner och döttrar över hela jorden.⁹

Må vi som sista dagars heliga söka nå dem som inte delar vår tro. Må vi aldrig ha en anda av arrogans eller skenhelighet. Må vi i stället visa kärlek och respekt och vara hjälpsamma mot dem. Vi är mycket missförstådda, och jag fruktar att mycket av detta är vårt eget fel. Vi kan bli mer toleranta, bättre grannar, mer vänliga, mer av ett föredöme än vi har varit i det förgångna. Låt oss lära våra barn att behandla andra med vänskap, respekt, kärlek och beundran. Det kommer att ge långt bättre resultat än en attityd av självhävdelse och arrogans. ...

Låt oss nå ut till världen med vår stora missionsverksamhet och undervisa alla som vill höra om evangeliets återställelse och tala utan fruktan men också utan själv rättfärdighet, om undret med den första synen, vittna om Mormons bok och om prästadömet återställelse. Låt oss, mina bröder och systrar, gå ner på knä och be om tillfällen att föra andra till evangeliets glädje.¹⁰

Det är något märkligt och förunderligt att tusentals berörs av den Helige Andens under, att de tror och tar emot evangeliet och blir medlemmar. De låter döpa sig. Deras liv berörs för alltid av det goda. Underverk sker. Ett trons frö tränger in i deras hjärtan. Det förstoras medan de lär mer. Och de tar till sig princip efter princip tills de fått alla de förunderliga välsignelser som tillkommer dem som vandrar i tro i denna kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.¹¹

Det är vår uppgift att hjälpa heltidsmissionärerna föra andra till kunskap om sanningen.

I Sydamerika träffade jag en kvinna som just hade blivit medlem i kyrkan. Driven av stor kärlek till det hon funnit hade hon entusiastiskt gått ut och berättat om det för andra. På bara sju månader

efter dopet hade hon gett missionärerna 300 hänvisningar, människor som missionärerna fick förklara evangeliet för. Vid ett tillfälle döptes 60 personer in i kyrkan. Troligtvis blev ännu fler medlemmar. I São Paulo i Brasilien träffade jag den unge missionär som först hade undervisat henne om evangeliet. Han var också nyomvänd och hade gått på mission för kyrkan under stora ekonomiska uppoffringar. Den kvinna jag talar om var en av de 43 som han hade hjälpt in i kyrkan fram till dess. Denne unge man från Brasilien hade mångfaldigat sig själv drygt 100 gånger – han omvände 43, och 60 personer blev medlemmar genom en av dem han omvände. Ännu fler skulle komma att bli medlemmar genom dem han omvände.¹²

Alltför många av oss ser missionärsarbetet som enbart skriftning. Alla som väl känner till detta verk vet att det finns ett bättre sätt. Det sättet är genom kyrkans medlemmar. Närhelst en medlem introducerar en ny undersökare, har vi ett omedelbart stödprogram. Medlemmen bär vittnesbörd om sanningen i detta verk. Han är angelägen om sin väns, undersökarens, lycka. Han blir entusiastisk när den vännen går framåt i kunskap om evangeliet.

Heltidsmissionärerna kanske ger själva undervisningen, men medlemmen stöder, där så är möjligt, den undervisningen genom att öppna sitt hem för att där fortsätta med detta missionsarbete. Han bär uppriktigt vittnesbörd om verkets gudomlighet. Han finns tillhands för att besvara frågor när missionärerna inte är med. Han är vän till undersökaren, som gör en stor och ofta svår förändring.

Men evangeliet är inget att skämmas för. Det är något att vara stolt över. ”Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre”, skrev Paulus till Timoteus (2 Tim. 1:8). Tillfällen till att sprida evangeliet finns överallt. ...

Processen att föra in nya människor i kyrkan är inte bara missionärernas ansvar. De lyckas bäst när medlemmarna blir källan till de undersökare man finner. ...

Må det odlas i varje medlems hjärta en medvetenhet om hans möjligheter att föra andra till kunskap om sanningen. Må han arbeta på detta. Må han be innerligt om det. ...

... Mina bröder och systrar: Vi kan låta missionärerna försöka göra arbetet ensamma, eller också kan vi hjälpa dem. Om de gör det

"Tillfällen till att sprida evangeliet finns överallt."

ensamma, knackar de dörr dag efter dag, och skörden blir knapp. Eller också kan vi som medlemmar hjälpa dem att finna och undervisa undersökare. ...

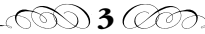
Låt det i varje stav i kyrkan utvecklas en medvetenhet om möjligheten att finna dem som vill lyssna till evangeliets budskap. I den här processen behöver vi inte vara aggressiva. Vi behöver inte vara arroganta. Den effektivaste broschyr vi kan bära med oss är godheten i vårt eget liv och vårt föredöme. Och medan vi engagerar oss i detta tjänande, förbättras vårt liv, för vi ska vara noga med att se till att vi inte gör eller säger något som kan bromsa deras utveckling som vi försöker leda till sanningen. ...

Entusiasm behöver ingjutas på varje nivå i kyrkan. Låt detta ämne behandlas då och då under sakramentsmötet. Låt det diskuteras av prästadömet och Hjälpföreningen på deras veckomöten. Låt Unga män och Unga kvinnor tala om och planera hur de ska hjälpa till i detta ytterst viktiga företag. Låt också primärbarnen tänka på vad de kan göra för att hjälpa till. Många föräldrar har kommit in i kyrkan tack vare ett barn som inbjudits till Primärföreningen. ...

Bröder och systrar, alla ni i församlingarna och stavarna och i distrikten och grenarna, jag inbjuder er att bli en väldig armé med

entusiasm för detta verk och en stor, övergripande önskan att bistå missionärerna i deras enorma ansvar att föra evangeliet till varje nation, släkte, tungomål och folk. ”Fältet har redan vitnat till skörd” (L&F 4:4). Herren har upprepade gånger sagt detta. Ska vi inte ta honom på orden?¹³

På missionärernas vägnar ... vill jag vädja till de heliga att göra allt ni kan för att ge hänvisningar [på personer] som de kan undervisa. Ni blir glada om ni gör detta. Alla som ni ser komma in i kyrkan som en följd av ert arbete för med sig glädje i ert liv. Det löftet ger jag till var och en av er.¹⁴

Heltidsmissionärsarbete skänker bestående glädje till dem som tjänar.

Vi måste höja ribban när det gäller värdighet och kvalifikationer för dem som går ut i världen som ambassadörer för Herren Jesus Kristus.¹⁵

Världen behöver i dag det oförfalskade vittnesbördets kraft. Den behöver Jesu Kristi evangelium, och om världen ska få höra evangeliet, måste det finnas budbärare som förkunnar det.

Vi ber föräldrarna börja undervisa sina barn tidigt [om missionärsarbete]. Barn som växer upp i hem där man ber familjebön, där man håller hemaftnar och läser skrifterna, där far och mor är aktiva i kyrkan och talar om kyrkan och evangeliet med entusiasm – dessa barn uppfylls på ett helt naturligt sätt av en önskan att undervisa andra om evangeliet. Missionärsarbete är ofta en tradition i sådana hem. Man öppnar sparkonton medan barnen är små. Pojkarna växer upp med en naturlig förväntan att de kommer att kallas att verka som missionärer för kyrkan. En mission blir en lika självklar del i pojkens livsplan som en utbildning.¹⁶

Missionsarbete är väsentligen ett prästadömsansvar. Därmed bör våra unga män bära den huvudsakliga bördan. Detta är deras ansvar och deras skyldighet.¹⁷

Unga [män], jag hoppas ni alla är inriktade på missionärsarbete. Jag kan inte lova er att ha roligt. Jag kan inte lova ett lätt och behagligt liv. Jag kan inte lova er vara fria från modlöshet, från rädsla, ja,

"Världen idag ... behöver Jesu Kristi evangelium, och om världen ska få höra evangeliet, måste det finnas budbärare som förkunnar det."

ibland rent elände. Men jag kan lova er att ni kommer att växa som ni aldrig vuxit under en motsvarande tid i hela ert liv. Jag kan lova er en glädje som är unik, underbar och bestående. Jag kan lova er att ni kommer att omvärdera ert liv, att ni kommer att göra nya prioriteringar, att ni kommer att leva närmare Herren, att bönen blir en verklig och underbar upplevelse, att ni kommer att vandra i tro på resultatet av det goda ni gör.¹⁸

Vi behöver en del unga kvinnor. De utför ett fantastiskt arbete. De kan komma in i hem som äldster inte kan komma in i. ...

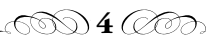
[Men] ... unga kvinnor bör inte känna att de har en förpliktelse som är jämförbar med de unga männens. En del har en mycket stark önskan att gå. Om så är fallet bör de rådgöra med sin biskop och med sina föräldrar. ... Jag vill säga till systrarna att ni blir lika högt respekterade, anses utföra er plikt lika väl, och era ansträngningar blir lika välbehagliga för Herren och kyrkan vare sig ni går ut som missionärer eller inte.¹⁹

Tillsammans med behovet av unga äldster och systrar finns det ett växande behov av äldre par på missionsfältet. Äldre gifta par utträttar ett underbart arbete i missionerna. Många fler behövs. Vi är i särskilt

behov av par som talar andra språk. De kan verka i många ansvar under ledning av känsliga och omtänksamma missionspresidenter.

Antalet personer som pensionerar sig medan de fortfarande har hälsa och krafter kvar ökar, och det gör att det finns många som kan fylla ett stort behov i Herrens verk.²⁰

Vi har pensionerade män och kvinnor som utför ett meningsfullt missionärsarbete för kyrkan över hela världen. Antalet växer. De åker dit de kallas att tjäna. De tjänar där de behövs. Vänskapsband knyts, färdigheter lärs ut, möjligheter öppnas för människor som aldrig glömmer de män och kvinnor som kommit till dem i en anda av total osjälviskhet för att undervisa och göra gott. De får inga pengar. De åker på egen bekostnad. Deras hängivenhet är obegränsad. Frukterna av deras arbete går inte att mäta.²¹

När vi berättar för andra om evangeliet hjälper oss Herrens Ande att övervinna skiljaktigheter mellan oss.

Eftersom vi alla har samma föräldraskap [som Guds barn] berörs vi av samma sanningar. Faktumet att någons hudfärg är annorlunda, att någons ögon har en annorlunda form, att någon har annorlunda kläder gör inte honom eller henne till en annan sorts person. Män och kvinnor över hela världen påverkas av samma saker på samma sätt. De söker värme när de fryser, de känner samma slags smärta, de upplever sorg och de känner glädje. ...

När skiljaktigheter mellan oss själva och våra grannar och andra kulturer gör det svårt att dela med oss av evangeliet så hjälper vanligen en lågmäld artighet till att ta bort detta hinder. Då vi håller Herrens bud genom att föra andra till evangeliet så vittnar jag om att Herrens Ande hjälper oss att övervinna skiljaktigheter mellan den som undervisar och den som blir undervisad. Herren förklarade denna process när han sa: ”Därför förstår den som predikar [genom Anden] och den som tar emot [genom Anden] varandra, och båda blir uppbyggda och gläds med varandra.” (L&F 50:22.)

Jag är övertygad om att det mest effektiva medel som vi har i vår kallelse att dela med oss av evangeliet är Herrens Ande. Vi har sett detta hos andra. När vi gör Herrens verk känner vi det själva. Vid sådana tillfällen faller ytliga skillnader mellan oss och

dem vi undervisar som fjäll från våra ögon. (Se 2 Ne. 30:6.) En förunderlig känsla av samhörighet och förståelse uppstår. Vi förstår varandra bokstavligen och vi blir bokstavligen uppbyggda och gläds tillsammans.²²

5

När vi går framåt i tro, ska Herren välsigna våra ansträngningar att berätta för andra om evangeliet.

Vi är i sanning engagerade i ett stort och förunderligt verk. ... himlens Gud har åstadkommit detta sista dagars mirakel och vad vi har sett är endast en försmak av ännu större ting i framtiden. Detta verk kommer att utföras av ödmjuka män och kvinnor, unga och gamla.²³

Verket kommer att ha framgång därför att det är Herren som har lovat:

”Och den som tar emot er, hos honom skall även jag vara, ty jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er.” (L&F 84:88.)

Vi har fått en gudomligt given uppgift med gudomligt utlovade välsignelser. Låt oss därför gå framåt i tro. Om vi gör det kommer Herren att välsigna våra ansträngningar. Låt oss göra vår del i att sprida evangeliet till dem som omger oss, först genom vårt exempel och sedan genom inspirerade ord.

Den utan händer lösrivna stenen kommer att fortsätta rulla tills den uppfyller hela jorden. (Se Dan. 2.) Jag ger er mitt vittnesbörd om denna sanning och att var och av oss kan hjälpa till på de sätt som passar våra omständigheter om vi söker vår Himmelske Faders vägledning och inspiration. Det är Herrens verk vi utför och med hans välsignelser kan vi inte misslyckas.²⁴

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför är vi ibland rädda för att berätta om evangeliet? Hur kan vi övervinna den rädslan och nå ut till andra? (Se avsnitt 1.) Vilka underverk i missionsarbetet har du bevittnat?

- Varför lyckas missionärer bäst ”när medlemmarna blir källan till de undersökare man finner”? (Se avsnitt 2.) Hur kan medlemmarna hjälpa heltidsmissionärerna?
- Varför har en heltidsmission ett sådant stort inflytande på dem som tjänar? Hur kan föräldrar hjälpa sina barn att få en önskan att verka som heltidsmissionärer? (Se avsnitt 3.) Hur kan familjer hjälpa äldre par att förbereda sig för en mission?
- Gå igenom avsnitt 4. Vilka är några egenskaper som alla människor har gemensamt? Hur kan vi övervinna skiljaktigheter som gör det svårt att berätta om evangeliet? Hur har du sett Herrens Ande hjälpa människor övervinna skiljaktigheter?
- President Hinckley betonade att Herren ska välsigna våra ansträngningar att berätta om evangeliet om vi ”går framåt i tro” (avsnitt 5). Hur kan du öka din önskan och tro att berätta om evangeliet?

Skriftställen som hör till detta ämne

Jes. 52:7; Matt. 28:19–20; Alma 26:1–5; L&F 1:20–23; 4; 18:15–16; 38:40–41

Undervisningstips

”Var inte rädd för tystnaden. Människor behöver ofta tid till att fundera över och besvara frågor eller uttrycka vad de känner. Du kan göra en paus när du har ställt en fråga, efter det att någon berättat om en andlig upplevelse, eller när en person har svårt för att uttrycka sig” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, [2000] s. 66–67).

Slutnoter

1. ”Frågan om att gå på mission”, <i>Nordstjärnan</i> , nr. 6, 1986, s. 38.	9. ”Finn lammen, fød fåren”, <i>Nordstjärnan</i> , juli 1999, s. 124.
2. Se Sheri L. Dew, <i>Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley</i> (1996), s. 58.	10. ”En början till något nytt”, <i>Liahona</i> , juli 2000, s. 106.
3. ”Frågan om att gå på mission”, s. 38.	11. ”Trons under”, <i>Liahona</i> , juli 2001, s. 83.
4. Se ”Inledande ord”, <i>Liahona</i> , maj 2005, s. 5.	12. ”Var inte rädd, tro bara”, <i>Nordstjärnan</i> , maj 1996, s. 6.
5. Se ”Jag är ren”, <i>Liahona</i> , maj 2007, s. 60.	13. ”Finn lammen, fød fåren”, s. 119–121, 124.
6. ”Se framåt”, <i>Nordstjärnan</i> , jan. 1998, s. 70.	14. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> (1997), s. 374.
7. ”Inledande ord”, s. 6.	15. ”Till prästadömet’s män”, <i>Liahona</i> , nov. 2002, s. 57.
8. ”Trogn sin övertygelse”, <i>Nordstjärnan</i> , juli 1997, s. 67.	16. Se ”Missionärsverksamhet”, <i>Nordstjärnan</i> , mars 1988, s. 3–4.

17. Se "Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 57.
18. "Till pojkarna och männen", *Nordstjärnan*, jan. 1999, s. 64.
19. Se "Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete", s. 57.
20. "Missionärsverksamhet", s. 4.
21. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 2: 2000–2004* (2005), s. 517–518.
22. Se "Vi har ett verk att utföra", *Nordstjärnan*, juni 1988, s. 6.
23. "Vi har ett verk att utföra", s. 6–7.
24. "Vi har ett verk att utföra", s. 7.

"Frälsaren lämnade de nittionio för att finna det förlorade fåret."

Nå ut i kärlek till nyomvända och mindre aktiva medlemmar

”Vi måste ständigt [vara] medvetna om den enorma skyldigheten att ... kontakta dem som kommer in i kyrkan som omvända, och att nå ut i kärlek till dem som vandrar in i inaktivitetens skuggor.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

En sak som president Hinckley betonade under hela sin verksamhet som president för kyrkan var vikten av att nå ut till nyomvända och till dem som inte är aktiva i kyrkan. Han berättade om många exempel på sina egna ansträngningar med det, och ett av dem beskrev han på ett slående sätt som ”ett av mina misslyckanden”. Han förklarade:

”Medan jag var på mission på Brittiska öarna, undervisade min kamrat och jag en ung man, och jag fick glädjen att döpa honom. Han var välutbildad. Han var elegant. Han var studiebegåvad. Jag var så stolt över denne begåvade unge man som hade kommit in i kyrkan. Jag tyckte att han hade alla kvalifikationer för att en dag bli en ledare bland vårt folk.

Han var i färd med att göra den stora anpassningen från nyomvänd till medlem. Under en kort period innan jag avlöstes, hade jag möjligheten att vara hans vän. Sedan avlöstes jag för att åka hem. Han fick en liten uppgift i grenen i London. Han visste inget om vad som förväntades av honom. Han begick ett misstag. Ledaren för den organisation som han verkade i var en man som jag skulle vilja beskriva som en som har svårt för att älska och lätt för att kritisera. På ett ganska obarmhärtigt sätt kritiserade han min vän som gjort det lilla misstaget.

Den unge mannen lämnade vår hyrda lokal samma kväll, djupt förorättad och sårad. ... Han sa till sig själv: 'Om människorna är sådana där, tänker jag inte gå tillbaka.'

Han blev inaktiv. Åren gick. ... När jag var i England [igen] försökte jag förtvivlat hitta honom. ... Jag kom hem och slutligen, efter långt sökande, kunde jag spåra honom.

Jag skrev till honom. Han svarade, men utan att nämna evangeliet.

Nästa gång jag var i London sökte jag honom igen. Den dag jag skulle åka hem fann jag honom. Jag ringde honom och vi träffades på en tunnelbanestation. Han slog armarna om mig och jag om honom. Jag hade mycket litet tid innan mitt plan gick, men vi växlade några ord och jag tror vi hyste uppriktig aktning för varandra. Han gav mig en kram till innan jag åkte. Jag bestämde mig för att jag inte skulle tappa kontakten med honom igen. ...

Åren gick. Jag blev äldre liksom han. Han pensionerades från sitt arbete och flyttade till Schweiz. Vid ett tillfälle när jag var i Schweiz, gjorde jag en omväg för att hitta byn där han bodde. Vi tillbringade större delen av dagen tillsammans – han, hans hustru, min hustru och jag. Vi hade det underbart, men det var tydligt att trons låga för länge sedan slocknat. Jag försökte på alla sätt jag kunde, men jag hittade inget sätt att tända den på nytt. Jag fortsatte skriva till honom. Jag skickade honom böcker, tidningar, inspelningar med tabernakelkören och andra saker som han uttryckte sin uppskattning för.

Han dog för några månader sedan. Hans hustru skrev till mig och berättade det. Hon sa: 'Du var den bästa vän han någonsin haft.'

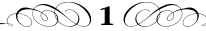
Tårarna rann nedför kinderna när jag läste det brevet. Jag visste att jag hade misslyckats. Om jag varit där och uppmuntrat honom den där gången han blev illa behandlad, skulle han kanske levt sitt liv annorlunda. Jag tror att jag hade kunnat hjälpa honom då. Jag tror att jag hade kunnat plåstra om såren som han fick. Jag har bara en tröst: Jag försökte. Jag har bara en sorg: Jag misslyckades.

Den utmaning vi nu har är större än någonsin, för antalet omvända är större än det någonsin har varit. ... Varje omvänd är dyrbar. Varje omvänd är en son eller dotter till Gud. Varje omvänd är ett stort och allvarligt ansvar."¹

President Hinckleys omsorg om nyomvända och mindre aktiva medlemmar kom sig av att han såg hur evangeliet välsignar människor. En nyhetsreporter frågade honom en gång: ”Vad känner du dig mest nöjd med, när du ser vad kyrkan gör idag?” President Hinckley svarade:

”Det som gläder mig mest är att se vad detta evangelium gör för människor. Det ger dem en ny syn på livet. Det ger dem ett perspektiv som de aldrig haft förut. Det lyfter deras blick mot ädla och gudomliga ting. Något händer med dem som är underbart att se. De fäster blicken på Kristus och får leva.”²

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Vi har ett stort ansvar att ta hand om den enskilde.

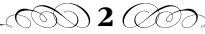
Vi måste vara måna om den enskilde. Kristus talade alltid om den enskilde. Han botade den sjuke, enskilt. Han talade i sina liknelser om den enskilde. Kyrkan är mån om individen, även om vi har många medlemmar. Oavsett om de är 6, 10 eller 50 miljoner, får vi aldrig förlora ur sikte det faktum att det är individen som är det väsentliga.³

Vi håller på att bli ett världsomspännande samfund. Men vårt intresse och vår omsorg måste alltid gälla den enskilde. Varje enskild medlem av denna kyrka är en enskild man eller kvinna, pojke eller flicka. Vårt stora ansvar är att se till att var och en ska ”bli [ihågkommen] och få näring genom Guds goda ord” (Moro. 6:4), så att var och en får tillfälle till tillväxt, förverkligande och utbildning i Herrens verk och vägar, att ingen saknar livets nödtorft, att de fattigas behov uppfylls, att varje medlem får uppmuntran, utbildning och tillfälle att gå framåt på vägen till odödlighet och evigt liv. ...

Detta verk har med människor att göra, var och en är en son eller dotter till Gud. När vi beskriver verkets framgång talar vi om siffror, men allt vårt arbete måste ägnas den enskildes utveckling.⁴

Jag vill betona att det finns en mycket positiv och underbar nettotillväxt i kyrkan. ... Vi har all anledning att känna oss uppmuntrade. Men om någon enda nyomvänds tro kallnar är det en tragedi. Det är en allvarlig sak när en medlem blir inaktiv. Frälsaren lämnade

de nittionio för att finna det förlorade fåret. Hans omsorg om den enskilde var så djup att det var ämne för en av hans stora predikningar [se Luk. 15:1–7]. Vi kan inte slå av på takten. Vi måste ständigt göra kyrkans ämbetsmän och medlemskap medvetna om den enorma skyldigheten att på ett mycket sant och varmt och underbart sätt vara vän med dem som kommer in i kyrkan som omvända, och att nå ut i kärlek till dem som vandrar in i inaktivitetens skuggor. Det finns rikliga bevis på att det går att göra om viljan finns.⁵

Varje omvänd är dyrbar och ett stort och allvarligt ansvar.

Jag har kommit att tycka att den största tragedin i kyrkan är att förlora dem som gått med i kyrkan och sedan avfallit. Med mycket få undantag behöver detta aldrig hända. Jag är övertygad om att nästan alla som döps av missionärerna har undervisats tillräckligt för att få kunskap och vittnesbörd som motiverar deras dop. Men det är inte lätt att göra den förändring som krävs då man blir medlem i denna kyrka. Det innebär att man skär av gamla band. Det innebär att man lämnar sina vänner. Det innebär att man överger sin gamla tro. Det kan innebära att man får ändra sina vanor och undertrycka sina begär. I många fall innebär det ensamhet och till och med rädsla för det okända. En nyomvänd måste få näring och styrka under denna svåra tid i sitt liv. Ett otroligt högt pris har betalats för hans eller hennes närvaro i kyrkan. Missionärernas långvariga ansträngningar, kostnaden för deras arbete, skilsmässan från gamla vänner och chocken som följer med allt detta gör det nödvändigt, att dessa dyrbara själar hälsas välkomna, lugnas, får hjälp i sina svaga stunder, får ansvar genom vilka de kan växa sig starka och uppmuntras och tackas för allt de gör.⁶

Det finns absolut ingen mening med att utföra missionärsarbete om vi inte håller fast vid frukten av det arbetet. De två måste vara oskiljaktiga. Dessa omvända är dyrbara. ... Varje omvänd är ett stort och allvarligt ansvar. Det är absolut nödvändigt att vi tar hand om dessa som har blivit en del av oss. ...

Häromdagen fick jag ett mycket intressant brev. Det var skrivet av en kvinna som anslöt sig till kyrkan för ett år sedan. Hon skriver:

"Jag inbjuder varje medlem att visa vänskap och kärlek till dem som kommer in i kyrkan som nyomvända."

"Min färd in i kyrkan var unik och ganska påfrestande. Det senaste året har varit det svåraste året någonsin under mitt liv. Det har också varit det mest givande. Som ny medlem får jag nya utmaningar varje dag." ...

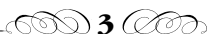
Hon påstår att "kyrkans medlemmar inte vet vad det vill säga att vara ny medlem i kyrkan. Därför är det nästan omöjligt för dem att veta hur de ska stödja oss."

Jag väddar till er, mina bröder och systrar, om ni inte vet hur det känns, försök att föreställa er hur det är. Det kan vara fruktansvärt ensamt. Det kan vara en besvikelse. Det kan vara skrämmande. Vi i kyrkan är mycket mer olika världen än vad vi är benägna att tro att vi är. Denna kvinna skrev:

"När vi undersökare blir medlemmar i kyrkan blir vi förvånade över att upptäcka att vi har kommit in i en fullständigt främmande värld, en värld som har sina egna traditioner, sin egen kultur och sitt eget språk. Vi upptäcker att det inte finns någon eller något vi

kan vända oss till för att få vägledning på vår färd in i denna nya värld. Först är färden spännande och våra felsteg till och med lustiga, sedan blir den frustrerande och så småningom övergår frustrationen i ilska. Och det är i dessa stadier av frustration och ilska vi lämnar kyrkan. Vi går tillbaka till den värld vi kom från, där vi visste vilka vi var, där vi gjorde en insats och där vi kunde språket.”⁷

Det finns de som bara har blivit döpta, men de har inte tagits om hand och efter två eller tre månader säger de adjö. Det är så viktigt, mina bröder och systrar, att se till att [nydöpta medlemmar] är omvända, att de i sina hjärtan har en övertygelse om detta storslagna verk. Det är inte bara en hjärnans angelägenhet. Det är en hjärtats angelägenhet och hur det vidrörs av den Helige Anden tills de vet att detta verk är sant, att Joseph Smith verkligen var en Guds profet, att Gud lever och att Jesus Kristus lever och att de uppenbarade sig för pojken Joseph Smith, att Mormons bok är sann, att prästadömet är här med alla dess gåvor och välsignelser. Jag kan inte nog framhålla detta.⁸

Alla nyomvända behöver en vän, ett ansvar och näring genom Guds goda ord.

Med ett ständigt ökande antal omvända, måste vi avsevärt öka våra ansträngningar att hjälpa dem hitta vägen. Alla behöver tre saker: en vän, ett ansvar och näring ”genom Guds goda ord” (Moro. 6:4). Det är vår plikt och vår möjlighet att få ge de här sakerna.⁹

Vänskap

[Nyomvända] kommer in i kyrkan entusiastiska över vad de har funnit. Vi måste omedelbart bygga vidare på denna entusiasm. ... Lyssna på dem, vägled dem, besvara deras frågor och var till hjälp under alla omständigheter och situationer. ... Jag inbjuder varje medlem att visa vänskap och kärlek till dem som kommer in i kyrkan som nyomvända.¹⁰

Vi har skyldigheter mot dem som döps i kyrkan. Vi kan inte försumma dem. Vi kan inte lämna dem ensamma. De behöver hjälp att vänja sig vid denna kyrkas seder och bruk. Och det är vår

stora välsignelse och möjlighet att erbjuda denna hjälp ... Ett varmt leende, ett vänligt handslag, ett uppmuntrande ord åstadkommer underverk.¹¹

Låt oss ta hand om dessa människor! Låt oss bli vän med dem! Låt oss vara vänliga mot dem! Låt oss uppmuntra dem! Låt oss bygga upp deras tro och deras kunskap om detta Herrens verk.¹²

Jag vädjar till er ... att ni lägger armen om dem som kommer in i kyrkan och blir vän med dem och får dem att känna sig välkomna och trösta dem och ni ska få se underbara resultat. Herren ska välsigna er till att kunna hjälpa till med den här stora processen att behålla nyomvända.¹³

Ansvar

Denna kyrka förväntar sig något av människorna. Den har höga normer. Den har kraftfulla lärdomar. Den förväntar sig ett storslaget tjänande av människorna. De flyter inte bara trögt med strömmen. Vi förväntar att de ska göra något. Människor är lyhörda inför detta. De välkomnar möjligheten att kunna tjäna, och när de gör det tillväxer de i förmåga, insikt och i sin förmåga att göra saker och göra det bra.¹⁴

Ge nya medlemmar något att göra. De kan inte växa sig starka i tron utan övning. Tro och vittnesbörd är som musklerna i min arm. Om jag använder musklerna och ger dem näring blir de starkare. Om jag sätter armen i ett stödförband och låter den vara, blir min arm svag och ineffektiv och så är det också med vittnesbörd.

Nu finns det några av er som säger att de inte är redo att ta på sig ansvar. Men ingen av oss var redo när kallelsen kom. Jag kan säga det om mig själv. Tror ni att jag var redo för den här stora och heliga kallelsen? Jag kände mig överväldigad. Jag kände mig otillräcklig. Jag känner mig fortfarande överväldigad. Jag känner mig fortfarande otillräcklig. Men jag försöker gå framåt, jag söker efter Herrens välsignelser och försöker göra hans vilja, och jag hoppas och ber att mitt tjänade ska vara acceptabelt inför honom. Det första ämbetet jag fick i den här kyrkan var som rådgivare till en diakonernas kvorumpresident när jag var tolv år gammal. Jag kände mig otillräcklig. Jag kände mig överväldigad. Men jag försökte precis som ni gör,

*President Hinckley lärde att varje ny medlem behöver
få möjligheter till att tjäna i kyrkan.*

och efter det fick jag andra ansvar. Jag kände mig aldrig tillräcklig, men jag kände mig alltid tacksam och jag var villig att försöka.¹⁵

Varje omvänd som kommer in i denna kyrka bör omedelbart få en uppgift. Den kan tyckas aldrig så liten, men den har en avgörande betydelse i den personens liv.¹⁶

Naturligtvis kan inte den nyomvända allting. Han kommer troligen att göra några fel. Än sen då? Vi gör alla våra misstag. Det viktiga är den utveckling som kommer av aktivitet.¹⁷

Näring genom Guds goda ord

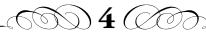
Jag tror ... att dessa omvända har ett vittnesbörd om evangeliet. Jag tror att de har tro på Herren Jesus Kristus och känner till hans gudomlighet. Jag tror att de verkligen har omvänt sig från sina synder och beslutat sig för att tjäna Herren.

Moroni ... berättar om vad som händer med dem efter dopet: "Och sedan de hade mottagits till dop och påverkats och renats genom den Helige Andens kraft räknades de bland Kristi kyrkas folk. Och deras namn upptecknades så att de skulle bli ihågkomna och få näring genom Guds goda ord för att hålla dem på den rätta

vägen och få dem att ständigt och vaksamt be och förtrösta endast på Kristi förtjänster, han som var deras tros upphovsman och fullkomnare” (Moro. 6:4).

I våra dagar, liksom på deras tid, är omvända räknade ”bland Kristi kyrkas folk ... så att de skulle bli ihågkomna och få näring genom Guds goda ord för att hålla dem på den rätta vägen och få dem att ständigt och vaksamt be”. ... Låt oss hjälpa dem när de tar sina första steg som medlemmar.¹⁸

Det är absolut nödvändigt att han eller hon blir upptagen i ett prästadömskvorum eller i Hjälpföreningen, Unga kvinnor, Unga män, Söndagsskolan eller Primär. Han eller hon måste uppmuntras att komma till sakramentsmötet för att ta del av sakramentet, för att förnya de förbund som ingicks vid dopet.¹⁹

Det finns allt att vinna och inget att förlora genom att komma tillbaka till aktivitet i kyrkan.

Det finns tusentals världen över ... som är medlemmar i kyrkan till namnet, men som har lämnat den, och som nu i sina hjärtan längtar efter att komma tillbaka men som inte vet hur och som är för blyga att försöka. ...

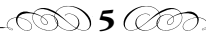
För er, mina bröder och systrar, som tagit ert andliga arv och gett er av, och som nu finner en tomhet i ert liv, är vägen öppen för er återkomst. ... Om ni vill ta det första blyga steget för att komma tillbaka, kommer ni att finna öppna armar som hälsar er och hjärtliga vänner som välkomnar er.

Jag tror jag vet varför en del av er gav er av. Ni blev förolämpade av en tanklös person som sårade er, och ni tog den personens handlingar som representativa för kyrkan. Eller kanske ni flyttade från en trakt där ni var kända till en trakt där ni blev mycket ensamma och där växte upp med mycket liten kunskap om kyrkan.

Eller kanske ni sökte annat sällskap eller andra vanor som ni kände var oförenliga med umgänget inom kyrkan. Eller ni kanske tyckte er vara klokare i världens visdom än de som ni umgicks med i kyrkan och med en viss ringaktning drog er bort från deras sällskap.

Jag tänker inte dröja kvar vid orsakerna. Jag hoppas att ni inte gör det. Lägg det förgångna bakom er. ... Det finns allt att vinna och inget att förlora. Kom tillbaka, mina vänner. Det finns mer frid i kyrkan än ni upplevt på länge. Det finns många vars vänskap ni kommer att ha glädje av.²⁰

Mina älskade bröder och systrar som kanske ... gått vilse: Kyrkan behöver er, och ni behöver kyrkan. Ni kommer att finna många öron som lyssnar med förståelse. Många händer kommer att hjälpa er att finna vägen tillbaka. Hjärtan kommer att värma era hjärtan. Tårar kommer att fällas, inte av bitterhet, utan av glädje.²¹

För sista dagars heliga som återvänder till aktivitet i kyrkan kommer det att kännas gott att vara hemma igen.

En söndag befann jag mig i en stad i Kalifornien på en stavskonferens. Mitt namn och min bild hade stått i den lokala tidningen. När stavspresidenten och jag kom in i stavscentret den morgonen ringde telefonen. Det var till mig, och den som ringde talade om vem han var. Han ville träffa mig. Jag ursäktade mig från det möte som jag skulle hålla tidigt den morgonen och bad stavspresidenten ta över. Jag hade något att göra som var viktigare.

Han kom, denne min vän, blyg och något räddhågad. Han hade varit borta länge. Vi omfamnade varandra som bröder som varit åtskilda länge. Samtalet var lite tafatt i början, men det blev snart innerligare när vi talade om den tid vi tillsammans tillbringat i England många år tidigare. Denne starke man hade tårar i ögonen när han talade om den kyrka, som han tagit så verksam del i och berättade sedan om de långa tomma åren som följt. Han dröjde kvar vi dem som en som talar om mardrömmar. När han beskrivit dessa bortslösade år, talade vi om hans återkomst. Han trodde att det skulle bli svårt, att det skulle bli generande, men han gick med på att försöka.

Jag fick ett brev från honom för inte så länge sedan. Han sa: "Jag är tillbaka. Jag är tillbaka, och så underbart det känns att vara hemma igen."

Och till er mina vänner, som liksom han längtar efter att komma tillbaka men som tvekar att ta det första steget, försök. Låt oss möta

dig där du står nu och ta dig vid handen och hjälpa dig. Jag lovar att det kommer att kännas skönt att vara hemma igen.²²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför måste ”vårt intresse och vår omsorg ... alltid gälla den enskilde”, även i en världsomfattande kyrka? (Se avsnitt 1.) När har du välsignats av någon som personligen intresserade sig för dig? Hur kan vi vara mer känsliga när vi tar hand om varje enskild person?
- Vad kan vi lära och tillämpa från brevet som president Hinckley berättade om i avsnitt 2? Begrunda vad du kan göra för att stärka dem som arbetar på att stärka sin tro.
- Varför behöver alla nya medlemmar en vän, ett ansvar och näring genom Guds goda ord? (Se avsnitt 3.) Hur kan vi bli vän med nya medlemmar? Hur kan vi stödja nyomvända i deras ansvar i kyrkan? Hur kan vi hjälpa nyomvända ”få näring genom Guds goda ord”?
- Varför är det ibland svårt för medlemmar att återvända till aktivitet i kyrkan? (Se avsnitt 4.) Hur kan vi hjälpa människor komma tillbaka? När har du upplevt eller bevittnat den glädje som kommer av att återvända till aktivitet i kyrkan?
- Vad lär du dig från president Hinckleys berättelse i avsnitt 5? Fundera på hur du kan hjälpa någon som inte är aktiv i kyrkan att ”komma hem igen”.

Skriptställen som hör till detta ämne

Luk. 15; Joh. 10:1–16, 26–28; 13:34–35; Mosiah 18:8–10; Hel. 6:3; 3 Ne. 18:32; Moro. 6:4–6; L&F 38:24

Studiehjälpmedel

”Många finner att den bästa tiden att studera är på morgonen efter en god natts sömn. ... Andra föredrar att studera under de lugna timmarna när dagens arbete och bekymmer är över. Det som kanske är viktigare än tiden på dagen är att man avsätter en regelbunden tid för studier” (se Howard W. Hunter, ”Att läsa skrifterna”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 96–97).

Slutnoter

1. Se "Unga män och nyomvända", *Liahona*, juli 1997, s. 47.
2. "Unga män och nyomvända", s. 48.
3. "Inspirerande tankar", *Liahona*, okt. 2003, s. 5.
4. "Detta verk handlar om människor", *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 55–56.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 537–538.
6. "Missionärsverksamhet", *Nordstjärnan*, mars 1988, s. 5–6.
7. "Finn lammen, föd fåren", *Liahona*, juli 1999, s. 122.
8. "Messages of Inspiration from President Hinckley", *Church News*, 5 apr. 1997, 2; se även "Inspirerande tankar", s. 3.
9. "Unga män och nyomvända", s. 47.
10. "Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 56.
11. "Inspirerande tankar", s. 4.
12. "Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley", *Ensign*, juli 1999, s. 73.
13. "Words of the Prophet: Reach Out", *New Era*, feb. 2003, s. 7.
14. "Inspirerande tankar", s. 3–4.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 538.
16. "Inspirerande tankar", *Nordstjärnan*, nov. 1998, s. 7.
17. "Finn lammen, föd fåren", s. 122.
18. "Unga män och nyomvända", s. 48.
19. "Finn lammen, föd fåren", s. 122–123.
20. "Allt att vinna – inget att förlora", *Nordstjärnan*, apr. 1977, s. 47–48.
21. Se "Och Petrus gick ut och grät bitterligen", *Nordstjärnan*, aug. 1994, s. 7.
22. Se "Allt att vinna – inget att förlora", s. 48–49.

Det heliga templets välsignelser

”Tempelförrättningarna blir höjdpunkten på de välsignelser som kyrkan har att erbjuda.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

”Jag tror att ingen medlem i kyrkan har fått ta del av det som kyrkan främst har att erbjuda, förrän han eller hon tagit emot sina tempelvälsignelser i Herrens hus”, sa president Gordon B. Hinckley i oktober 1997 på generalkonferensens prästadömsmöte. Följaktligen gör vi allt vi kan för att påskynda byggandet av dessa heliga byggnader och göra de välsignelser som erhålls där mer allmänt tillgängliga.¹ Han nämnde flera tempel som var i planeringsstadier eller i olika stadier av byggande och sedan meddelade han en sak som skulle komma att förändra människors liv över hela världen:

”Det finns många områden av kyrkan som ligger avlägset, där medlemsantalet är litet och troligtvis inte kommer att växa särskilt mycket i framtiden. Ska de som bor på dessa platser för alltid förmenas tempelförrättningarnas välsignelser? Vid ett besök på en sådan plats för några månader sedan begrundade vi under bön denna fråga. Svaret kom, tror vi, klart och tydligt.

Vi ska bygga små tempel på några av dessa platser. ... De kommer att byggas i tempelstandard, vilken är mycket högre än möteshusstandard. Där kommer att ske dop för de döda, begåvnings-sessioner, beseglingar och alla andra förrättningar som kan tas emot i Herrens hus, för såväl levande som döda.”²

Inspirationen till den här planen hade kommit över 20 år tidigare då president Hinckley verkade som ordförande för kyrkans tempelkommitté. Bekymrad över att så många sista dagars heliga inte hade lätt tillgång till templets välsignelser, skrev han i sin dagbok: ”Kyrkan kunde bygga [många mindre] tempel för de medel det

Templet i Colonia Juárez i Chihuahua, Mexiko

kostar att bygga templet i Washington [som då höll på att byggas]. Templen skulle då komma till folket istället för att folket måste resa långa avstånd för att komma till dem.”³

1997 kom en uppenbarelse från Herren som förverkligade den här tanken. President Hinckley berättade en del om den här uppenbarelsen när han uppsände invigningsbönen för templet i Colonia Juárez, Chihuahua, Mexiko. ”Det var här i norra Mexiko”, bad han, ”som du uppenbarade idén och planen för ett mindre tempel, fullständigt i alla nödvändiga detaljer, men anpassat i storlek till behoven och omständigheterna hos kyrkans medlemmar i det här området av din vingård. Den uppenbarelsen kom från en önskan och en bön att hjälpa dina barn i dessa kolonier som har varit sanna och lojala.”⁴

Sex månader efter att president Hinckley tillkännagett programmet att uppföra mindre tempel, gjorde han ett annat betydelsefullt tillkännagivande:

”Under de gångna månaderna har vi rest vida omkring bland kyrkans medlemmar. Jag har träffat många som har mycket lite av denna världens goda. Men de har i sina hjärtan en starkt brinnande tro på detta, den sista tidens verk. De älskar kyrkan. De älskar evangeliet. De älskar Herren och vill göra hans vilja. De betalar sitt blygsamma tionde. De gör oerhörda uppoffringar för att besöka templen. De färdas dagar i sträck i billiga bussar och gamla båtar. De sparar sina pengar och klarar sig utan mycket, för att göra detta möjligt.

De behöver tempel nära intill – små, vackra, ändamålsenliga tempel. Följaktligen tar jag detta tillfälle att för hela kyrkan tillkännage ett program att uppföra ungefär 30 mindre tempel omedelbart. ...

Detta blir ett väldigt företag. Ingenting som ens kan liknas vid detta har någonsin prövats tidigare. ... Det blir totalt 47 nya tempel utöver de 51 som nu är i drift. Jag tror att det är bäst vi bygger två till så att det blir jämnt 100 vid sekelskiftet, som är 2000 år 'efter vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, ankomst i köttet' (L&F 20:1). I detta program går vi framåt i en skala som vi aldrig sett tidigare.”⁵

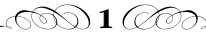
Den 1 oktober 2000 invigde president Hinckley templet i Boston, Massachusetts, det 100:e templet i bruk. Före årets slut invigde han två tempel i Brasilien. Och när han dog den 27 januari 2008 hade kyrkan 124 tempel i bruk med ytterligare 13 tillkännagivna. President

Hinckley hade deltagit i planeringen och uppförandet av de flesta av de 124 templen och hade personligen invigt 85 av dem.

När president Hinckley tillkännagav stora antal nya tempel och när han förundrade sig över deras skönhet påminde han samtidigt de sista dagars heliga om ändamålet med dessa vackra byggnader: att välsigna enskilda och familjer, en efter en. Han sa om templet i San Diego, Kalifornien: "Vilken förunderligt vacker byggnad det är. Men i all dess skönhet är byggnaden endast ett medel och inte ett mål i sig. Den byggnaden uppfördes och invigdes för att utföra heliga förrättningar som Herren har uppenbarat i den här tiden."⁶

Vid ett annat tillfälle förklarade han: "Ingen person har hela evangeliet förrän han kan ta emot [templets förrättningar]. Och det är vi som har ansvaret att se till att byggnaderna finns tillgängliga. Jag vet inte hur pass länge till jag får leva, men jag hoppas avsluta mina dagar med att bygga tempel åt Herren, att ta templen till folket så att de kan få de underbara välsignelser som finns att få [där]."⁷

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Templen uttrycker vårt vittnesbörd och de representerar det yppersta i vår gudskyran.

Varje tempel som byggs av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga uttrycker detta folks vittnesbörd om att Gud, vår evige Fader, lever, att han har en plan till välsignelse för sina söner och döttrar i alla generationer, att hans älskade Son, Jesus Kristus, som föddes i Betlehem i Judéen och korsfästes på Golgata, är världens Frälsare och Återlösare, vars försoningsoffer möjliggör denna plans fullbordan i det eviga livet för alla som tar emot och efterlever evangeliet.⁸

Allt som äger rum i templet är upplyftande och förädlade. Det talar om livet här och livet bortom graven. Det talar om vars och ens betydelse som ett Guds barn. Det talar om familjens betydelse som den Allsmäktiges skapelse. Det talar om äktenskapets eviga natur. Det talar om en strävan mot större härlighet. Det är en ljusets, fridens och kärlekens plats där det talas om eviga ting.⁹

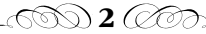
Varje tempel ... är i själva verket ett monument över vår tro på människosjälens odödlighet, att jordelivets fas som vi genomgår

är en del av en så att säga oavbrutet stigande klättring, och att lika säkert som att det finns liv här, finns det liv där. Det är vår fasta tro. Det sker tack vare Frälsarens försoning, och templet blir, som jag antydde, bron från detta liv till nästa. Templet handlar om de odödliga tingen.¹⁰

Dessa unika och underbara byggnader, och förrättningar som utförs däri, representerar det yppersta i vår tillbedjan. Dessa förrättningar blir de djupaste uttrycken för vår teologi.¹¹

Heliga ting förtjänar helgad begrundan. ... När ni lämnar bakom er dörrarna till Herrens hus, ska ni bevara ett heligt förtroende att inte tala om det som är heligt och helgat.

Herren sa: ”Kom ihåg att det som kommer ovanifrån är heligt och måste talas med försiktighet och så som Anden håller er tillbaka.” (L&F 63:64.) Och åter: ”Lek inte med heliga ting.” (L&F 6:12.)¹²

Genom templets förrättningar får vi ta emot höjdpunkten av evangeliets välsignelser.

Dessa tempel som är spridda över hela jorden är nödvändiga för att Frälsarens försoning helt och hållet ska fullbordas. Här, under det heliga prästadörets myndighet, utförs de förrättningar som inte bara leder till frälsning, utan också till evig upphöjelse.¹³

Jesus Kristus, Guds Son, gav sitt liv på Golgatas kors som försoning för människosläktets synder. Han var ett ställföreträdande offer för var och en av oss. Genom detta offer kom löftet om uppståndelse för alla. Detta har kommit genom Guds nåd, utan ansträngning från människors sida. Och utöver detta, genom det heliga prästadörets nycklar som förlänats de tolv av Herren då han gick bland dem, vilka nycklar återställdes i denna tidsutdelning av dem som fordom innehade dem – genom dessa har kommit stora ytterligare välsignelser, däribland de unika och märkliga förrättningar som utförs i Herrens hus. Endast i dessa förrättningar förverkligas ”prästadörets fullhet”. (L&F 124:28.)¹⁴

Tempelförrättningarna är höjdpunkten på de välsignelser som kyrkan har att erbjuda.¹⁵

Templets välsignelser för de män och kvinnor som är värdiga att träda in i templet ... innefattar tvagning och smörjelse så att vi kan vara rena inför Herren. De innefattar undervisning där vi ges en begåvning med förpliktelser och välsignelser, som motiverar oss att handla efter evangeliets principer. Däri finns de beseglade förrättningarna genom vilka det som binds på jorden också binds i himlen, och genom vilka familjens fortsättning tillförsäkras.¹⁶

[En gång] kallades jag till ett sjukhus där en mor låg på sin dödsbädd i en allvarlig sjukdom. Hon avled en kort tid senare och lämnade efter sig man och fyra barn, däribland en gosse på sex år. Sorgen var djup, smärtsam och tragisk. Men genom tårarna lyste en tro, vacker och stark, på att lika säkert som det nu skedde en sorgens skilsmässa, skulle det senare ske en glädjens återforening, för deras äktenskap hade inletts med besegling för tid och evighet i Herrens hus, genom det heliga prästadömetts myndighet. ...

Många har färdats [över stora avstånd] för att få del av en tempelvigels välsignelser. Jag har sett en grupp sista dagars heliga som – innan ett tempel uppfördes i deras hemland – hade avstått från mat för att möjliggöra den långa resan till templet i Laie i Hawaii. Innan vi hade ett tempel i Johannesburg, träffade vi några som avstått från en del av livets nödort för att få råd till tusenmilafärden med flyg från Sydafrika till templet i Surrey i England. Det fanns ett ljus i deras ögon och leenden i deras ansikten och vittnesbörd från deras läppar om att det var värt oändligt mycket mer än det kostade.

Och jag minns när jag i Nya Zeeland för många år sedan hörde vittnesbördet från en man från bortre delen av Australien som, efter att först ha vigts av borgerlig myndighet och sedan anslutit sig till kyrkan med hustru och barn, färdades hela vägen över kontinenten, sedan över Tasmanska sjön till Auckland och ner till templet i den vackra dalen Waikato. Om jag minns rätt sa han så här: "Vi hade inte råd att komma. Våra världsliga ägodelar bestod av en gammal bil, våra möbler och vårt porslin. Jag sa till min familj: 'Vi har inte råd att fara.' Sedan såg jag in i min vackra hustrus och våra vackra barns ansikten och sa: 'Vi har inte råd att inte fara. Om Herren vill ge mig styrka kan jag arbeta och tjäna ihop till en ny bil och möbler och porslin, men om jag skulle förlora dessa mina kära, skulle jag sannerligen vara fattig både i livet och i evigheten.'" ¹⁷

Föga underligt då, bröder och systrar, att jag i och med öppnandet av ... tempel sett tårar hos starka män vilka omfamnat sina hustrur vid altarna i dessa heliga hus. Jag har sett tårar hos fäder och mödrar då de omfamnat sina barn vid samma altare. Genom den makt som här utövades hade de fått veta att varken tid eller död kan förstöra de band som binder dem samman.¹⁸

3

**Templet är en tjänandets helgedom där vi tar
emot frälsande förrättningar å deras vägnar
som dött utan kunskap om evangeliet.**

Det finns oräkneliga miljoner som har vandrat på jorden och aldrig haft tillfälle att höra evangeliet. Ska de förnekas sådana välsignelser som erbjuds i Herrens tempel?

Genom levande ställföreträdare som representerar den avlidne finns samma förrättningar tillgängliga för dem som gått bort. I andevärlden är de sedan fria att ta emot eller förkasta dessa jordiska förrättningar som utförts för dem. De innefattar dop, vigsel och besegling av familjerelationer. Det finns inget tvång i Herrens verk, men det måste finnas möjligheter.¹⁹

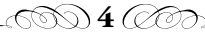
Detta är en tjänandets helgedom. Det mesta av arbetet som utförs i detta heliga hus sker genom ställföreträdare för dem som passerat dödens slöja. Jag vet inget annat arbete som kan jämföras med detta. Mer än något annat arbete jag känner till liknar det Guds Sons ställföreträdande offer för hela människosläktet. Inget tack förväntas från dem i nästa värld som det heliga arbetet utförs för. Det är de levandes sätt att tjäna de döda. Detta slags tjänande är ren osjälviskhet.²⁰

Pojkar och flickor i stort antal ... har blivit påminda om att dessa tempel inte bara är till för deras föräldrar, utan också för dem. När de är tolv år gamla kan de besöka Herrens hus och döpas som ställföreträdare för dem som passerat dödens slöja. Vilket storslaget och osjälviskt tjänande det är! Så underbart för våra ungdomar att få vara delaktiga i denna helt osjälviska gärning till förmån för andra som är oförmögna att hjälpa sig själva.

Hand i hand med denna ökade tempelaktivitet går det tilltagande släktoforskningsarbetet. Datorerna med sina olika möjligheter påskyndar verket, och människor drar fördel av den nya teknik som de erbjuds. Hur kan man komma till en annan slutsats än att Herren har sin hand i allt detta? När datormöjligheterna förbättras ökar också antalet tempel för att tillgodose det växande släktoforskningsarbetet.²¹

Vi är ansvariga för att alla som har levat på jorden, de oräkneliga, otaliga generationer av män och kvinnor som har levat på jorden, alla som idag lever på jorden och alla som kommer att leva på jorden blir evigt välsignade. Hur stort är inte vårt ansvar! Vi måste stå lite rakare och arbeta lite hårdare för att uträtta detta.²²

De som befinner sig på den andra sidan, som inte är döda utan lever i anden, ska glädja sig när de vaknar upp till insikten att de är på väg till "odödlighet och evigt liv" (Mose 1:39).²³

Stora välsignelser väntar på oss när vi håller oss värdiga och ofta besöker templet.

Jag uppmanar er alla i dag att ställa i ordning era liv, att vara värdiga att besöka Herrens hus och där ta del av välsignelserna som är så alldeles särskilt era. ... Stora är kraven, men större är välsignelserna.²⁴

Jag uppmanar vårt folk överallt, med all den övertalningsförmåga jag besitter, att leva värdigt en tempelrekommendation, att skaffa en sådan och betrakta den som en dyrbar tillgång, och göra större ansträngningar att besöka Herrens hus och ta del av anden och välsignelserna som finns där.²⁵

Vare sig du kan komma till templet ofta eller inte, så se till att du är värdig en tempelrekommendation, och ha en rekommendation alltid med dig. Den blir en påminnelse för dig om vad som förväntas av dig som sista dagars helig.²⁶

Jag är övertygad om att varje man eller kvinna som kommer till templet i en anda av uppriktighet och tro, lämnar Herrens hus som en bättre man eller kvinna. Vi behöver alla ständigt förbättra oss. Vi behöver då och då lämna världens tumult och buller och komma innanför väggarna till Guds heliga hus, där vi kan känna hans Ande i en helig och fridfull omgivning.²⁷

Den helgade byggnaden blir till en plats för undervisning om de upphöjda, heliga ting som hör Gud till. Här framläggs för oss vår kärleksfulle Faders plan för sina söner och döttrar i alla generationer. Här får vi följa den underbara berättelsen om människans eviga färd från föruttillvaron, genom detta liv och till livet härefter. Stora, grundläggande sanningar förkunnas tydligt och enkelt och förståeligt för alla som lyssnar. ...

Templet är också en plats för personlig inspiration och uppenbarelse. Otaliga människor har i svåra stunder, då allvarliga beslut måste fattas och invecklade problem hanteras, kommit till templet i en anda av fasta och bön för att söka gudomlig vägledning. Många har vittnat om att även om de inte hörde uppenbarelsens röst, fick de en känsla av vilken väg de skulle följa vid detta tillfälle eller senare, och det blev svaret på deras böner.

Detta tempel är en källa till evig sanning. ”Den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta.” (Joh. 4:14.) Här förkunnas de sanningar som är eviga till sin natur.

För dem som träder in i detta hus blir det ett hus för förbund. Här lovar vi, högtidligt och heligt, att leva efter Jesu Kristi evangelium till det yttersta. Vi ingår förbund med Gud, vår evige Fader om att leva efter de principer som utgör grunden till all sann religion.²⁸

Är ditt liv fyllt med bekymmer? Har du problem och svårigheter och känner oro? Önskar du att du hade frid i hjärtat och en möjlighet att samtala med Herren och meditera över hans vägar? Besök Herrens hus och känn där hans Ande och kommunicera med honom, och du ska få uppleva en frid som du inte kan finna någon annanstans.²⁹

Försök komma till Herrens hus i mörka stunder och stäng världen ute. Ta emot hans heliga förrättningar och ge dem vidare till dina förfäder. Sitt stilla och tyst i det celestia rummet efter sessionens slut och begrunda de välsignelser du har fått för egen del eller som du har gett till dem som gått vidare. Ditt hjärta ska svälla av tacksamhet, och tankar på de eviga sanningarna i Herrens stora lycksalighetsplan ska genomsyra din själ.³⁰

Vilken förmån är det inte att i denna bullriga, jäktade och konkurrenspräglade värld få ha ett heligt hus, där vi kan uppleva det heliggörande inflytandet av Herrens Ande. Självskheten tränger

"Besök Herrens hus och känn där hans Ande och kommunicera med honom, och du ska få uppleva en frid som du inte kan finna någon annanstans."

sig hela tiden på oss. Vi behöver övervinna den, och det finns inget bättre sätt än att komma till Herrens hus och där tjäna som ställföreträdare för dem som finns bakom dödens förlåt. ...

... Jag inbjuder er att alltmer dra fördel av denna välsignade förmån. Det kommer att förädla er karaktär. Det tar bort det själviska skal som omger de flesta av oss. Det blir bokstavligen ett helgande inslag i våra liv och gör oss till bättre män och kvinnor.³¹

Jag vet att ni är upptagna. Jag vet att ni har mycket att göra. Men jag lovar er att om ni kommer till Herrens hus så blir ni välsignade. Livet blir bättre för er. Nu vädjar jag till er mina älskade bröder och systrar att dra fördel av den stora möjligheten att besöka Herrens hus och därigenom ta del av alla de underbara välsignelser som ni kan ta emot där.³²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hinckley sa att tempelförrättningarna är "de djupaste uttrycken för vår teologi" (avsnitt 1) och "höjdpunkten av de

välsignelser som kyrkan har att erbjuda” (avsnitt 2). Vilka välsignelser har du fått genom dessa förrättningar?

- President Hinckley talade om män och kvinnor som grät glädjetårar i templen (se avsnitt 2). Varför ger tempelförrättningarna sådana djupa känslor, enligt din erfarenhet?
- President Hinckley sa om återlösningsarbetet för de döda: ”Så underbart för våra ungdomar att få vara delaktiga i denna helt osjälviska gärning” (avsnitt 3). Vad kan föräldrar och ungdomar göra för att samarbeta i detta tjänande?
- Vad kan vi göra för att få tid till att tjäna och tillbe i templet? Hur kan vårt tjänande i templet påverka vårt liv utanför templet? (Se exempel i avsnitt 4.) Hur har du välsignats av att besöka templet?

Skriftställen som hör till detta ämne

2 Mos. 25:8; 1 Kung. 6:11–13; L&F 88:119–20; 109:12–13, 24–28; 110:1–10; 128:22–24

Studiehjälpmedel

”Berätta vad du lärt dig. När du gör detta kommer dina tankar att bli klarare och din förmåga att minnas blir större” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 17).

Slutnoter

1. Se ”Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete”, *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 50.
2. ”Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionsarbete”, s. 50.
3. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 325.
4. ”This Is a Day Long Looked Forward To” (text från invigningsbönen för templet i Colonia Juárez, Chihuahua, 6 mars 1999), *Church News*, 13 mars, 1999, s. 7.
5. Se ”Nya tempel ger evangeliets högsta välsignelser”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 90–91.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1: 1995–1999* (2005), s. 311–312.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 641.
8. ”Detta fridfulla Guds hus”, *Nordstjärnan*, juli 1993, s. 72.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 623–624.
10. ”Den levande profetens ord”, *Liahona*, maj 2001, s. 16.
11. Se ”Om missioner, tempel och förvaltar­skap”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 56.
12. ”Håll templet heligt”, *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 46.
13. ”Shining Star in a World Oppressed with Darkness” (text från invignings­bönen för templet på Manhattan, New York, 13 juni 2004), *Church News*, 19 juni 2004, s. 5.
14. Se ”Gläds i denna tempelbyggandets stora tidsålder”, *Nordstjärnan*, nr. 2 1986, s. 45.
15. Se ”Nya tempel ger evangeliets högsta välsignelser”, s. 91.
16. Se ”Tempel och tempelarbete”, *Nordstjärnan*, nov. 1982, s. 2.
17. ”Det äktenskap som består”, *Liahona*, juli 2003, s. 4–6.

18. "Gläds i denna tempelbyggandets stora tidsålder", s. 42.
19. Se "Varför dessa tempel?" *Nordstjärnan*, juni 1992, s. 6.
20. "Salt Lake-templet", *Nordstjärnan*, nov 1993, s. 5.
21. "Välkommen till konferensen", *Liahona*, jan. 2000, s. 4.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 640.
23. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 154.
24. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, band 1*, s. 362.
25. "Om missioner, tempel och förvaltar-skap", s. 56.
26. "Inspirerande tankar", *Liahona*, apr. 2002, s. 4.
27. Se "Om missioner, tempel och förvaltar-skap", s. 56.
28. Se "Salt Lake-templet", s. 5–6.
29. "Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley", *Ensign*, apr. 1996, s. 72.
30. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), s. 103.
31. Se "Avslutningsord", *Liahona*, nov. 2004, s. 105.
32. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 624.

Jesu Kristi försoning: Allomfattande men ändå personlig

*”Jag vittnar om Herren Jesu Kristi försoning.
Utan den är livet meningslöst. Den är
slutstenen i vår tillvaros valvbåge.”*

Ur Gordon B. Hinckleys liv

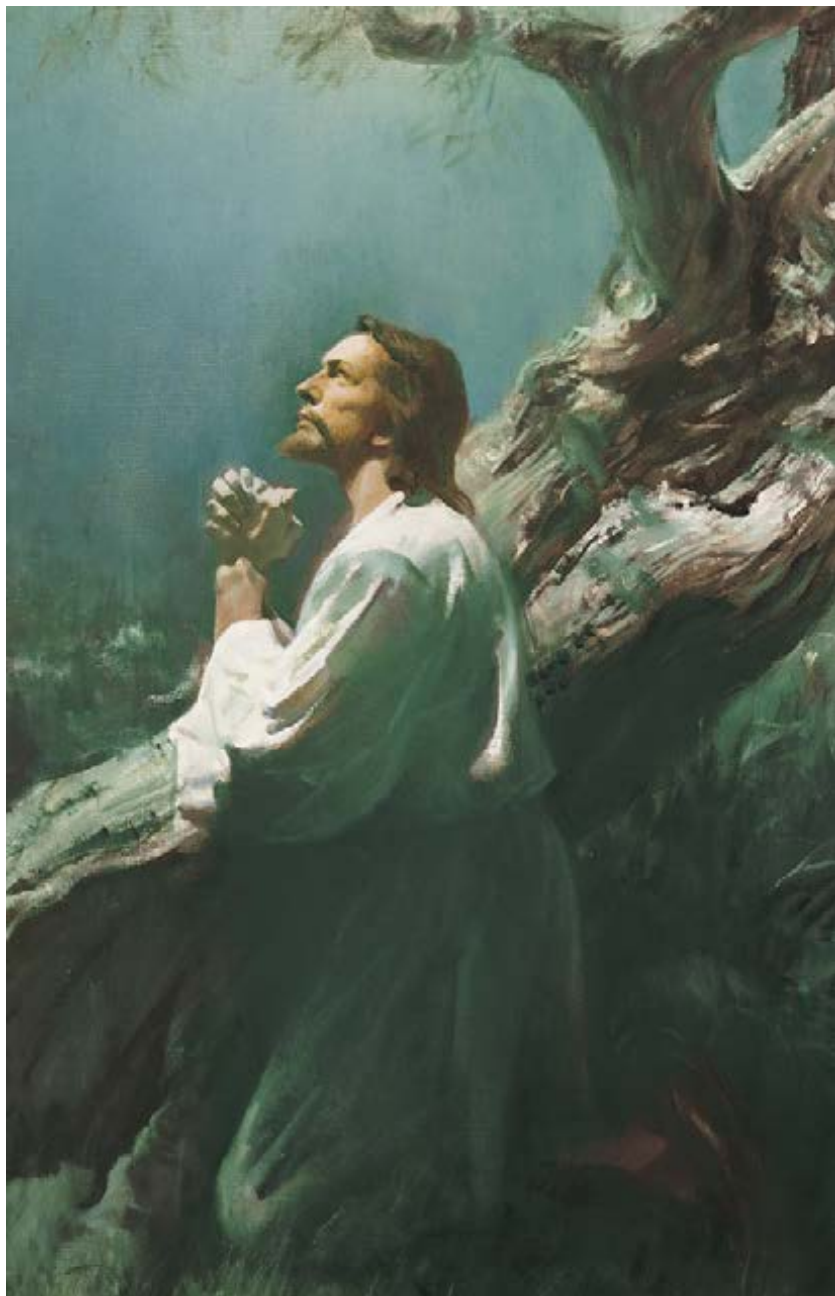
Den 1 januari 2000 ledde president Gordon B. Hinckley första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum i utfärdandet av deras förenade vittnesbörd om Frälsaren. I det budskapet, med titeln ”Den levande Kristus”, förkunnade de: ”När vi nu firar att Jesus Kristus föddes för två tusen år sedan, ger vi vårt vittnesbörd om hans oförlikneliga levnad och om den oändliga kraften i hans stora försoningsoffer. Ingen annan har haft ett så djupgående inflytande på alla som har levt och som kommer att leva på jorden.”¹

På generalkonferensen tre månader senare vittnade president Hinckley om det djupa inflytande som Frälsaren haft på hans eget liv. Han talade innerligt och personligt, ibland bröts rösten av känslor:

”Av allt det jag är tacksam för denna morgon står en sak framför alla andra. Det är ett levande vittnesbörd om Jesus Kristus, den Allsmåktige Gudens Son, Fridsfursten, den Helige. ...

Jesus är min vän. Ingen annan har gett mig så mycket. ’Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner’ (Joh. 15:13). Han gav sitt liv för mig. Han öppnade vägen till evigt liv. Endast en Gud kunde göra detta. Jag hoppas jag är värdig att vara hans vän.

Han är mitt föredöme. Hans sätt att leva, hans absolut osjälviska handlande, hans hand uträckt till de behövande och hans slutliga

”Allt berodde på honom – hans försoningsoffer. ... Det var slutstenen i valvbågen i Faderns stora plan.”

offer står som föredöme för mig. Jag kan inte helt efterlikna honom, men jag kan försöka. ...

Han är min helbrägdagörare. Jag står i förundran över hans stora underverk. Och dock vet jag att de hände. Jag accepterar dem som sanna eftersom jag vet att han är Herre över liv och död. Hans verksamhets underverk berättar om medkänsla, kärlek och en känsla av mänsklighet som är underbar att skåda.

Han är min ledare. Jag är hedrad över att få vara en i den långa raden av människor som älskar honom och som har följt honom under de två årtusenden som gått sedan hans födelse. ...

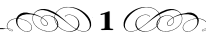
Han är min Frälsare och min Återlösare. Genom att ge sitt liv, i smärta och outhärligt lidande, har han sträckt sig ner för att lyfta upp mig, och var och en av oss, och alla Guds söner och döttrar, från det eviga mörkrets avgrund som följer på döden. Han har gett oss något bättre, en sfär av ljus och insikt, tillväxt och skönhet där vi kan gå framåt på den väg som leder till evigt liv. Min tacksamhet vet inga gränser. Min tacksägelse till min Herre har inget slut.

Han är min Gud och min Kung. Från evighet till evighet ska han regera och styra som konungarnas Konung och herrarnas Herre. På hans herradöme ska ingen ände vara. På hans härlighet ska ingen natt följa.

Ingen annan kan ta hans plats. Ingen annan kommer någonsin att göra det. Obefläckad och utan fel av något slag är han Guds Lamm inför vilken jag bugar mig och genom vilken jag närmar mig min Fader i himlen. ...

Tacksamt, och med oförminskad kärlek, bär jag vittnesbörd om allt detta i hans heliga namn.”²

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Vår himmelske Fader ger uttryck för sin kärlek genom att ge oss sin enfödde Son.

Jag känner mig ödmjuk när jag tänker på min himmelske Faders stora kärlek. Så tacksam jag är att veta att Gud älskar oss. Det obegripliga djupet i denna kärlek fann uttryck när han gav sin enfödde

Son som gåva, för att han skulle komma till världen och inge hopp i våra hjärtan, vänlighet och godhet i vårt umgänge med varandra och framför allt för att frälsa oss från våra synder och vägleda oss på vägen som leder till evigt liv.³

Frälsarens förjordiska verksamhet

Allas vår Fader erbjöd, med kärlek till oss, sina barn, en ... plan enligt vilken vi skulle få frihet att välja väg i livet. Hans Förstfödde, vår äldre bror, var nyckeln till denna plan. Människan skulle få sin handlingsfrihet och med denna handlingsfrihet kom ansvarighet. Människan skulle vandra i världen och skulle snubbla och synda. Men Guds Son skulle ikläda sig köttet och offra sig själv för att sona alla människors synder. Genom utesägligt lidande blev han den store Återlösaren, hela mänsklighetens Frälsare.⁴

Frälsarens jordiska verksamhet

I historien har det inte funnits sådant majestät som hans. Han, den mäktige Jehova, höll sig inte för god att födas till jordelivet i ett stall i Betlehem. Han växte upp i Nasaret och "växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor" (Luk. 2:52).

Han döptes av Johannes i Jordanfloden "och se, himlen öppnades, och han såg Guds Ande sänka sig ner som en duva och komma över honom.

Och en röst från himlen sade: 'Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje'" (Matt. 3:16–17).

Under sin treåriga verksamhet gjorde han sådant som ingen annan någonsin hade gjort tidigare. Och han undervisade som ingen annan tidigare hade undervisat.

Så var tiden inne då han skulle offras. En måltid hölls på övre våningen, hans sista med de tolv i dödligheten. Genom att tvätta deras fötter lärde han dem något om ödmjukhet och tjänande som de aldrig skulle glömma.⁵

Kristus lider i Getsemane trädgård

Sedan följde lidandet i Getsemane. "Detta lidande", sa han, "fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ" (L&F 19:18).⁶

I Getsemane led han så svårt att hans svett blev som blodsdroppar när han vädjade till sin Fader. Men allt detta var en del av hans stora försoningsoffer.⁷

[En gång satt] jag i skuggan av ett gammalt olivträd [i Getsemane trädgård] och läste om den hemska kampen som Guds Son uthärdade när han stod inför det som snart med visshet skulle ske och svettades blodsdroppar och bad till sin Fader i himlen om att denna kalk måtte gå ifrån honom – dock sa han: Men inte som jag vill utan som du vill. ... Jag hade en överväldigande känsla att det han vädjade om inte gällde den fysiska smärtan som han snart skulle stå inför, den hemska och brutala korsfästelsen på korset. Jag är säker på att det var en del av det. Men till största delen tror jag att det var känslan han hade för sin roll i den eviga välfärden för alla Guds söner och döttrar, för tidens alla släkten.

Allt berodde på honom – hans försoningsoffer. Det var nyckeln. Det var slutstenen i valvbågen i den stora planen som Fadern upprättat för sina söners och döttrars eviga liv. Fruktansvärt som det var att ställas inför det och hur tung bördan var att genomföra, så påtog han sig den och han slutförde den och det var förunderligt och enastående underbart. Jag tror att det är bortom vår fattningsförmåga. Vi kan emellertid se små glimtar och vi måste lära oss att uppskatta det mer och mer och mer.⁸

Arrestering, korsfästelse och död

Han greps av grova och hårda händer och fördes om natten, olagligen, till Hannas och därefter till Kajfas, Stora rådets förslagne och ondskefulle företrädare. Och tidigt dagen därpå stod han igen inför denne beräknande och illasinnade man. Därefter fördes han till Pilatus, den romerske ståthållaren, vars hustru sa: "Ha ingenting att göra med denne rättfärdige man!" (Matt. 27:19). I ett försök att skjuta ansvaret ifrån sig sände han Jesus till Herodes, den fördärvade, ondskefulle tetrarken i Galileen. Kristus blev skymfad och misshandlad. Man vred ihop en krans av vassa törnen och satte den på hans huvud, och för att håna honom hängde de en purpurröd mantel över hans blödande rygg. Ännu en gång fördes han fram inför Pilatus, till vilken folkmassan ropade: "Korsfäst! Korsfäst honom!" (Luk. 23:21).

På vacklande ben gick han till Golgata, där hans misshandlade kropp spikades fast vid korset i den mest omänskliga och smärtsamma avrättningsmetod som sadistiska hjärnor tänkt ut.

Ändå sa han: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör" (Luk. 23:34).⁹

Det finns ingen mer gripande bild i hela historien än den av Jesus i Getsemane och på korset, ensam, då han som människoslåktets Återlösare, världens Frälsare, frambringade försoningen.

Jag kommer ihåg när jag var med president Harold B. Lee ... i Getsemane trädgård i Jerusalem. Vi kände, om än mycket lite, den fruktansvärda kamp som skedde här, en kamp så intensiv, att blod sipprade ut från varje por, när Jesus brottades ensam i anden (se Luk. 22:44; L&F 19:18). Vi mindes sveket av en som blivit kallad till en förtroendeposition. Vi mindes att onda män lade brutala händer på Guds Son. Vi mindes den ensamma personen på korset, som med ångest utropade: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Matt. 27:46). Ändå gick världens Frälsare modigt vidare för att frambringa försoningen för vår skull.¹⁰

Timmarna gick och hans liv ebbade ut i smärta. Jorden skalv, förhänget i templet brast. Över hans förtorkade läppar kom orden: "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande" (Luk. 23:46).

Det var slut. Hans jordeliv var till ända. Han hade offrat det till lösen för alla. Borta var hoppet hos dem som älskade honom. Glömda var alla löften han hade gett. Hans kropp lades skyndsamt men kärleksfullt i en lånad grav strax före den judiska sabbaten.¹¹

Uppståndelse

Tidigt på söndagsmorgonen kom Maria från Magdala och andra kvinnor till graven. Medan de skyndade sig dit undrade de över hur de skulle få bort stenen från gravens ingång. När de kom fram fick de se en ängel, som sa: "Jag vet att ni söker Jesus, den korsfäste.

Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt" (Matt. 28:5-6).

"Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt" (Matt. 28:6).

Det hade aldrig tidigare hänt. Den tomma graven var svaret på alla tidsåldrars fråga. Paulus uttryckte det väl: "Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?" (1 Kor. 15:55).¹²

2

Tack vare Frälsarens försoningsoffer, ska alla människor uppstå från graven.

Underverket på uppståndelsens morgon ... är ett underverk för hela människosläktet. Det är det underverk som Guds kraft åstadkom, den Gud vars älskade Son gav sitt liv för att sona allas synder, ett kärleksoffer för var och en av Guds söner och döttrar. I och med detta offer bröt han dödens insegel.¹³

Inget är mer universellt än döden, och ingenting har starkare sken av hopp och tro än förvissningen om odödlighet. Den oerhörda sorg

som åtföljer ett dödsfall, den tomhet som följer av en kär anförvants död mildras endast av förvisningen om Guds Sons uppståndelse. ...

Närhelst dödens kalla hand slår till, skiner genom dunklet och mörkret i den stunden Herren Jesu Kristi triumferande gestalt, han, Guds Son, som genom sin oförlikneliga och eviga makt övervann döden. Han är världens Återlösare. Han gav sitt liv för oss alla. Han tog upp sitt liv igen och blev förstlingsfrukten av dem som sover. Han, som kungars kung, står triumferande över alla andra kungar. Han, den Allsmäktige, står över alla styresmän. Han är vår tröst, vår enda sanna tröst när den jordiska nattens mörka slöja sluts omkring oss då anden lämnar den jordiska kroppen.

Högt över människorna står Jesus Kristus.¹⁴

Jag minns när jag talade vid begravningsgudstjänsten för en god man, en vän vars godhet fått mig att sträcka mig lite högre. Under årens lopp hade jag erfarit hans leenden, hans vänliga ord, hans lysande intellekt, vidden av hans tjänande. Och sedan dog plötsligt denne man som varit så skärpt och god. Jag tittade på hans livlösa kropp. Där fanns varken igenkännande, rörelser eller ord av något slag. ...

Jag tittade upp på hans gråtande änka och barn. De visste, liksom jag, att de aldrig mer under dödligheten skulle få höra hans röst. Men en ljuv känsla som inte går att beskriva, gav frid och tillförsikt. Den verkade säga: "Bli stilla och besinna att jag är Gud" (Ps. 46:10).

Den verkade också säga: "Var inte oroliga. Allt detta är en del av min plan. Ingen kommer undan döden. Till och med min älskade Son dog på korset. Men genom att han gjorde det blev han den ärorike förste att uppstå. Han tog från döden dess udd och från graven dess seger."

Inom mig kunde jag höra Herren tala till den sörjande Marta: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö" (Joh. 11:25–26).¹⁵

 3

Genom Frälsarens försoningsoffer, ges vi möjligheten att få upphöjelse och evigt liv.

Vårt tack går till den Allsmäktige. Hans förhärligade Son bröt dödens band, den största av alla segrar. ... Han är vår segerrike Herre. Han är vår Återlösare som sonade våra synder. Genom hans återlösningsoffer ska alla människor uppstå ur graven. Han har öppnat vägen genom vilken vi kan uppnå inte endast odödlighet, utan evigt liv.¹⁶

Jag förstår i någon mån meningen med hans försoning. Jag kan inte förstå allt. Den var så oerhört omfattande, men ändå så personlig att den inte går att förstå.¹⁷

Försoningens omfattning övergår vår förmåga att till fullo förstå. Allt jag vet är att den ägde rum och att den var avsedd för mig och dig. Lidandet var så stort, våndan så intensiv att ingen av oss kan fatta det, när Frälsaren offrade sig själv som lösen för hela människosläktets synder.

Det är genom honom som vi får förlåtelse. Det är genom honom som vi får det säkra löftet att hela människosläktet kommer att ges frälsningens välsignelser och uppståndelse från de döda. Det är genom honom och hans stora överbryggande offer som vi ges möjligheten att genom lydnad få upphöjelse och evigt liv.¹⁸

Är vi inte alla förlorade söner och döttrar som behöver omvända oss och ta del av vår himmelske Faders förlåtande barmhärtighet och därefter följa hans exempel?

Hans älskade Son, vår Återlösare, sträcker ut sin hand till oss i förlåtelse och barmhärtighet, men när han gör detta manar han oss till omvändelse. ... Herren sa ... och nu citerar jag från en uppenbarelse given till Joseph Smith:

”Därför befaller jag dig att omvända dig — omvänd dig så att jag inte slår dig med min muns stav och med min vrede och med min harm, och dina lidanden blir svåra — hur svåra vet du inte och hur intensiva vet du inte, ja, hur svåra att uthärda vet du inte.

Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ. ...

Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes ödmjukhet, och du skall ha frid i mig." (L&F 19:15–18, 23.)¹⁹

När allt är sagt och gjort, när all historia har granskats, när det mänskliga sinnets största djup har utforskats, finns det inget så underbart, så majestätiskt, så enormt som denna kärleksfulla handling när den Allsmäktiges Son, Fursten av sin Faders kungahus, han som en gång talat som Jehova, han som tagit på sig att komma ner till jorden som ett barn för att födas i Betlehem, gav sitt liv under vanära och med smärta så att tidens alla slakten av Guds söner och döttrar, som alla måste dö, skulle kunna stå upp och leva för evigt. Han gjorde för oss vad ingen av oss kunde göra för oss själva. ...

Profeten Jesaja förkunnade:

"Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, ...

... Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (Jes. 53:4–5.)

Detta är den förunderliga och sanna berättelsen om julen. Jesu födelse i Betlehem i Judéen är förordet. Mästarens treåriga verksamhet är inledningen. Det fantastiska innehållet i berättelsen består av hans offer, den fullkomligt osjälviska handlingen att dö i smärta på Golgatas kors för att försona för allas våra synder.

Epilogen är uppståndelsens underverk som försäkrar oss om att "liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande" (1 Kor. 15:22).

Det skulle inte finnas någon jul om det inte hade funnits någon påsk. Jesusbarnet från Betlehem skulle bara vara ännu ett barn om det inte vore för att han var Getsemanes och Golgatas återlösande Kristus, och för uppståndelsens triumferande faktum.

Jag tror på Herren Jesus Kristus, den evige, levande Gudens Son. Ingen så stor har någonsin vandrat här på jorden. Ingen annan har gjort ett jämförbart offer eller skänkt oss en jämförbar välsignelse.

Han är världens Frälsare och Återlösare. Jag tror på honom. Jag förkunnar hans gudomlighet utan undanflykter eller kompromisser. Jag älskar honom. Jag uttalar hans namn med vördnad och förundran. Jag dyrkar honom som jag dyrkar hans Fader, i ande och sanning. Jag tackar honom och knäböjer inför hans älskade Son som för länge sedan sträckte ut sin hand och sa till oss: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila” (Matt. 11:28).

... Jag önskar att ni var och en ska ta er tid, om så bara en timma, att tyst meditera över och begrunda det förunderliga och majestätiska hos denne Guds Son.²⁰

Jag vittnar om ... Herren Jesu Kristi försoning. Utan den är livet meningslöst. Den är slutstenen i vår tillvaros valvbåge. Den bekräftar att vi levde innan vi föddes hit till dödligheten. Dödligheten är bara ett steg mot en härligare tillvaro i framtiden. Dödens sorg lindras genom löftet om uppståndelsen.²¹

Jesus är Kristus, Guds förutorderade Son, som kom till jorden, som föddes i ett stall, i en lydstat bland ett vasallfolk, Guds Son, Faderns enfödde Son i köttet, Faderns Förstfödde och upphovet till vår frälsning. Han är vår Återlösare, vår Frälsare, som genom sin försoning gjorde det möjligt för alla som vandrar i lydnad mot hans lärdomar att uppnå evigt liv.²²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför gav vår himmelske Fader oss ”gåvan av sin enfödde Son”? (Se avsnitt 1.) Vad kan du göra för att visa din tacksamhet för den här gåvan? Vilka tankar och känslor får du när du läser president Hinckleys sammandrag av det som Frälsaren har gjort för oss?
- Jämför i avsnitt 2 de ord som president Hinckley använder för att beskriva döden med de ord han använder för att beskriva uppståndelsen. Vad lär du dig av skillnaden i de orden? Hur har ditt vittnesbörd om Frälsarens uppståndelse påverkat ditt liv?
- Vad lär du dig från president Hinckleys vittnesbörd om Jesu Kristi försoning? (Se avsnitt 3.) Hur har försoningen välsignat dig personligen? Vilka känslor får du när du begrundar Frälsarens

offer för dig? Bestäm en tid när du ska "tyst meditera över och begrunda" Frälsaren.

Skriftställen som hör till detta ämne

Jes. 53; Joh. 3:16; 11:25; 2 Ne. 9:6–13; Alma 7:11–13; 34:8–10; Hel. 14:13–19; L&F 18:10–12

Undervisningstips

"När du under bön förbereder dig för att undervisa ... kan [du] bli manad att betona vissa principer. Du kan få insikt om hur du bäst ska kunna presentera vissa begrepp. Du kan hitta åskådningsexempel och inspirerande berättelser i vardagslivet. Du kan känna dig manad att be en viss person hjälpa dig med lektionen. Du kan bli påmind om en personlig händelse som du kan återge" (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 47–48).

Slutnoter

1. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liahona*, apr 2000, s. 2.
2. "Mitt vittnesbörd", *Liahona*, juli 2000, s. 83, 85.
3. "Den förunderliga och sanna berättelsen om julen", *Liahona*, dec. 2000, s. 4.
4. "Vi riktar våra blickar mot Kristus", *Liahona*, juli 2002, s. 101.
5. Se "Segern över döden", *Nordstjärnan*, apr. 1997, s. 4.
6. "Segern över döden", s. 4.
7. "Det jag vet", *Liahona*, maj 2007, s. 83.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 29–30.
9. "Segern över döden", s. 4.
10. "Att leva med våra övertygelser", *Liahona*, sep. 2001, s. 2, 4.
11. "Segern över döden", s. 4.
12. "Segern över döden", s. 4–5.
13. "Segern över döden", s. 5.
14. "Denna härliga påskmorgon", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 68.
15. "Den förunderliga och sanna berättelsen om julen", s. 4.
16. "Han är inte här, han har uppstått", *Nordstjärnan*, juli 1999, s. 85.
17. "Den förunderliga och sanna berättelsen om julen", s. 4.
18. "Förlåtelse", *Liahona*, nov. 2005, s. 84.
19. "Av eder fordras det att I skolen förlåta", *Nordstjärnan*, nov. 1991, s. 5–6.
20. "Den förunderliga och sanna berättelsen om julen", s. 4, 6.
21. "Det jag vet", s. 84.
22. Citerad i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), s. 560.

Gå framåt med tro

”Om det finns en sak som du och jag behöver ... [så är det] att ha det slags tro som får oss att böja knä och bönfalla Herren om vägledning och sedan, med ett mått gudomlig tillförsikt, resa på oss och börja arbeta för att åstadkomma det vi önskar ska hända.”

Ur Gordon B. Hinckleys liv

”När jag reste iväg på min mission [som ung man]”, berättade president Gordon B. Hinckley, ”fick jag en lapp av min gode far på vilken det stod fem ord. Det var Herrens ord till synagogföreståndaren som just fått veta att hans dotter hade dött: ’Var inte rädd. Tro endast.’ (Mark. 5:36.)”¹ När den unge äldste Hinckley verkade i England fick han många utmaningar då han behövde komma ihåg de här fem orden. Senare beskrev han en sådan upplevelse:

”En dag fanns det i tre eller fyra Londontidningar recensioner av en gammal bok i nytryck, en bok som var insinuant och grov i tonen. Det angavs att boken innehöll en historisk berättelse om mormonerna. President Merrill [min missionspresident] sa till mig: ’Jag vill att du går till utgivaren och protesterar mot detta.’ Jag såg på honom och var nära att svara: ’Nej, absolut inte jag.’ Men jag sa fogligt: ’Ja, det ska jag göra.’

Jag tvekar inte att säga att jag var förskräckt. Jag gick till mitt rum och kände mig ungefär som jag tror att Mose måste ha känt sig, när Herren bad honom uppsöka Faraos. Jag höll en bön. Min mage var i uppror när jag gick till Goodge Street station för att ta tunnelbanan till Fleet Street. Jag fann direktörens kontor och lämnade mitt visitkort till receptionisten. Hon tog det och gick in på det inre kontoret och återvände strax och sa att direktören var för upptagen för att hinna träffa mig. Jag svarade att jag hade rest över åtta hundra mil och att

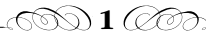
"Tro är, när allt kommer omkring, vårt enda sanna och bestående hopp."

jag kunde vänta. Under den påföljande timmen gick hon in på hans kontor några gånger. Till slut bjöd han in mig. Jag glömmer aldrig hur han såg ut när jag kom in. Han rökte en lång cigarr och hans ansiktsuttryck tycktes säga: 'Kom inte hit och stör.'

Jag höll recensionerna i handen. Jag minns inte vad jag sa sedan. En annan makt tycktes tala genom mig. Först var han defensiv och till och med fientlig. Sedan började han vekna. Han avslutade med att lova att göra något åt saken. Inom en timme meddelades alla bokhandlare i England att de skulle skicka tillbaka böckerna till utgivaren. Det kostade honom mycket att trycka och sätta in ett uttalande längst fram i varje bok om att boken inte skulle betraktas som historiskt korrekt utan enbart som en påhittad berättelse, och att avsikten inte var att förolämpa de respekterade mormonerna. Åratal senare gjorde han kyrkan ännu en värdefull tjänst, och varje år ända till sin död sände han julkort till mig."²

När äldste Hinckley accepterade uppdraget att besöka utgivarens kontor, använde han sig av vad som skulle bli ett livslångt mönster: acceptera utmaningen med tro, vädja till Herren om hjälp och börja sedan arbeta.

Gordon B. Hinckleys lärdomar

Tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus kan bli källan till ett ändamålsenligt liv.

Om det finns något som du och jag behöver, för att hjälpa oss finna framgång och uppfyllelse i den här världen, så är det tro – den dynamiska, kraftfulla, förunderliga beståndsdel som varigenom, som Paulus förkunnade, världarna skapades (se Hebr. 11:3). Jag talar inte om något eteriskt begrepp, utan en praktisk, pragmatisk och verksam tro – det slags tro som får oss att böja knä och bönbegära Herren om vägledning och sedan, med ett mått gudomlig tillförsikt, resa på oss och börja arbeta för att åstadkomma det vi önskar ska hända. En sådan tro är en tillgång utan jämförelse. En sådan tro är, när allt kommer omkring, vårt enda sanna och bestående hopp.

... Tro kan bli källan till ett ändamålsenligt liv. Det finns ingen större drivkraft för meningsfullt arbete än vetskapen om att vi är

Guds barn, att Gud förväntar sig av oss att göra något av våra liv, och att han ger oss hjälp när vi ber om hjälp. ...

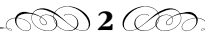
... När jag talar om tro, menar jag det inte på ett abstrakt sätt. Jag menar en levande och vital styrka som kommer av att erkänna Gud som vår Fader och Jesus Kristus som vår Frälsare. ...

... Tro på en gudomlig varelse, på den Allsmäktige, är *den* stora drivkraften som kan förändra våra liv.³

För länge sedan arbetade jag för ett av våra järnvägsbolag vars räls slingrade sig genom bergspassen. Jag reste ofta med tågen. Det var på den tiden när man använde ånglok. De enorma tågen var stora och snabba och farliga. Jag undrade ofta hur lokföraren vågade sig ut på den långa resan genom natten. Sedan insåg jag att det inte var en enda lång färd, utan snarare en kort resa som hela tiden förlängdes. Loket hade en stark strålkastare som lyste upp kanske 400 meter av rälsen. Lokföraren såg bara så långt, men det räckte eftersom han alltid hade ljuset framför sig under natten, på väg mot en ny dags gryning. ...

Likadant är det med vår eviga färd. Vi tar ett steg i taget. När vi gör det sträcker vi oss ut i det okända, men tron lyser upp vägen. Om vi odlar den tron, kommer vi aldrig att vandra i mörkret. ...

Utmaningen som varje medlem i denna kyrka ställs inför är att ta nästa steg, att ta på sig ansvaret man kallas till, även om man inte känner sig vuxen uppgiften, och att göra det med tro och full förvisning om att Herren ska lysa upp vägen framför en.⁴

Tro är grunden till ett vittnesbörd och styrkan i Herrens verk på jorden.

Kyrkans enda verkliga rikedom [består] av medlemmarnas tro.⁵

Det är något märkligt och förunderligt att tusentals berörs av den Helige Andens under, att de tror och tar emot evangeliet och blir medlemmar [i kyrkan]. De låter döpa sig. Deras liv berörs för alltid av det goda. Underverk sker. Ett trons frö tränger in i deras hjärtan. Det förstoras medan de lär mer. Och de tar till sig princip efter princip tills de fått alla de förunderliga välsignelser som tillkommer dem som vandrar i tro i denna kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

... Denna dyrbara och förunderliga trons gåva, denna gåva från Gud vår evige Fader är fortfarande styrkan i detta verk och dess budskaps fridsamma livskraft. Tron är grunden till allt. Tron är alltings substans. Vare sig det gäller att gå ut som missionär, leva efter visdomsordet eller betala sitt tionde, så är det detsamma. Det är tron inom oss som visar sig i allt vi gör.

... Styrkan i detta verk och rike återfinns inte i dess timliga tillgångar, hur imponerande dessa än må vara. Den finns i folkets hjärtan. Det är därför den går framåt. Det är därför den är stark och växande. Det är därför den kan uträtta de underbara ting den gör. Allt kommer av trons gåva, given av den Allsmäktige till hans barn som inte tvivlar eller räds utan går framåt. ...

Tro är grunden till ett vittnesbörd. Lojalitet mot kyrkan baseras på tro. Tro innebär uppoffringar, som ges med glädje för att föra Herrens verk framåt.⁶

Evangeliet är glada nyheter. Det är triumfens budskap. Det är något som ska tas emot med entusiasm. ...

Låt oss inte vara rädda. Jesus är vår ledare, vår styrka och vår kung.

Detta är en pessimistisk tid. Vår uppgift kräver tro. Mina bröder och systrar överallt, jag uppmanar er att på nytt bekräfta er tro, att föra detta verk framåt över hela världen. ...

”Bröder, skall vi inte fortsätta i denna stora sak? Gå framåt och inte bakåt! Mod, bröder och framåt, framåt till seger!” (L&F 128:22). Så skrev profeten Joseph Smith i en trons psalm.

Hur strålande är inte denna stora saks förflutna. Det är fyllt av hjältar, mod, dristighet och tro. Hur förunderligt är inte nuet, när vi går framåt för att välsigna människors liv varhelst de vill lyssna till budskapet från Herrens tjänare. Hur storslagen blir inte framtiden när den Allsmäktige för sitt underbara verk framåt, med dess goda påverkan på alla som vill ta emot och leva efter hans evangelium, och till evig välsignelse för hans söner och döttrar i alla släktled, genom deras osjälviska arbete, vars hjärtan är fyllda med kärlek till världens Återlösare. ...

Jag inbjuder var och en av er, varhelst ni befinner er som medlemmar i denna kyrka, att resa er och med en sång i hjärtat gå framåt,

leva efter evangeliet, älska Gud och bygga riket. Tillsammans ska vi hålla kursen och bevara tron, för den Allsmäktige är vår styrka.⁷

3

Med tro, kan vi höja oss över farhågor och alla hinder eller utmaningar i våra liv.

Vem ibland oss kan säga att han eller hon aldrig varit rädd? Jag känner inte till någon som fullständigt har förskonats från detta. En del upplever naturligtvis rädsla i högre grad än andra gör. En del övervinner den snabbt, men andra fångas och trycks ner av fruktan och låter sig till och med besegras av den. Vi är rädda att bli förlöjligade, rädda att misslyckas, att bli lämnade ensamma, rädda för okunnighet. En del fruktar nuet, en del framtiden. En del bär på syndens börda och skulle vilja ge nästan vad som helst för att bli fria från denna börda men är rädda för att förändra sina liv. Låt oss inse att rädsla inte kommer från Gud, utan denna gnagande, förstörande kraft kommer från honom som är motståndare till sanning och rättfärdighet. Rädsla är trons motsats. Den har skadliga, ja till och med dödliga, följder.⁸

Som Paulus skrev till Timoteus: ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärsknings Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre” (2 Tim. 1:7–8).

Jag önskar att varje medlem i denna kyrka ville sätta upp dessa ord där han kan se dem varje morgon, då dagen börjar. De ger oss mod att öppna munnen och tro att pröva. De stärker vår övertygelse om Herren Jesus Kristus. Jag tror att fler underverk då skulle ske över hela jorden.⁹

Jag talade en dag med en vän som flytt sitt hemland. Han blev arresterad och internerad när hans nation föll. Hans hustru och barn lyckades undkomma, men i över tre år satt han i fängelse utan möjligheter att kommunicera med sina kära. Maten var usel, levnadsförhållandena tryckande, utan utsikter till förbättring.

”Vad höll dig uppe under alla de mörka dagarna?” frågade jag

Han svarade: ”Min tro, min tro på Herren Jesus Kristus. Jag lade mina bördor på honom, och då verkade det mycket lättare.”¹⁰

”Skäms ... inte för vittnesbördet om vår Herre” (2 Tim. 1:8).

Allt kommer att ordna sig. Var inte orolig. Jag säger det till mig själv varje morgon. Allt kommer att ordna sig. Om du gör ditt bästa kommer allt att ordna sig. Förtrösta på Herren och gå framåt med tro och tillförsikt på framtiden. Herren överger oss inte. Han överger oss inte.¹¹

Kunde vi inte alla säga att om vi hade större tro på Gud kunde vi göra bättre än vi gör nu? Det finns inga hinder för stora, inga utmaningar för svåra, om vi har tro. Med tro kan vi höja oss över de där negativa sakerna i vårt liv som ständigt drar ner oss. Med ansträngning kan vi utveckla förmågan att övervinna dessa impulser som leder till förnedrande och onda handlingar. Med tro kan vi behärska våra begär. Vi kan nå ut till dem som är modfällna och nedslagna, och vi kan värma dem genom vår egen tros styrka och kraft.¹²

 4

När vi utövar vår tro, hjälper Herren den att växa.

Då ni använder er tid och era talanger i tjänandet, kommer er tro att tillväxa och era tvivel att förblekna.¹³

Kyrkan ber er göra många saker. Den ber er verka i många olika ämbeten. Vi har inget betalt prästerskap. Ni blir den här kyrkans ämbetsmän och närhelst ni kallas att tjäna vill jag uppmana er att tacka ja, och när ni gör det kommer er tro att stärkas och öka. Tron är som muskeln i min arm. Om jag använder den och ger den näring, växer den sig stark och kan uträtta mycket. Men om jag sätter armen i stödförband och låter den vara, blir min arm svag och oduglig och så är det också med er. Om ni tar emot varje tillfälle, om ni accepterar varje kallelse, kommer Herren att göra det möjligt för er att utföra den. Kyrkan ber er inte göra något som ni inte kan göra med Herrens hjälp.¹⁴

Detta är min bön för oss alla – ”Herre, ge oss mer tro” [se Luk. 17:5]. Stärk vår tro så att den kan överbrygga klyftorna av osäkerhet och tvivel. ...

... Herre, stärk vår tro så att den kan stå över de onda som söker att nedgöra ditt stora och heliga verk. Stärk vår vilja. Hjälp oss bygga och utvidga ditt kungarike enligt din befallning så att ditt evangelium kan predikas i hela världen som ett vittnesbörd för alla nationer. ...

... Ge oss tro till att se bortom stundens problem till framtidens under. Ge oss tro till att betala vårt tionde och offer och förtrösta på dig, den Allsmäktige, att du ska öppna himlens fönster som du har lovat. Ge oss tro att göra det som är rätt vad än följderna blir.

Ge oss tro när motgångarnas stormar rasar och får oss att falla omkull. Må vår tillförsikt i sjukdom växa sig stark i prästadörets kraft. Må vi följa Jakobs råd:

”Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja.

Trons bön skall bota den sjuke, och Herren skall resa upp honom” (Jak. 5:14–15; kursivering tillagd). ...

Herre, när vi vandrar i dödsskuggans dal ge oss tro så att vi kan se leende genom våra tårar, och veta att det är en del av den eviga planen från vår älskade Fader, att när vi går över detta livs tröskel så kommer vi in i något mycket mera härligt, och att alla kommer att uppstå från sina gravar och de trofasta kommer att nå upphöjelse genom Guds Sons försoning.

Ge oss tro till att genomföra arbete för de döda så att dina eviga planer för dina söner och döttrar i alla generationer må uppfyllas.

Fader, ge oss tro till att följa råd i de små sakerna som kan betyda så mycket. ...

Herre, öka vår tro på varandra, på oss själva och på vår förmåga att utföra goda och rättfärdiga ting. ...

Fader, stärk vår tro. Av alla våra behov anser jag att en större tro är det största. Och så, käre Fader, öka vår tro på dig, och på din älskade Son, på ditt underbara verk, på oss själva som dina barn, och på vår förmåga att gå och göra enligt din vilja, och dina föreskrifter. Detta ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen.¹⁵

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hinckley lärde att tro på Gud är ”den stora drivkraften som kan förändra våra liv” (avsnitt 1). Vilka upplevelser har hjälpt dig att lära mer om trons kraft? Hur har du sett att när ”[vi] sträcker oss ut i det okända ... [lyser] tron upp vägen”?
- Vad kan vi lära oss från avsnitt 2 om källan till kyrkans styrka? Vad är sambandet mellan tro och uppoffring? Fundera på hur du kan hörsamma president Hinckleys maning att ”föra detta verk framåt över hela världen”.
- Varför tror du att tro har kraften att hjälpa oss i svåra tider? (Se avsnitt 3.) När har tro hjälpt dig att övervinna rädsla? När har tro hjälpt dig att övervinna andra motgångar?
- Gå igenom president Hinckleys bön i avsnitt 4. Vilka ord i den bönen har särskild mening för dig? Hur kan tro hjälpa oss att övervinna osäkerhet och tvivel? Hur kan tro hjälpa oss att se bortom problemen för att kunna se underverken?

Skriftställen som hör till detta ämne

Joh. 14:12–14; Rom. 5:1–5; 2 Ne. 26:12–13; Moro. 7:33–38; L&F 27:16–18

Undervisningstips

”När vi studerar skrifterna regelbundet och omsorgsfullt, och uppriktigt söker Andens vägledning, blir vi mottagliga för upplysning om hur vi ska förbereda lektioner. Vi kommer också att vara förberedda för att ta emot och följa Andens maningar medan vi undervisar” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 14).

Slutnoter

1. I Conference Report, okt. 1969, s. 114.
2. Se ”Om ni är villiga att höra”, *Nordstjärnan*, juni 1995, s. 6.
3. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), s. 109–110.
4. ”Vi lever i tro”, *Liahona*, juli 2002, s. 80–81.
5. ”Kyrkans tillstånd”, *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 56.
6. ”Trons under”, *Liahona*, juli 2001, s. 83–85.
7. ”Håll kursen – bevara tron”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 70–71, 72.
8. Se ”Gud har icke givit oss försagdhetsens ande”, *Nordstjärnan*, feb. 1985, s. 21.
9. ”Var inte rädd, tro bara”, *Nordstjärnan*, maj 1996, s. 6.
10. ”Tvivla icke”, *Nordstjärnan*, apr. 1990, s. 5.
11. ”Latter-day Counsel: Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, okt. 2000, s. 73.
12. *Standing for Something*, s. 109–110.
13. ”Han är uppstånden, såsom han hade förutsagt”, *Nordstjärnan*, sep. 1983, s. 10.
14. ”Inspirational Thoughts”, *Ensign*, juni 1999, s. 2.
15. Se ”Herre, föröka vår tro”, *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 52–53.

Bildförteckning

- Sidan 42: Detalj från *Joseph Smiths första syn*, av Greg K. Olsen
- Sidan 50: *En herde*, av Howard Lyon
- Sidan 60: *Brigham Young på Ensign Peak*, av A. VaLoy Eaton
- Sidan 64: Detalj från *Kristus och den rike unge mannen*, av Heinrich Hofmann, med tillstånd av C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Sidan 80: *Slutet på Parley's Street*, av Glen S. Hopkinson
- Sidan 86: *Handkärreundsättning*, av Glen S Hopkinson
- Sidan 124: Detalj från *Bergspredikan*, av Harry Anderson
- Sidan 129: *Frälsarens undervisning om lärjungeskapet*, av Justin Kunz
- Sidan 132: *Vägen till Emmaus*, av Jon McNaughton
- Sidan 138: *Herren Jesus Kristus*, av Del Parson
- Sidan 174: *Nephis avbrutna båge*, av Michael Jarvis Nelson
- Sidan 196: Detalj från *Kristus botar sjuka vid Betesda*, av Carl Heinrich Bloch
- Sidan 225: *Parley P. Pratt läser Mormons bok*, av Jeff Hein
- Sidan 239: Detalj från *Kristus*, av Heinrich Hofmann, med tillstånd av C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Sidan 288: *Återfunnen*, av Greg K. Olsen
- Sidan 310: Photo © *Deseret Morning News*
- Sidan 314: *Kristus i Getsemane*, av Harry Anderson
- Sidan 331: Detalj från *Kristus med pojke*, av Carl Heinrich Bloch

Ämnesregister

A

Ande. *Se* Den Helige Anden

Apostlar, 44, 262, 264-266

Arbete

- behovet av, 191-193
- lärdomar som lärs genom, 189
- är kyrkans storhet, 192-193

Avfall, 44-45, 50

B

Barn

- bör förberedas tidigt för missionsarbete, 289-290
- bör undervisas när mycket unga, 171-173
- bör uppfostras i ljus och sanning, 100
- deras liv återspeglar familjens undervisning, 174-175
- deras oskuld, 51
- upproriska, behöver kärlek och bön, 171-172
- är gåvor från Herren, 168

Behålla nyomvända, 32-33, 295-306

Beslut, 184-186

Biskop, 268-270

Bön

- dess kraft, 107-115
- familjebön hjälper barn tillväxa i tro, 169-170
- familjebön i Gordon B. Hinckleys hem, 107
- familjebön leder till underverk, 110-113
- skänker välsignelser och lycka, 107-109

söka svar på, 113-115

D

Den Helige Anden

- hjälper oss övervinna skiljaktigheter med andra, 291-292
- kan vara vårt ständiga sällskap, 117-118, 123-124
- upplyser, bygger upp och lyfter oss, 121-123
- viskar uppenbarelse till oss, 117-124
- vittnar om sanningen, 119, 226-227
- vägleder oss i vårt arbete i hemmet och i kyrkan, 119-120

Dygd

- bygga vårt liv på, 249-256
- för med sig välsignelser, 250-251
- i våra tankar, 254-255
- värdet av, 98, 250

E

Ekonomi, 195-198

Enighet

- bland första presidentskapet och de tolv, 266-267
- bland kyrkans medlemmar, 64
- till dem som tillhör andra trosuppfattningar, 273-274

Ensamstående vuxna, 159-160

Evangeliet

- ger oss orsak till glädje, 72-74, 99
- återställt genom Joseph Smith, 43-44, 46-53
- är ett budskap om triumf, 75-76

F

Familjebön

- hjälp barnen tillväxa i tro, 169–170
- i Gordon B. Hinckleys hem, 107
- leder till underverk, 110-113

Familjen

- den heligaste av alla relationer, 167
- instiftad av vår himmelske Fader, 167
- kan beseglas för evigheten, 51
- kyrkans inställning till, 62
- stärks genom kärlek och respekt, 173-175
- tillkännagivandet om, 31, 167
- är grundenheten i samhället, 51, 111

Familjens hemafton, 170–171

Frid

- be om, 110
- genom dygdigt liv, 251-253
- genom oberoende, 189–198
- kan upplevas i templet, 316-318

Frälsningsplanen, 52, 316

Fäder

- deras ansvar, 168
- prästadömsbärare ska vara goda, 218-220
- Se även* Familjen;; Föräldrar

Förbund, 123, 179-181, 317

Förrättningar

- för de döda, 51, 314-315
- templets, höjdpunkten på kyrkans välsignelser, 312-314

Försoningen. *Se* Jesus Kristus, hans försoning

Första synen, 44, 46-49, 57

Föräldrar

- bör aldrig tappa hoppet om upproriska barn, 173
- bör be för sina barn, 109, 169, 173

- bör förbereda barnen tidigt för missionsarbete, 289-290
- bör skapa stämning som främjar inläring, 239–240
- bör tygla sin tunga, 173–174
- ensamstående, 168-169
- är skyldiga att undervisa och ta hand om sina barn, 167-169

G

Gud Fadern. *Se* Vår himmelske Fader

Gudomen, 48–49

H

Hemmet

- Gordon B. Hinckleys hem, 165
- grunden till ett rättfärdigt liv, 165-175
- skapa stämning som främjar inläring i, 239–240
- Se även* Familjen

Hinckley, Ada Bitner (mor), 2-7, 9, 69, 95, 141

Hinckley, Bryant Stringham (far), 2-8, 69, 82, 95, 141, 189, 201, 235-237

Hinckley, Gordon B.

- arbetar för Denver and Rio Grande Railroad, 15
- begravningsgudstjänst för, 38–39
- betonar vikten av att behålla nyomvända, 32–33, 295-306
- blir kyrkans president, 24–26, 259–260
- cancerdiagnos, 38
- får uppenbarelse att bygga små tempel, 33–34, 309-310
- hans barndom, 3–4
- hans död, 38–39
- hans familjeärv, 2-3, 81-82
- hans födelse, 2
- hans föräldrar, 2-9, 69, 95, 141, 235

hans heltidsmission, 6-9, 69, 201, 283-285, 333-335
 hans resor, 9-10, 28-30, 43, 95, 154, 285
 hans tro prövas som ung man, 5-6
 hans utbildning, 4-6
 hans verksamhet i de tolv apostlarnas kворum, 18-20, 259
 hans verksamhet i första presidentskapet, 21-24, 259-260
 hans vittnesbörd, 4, 6, 36, 141-142, 321-323, 330-331
 hans äktenskap med Marjorie Pay, 13-14, 95-96, 153-155
 intervjuad i programmet *60 Minutes*, 27, 274-275
 inviger det 100:e templet i bruk, 34, 310
 inviger konferenscentret, 35
 producerar tempelbegåvningen på film för templet i Bern, Schweiz, 16-17
 som far, 13-14, 107, 165
 som make, 13, 17, 153-155
 sörjer sin hustru Marjories bortgång, 37, 155
 talar för andlig och sekulär inläring, 30-31, 235-246
 tar emot Presidential Medal of Freedom, 28
 tar examen vid University of Utah, 6, 55
 tillkännager "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", 31, 167
 tillkännager kallelsen av områdespresidentskap, 23
 tillkännager Ständiga utbildningsfonden, 30-31, 191, 194
 uppvaktar Marjorie Pay, 6, 12-13, 153

utses till verkställande sekreterare för kyrkans kommitté för radio, publicitet och missionslitteratur, 10-12, 15, 57, 225
 utses till verkställande sekreterare för kyrkans missionärskommitté, 16
 värd för vinterolympiaden 2002 i Salt Lake City, 27-28

Hinckley, Marjorie Pay (hustru)
 hennes död, 37, 155
 hennes äktenskap med Gordon B. Hinckley, 13-14, 93-95, 153-155
 uppvaktad av Gordon B. Hinckley, 6, 12-13, 153
 Hjälpföreningen, 101-103

J

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
 bidrar med tillfällen att tjäna, 207-209
 dess lärdomar utmärker den från andra kyrkor, 48-53
 dess organisering, 50-51, 259-270
 som ett banér för världen, 55-65
 sprider sig över hela jorden, 46, 57-58, 293
 tidiga ledare i, förutsåg dess bestämmelse, 58-60, 85
 varje medlem i, har en viktig roll att spela, 60-62
 återställd genom Joseph Smith, 43-44, 46-53
 Jesus Kristus
 centralgestalten i mänsklighetens historia, 44
 "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", 36, 321
 få ett vittnesbörd om, 133-137, 147-149
 hans förjordiska verksamhet, 324

hans försoning, 130, 321-331
 hans jordiska verksamhet, 128-129, 324
 hans korsfästelse, 130, 325-326
 hans uppståndelse, 130-132, 326-327
 lovar att vara med oss, 64, 292
 och vår himmelske Fader är åtskilda varelser, 48-49
 somliga förnekar hans gudomlighet, 133-134
 vi riktar våra blickar mot, 127-137
 visade sig för Joseph Smith, 44, 46-49

Joseph Smith. *Se* Smith, Joseph

K

Kristus. *Se* Jesus Kristus

Kvinnor

deras ansvar i kyrkan, 101
 deras heliga plats i Guds plan, 96-97
 kraften i trofasta, 103-104
 möjligheter för, 241-242
 samarbeta med prästadömsbärare, 101, 221-222
 som döttrar till Gud, 95-104

Kyrkans president

kallad av Herren, 260-261
 när han inte kan fungera till fullo, 263-266
 seniorapostel blir nästa, 262-263

Kärlek

familjen stärks genom, 173-175
 i äktenskapet, 155-162
 kan få hjärtan att vekna, 202
 nå ut i, till mindre aktiva medlemmar, 299
 till dem som inte tillhör vår tro, 279-281
 är evangeliets första princip, 202

L

Lycka

genom bön, 107-209
 genom missionsarbete, 289-291
 genom tjänande, 204-206
 Herrens plan är en lycksalighetsplan, 71
 i äktenskapet, genom att visa kärleksfull omsorg, 160-162
 kommer genom kunskap om evangeliet, 72-74, 99
 utveckla, 69-78

Lydnad

betyder att leva efter evangeliet, 177-187
 krävs av oss i alla avseenden, 181
 stärker kyrkan, 186-187
 vägen till lycka, 72
 välsignelser kommer genom, 64, 182-183

M

Mindre aktiva medlemmar

inbjuds att återvända till aktivitet i kyrkan, 304-306
 sträck ut en hand i kärlek, 299

Missionsarbete

förbereda barn för, 289-290
 Gordon B. Hinckleys missionsarbete, 6-9, 69, 201, 283-285, 333-335
 Herren välsignar dig i dina ansträngningar i, 292-293
 hjälpa heltidsmissionärerna i, 287-289
 i de sista dagarna, 283-293
 nå ut till världen genom, 285-286
 skänker glädje, 289-291
 stärks genom familjebön, 111-113
 är ett prästadömsansvar, 290

Mormons bok

berättelsen om, 182, 228-229
 få ett vittne om, 226-227

Gordon B. Hinckleys uppmaning att läsa, 225
 hjälper oss hitta lösningar på dagens problem, 228-229
 kan ändra vårt liv och perspektiv, 229-233
 kraften i, 225-233
 som vittne hand i hand med Bibeln, 49-50
 vittnar om Jesus Kristus, 47-49, 226
 vittnesbörd om, leder till övertygelse om andra sanningar, 227-228
 översatt av Joseph Smith, 226, 228

Motgångar
 framhärda trots, 70
 förberedelser för, 195-196
 i Mormons bok, 229
 pionjäreernas upplevde, 3, 81, 83, 85-88
 tron hjälper oss uthärda, 338-340

Mödrar
 deras ansvar, 164-166
 deras heliga kallelse, 99-101
Se även Familjen;; Föräldrar

N

Nödberedskap, 195-196

O

Oberoende
 genom Ständiga utbildningsfonden, 30-31, 191, 194
 ger frid, 189-198
 hjälpa andra att uppnå, 193-194

Omvända till kyrkan
 behöver ansvar, 298-299, 301-303
 behöver näring från Guds goda ord, 298, 301, 303-304
 behöver vänskap, 298-300
 är dyrbara, 298-301

Omvändelse
 från omoraliskt beteende, 255-256
 görs möjlig genom Frälsarens försoning, 329-330
 är en av evangeliets första principer, 73

Optimism, 69-78

P

Pionjärer
 alla medlemmar i kyrkan är, 89-91
 deras arv, 81-92
 gjorde sin tro till verklighet, 83-84
 i den tidiga kyrkan, 3, 58-61, 81-88
 i Willies och Martins handkärrekompanier, 86-88
 nutida, 82, 89-91

Pornografi, 123, 218, 251-255

Pratt, Parley P., 229-231

Profeter
 kallade av Herren, 260-261
 råder oss att vara timligt och andligt förberedda, 195-196
 är vanligtvis äldre män, 261

Prästadömet
 Gud utför sitt verk genom, 215
 kan välsigna alla Guds barn, 216-217
 kraft och välsignelser i, 213-222
 kvorum i, kan bli ett ankare av styrka, 220
 melkisedekska, 216-217
 myndighet och nycklar, återställda, 44, 47-48, 142, 214-215
 och kyrkans organisation, 50-51, 259-270
 varje värdig man kan bära, 217
 värdighet att bära, 217-220

Prövningar. *Se* Motgångar

R

Respekt

för dem som inte tillhör vår tro,
276-277, 279-281
stärker familjerelationer, 173-175

Rädsla, 75-76, 149, 338

S

Sabbatsdagen, 63, 123

Seniormissionärer, 290-291

Skulder, 197-198

Smith, Emma, 97-99, 182

Smith, Joseph

hans första syn, 44, 46-49
hans vittnesbörd, 132
kyrkan återställd genom, 43-44,
46-53, 142
översatte Mormons bok, 226, 228

Stavsresident, 267-268

Stå rakare, 77-78, 179-181, 209, 253

Ständiga utbildningsfonden, 30-31,
191, 194

T

Tacksamhet, 71-72

Tempel

familjer kan beseglas tillsammans
i, 156-157, 313-314
förrättningar för de döda utförs i,
314-315
uppenbarelse att bygga små tem-
pel, 33-34, 309-310
välsignelser genom, 309-318
är platser för frid och uppenbar-
else, 316-318
är uttryck för vårt vittnesbörd,
311-312

Tillkännagivandet om familjen,
31, 167

Tjänande

att finna vårt sanna jag i, 206-207

den Helige Anden vägleder oss i,
119-120

förlora sig i, 201-209

i Hjälpföreningen, 101-103

i tempel, 314-315

kyrkan ger möjligheter till, 207-209
är bästa medicinen för hopplös-
het, 204-206

Tolerans, 275-277, 279-281, 286

Tro

gå framåt med, 333-341
höjer oss över rädsla och mot-
gång, 338-340
pionjäernas, 83-84
rättfärdiga kvinnors, ger kraft, 104
tillväxer när den utövas, 340-341
är grunden till vittnesbörd, 336-338
är källan till ändamålsenligt liv,
335-336

Träd, missformat och ur balans,
171-173

U

Uppenbarelse

att bygga små tempel, 33-34,
309-310
att bygga templet i Hongkong i
Kina, 117-119
kommer genom en mild och
stilla röst, 120-121
nutida, 52-53

Uppståndelse

gjordes möjlig av Frälsaren,
327-331
Jesu Kristi, 130-132, 326-327

Utbildning

andlig, är lika viktig som timlig,
243-245
genom hela livet, 235-246
genom Ständiga utbildnings-
fonden, 30-31, 191, 194
ger möjligheter, 238, 240-242

Gordon B. Hinckleys utbildning,
4-6

V

Vittnesbörd

dess gåva, 141-150

Gordon B. Hinckleys vittnesbörd,
4, 6, 36, 141-142, 314-316,
330-331

om Mormons bok, 225-226
stöder oss när vi vandrar i tro,
142-147

vi måste dela och leva upp till
det, 149-150

vårt liv bör vara en symbol för
vårt, 128

är kyrkans stora styrka, 142, 187,
336-338

Vår himmelske Fader

få ett vittnesbörd om, 147-149

har en fysisk form, 48-49

inbjuder oss att be till honom,
109-110

institfades familjen, 167

och Jesus Kristus är åtskilda var-
elser, 48-49

står i ledningen för kyrkan, 64, 183
visade sig för Joseph Smith, 44,
46-49

välsignar dem som håller hans
bud, 64

älskar oss, 323-324

är den sanna källan till styrka, 98

är våra andars Fader, 52, 77,
109-110

Välfärd, 193-194, 196

Vänskapskontakter

med dem som inte tillhör vår tro,
273-281

med nya och mindre aktiva med-
lemmar, 295-306

Å

Återställelse

av evangeliet, 43-53

av prästadömet's nycklar och
myndighet, 44, 47-48, 214-215
föregicks av renässansen och
reformationen, 45-46

genom Joseph Smith, 43-44, 46-53
inledd av den första synen, 44,
46-47, 57

Ä

Äktenskapet

Gordon B. Hinckleys äktenskap
med Marjorie Pay, 13-14,
95-96, 153-155

institfat av vår himmelske Fader,
155-156

lycka i, kommer från att visa kär-
leksfull omsorg, 160-162

som ett evigt partnerskap, 153-162
vara sann och trofast i, 162

är ett jämlikt kamratskap, 157

Ö

Övergrepp, 219

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

